

Dziennik Urzędowy C 117 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 53

6 maja 2010

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści	Strona
	I <i>Rezolucje, zalecenia i opinie</i>	
	REZOLUCJE	
	Parlament Europejski	
	SESJA 2008 – 2009	
	Posiedzenie z 24 do 26 marca 2009 r.	
	Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 236 E z 1.10.2009.	
	TEKSTY PRZYJĘTE	
	Wtorek, 24 marca 2009 r.	
2010/C 117 E/01	Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady w sprawie priorytetów UE na 64. sesję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie priorytetów UE na 64. sesję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych (2009/2000(INI))	1
2010/C 117 E/02	W rok po Lizbonie: partnerstwo UE-Afryka w praktyce Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. Rok po szczycie w Lizbonie: aktualny stan partnerstwa Afryka-UE (2008/2318 (INI))	7
2010/C 117 E/03	Umowy MCR Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie umów dotyczących milenijnych celów rozwoju (2008/2128(INI))	15
2010/C 117 E/04	Studia artystyczne w Unii Europejskiej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie studiów artystycznych w Unii Europejskiej (2008/2226 (INI))	23
2010/C 117 E/05	Aktywny dialog z obywatelami na temat Europy Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie aktywnego dialogu z obywatelami na temat Europy (2008/2224(INI))	27

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2010/C 117 E/06	Prace Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w 2008 r. Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie prac Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w 2008 r. (2008/2303(INI))	33
2010/C 117 E/07	Dobre praktyki w dziedzinie polityki regionalnej i przeszkód w wykorzystaniu funduszy strukturalnych Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. dotyczącego dobrych praktyk w dziedzinie polityki regionalnej i przeszkód w wykorzystaniu funduszy strukturalnych (2008/2061(INI))	38
2010/C 117 E/08	Komplementarność i koordynacja polityki spójności ze środkami w zakresie rozwoju obszarów wiejskich Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie komplementarności i koordynacji polityki spójności z polityką rozwoju obszarów wiejskich (2008/2100(INI))	46
2010/C 117 E/09	Walka z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych praktykowanym w UE Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie walki z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych praktykowanym w UE (2008/2071(INI))	52
2010/C 117 E/10	Wielojęzyczność: atut dla Europy i wspólne zobowiązanie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wielojęzyczności: atut dla Europy i wspólne zobowiązanie (2008/2225(INI))	59
2010/C 117 E/11	Zielona księga w sprawie spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie zielonej księgi w sprawie spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności (2008/2174(INI))	65
2010/C 117 E/12	Wymiar miejski polityki spójności Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wymiaru miejskiego polityki spójności w nowym okresie programowania (2008/2130(INI))	73
2010/C 117 E/13	Wykonanie rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych w latach 2007–2013 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych w latach 2007–2013 – wyniki negocjacji dotyczących krajowych strategii spójności i programów operacyjnych (2008/2183(INI))	79
2010/C 117 E/14	Europejska inicjatywa na rzecz rozwoju mikro kredytów dla wsparcia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. zawierającej zalecenia dla Komisji w sprawie „Europejskiej inicjatywy na rzecz rozwoju mikro kredytów dla wsparcia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia” (2008/2122 (INI))	85
	ZAŁĄCZNIK	89
Środa, 25 marca 2009 r.		
2010/C 117 E/15	Metodologia ABB-ABM jako narzędzia zarządzania dla przydzielania środków budżetowych Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie metodologii ABB-ABM jako narzędzia zarządzania dla przydzielania środków budżetowych (2008/2053(INI))	91
2010/C 117 E/16	Śródkresowy przegląd ram finansowych na lata 2007-2013 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie śródkresowego przeglądu ram finansowych na lata 2007-2013 (2008/2055(INI))	95

Wtorek, 24 marca 2009 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady w sprawie priorytetów UE na 64. sesję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych

P6_TA(2009)0150

Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie priorytetów UE na 64. sesję Zgromadzenia Ogólnego Organizacji Narodów Zjednoczonych (2009/2000(INI))

(2010/C 117 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt zalecenia dla Rady, który złożył Alexander Graf Lambsdorff w imieniu grupy politycznej ALDE w sprawie priorytetów Unii Europejskiej na 64. sesję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych (B6-0034/2009),
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 9 lipca 2008 r. dla Rady w sprawie priorytetów Unii Europejskiej na 63. sesję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych ⁽¹⁾,
- uwzględniając priorytety UE na 63. sesję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych przyjęte przez Radę w dniu 16 czerwca 2008 r. (9978/2008),
- uwzględniając 63. sesję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych, a w szczególności następujące jego rezolucje „Współpraca między Organizacją Narodów Zjednoczonych a Unią Międzyparlamentarną” ⁽²⁾, „Konwencja o zakazie stosowania broni jądrowej” ⁽³⁾, „Traktat o całkowitym zakazie prób z bronią jądrową” ⁽⁴⁾, „Konwencja o zakazie prowadzenia badań, produkcji i gromadzenia zapasów broni bakteriologicznej (biologicznej) i toksycznej oraz ich zniszczeniu” ⁽⁵⁾, „Moratorium na wykonywanie kary śmierci” ⁽⁶⁾, „Ochrona praw człowieka i podstawowych wolności w przeciwdziałaniu terroryzmowi” ⁽⁷⁾, „Sytuacja w zakresie praw człowieka w Koreańskiej Republice Ludowo-Demokratycznej” ⁽⁸⁾, „Sytuacja w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu” ⁽⁹⁾, „Deklaracja z Doha dotycząca finansowania rozwoju: dokument końcowy w sprawie dalszych działań związanych

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0339.

⁽²⁾ A/RES/63/24.

⁽³⁾ A/RES/63/75.

⁽⁴⁾ A/RES/63/87.

⁽⁵⁾ A/RES/63/88.

⁽⁶⁾ A/RES/63/168.

⁽⁷⁾ A/RES/63/185.

⁽⁸⁾ A/RES/63/190.

⁽⁹⁾ A/RES/63/191.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- z międzynarodową konferencją ONZ w sprawie finansowania rozwoju dotyczący przeglądu wprowadzania w życie konsensusu z Monterrey⁽¹⁾, „Sytuacja w zakresie praw człowieka w Myanmarze”⁽²⁾, „Działania związane z rozwojem”⁽³⁾, „Wzmocnienie Departamentu Spraw Politycznych”⁽⁴⁾, „Budżet programowy na okres dwuletni od 2008 do 2009 roku”⁽⁵⁾ oraz „Zarys proponowanego budżetu programowego na okres dwuletni od 2010 do 2011 roku”⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 stycznia 2009 r. dotyczącą rozwoju Rady Praw Człowieka ONZ, w tym roli UE⁽⁷⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie perspektyw rozwoju dotyczących budowania pokoju i ugruntowywania tożsamości narodowej w regionach po konfliktach zbrojnych⁽⁸⁾,
  - uwzględniając art. 114 ust. 3 i art. 90 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A6-0132/2009),
- A. mając na uwadze, że po czterech latach powinno się przypomnieć państwom członkowskim ONZ o podjętym przez nie zobowiązaniu do osiągnięcia ambitnych celów określonych w Dokumencie Końcowym Światowego Szczytu przyjętego w Nowym Jorku w dniu 16 września 2005 r.,
- B. mając na uwadze, że tylko globalny, skuteczny i otwarty dla wszystkich wielostronny system może sprostać wielorakim i wzajemnie powiązanym wyzwaniom i zagrożeniom stojącym przed narodami, społeczeństwami i obywatelami, takim jak te dla pokoju i stabilizacji oraz bezpieczeństwa ludności, wyzwaniom związanym z ubóstwem, zmianami klimatu, bezpieczeństwem energetycznym, a także konsekwencjom globalnego kryzysu gospodarczego i finansowego,
- C. mając na uwadze, że na 63. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ podjęte zostały ważne decyzje dotyczące szeregu kwestii związanych z agendą reform, w tym dotyczące usprawnień w zakresie zarządzania zasobami ludzkimi i wymiaru sprawiedliwości, częściowego wzmocnienia Departamentu Spraw Politycznych oraz rozpoczęcia międzyrządowych negocjacji w sprawie reformy Rady Bezpieczeństwa,
- D. mając na uwadze, że Zgromadzenie Ogólne ONZ przyjęło, na wniosek swojego Trzeciego Komitetu, zbiór istotnych rezolucji dotyczących wielu aspektów kwestii społecznych, humanitarnych i związanych z prawami człowieka, w tym trzy rezolucje krajowe, a także Dodatkowy Protokół do Międzynarodowego Paktu Praw Ekonomicznych, Społecznych i Kulturalnych,
- E. mając na uwadze, że dzięki inicjatywie „Zjednoczeni w działaniu” oraz pracy dwóch facylitatorów osiągnięty został rzeczywisty postęp, od strony pragmatycznej, w zakresie wdrażania niektórych z reform na rzecz ogólnosystemowej spójności ONZ; mając na uwadze, że konieczne jest skonsolidowanie osiągnięć i poczynienie dalszych postępów w obszarach wskazanych na 63. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ,
- F. mając na uwadze, że nie objęcie reformami takich organów, jak Rada Bezpieczeństwa ONZ oraz Rada Gospodarcza i Społeczna ONZ (ECOSOC), mogłoby doprowadzić do sytuacji, w której nieformalne grupy, takie jak G8 czy G20, próbowałyby zastąpić globalne porozumienia międzyinstytucjonalne innymi uzgodnieniami,
- G. mając na uwadze, że Unia Europejska musi promować to, co stanowczo uznaje za powszechne wartości, podejmując jednocześnie wysiłki zmierzające do uniknięcia polaryzacji stanowisk,
- H. mając na uwadze, że z drugiej strony współpraca między Sekretariatem ONZ i instytucjami UE nigdy nie była tak intensywna jak obecnie oraz że odzwierciedla ona wspólne wartości, cele i interesy tych dwóch organizacji,

⁽¹⁾ A/RES/63/239.

⁽²⁾ A/RES/63/245.

⁽³⁾ A/RES/63/260.

⁽⁴⁾ A/RES/63/261.

⁽⁵⁾ A/RES/63/264 A-C.

⁽⁶⁾ A/RES/63/266.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0021.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0639.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- I. mając na uwadze, że należy dalej wzmacniać potencjał operacyjny Narodów Zjednoczonych w zakresie działań w dziedzinie pokoju i bezpieczeństwa, i mając na uwadze, że współpraca UE/ONZ w zakresie utrzymywania pokoju jest kamieniem węgielnym światowego pokoju i bezpieczeństwa,
  - J. mając na uwadze, że rośnie liczba ofiar śmiertelnych wśród żołnierzy sił pokojowych ONZ oraz mając na uwadze, że w celu ochrony tych pracowników trzeba podjąć wszelkie możliwe środki,
  - K. mając na uwadze, że UE i USA są partnerami strategicznymi i w ich wzajemnym interesie leży wspólne reagowanie na wspólne zagrożenia i wyzwania w kontekście nowej sytuacji na świecie, w oparciu o prawo międzynarodowe i instytucje wielostronne, w szczególności ONZ; mając na uwadze, że oświadczenie wydane przez Susan Rice, nowego Stałego Przedstawiciela USA przy Organizacji Narodów Zjednoczonych zdaje się wskazywać na odnowienie zobowiązania do konstruktywnego zaangażowania się w działania ONZ,
  - L. mając na uwadze, że Unia Europejska wskazała w swoim oświadczeniu skierowanym do Rady Praw Człowieka ONZ z dnia 19 września 2008 r., że niedopuszczalne byłyby następujące cztery elementy dokumentu końcowego dotyczącego durbańskiej konferencji przeglądowej (tzw. „dozwolone granice” UE): (1) wyszczególnienie konkretnego regionu świata; (2) ponowne otwarcie kwestii deklaracji z Durbanu z 2001 r. poprzez włączenie w nią zakazu dotyczącego „szykanowania religii” mającego na celu ograniczenia wolności słowa i nałożenia cenzury, która jest nieodłączna od prawa islamskiego wymierzonego przeciw szykanowaniu religii; (3) ustalenie priorytetowości w odniesieniu do ofiar; oraz (4) upolitycznienie bądź spolaryzowanie dyskusji,
  - M. mając na uwadze, że w kontekście pogłębiającej się światowej recesji, państwa rozwijające się mogą cofnąć się o kilka dziesięcioleci w wyniku spadku cen artykułów żywnościowych, niższych przepływów inwestycyjnych, niestabilności finansowej oraz spadku przekazów pieniężnych, a także mając na uwadze, że wartość obecnych zobowiązań UE związanych z pomocą wykaże spadek o prawie 12 mld USD rocznie, ponieważ zobowiązania te są wyrażone jako procent PKB państw członkowskich;
1. występuje do Rady z następującymi zaleceniami:

Widoczność Unii Europejskiej w Organizacji Narodów Zjednoczonych

- a) wzywa do pokazania się wewnątrz systemu Organizacji Narodów Zjednoczonych jako uczciwy pośrednik między interesami i wartościami różnych grup członkowskich, aby promować wspólne zrozumienie i większą spójność w odniesieniu do trzech ściśle powiązanych ze sobą filarów, na których opiera się ONZ, którymi są mianowicie spokój i bezpieczeństwo, rozwój gospodarczy i społeczny oraz prawa człowieka,
- b) wzywa do zagwarantowania, z Komisją, że kwestie związane z wielostronną agendą są stałym przedmiotem rozmów dwustronnych prowadzonych przez UE i jej państwa członkowskie z innymi krajami i grupami regionalnymi;
- c) wzywa do uważnego przeanalizowania wraz z administracją USA sposobów wzmocnienia współpracy między partnerami na rzecz wspierania ich wspólnych priorytetów w ONZ;

Pokój i bezpieczeństwo

- d) wzywa do kontynuowania debaty zapoczątkowanej przez Ban Ki-moona, Sekretarza Generalnego ONZ dotyczącej wdrażania zasady „odpowiedzialności za ochronę” (R2P), aby osiągnąć wzmocniony konsensus w odniesieniu do tego kamienia węgielnego doktryny ONZ oraz rozwinąć bardziej operacyjne podejście do niego przy jednoczesnym powstrzymaniu prób zmniejszenia jego zakresu;
- e) wzywa do zapewnienia, że zapobiegawczy charakter zasady R2P zostanie odpowiednio zaakcentowany w wyżej wspomnianej debacie oraz że zwrócona zostanie należyta uwaga na pomaganie wrażliwym i niestabilnym krajom w rozwijaniu ich zdolności wzięcia na swoje barki takiej odpowiedzialności, koncentrując się zwłaszcza na podmiotach regionalnych, jako najskuteczniejszych interlokutorach w niestabilnych sytuacjach;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- f) wzywa do zapewnienia, że zasada R2P będzie stosowana w sytuacjach kryzysowych, kiedy państwo nie będzie potrafiło ochronić swojej ludności przed ludobójstwem, przestępstwami wojennymi, czystkami etnicznymi i zbrodniami przeciwko ludzkości;
- g) wzywa do zachęcania Unii Afrykańskiej do dalszego rozwoju jej potencjału w zakresie zarządzania kryzysowego oraz do zaapelowania do UE i ONZ o wspieranie tych starań oraz pogłębienie współpracy z Unią Afrykańską w zakresie budowania pokoju i bezpieczeństwa na kontynencie afrykańskim;
- h) wzywa do zaapelowania do państw członkowskich o podjęcie koniecznych wysiłków na rzecz zakończenia negocjacji w sprawie konwencji generalnej w sprawie międzynarodowego terroryzmu;

Prawa człowieka

- i) wzywa do wyrażenia jednoznacznego poparcia we wszystkich omawianych i przyjmowanych rezolucjach Zgromadzenia Ogólnego ONZ zasad międzynarodowego prawa humanitarnego oraz do jednoznacznego potępienia każdego przypadku pogwałcenia tych zasad, zwłaszcza w odniesieniu do bezpieczeństwa i ochrony pracowników humanitarnych ONZ i innych organizacji;
- j) wzywa do kontaktowania się z innymi grupami regionalnymi w celu zwiększania świadomości i zrozumienia zasad uwzględnionych w popartej przez UE deklaracji o orientacji seksualnej i tożsamości płciowej podpisanej przez 66 państw członkowskich ONZ;
- k) wzywa do wezwania Sekretarza Generalnego ONZ do przedstawienia na 65. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ sprawozdania dotyczącego przestrzegania przez państwa członkowskie zakazu wykonywania kary śmierci na nieletnich przestępcach oraz do uwzględnienia w jego sprawozdaniu informacji na temat liczby nieletnich przestępców skazanych obecnie na karę śmierci oraz liczby kar śmierci wykonanych w ostatnich 5 lat;
- l) wzywa do zainicjowania, jeszcze przed przeglądem zapowiedzianym przez Radę Praw Człowieka na 2011 rok, debaty akcentującej komplementarność między Trzecim Komitetem, będącym międzyrządowym organem Zgromadzenia Ogólnego ONZ o powszechnym członkostwie, a Radą Praw Człowieka, której skład podlega ograniczeniom i której mandat ma charakter bardziej operacyjny;
- m) wzywa do zwrócenia się do państw członkowskich o ponowne rozważenie ich udziału w durbańskiej konferencji przeglądowej w Genewie w kwietniu 2009 r., jeżeli naruszenie wszystkich „dozwolonych granic”, o których mowa w projekcie dokumentu końcowego z dnia 20 lutego 2009 r. zostanie potwierdzone w kolejnych negocjacjach prowadzących do konferencji;
- n) wzywa do promowania i wspierania wysiłków zmierzających do zapewnienia, że reżim sankcji ONZ związanych z terroryzmem podlega przejrzystym i sprawiedliwym procedurom, zwłaszcza poprzez wprowadzenie procedury skutecznego powiadomienia oraz niezależnej rewizji sądowej, zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich;
- o) wzywa do zachęcania Rady Bezpieczeństwa i jej Komitetu Antyterrorystycznego do podjęcia współpracy z odpowiednimi organami ochrony praw człowieka w ONZ w celu stałego monitorowania zgodności ze zobowiązaniami przyjętymi w świetle międzynarodowego prawa w zakresie praw człowieka, uchodźców i pomocy humanitarnej;
- p) wzywa do zaapelowania do wszystkich członków ONZ o ratyfikację uchwalonego w Rzymie statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego (ICC), poczynając od członków Rady Bezpieczeństwa oraz w perspektywie konferencji przeglądowej ICC w 2009 r. do aktywnego wspierania wysiłków zmierzających do osiągnięcia porozumienia w sprawie nieustalonej jeszcze definicji zbrodni agresji i warunków sprawowania przez ICC jego jurysdykcji, zgodnie z art. 5 ust. 2 Statutu Rzymskiego;

Reforma ONZ

- q) wzywa do wspierania trwającego procesu mającego na celu osiągnięcie zgodności między postępowaniem osiąganym na szczeblu państwa w zakresie wdrażania reformy „Zjednoczeni w działaniu”, a różnymi praktykami biznesowymi stosowanymi przez centrale agencji i programów ONZ, które dotychczas utrudniały ściślejszą współpracę i koordynację w praktyce;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- r) wzywa do rozwijania koordynacji z działaniami UE, w tym koordynacji z działaniami dawców pomocy, w stosunkach z agendami, funduszami i programami ONZ zarówno w centralach, jak i na szczeblu krajowym, w tym poprzez uczestnictwo w kierowanych przez ONZ funduszach dawców pomocy, oraz objęcia agend i programów ONZ dobrze już ugruntowanym dialogiem z Sekretariatem ONZ;

Środowisko

- s) wzywa do promowania debaty związanej ze zbliżającą się konferencją stron konwencji ramowej ONZ w sprawie zmian klimatycznych (COP15) w Kopenhadze w grudniu 2009 r. w celu wypracowania konsensusu dotyczącego przyjęcia nowego międzynarodowego porozumienia w sprawie zmiany klimatu na okres po 2012 roku oraz nadania tempa pracom związanym z jego przyjęciem; w tym kontekście wzywa do pozyskiwania wsparcia dla finansowo-technologicznego pakietu skierowanego do krajów rozwijających się w celu łatwiejszego nakłonienia tych krajów do poparcia nowego wiążącego porozumienia;
- t) wzywa do przyjęcia, jeszcze przed kolejną sesją Zgromadzenia Ogólnego ONZ, spójniejszej struktury globalnego systemu zarządzania ochroną środowiska, w formie zalecanej przez Radę Zarządzającą / Globalne Ministerialne Forum Ekologiczne Programu na rzecz Środowiska ONZ, który będzie w stanie sprostać ogromnym wyzwaniom w przyszłości;

Zarządzanie globalne

- u) wzywa do objęcia przywództwa w toczącej się debacie na temat globalnego zarządzania, w tym zarządzania ekonomicznego i finansowego, w celu wzmocnienia mandatów i udoskonalenia praktyk stosowanych przez Międzynarodowy Fundusz Walutowy i Bank Światowy, przy jednoczesnej rewitalizacji Rady Gospodarczej i Społecznej ONZ;
- v) wzywa do wykorzystania nadchodzących negocjacji międzyrządowych w sprawie reformy Rady Bezpieczeństwa, opartych na regulaminie Zgromadzenia Ogólnego ONZ, jako okazji do skoncentrowania się na zbieżnych kwestiach i osiągnięcia rzeczywistego postępu w zakresie wyjaśnienia zakresu kompetencji Rady Bezpieczeństwa w stosunku do innych organów ONZ, włączenia nowych członków stałych i niestałych – możliwie tymczasowo – ażeby poprawić reprezentatywność Rady i zasadność jej działania, a także do przeglądu metod pracy Rady Bezpieczeństwa;
- w) wzywa do podkreślenia, że obecność UE w Radzie Bezpieczeństwa pozostaje długoterminowym celem Unii Europejskiej;

Nierozprzestrzenianie broni i rozbrojenie

- x) wzywa do stworzenia warunków do pomyślnego przeprowadzenia w 2010 roku konferencji stron Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej (NPT), konkretnie poprzez poparcie i promowanie proponowanej modelowej konwencji o broni jądrowej; do osiągnięcia konsensusu w sprawie proponowanego układu o odizolowaniu materiałów rozszczepialnych; do podejmowania działań zmierzających do przyjęcia przez Konferencję Rozbrojeniową merytorycznego programu prac zapewniającego operacyjność temu organowi; do wielostronnego i dwustronnego angażowania się w działania państw członkowskich ONZ na rzecz przystąpienia do ponownej ratyfikacji Traktatu o całkowitym zakazie prób z bronią jądrową; i wreszcie do zachęcania do dalszych starań na rzecz rozpoczęcia negocjacji dotyczących traktatu w sprawie handlu bronią;

Reforma zarządzania

- y) wzywa do pełnego wykorzystania swojej dźwigni finansowej w ONZ w celu zapewnienia, że w budżecie na lata 2010–2011 lepiej uwzględnione zostaną pilne potrzeby operacyjne tej organizacji oraz do udzielenia Sekretarzowi Generalnemu ONZ większej swobody w podejmowaniu decyzji o alokacji zasobów ludzkich zgodnie z takimi potrzebami i w świetle decyzji operacyjnych podejmowanych przez właściwe organy ONZ, a w szczególności przez Radę Bezpieczeństwa i Zgromadzenie Ogólne,
- z) wzywa do ustalenia, w kontekście dyskusji o rewizji skali oceny przy podziale wydatków ONZ, wyraźnego związku między większym przedstawicielstwem w różnych organach ONZ a sprawliwszym podziałem obciążeń finansowych;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- aa) wzywa do opracowania ściślejszej skoordynowanej polityki dotyczącej personelu UE w ONZ w celu osiągnięcia większej przejrzystości i efektywności w procedurach rekrutacyjnych oraz zapewnienia, że warunki rekrutacji pozostaną wystarczająco atrakcyjne dla obywateli UE;

Milenijne Cele Rozwoju (MCR)

- ab) wzywa do sprawowania przewodniej roli na świecie w stymulowaniu działań międzynarodowych mających na celu spełnienie zobowiązań dotyczących milenijnych celów rozwoju w związku z tym, że coraz więcej faktów wskazuje na to, że świat jest daleki od osiągnięcia zobowiązania dotyczącego milenijnych celów rozwoju;
- ac) do poparcia inicjatywy „zespołu zadaniowego ds. braków w realizacji milenijnych celów rozwoju” na rzecz monitorowania globalnych zobowiązań w dziedzinie pomocy, handlu, zwalniania ze spłaty zadłużenia i dostępu do podstawowych lekarstw i technologii;
- ad) wzywa do zorganizowania w trybie pilnym konferencji wysokiego szczebla ONZ w sprawie światowego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz jego wpływu na rozwój, zgodnie z postanowieniami podjętymi w 2008 r. na konferencji z Ad-Dauh w sprawie finansowania rozwoju;
- ae) wzywa do kontynuacji dyskusji w ramach inicjatywy Business Call to Action (przedsiębiorcy wzywają do działania) oraz zobowiązań na rzecz finansowania i wspierania wysiłków mających na celu osiągnięcie milenijnych celów rozwoju, w tym sposobu połączenia ich ze zwiększeniem odpowiedzialności przedsiębiorstw;
- af) wzywa do zalecenia, oprócz wszystkich wymienionych inicjatyw, uznania zasad paryskich dotyczących skuteczności pomocy oraz planu działania z Akry w celu poprawy jakości i świadczenia pomocy;
- ag) wzywa do skorzystania z okazji, jakiej dostarcza 64. Zgromadzenie Ogólne w celu zdania sprawy z postępów poczynionych na drodze do realizacji wskaźników ustalonych w planie działania UE w zakresie milenijnych celów rozwoju;
- ah) wzywa do zwrócenia się także do Komisji o zdawanie sprawy z postępów we wdrażaniu umów dotyczących milenijnych celów rozwoju oraz o zachęcanie innych darczyńców do udzielania większej części pomocy w formie długoterminowego i przewidywalnego wsparcia budżetowego;

Zalecenia końcowe

- ai) wzywa do nakłonienia państw członkowskich UE do realizacji podjętego przez nie zobowiązania do promowania skutecznej wielostronności w drodze zapewnienia systematycznej i bezzwłocznej ratyfikacji wszystkich konwencji i układów ONZ;
- aj) wzywa do poparcia decyzji podjętej przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w jego wyżej wspomnianej rezolucji w sprawie współpracy Organizacji Narodów Zjednoczonych i Unii Międzyparlamentarnej, która przewiduje wprowadzenie osobnego punktu w roboczej agendzie 65. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ dotyczącego współpracy Organizacji Narodów Zjednoczonych, parlamentów krajowych i Unii Międzyparlamentarnej, pod warunkiem że w tytule tego punktu uwzględnione zostanie również odniesienie do „regionalnych zgromadzeń parlamentarnych”, i do promowania debaty w sprawie sposobu, w jaki parlamentarzyści, parlamenty krajowe i regionalne zgromadzenia parlamentarne mogą odgrywać bardziej aktywną rolę w ONZ;

*

* * *

2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie oraz do informacji Komisji.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

W rok po Lizbonie: partnerstwo UE-Afryka w praktyce

P6_TA(2009)0151

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. Rok po szczycie w Lizbonie: aktualny stan partnerstwa Afryka-UE (2008/2318 (INI))

(2010/C 117 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólną strategię Afryka-UE („wspólna strategia”) i pierwszy plan działania (2008-2010) na rzecz wdrażania partnerstwa strategicznego Afryka-UE, które UE oraz przywódcy państw i rządów Afryki przyjęli w Lizbonie w dniach 8 i 9 grudnia 2007 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Rok po szczycie w Lizbonie: aktualny stan partnerstwa Afryka-UE” (COM(2008)0617),
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dnia 10 listopada 2008 r. pod tytułem „Rok po szczycie w Lizbonie: aktualny stan partnerstwa Afryka-UE”,
- uwzględniając wspólne sprawozdanie z postępów we wdrażaniu wspólnej strategii Afryka-UE i pierwszego planu działania (2008-2010), które przyjęto w trakcie spotkania ministrów Afryki i UE w ramach trójki ministerialnej w Addis Abebie w dniu 21 listopada 2008 r.,
- uwzględniając komunikat z dnia 17 grudnia 2008 r. sporządzony przez komisję ad hoc Parlamentu Panafrykańskiego ds. stosunków z Parlamentem Europejskim i delegację ad hoc Parlamentu Europejskiego ds. stosunków z Parlamentem Panafrykańskim, skierowany do urzędujących prezydencji Unii Afrykańskiej i UE oraz Komisji Unii Afrykańskiej (UA) i Komisji Europejskiej w sprawie roli Parlamentu Panafrykańskiego i Parlamentu Europejskiego we wdrażaniu i monitorowaniu wspólnej strategii,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2007 r. w sprawie stanu stosunków między UE a Afryką ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 listopada 2005 r. w sprawie strategii rozwoju dla Afryki ⁽²⁾,
- uwzględniając podpisaną w dniu 23 czerwca 2000 r. ⁽³⁾ w Kotonu umowę o partnerstwie zawartą pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej, zmienioną umową zmieniającą umowę o partnerstwie, podpisaną w Luksemburgu w dniu 25 czerwca 2005 r. ⁽⁴⁾ (umowa z Kotonu),
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽⁵⁾,
- uwzględniając art. 177-181 traktatu WE,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A6-0079/2009),

⁽¹⁾ Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 633.⁽²⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, s. 475.⁽³⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.⁽⁴⁾ Dz.U. L 209 z 11.8.2005, s. 27.⁽⁵⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- A. mając na uwadze, że cel zakładający likwidację ubóstwa powinien nadal stanowić jeden z najważniejszych elementów wspólnej strategii,
- B. mając na uwadze, że połowa ludności Afryki wciąż żyje w ubóstwie i mając na uwadze, że Afryka jest jedynym kontynentem, który nie odnotowuje postępów na drodze do wypełnienia milenijnych celów rozwoju (MCR), zwłaszcza jeśli chodzi o zmniejszanie ubóstwa, śmiertelność dzieci, zdrowie matek oraz walkę z HIV/AIDS i malarią,
- C. mając na uwadze, że wspólna strategia ma na celu sięgać „poza pomoc rozwojową”, „poza Afrykę” i „poza instytucje”, tak aby objąć szersze niż w przeszłości spektrum zagadnień związanych z Afryką i kwestii globalnych, takich jak zmiany klimatu i bezpieczeństwo oraz zaangażować więcej różnorodnych podmiotów nieinstytucjonalnych,
- D. mając na uwadze, że w ubiegłym roku powstała większa część struktury instytucjonalnej wspólnej strategii oraz rozpoczęto stosowanie innowacyjnych metod pracy w ramach tej strategii, w terenie jednak osiągnięto faktycznie niewielki postęp,
- E. mając na uwadze, że chociaż we wspólnej strategii wyraźnie uznaje się zasadniczą rolę Parlamentu Panafrykańskiego i Parlamentu Europejskiego w analizowaniu postępów i wytyczaniu politycznego kierunku partnerstwa, należy także włączyć je w zasadniczy i znaczący sposób w tworzenie, dostosowywanie i monitorowanie wspólnej strategii,
- F. mając na uwadze, że społeczeństwo obywatelskie i władze lokalne, w szczególności po stronie afrykańskiej, jest w minimalnym stopniu zaangażowane we wdrażanie wspólnej strategii,
- G. mając na uwadze, że na wdrażanie wspólnej strategii udostępniono bardzo ograniczone środki finansowe oraz że istotne źródła finansowania zostały już w pełni rozdysponowane przed przyjęciem wspólnej strategii,
- H. mając na uwadze, że umieszczenie Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) w budżecie UE, o co wielokrotnie apelował Parlament, pozwoliłoby na większą spójność polityki i na nadzór parlamentarny nad wydatkami na rozwój,
- I. mając na uwadze, że udział Afryki w handlu światowym zmniejsza się, a Afryka zostaje wykluczona z korzystania z możliwości oferowanych przez globalizację,
- J. mając na uwadze, że odpływ, zwłaszcza nielegalny sprawia, iż gospodarki państw afrykańskich tracą co roku miliardy euro, a „drenaż mózgow” powoduje, że kontynent traci wielu wykształconych ludzi, którzy są niezbędni dla jego przyszłego rozwoju,
- K. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich dziesięciu lat produkcja żywności i bezpieczeństwo żywnościowe w Afryce straciły na ważności jako priorytety polityczne oraz zostały pozbawiane finansowania w ramach inwestycji, co może mieć potencjalnie katastrofalne konsekwencje, jak niedawno wykazał kryzys cenowy na rynku produktów żywnościowych,
- L. mając na uwadze, że Afryka jest niedoreprezentowana w organizacjach międzynarodowych i na forach wielostronnych, które decydują o wielu sprawach mających wpływ na przyszłość tego kontynentu,
- M. mając na uwadze, że długoletnie stosunki UE-Afryka nabierają nowego znaczenia wraz z pojawieniem się nowych darczyńców, których plany i priorytety dla Afryki stanowią nowe zagrożenia i wyzwania,
- N. mając na uwadze, że zasadnicze znaczenie ma szukanie zbieżności i unikanie powielania zadań między instytucjami zaangażowanymi we wspólną strategię oraz istniejące porozumienia, takie jak umowa z Kotonu, strategia eurośródziemnomorska i partnerstwo strategiczne Afryka Południowa-UE,
- O. mając na uwadze, że przegląd umowy z Kotonu w 2009 r. będzie miał na celu wyjaśnienie przyszłych stosunków AKP z Unią Afrykańską,
- P. mając na uwadze, że poziom świadomości w odniesieniu do celów i działań realizowanych w ramach wspólnej strategii jest niepokojąco niski oraz mając na uwadze, że w szczególności w Afryce świadomość społeczna dotycząca partnerstwa strategicznego Afryka-UE oraz poparcie dla tego partnerstwa mają bezpośredni wpływ na to, czy wspólna strategia przyniesie natychmiastowe i konkretne rezultaty mogące podnieść poziom życia ludności Afryki,

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- Q. mając na uwadze, że chociaż „partnerstwo równych” oznacza, iż UE i UA są równe w kontekście udziału w dyskusji i kształtowania polityki, to partnerstwo powinno także uwzględnić brutalną rzeczywistość, w której oba kontynenty i ich instytucje są nadal dalekie od równości pod względem rozwoju instytucjonalnego, zdolności decyzyjnych i zasobów,

Opracowanie struktury współpracy między UE a Afryką

1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że rok po przyjęciu wspólnej strategii, w ramach struktury instytucjonalnej opracowano już główne części składowe służące jej wdrażaniu oraz że zaczęły już one działać, a podstawą ich jest plan działania obejmujący cele do zrealizowania i harmonogramy działania, oraz że poczyniono pewne postępy w kierunku wdrożenia wspólnej strategii i partnerstw tematycznych wchodzących w jej skład; ubolewa jednak, że w ciągu pierwszego roku realizacji niektóre partnerstwa znajdują się nadal na etapie ustalania metod pracy i nie określiły jeszcze celów, harmonogramów i środków budżetowych;
2. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w ciągu pierwszego roku po podpisaniu wspólnej strategii przedstawiciele UE i UA spotykali się tak często jak nigdy dotąd;
3. wzywa Komisję Europejską, Komisję UA oraz państwa członkowskie UE i UA, by w trybie priorytetowym uzupełniły strukturę instytucjonalną poprzez rozwinięcie aspektu parlamentarnego i zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych, które powinny napędzać proces i gwarantować jego trwałość, zapewniając przejrzystość, odpowiedzialność i umocowanie demokratyczne;
4. z zadowoleniem przyjmuje powstanie unijnych zespołów ds. realizacji z udziałem zainteresowanych państw członkowskich, nie tylko dlatego, że finansowanie wspólnej strategii zależy w znacznym stopniu od składek państw członkowskich, ale także dlatego, że bezpośrednie zaangażowanie państw członkowskich przyczyni się do większej widoczności, ciągłości i trwałości przedsięwzięć przewidzianych w planie działania;
5. wzywa instytucje zaangażowane we wspólną strategię do pełnego skupienia się na koniecznych do zrealizowania zadaniach, przy założeniu, że pierwszy plan działania przewidziany jest jedynie na okres krótszy niż trzy lata (2008-2010);

Rola parlamentów

6. ponownie zwraca się do Komisji UE i Komisji UA o podjęcie czynnych działań z myślą o zaangażowaniu Parlamentu Europejskiego i Panafrykańskiego we wdrażanie i monitorowanie wspólnej strategii oraz dostarczanie dotyczących jej wytycznych w zakresie polityki, zgodnie z pełnioną przez nie rolę kluczowych elementów instytucjonalnej struktury organizacyjnej;
7. podkreśla rolę organów międzyparlamentarnych Parlamentu Europejskiego i parlamentów Afryki, takich jak Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne (WZP) AKP-UE i Zgromadzenie Parlamentarne Euromed, we wzmacnianiu pokoju i bezpieczeństwa, dobrych rządów i demokracji oraz ich rolę jako skutecznej platformy współpracy i rozwiązywania problemów wspólnej troski;
8. zauważa fakt, że podczas 11. spotkania ministrów Afryki i UE w ramach trójki poparto pierwsze roczne sprawozdanie dotyczące postępów we wdrażaniu wspólnej strategii i pierwszego planu działania, do którego UE wniosła wkład w postaci wyżej wymienionego komunikatu Komisji;
9. wyraża jednak ubolewanie w związku z faktem, że wspomniane sprawozdanie sporządzono bez jakichkolwiek konsultacji lub formalnego wkładu Parlamentu Europejskiego lub Panafrykańskiego;
10. proponuje, aby przewodniczący Parlamentu Panafrykańskiego i Parlamentu Europejskiego regularnie uczestniczyli w szczytach UE-Afryka i zabierali na nich głos, celem przedstawienia wniosków naszych parlamentów w sprawie realizacji planu działań oraz propozycji w zakresie przyszłych kierunków wspólnej strategii;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

11. zwraca się, by niezwłocznie przed wiosennym posiedzeniem ministerialnej trójki jej członkowie przeprowadzili wymianę poglądów z przedstawicielami właściwych organów Parlamentu Europejskiego i Panafrkańskiego, podczas której członkowie Parlamentów mogliby przedstawić swoje sugestie i zalecenia w sprawie ostatniego rocznego sprawozdania dotyczącego postępów; proponuje, by dyskusje nad sugestiami i zaleceniami Parlamentów włączyć do programu posiedzenia trójki ministerialnej; oczekuje, że kolejne wspólne sprawozdanie roczne przyjęte podczas obrad nadchodzącej jesiennej trójki ministerialnej określać będzie sposób uwzględnienia tych sugestii i zaleceń; wzywa także przedstawicieli Parlamentów do spotkania z ministrami trójki przy okazji jesiennego posiedzenia trójki;

12. uważa, że Parlament Panafrkański i Parlament Europejski powinny uczestniczyć na odpowiednim szczeblu w pracach wspólnych grup ekspertów i grupie zadaniowej UA-UE;

13. z zadowoleniem przyjmuje stworzenie przez Komisję Europejską programu wsparcia w ramach 9. EFR w wysokości 55 mln EUR z przeznaczeniem na umocnienie potencjału instytucji UA; ponownie nalega, by udostępnić część tych środków na umacnianie zdolności administracyjnych i operacyjnych Parlamentu Panafrkańskiego i wzywa Komisję, aby sporządziła plany działania dotyczące wykorzystania tych środków w porozumieniu z Parlamentem Panafrkańskim i we współpracy z Parlamentem Europejskim;

14. zaleca, by częścią budżetu przeznaczoną dla Parlamentu Panafrkańskiego zarządzał sam Parlament Panafrkański, kiedy tylko zyska konieczną zdolność administrowania tymi środkami i wypełni wymogi zawarte w rozporządzeniu finansowym WE (w szczególności jego art. 56) ⁽¹⁾ dotyczące zezwolenia Komisji na wykonywanie budżetu w ramach pośredniego scentralizowanego zarządzania;

15. zwraca się do Komisji Europejskiej i Komisji UA o uproszczenie procedur w celu zapewnienia bezpośredniego i skutecznego dialogu z Parlamentami, tak aby uniknąć niedopuszczalnych opóźnień, z należytym uwzględnieniem specyfiki procedur poszczególnych instytucji;

16. raz jeszcze apeluje o włączenie do budżetu EFR i w międzyczasie zwraca się do Komisji, aby informowała Parlament Europejski i Parlament Panafrkański o wszystkich etapach procesu uchwalania budżetu;

Spółeczeństwo obywatelskie i podmioty niepaństwowe

17. jest zdania, że jeśli wspólna strategia ma być prawdziwym „solidnym i szeroko zakrojonym partnerstwem, koncentrującym się na problemach ludności”, musi ona skutecznie angażować społeczeństwo obywatelskie oraz władze lokalne i ułatwiać ich rzeczywisty udział w pracach jej organów wykonawczych;

18. ubolewa, że mimo iż plan działania wskazuje, że każde z partnerstw Afryka-UE jest otwarte na szereg różnych działań, przeważający nacisk jest kładziony na działania państwa; podkreśla, że należy pogłębić i wyjaśnić wkład i zaangażowanie w ten proces parlamentów oraz podmiotów niepaństwowych, takich jak organizacje społeczeństwa obywatelskiego, władze lokalne i inne podmioty niepaństwowe;

19. wyraża uznanie dla Rady Gospodarczej, Społecznej i Kulturalnej Unii Afrykańskiej (ECOSOCC), która służy tworzeniu partnerstwa między rządami afrykańskimi a społeczeństwem obywatelskim; niepokoi się jednak niewielkim zaangażowaniem afrykańskiego społeczeństwa obywatelskiego we wdrażanie wspólnej strategii i wzywa do natychmiastowych starań, w szczególności po stronie afrykańskiej, zmierzających do ustanowienia procedur identyfikacji, planowania i skutecznego zaangażowania reprezentatywnych podmiotów niepaństwowych Afryki przy ścisłej współpracy z zainteresowanymi stronami;

20. wzywa Komisję Europejską do stworzenia odpowiednich narzędzi budowania potencjału dla afrykańskich organizacji społeczeństwa obywatelskiego, mających zwiększyć zwłaszcza ich zdolność do udziału we wdrażaniu wspólnej strategii;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, EURATOM) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1)

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Partnerstwa

21. zauważa, że wspólna strategia powinna także obejmować zagadnienia, które mimo formalnej przynależności do innej instytucjonalnej struktury organizacyjnej w znaczący sposób wpływają na przyszłość Afryki i kształtują stosunki między tymi dwoma kontynentami, takie jak umowy o partnerstwie gospodarczym oraz stosunki między afrykańskimi ugrupowaniami regionalnymi związanymi umową o partnerstwie gospodarczym oraz innymi istniejącymi ugrupowaniami regionalnymi w Afryce (w tym regionalnymi wspólnotami gospodarczymi), drugi przegląd umowy z Kotonu, strategię eurośródziemnomorską, partnerstwo strategiczne UE-Afryka Południowa oraz stosunki Afryki z nowymi aktorami na scenie światowej, takimi jak Chiny i Brazylia;
22. wyraża przekonanie, że zrównoważony rozwój gospodarczy, społeczny i środowiskowy może mieć miejsce tylko w tych krajach, które gwarantują pokój, demokrację i prawa człowieka;
23. zwraca się do Komisji Europejskiej, Rady i partnerów afrykańskich, aby zadbali o spójność między wspomnianą strategią a innymi strategiami politycznymi, które mogą mieć niekorzystny wpływ na propagowanie nowego partnerstwa strategicznego między UE i Afryką, zwłaszcza strategiami politycznymi dotyczącymi handlu, środowiska naturalnego, migracji i rolnictwa; podkreśla, że dialog polityczny między UE i Afryką powinien obejmować te zagadnienia;
24. podkreśla, że z myślą o skutecznej walce z ubóstwem, która musi pozostać jedną z kluczowych kwestii wspólnej strategii, partnerstwo strategiczne UE-Afryka musi pomóc stymulować zrównoważony rozwój gospodarczy i społeczny, przyciągać inwestycje zagraniczne, promować sprawiedliwy handel międzynarodowy i przyczynić się do stworzenia warunków, w których państwa afrykańskie mogłyby stopniowo znaleźć dla siebie miejsce w gospodarce światowej;

Pokój i bezpieczeństwo

25. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w ramach partnerstwa na rzecz pokoju i bezpieczeństwa; przyjmuje do wiadomości dialog polityczny prowadzony między UA a UE w sprawie sytuacji kryzysowych w Afryce i poza nią; podkreśla, że dialog ten powinien objąć cały wachlarz zagadnień dotyczących pokoju i bezpieczeństwa, począwszy od zapobiegania konfliktom i rozwiązywania ich, a skończywszy na odbudowie po zakończeniu konfliktu i budowaniu pokoju, w tym pogłębiony dialog w sprawie wdrażania zasady obowiązku ochrony;
26. wzywa do nadania należącego priorytetowego charakteru ustanowieniu afrykańskiej struktury organizacyjnej w dziedzinie pokoju i bezpieczeństwa; podkreśla ponownie, że EFR nie jest odpowiednim źródłem odnawiania środków finansowych instrumentu na rzecz pokoju w Afryce; jest zdania, że wydatki w ramach EFR powinny być zgodne z kryteriami oficjalnej pomocy rozwojowej Komitetu Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD/DAC); wzywa ponownie do znalezienia ostatecznego rozwiązania kwestii finansowania instrumentu na rzecz pokoju w Afryce;
27. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie we wrześniu 2008 r. przez sekretarza generalnego ONZ, Ban Ki-Moona, panelu wybitnych osobistości reprezentujących Unię Afrykańską i ONZ, który ma określić sposoby, w jakie społeczność międzynarodowa może wspierać operacje pokojowe Unii Afrykańskiej, prowadzone pod auspicjami ONZ;

Rządy i prawa człowieka

28. zaznacza, że pojęcie rządów wykracza poza samą walkę z korupcją i powinno odzwierciedlać działanie społeczeństwa oparte na porządku publicznym, poszanowaniu praw człowieka i ich czynnym propagowaniu, walce z korupcją, tworzeniu kapitału oraz przejrzystym i sprawiedliwym podziale kapitału, a także podstawowej opiece zdrowotnej i usługach socjalnych; podkreśla, że podmioty zewnętrzne nie mogą oceniać rządów tylko i wyłącznie na podstawie narzuconych z zewnątrz kryteriów, ale na podstawie razem ustalonych i wspólnych wartości i norm;
29. podkreśla znaczenie zrównoważonej demokracji, w tym dobrego sprawowania rządów i demokratycznych wyborów, które muszą obejmować wsparcie budowania potencjału parlamentów oraz zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych w dialog polityczny;
30. podkreśla, że sprawowanie rządów musi zostać ulepszone po obu stronach: jest to nie tylko priorytet w Afryce, ale także po stronie europejskiej, która musi usprawnić zarządzanie i rozliczalność, jeśli chodzi o zobowiązania w zakresie pomocy i lepszą koordynację działań darczyńców, celem zwrócenia większej uwagi na kraje pomijane przy udzielaniu pomocy; podkreśla, że ważną rolę do spełnienia mają tutaj parlamenty krajowe i kontynentalne, podmioty niepaństwowe oraz władze lokalne;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

31. apeluje o większe poparcie dla obecnych afrykańskich inicjatyw, takich jak Afrykański Mechanizm Wzajemnej Oceny (APRM), który stanowi dotychczas najpoważniejszy krok państw afrykańskich w kierunku poprawy rządów na kontynencie, oraz różnorodne instrumenty wprowadzone przez Unię Afrykańską, które zwiększą zaangażowanie Afryki w ten proces;

32. wyraża poważne zaniepokojenie tym, że „plany sprawowania rządów” opracowane przez Komisję dla każdego z krajów AKP, które będą podstawą programowania pomocy rozwojowej w kwocie dodatkowych 2 700 milionów EUR w ramach 10. EFR, zostały przygotowane bez żadnego udziału tych państw; zauważa, że kwalifikowalność do korzystania z dodatkowych środków jest oceniana na podstawie zestawu kryteriów, z których tylko jedno jest bezpośrednio powiązane z milenijnymi celami rozwoju; wyraża konsternację z powodu tego, że przygotowane przez Komisję Europejską „plany” grożą spłyceniem procesu Afrykańskiego Mechanizmu Wzajemnej Oceny; zwraca się do Komisji Europejskiej, aby konsultowała się z Parlamentem Europejskim i Radą i informowała obie instytucje o monitorowaniu działań i wdrażaniu tych funduszy, tak aby mieć pewność, że przeznaczane są one na inicjatywy w zakresie rządzenia wspierające programy rządów UA i proces APRM;

33. wzywa, by dialog prowadzony w ramach partnerstwa na rzecz dobrych rządów i przestrzegania praw człowieka poruszał kwestie bezkarności sprawców naruszeń praw człowieka, przy uwzględnieniu najlepszych wzorców utworzonych na mocy prawa krajowego lub międzynarodowego, w tym pracy międzynarodowych trybunałów karnych ustanowionych w Sierra Leone i Ruandzie;

Handel, rozwój gospodarczy i integracja regionalna

34. w odniesieniu do partnerstwa w sprawie handlu i integracji regionalnej uważa, że przy stworzeniu odpowiednich warunków pobudzenie handlu stanowi kluczowy napęd wzrostu gospodarczego, pod warunkiem, że polityka handlowa będzie zgodna z celami rozwoju; z zadowoleniem przyjmuje zatem cele tego partnerstwa mające wspierać afrykańską integrację regionalną i umacniać potencjał handlowy tego kontynentu;

35. oczekuje szybkiego zakończenia dauhańskiej rundy rozwojowej Światowej Organizacji Handlu (WTO), ale stwierdza, że musi ona pozostać zasadniczo „rundą rozwojową”, sprzyjającą integracji państw afrykańskich z gospodarką światową, skutecznie ograniczającą zakłócające handel dotacje dla rolnictwa oraz znoszącą dotacje eksportowe dla rolnictwa;

36. wyraża przekonanie, że UE powinna pomóc państwom afrykańskim w zapewnieniu samowystarczalności rolnictwa oraz rozwoju podstawowych usług i szczególnie narażonych sektorów krajowych;

37. nalega, by ostateczne umowy o partnerstwie gospodarczym podpisywane z państwami afrykańskimi były przede wszystkim narzędziem rozwoju uwzględniającym różnice między potencjałem a poziomem rozwoju poszczególnych beneficjentów;

38. podkreśla, że umowy o partnerstwie gospodarczym muszą promować afrykańską integrację regionalną, a nie osłabiać ją; popiera wysiłki UA na rzecz umocnienia regionalnych wspólnot gospodarczych jako podstawowych komponentów integracji regionalnej tego kontynentu;

39. nalega, by Komisja Europejska i państwa członkowskie dotrzymały zobowiązania do dostarczania do 2010 r. co najmniej 2 miliardy EUR rocznie w charakterze „pomocy na rzecz handlu”, której największa część musi być przeznaczana dla Afryki; wzywa do szybkiego określenia i dostarczenia części środków z pomocy na rzecz handlu; podkreśla, że te fundusze powinny być dodatkowymi środkami, a nie tylko środkami z EFR pod zmienioną nazwą;

40. wzywa, by partnerstwo obejmowało szerszy program pomocy na rzecz handlu, w tym rozwój infrastruktury, propagowanie rozwoju biznesu i lepszych przepisów go dotyczących, z uwzględnieniem prostszych i bardziej przyjaznych dla użytkownika zasad pochodzenia;

41. wzywa także, by partnerstwo to obejmowało również aspekty gospodarcze, które mimo braku bezpośredniego związku z handlem, mają zasadniczy wpływ na gospodarki krajów afrykańskich, takie jak potrzeba podjęcia działań zapobiegających bezprawnemu odpływowi kapitału i promujących międzynarodowe przepisy dotyczące oaz podatkowych;

42. apeluje, aby wspólna strategia uznawała i wspierała pozytywną rolę imigrantów i diaspor w rozwoju ich krajów ojczystych, ułatwiając im inwestycje w tych krajach i obniżając koszty przelewów;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Kluczowe kwestie rozwoju

43. utrzymuje, że w odniesieniu do partnerstwa dotyczącego milenijnych celów rozwoju nawet przy zwiększonej i lepszej pomocy trudno będzie osiągnąć te cele, a zatem wzywa państwa członkowskie UE do dotrzymania zobowiązań, które niedawno ponowiły podczas konferencji w Ad-Dausze dotyczącej finansowania rozwoju, a także w Akrze w ramach forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, w szczególności jeśli chodzi o nakłady niesionej przez nie pomocy, spójność polityki, poczucie odpowiedzialności, przejrzystość i podział pracy między darczyńcami;

44. zauważa, że podstawowa edukacja zdrowotna oraz kształcenie na poziomie podstawowym i średnim w istotny sposób prowadzą do osiągnięcia MCR; wspiera zatem państwa afrykańskie w uczynieniu z tych kwestii głównych priorytetów ich strategii zmniejszania ubóstwa; apeluje, aby partnerstwo promowało taki rozwój, uwzględniając zobowiązanie Komisji Europejskiej do wydatkowania przynajmniej 20 % wspólnotowych środków pomocowych w tych sektorach; wzywa Komisję, aby rozszerzyła to zobowiązanie na EFR; przypomina, że wszystkie wysiłki w tym względzie powinny obejmować osoby niepełnosprawne; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wynik pierwszego posiedzenia wspólnej grupy ekspertów i wzywa zainteresowane strony do zapewnienia osiągnięcia postępów w nadchodzącym roku;

45. wzywa Komisję Europejską, aby podjęła pilne działania celem realizacji swoich zobowiązań w dziedzinie zdrowia, w związku z wnioskami i zaleceniami zawartymi w sprawozdaniu Europejskiego Trybunału Obrachunkowego ze stycznia 2009 r. w sprawie pomocy rozwojowej KE dla służby zdrowia w Afryce subsaharyjskiej; podkreśla znaczenie zwiększenia pomocy Komisji Europejskiej dla sektora zdrowia w Afryce subsaharyjskiej podczas śródkresowego przeglądu 10. EFR, celem wsparcia jego zaangażowania w osiąganie milenijnych celów rozwoju związanych ze zdrowiem;

46. zachęca państwa członkowskie UE i UA, aby przywiązywały większą wagę do bezpieczeństwa żywności i niezależności żywnościowej w Afryce oraz aby wspierały działania wspomagające zwiększenie produktywności i konkurencyjności afrykańskiego rolnictwa, w szczególności produkcję żywności i promowanie tworzenia „pasów zieleni” wokół miast;

47. wzywa państwa członkowskie, aby włączyły do swoich debat, w ramach wspólnej strategii i poza nią, problem sprawiedliwej dystrybucji bogactwa pochodzącego z eksploatacji zasobów naturalnych; nalega, aby przychody krajowe pochodzące z wykorzystania zasobów naturalnych były przede wszystkim bardziej sprawiedliwie rozdzielane celem zaspokojenia podstawowych potrzeb ludności, zwłaszcza w dziedzinie zdrowia, edukacji, ochrony zasobów naturalnych i środowiska, i pomagały w ten sposób w osiągnięciu MCR;

48. wyraża obawę, że niedawny okres rekordowego wzrostu w Afryce zostanie zahamowany przez ogólnoswiatowe spowolnienie gospodarcze i podkreśla, że kontynent ten może się cofnąć o dziesięciolecie wskutek spadku cen towarów, mniejszego napływu inwestycji, niestabilności finansowej i mniejszej liczby przekazów pieniężnych;

Inne aspekty strategii

49. przypomina, że główną odpowiedzialność za zmiany klimatu ponoszą kraje rozwinięte, podczas gdy najbardziej niekorzystny wpływ zmiany te wywierają w krajach rozwijających się; zwraca się zatem o udostępnienie nowych funduszy, by państwa afrykańskie mogły uniknąć ponoszenia nieproporcjonalnie wysokich kosztów dostosowywania się do wpływu zmian klimatu i łagodzenia go; ponadto popiera wspólną deklarację UE-Afryka dotyczącą zmian klimatu, przedstawioną na konferencji poświęconej Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu, która odbyła się w grudniu 2008 r. w Poznaniu;

50. w kontekście partnerstwa dotyczącego migracji i zatrudnienia zwraca się o znalezienie sprawiedliwego i wykonalnego rozwiązania problemu „drenażu mózgow”, który pozbawia wiele afrykańskich państw dużej liczby wykwalifikowanych pracowników, zwłaszcza w sektorze ochrony zdrowia;

51. wzywa do stworzenia nowego unijnego systemu „niebieskich kart”, zniechęcającego do wyjazdu wykwalifikowanych pracowników z krajów rozwijających się w sektorach, w których te kraje mają niedobór siły roboczej, zwłaszcza w dziedzinie zdrowia i edukacji;

52. wzywa Komisję Europejską, aby skorzystała z partnerstwa UE-Afryka, by pomóc krajom afrykańskim w zastosowaniu zasad elastyczności przewidzianych w dauhańskiej deklaracji w sprawie porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) i zdrowia publicznego, celem ułatwienia dostępu do podstawowych tanich leków w Afryce;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

53. zachęca obie strony, aby - jeśli chodzi o partnerstwo w dziedzinie nauki i technologii - dążyły do wyrównania różnic w dostępie do technologii cyfrowych dzięki przyspieszeniu współpracy w zakresie rozwoju i transferu technologii, zwłaszcza dotyczącego telefonii i Internetu;
54. oczekuje, że wspólna strategia obejmie konkretne kroki mające na celu poprawę szans kobiet, dzieci i osób niepełnosprawnych w Afryce, ponieważ w krajach rozwijających się te grupy osób napotykają poważne trudności;
55. podkreśla, że jeśli wspólna strategia ma wykraczać „poza Afrykę”, przy większej współpracy między UE a Afryką w ramach organów międzynarodowych i wielostronnych negocjacji dotyczących spraw takich jak handel, prawa człowieka lub zmiany klimatu, UE i Afryka powinny działać na rzecz demokratyzacji i zwiększenia reprezentatywności w instytucjach międzynarodowych, takich jak Bank Światowy, Międzynarodowy Fundusz Walutowy i WTO, oraz na rzecz zapewnienia, by wpływ Afryki stał się wreszcie proporcjonalny do jej rozmiaru i pozycji;
56. raz jeszcze wzywa instytucje UE do stworzenia specjalnego instrumentu finansowego na rzecz wdrażania wspólnej strategii, łączącego wszystkie istniejące źródła finansowania w sposób jasny, przewidywalny i umożliwiający programowanie; zastanawia się, w jaki sposób wspólna strategia będzie mogła zrealizować swoje wzniosłe cele bądź stworzyć prawdziwą wartość dodaną bez nowych środków finansowych lub nawet przeprogramowania istniejących funduszy;
57. wzywa rządy państw członkowskich UE i państw afrykańskich, aby skuteczniej i bardziej systematycznie informowały swoich obywateli o działaniach i osiągnięciach wspólnej strategii oraz aby starały się zwiększyć liczbę relacji w mediach na jej temat;

Perspektywy

58. oczekuje znaczącego zaangażowania Parlamentu Europejskiego i Panafrykańskiego, a także organizacji społeczeństwa obywatelskiego i władz lokalnych, w oparciu o doświadczenia ze szczytu UE-Afryka, który odbył się w Lizbonie w dniach 8 i 9 grudnia 2007 r., w przygotowania do trzeciego szczytu Afryka-UE w 2010 r. i ich czynnego udziału w samym szczycie;
59. wzywa Komisję UE i Komisję UA oraz prezydencje obu tych organizacji, aby zgodziły się na powyższe propozycje, mające na celu większe zaangażowanie parlamentów w realizację i monitorowanie wspólnej strategii;
60. zamierza stworzyć w Parlamencie Europejskim konieczną koordynację i współdziałanie pomiędzy wszystkimi jego organami w celu poparcia wdrażania i monitorowania wspólnej strategii; w związku z tym ponownie deklaruje zamiar przekształcenia delegacji ad hoc ds. stosunków z Parlamentem Panafrykańskim w stałą delegację międzyparlamentarną;

*

* * *

61. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu, jak również Radzie Gospodarczej, Społecznej i Kulturalnej Unii Afrykańskiej, Komisji Unii Afrykańskiej, Radzie Wykonawczej Unii Afrykańskiej, Parlamentowi Panafrykańskiemu, Radzie Ministrów AKP oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Umowy MCR

P6_TA(2009)0152

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie umów dotyczących milenijnych celów rozwoju (2008/2128(INI))

(2010/C 117 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 18 września 2000 r., poprzez którą wspólnota międzynarodowa zobowiązała się do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju (MCR), by do roku 2015 ograniczyć o połowę ubóstwo na świecie, i która to deklaracja znalazła potwierdzenie w szeregu konferencji ONZ, szczególnie podczas konferencji z Monterrey w sprawie finansowania rozwoju,
- uwzględniając zobowiązania podjęte przez państwa członkowskie podczas szczytu Rady Europejskiej w Barcelonie w dniach 15 i 16 marca 2002 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie milenijnych celów rozwoju – bilans półmetka ⁽¹⁾,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej zatytułowane „Konsensus europejski” ⁽²⁾ i podpisane w dniu 20 grudnia 2005 r.,
- uwzględniając „pakiet MCR” Komisji z 2005 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Przyspieszenie tempa realizacji milenijnych celów rozwoju – finansowanie rozwoju i efektywność pomocy” (COM(2005)0133),
- uwzględniając wypełnianie zobowiązań Unii Europejskiej w zakresie finansowania rozwoju (COM(2007)0164),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Udzielanie pomocy przez UE – więcej, lepiej i szybciej” (COM(2006)0087),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 września 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z konferencją z Monterrey z 2002 r. w sprawie finansowania rozwoju ⁽³⁾,
- uwzględniając wyniki międzynarodowej konferencji w sprawie finansowania rozwoju oraz dokument końcowy w sprawie dalszych działań, dotyczące przeglądu wprowadzania w życie konsensusu z Monterrey (Ad-Dauha, Katar, 29 listopada-2 grudnia 2008 r.) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie dalszych działań związanych z deklaracją paryską z 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy ⁽⁵⁾,
- uwzględniając dokument Komisji z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie umowy dotyczącej milenijnych celów rozwoju i podejścia na rzecz bardziej długoterminowej i przewidywalnej pomocy finansowej,
- uwzględniając nowe partnerstwo strategiczne między Afryką i UE,

⁽¹⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 232.

⁽²⁾ Dz.U. C 46 z 24. 2.2006, s. 1.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0420.

⁽⁴⁾ A/Conf.212/L.1/Rev1 z dnia 9 grudnia 2008 r.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte w tym dniu, P6_TA(2008)0237.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2007 r. w sprawie stosunków między UE a Afryką ⁽¹⁾,
- uwzględniając deklarację paryską z dnia 2 marca 2005 r. w sprawie skuteczności pomocy oraz wnioski z forum wysokiego szczebla w sprawie dalszych działań, które miało miejsce w Akrze w dniach 2-4 września 2008 r.,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie skuteczności pomocy oraz korupcji w krajach rozwijających się ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2008 r. w sprawie poprawy zdrowia matek przed posiedzeniem grupy ONZ wysokiego szczebla poświęconym milenijnym celom rozwoju w dniu 25 września 2008 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając publikację „The Aid Delivery Methods: Guidelines of the Programming, Design & Management of General Budget Support” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając postanowienia umowy z Kotonu z dnia 23 czerwca 2000 r., a zwłaszcza art. 58 po zmianach z 2005 r., w którym wymienione są instytucje kwalifikujące się do finansowania,
- uwzględniając zalecenia OECD dotyczące najlepszych praktyk z zakresu pomocy budżetowej, zawarte w dokumencie „Harmonizacja pomocy w celu zwiększenia jej skuteczności” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 2/2005 dotyczące pomocy budżetowej z EFR dla krajów AKP i zarządzania przez Komisję kwestiami odnoszącymi się do reformy finansów publicznych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 10/2008 pt. „Pomoc WE na rzecz rozwoju usług zdrowotnych w Afryce Subsaharyjskiej” wraz z odpowiedziami Komisji,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie oceny ogólnego wsparcia budżetowego – sprawozdanie syntetyczne, IDD i wspólnicy, maj 2006 r. ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2006 r. w sprawie nowego instrumentu finansowego na rzecz rozwoju w związku z milenijnymi celami rozwoju ⁽⁸⁾,
- uwzględniając Konwencję ONZ w sprawie praw osób niepełnosprawnych z dnia 13 grudnia 2006 r., podpisaną przez Wspólnotę Europejską oraz jej państwa członkowskie,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A6-0085/2009),

⁽¹⁾ Dz.U. C 263 E z 16.10.2008, s. 633.

⁽²⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s.316.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0406.

⁽⁴⁾ Opublikowana w języku angielskim w styczniu 2007 r. przez Komisję, AIDCO - DEV - RELEX.

⁽⁵⁾ Dokument referencyjny DAC, tom 2, 2006 r.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 249 z 7.10.2005, s. 1.

⁽⁷⁾ IDD i wspólnicy, maj 2006 r.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 290 z 29. 11.2006, s. 396.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- A. mając na uwadze, że przyłączając się do deklaracji milenijnej na rzecz rozwoju z 2000 r. Unia Europejska zobowiązała się, wraz z całą wspólnotą międzynarodową, do ograniczenia o połowę skrajnego ubóstwa na świecie do roku 2015, koncentrując swoje starania na ośmiu milenijnych celach rozwoju (MCR),
- B. mając na uwadze, że według najnowszych szacunków około 1,4 miliarda osób nadal żyje poniżej granicy ubóstwa (odpowiadającej 1,25 dolara amerykańskiego dziennie), co odpowiada ponad jednej czwartej populacji w krajach rozwijających się,
- C. mając na uwadze podjęte w roku 2007 przez Komisję i państwa członkowskie Unii Europejskiej nowe zobowiązania mające na celu znaczne przyczynienie się do nadrobienia opóźnień w realizacji tych celów,
- D. mając na uwadze, że brak dostępu do opieki zdrowotnej i podstawowych usług jest przyczyną śmierci milionów osób oraz czynnikiem utrwalającym ubóstwo, a dostęp do rzeczowej opieki i edukacji podstawowej stanowi prawo przysługujące każdemu człowiekowi, za którego poszanowanie i przestrzeganie odpowiadają poszczególne rządy,
- E. mając na uwadze, że umowy dotyczące milenijnych celów rozwoju mają możliwość stać się jednym z instrumentów, których celem jest odpowiedź na wyzwania pojawiające się z powodu światowego kryzysu żywnościowego w krajach rozwijających się, zwłaszcza w sektorze rolnictwa,
- F. mając na uwadze, że pomimo licznych starań, którymi do chwili obecnej wykazały się państwa rozwijające się, większość z nich nie dysponuje zasobami niezbędnymi by stawić czoło wyzwaniom w dziedzinie zdrowia i edukacji oraz mając na uwadze, że pomoc zewnętrzna okazuje się konieczna,
- G. mając na uwadze, że Parlament Europejski ma udzielić absolutorium dotyczącego EFR,
- H. mając na uwadze, że Komisja zamierza znacząco zwiększyć wykorzystanie pomocy budżetowej podczas dziesiątego EFR, aby zwiększyć skuteczność swojego wsparcia i wypełnić cele, które sobie wyznaczyła,
- I. mając na uwadze, że nauczyciele i pracownicy służby zdrowia w krajach rozwijających się pracują obecnie w pożałowania godnych warunkach oraz że do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju konieczne jest zaangażowanie prawie dwóch milionów nauczycieli i ponad czterech milionów pracowników służby zdrowia, a także że odpowiedni poziom pomocy – w postaci pomocy budżetowej w ramach umów dotyczących milenijnych celów rozwoju – mógłby pomóc ich zatrudnić i wyszkolić,
- J. mając na uwadze, że odpływ ludzi wykształconych organizowany przez kraje bogate pogarsza sytuację stałego braku pracowników służby zdrowia i nauczycieli,
- K. mając na uwadze, że Unia Europejska zamierza zwiększyć swoje wydatki z zakresu pomocy budżetowej, zwłaszcza przez znaczne zwiększenie sektorowej pomocy budżetowej na zdrowie i edukację, w szczególności w państwach afrykańskich,
- L. mając na uwadze, że w umowach dotyczących milenijnych celów rozwoju wyznaczone są konkretne cele do spełnienia w odniesieniu do MCR z zakresu zdrowia i edukacji podstawowej, ale nie oznacza to, że inne priorytetowe sektory nie mogą również stać się przedmiotem umów dotyczących milenijnych celów rozwoju,
- M. mając na uwadze, że zgodnie z oficjalnym stanowiskiem Parlamentu w sprawie pomocy rozwojowej, wyrażonym w ust. 6 jego wyżej wymienionej rezolucji z dnia 16 lutego 2006 r. w sprawie nowego instrumentu finansowego na rzecz rozwoju w związku z milenijnymi celami rozwoju „(...) wzrost ilości pomocy musi iść w parze z podniesieniem jakości, innymi słowy skuteczność pomocy należy poprawić poprzez koordynację, komplementarność i spójność, a także poprzez zmniejszenie kosztów transakcji w ramach pomocy, poprawę przewidywalności i trwałości mechanizmów pomocowych, zwiększenie szybkości dostaw pomocy, dalsze uwalnianie pomocy, znalezienie rozwiązań w kwestii obciążenia zadłużeniem, promowanie dobrego zarządzania, zwalczanie korupcji i poprawę zdolności odbiorców pomocy do jej absorpcji”,
- N. mając na uwadze, że przewidywalny i długoterminowy przepływ pomocy może bezpośrednio i skutecznie przyczynić się do konkretnego wdrażania poszczególnych strategii zwalczania ubóstwa określonych w MCR,

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- O. mając na uwadze, że pomimo zobowiązań podjętych w Monterrey (2002), Gleneagles (2005), Paryżu (2005) i Akrze (2008) i mających na celu poprawę ilości i jakości pomocy na rzecz rozwoju wiele państw członkowskich Unii wciąż nie przyznaje całej pomocy, jaką państwa te zobowiązały się dostarczyć, natomiast kiedy dochodzi już do dostarczenia tej pomocy, jej część okazuje się nieodpowiednia,
- P. mając na uwadze, że w 30 % przypadków zdarzają się opóźnienia w wypłacaniu pomocy budżetowej udzielanej przez Komisję, spowodowane jej nadmiernie obciążającymi procedurami administracyjnymi,
- Q. mając na uwadze, że nieprzewidywalność pomocy budżetowej wynika zwłaszcza z rocznego charakteru większości warunków dotyczących jej wypłacania oraz że ten brak przewidywalności zmusza czasami kraje-beneficjentów do wydatkowania pomocy zanim zostanie ona rzeczywiście dostarczona i bez pewności, że faktycznie zostanie kiedyś dostarczona,
- R. mając na uwadze, że ten brak przewidywalności w odniesieniu do europejskiej pomocy na rzecz rozwoju dotyczy również krajów-beneficjentów, w których panuje względna pewność prawna i które mają stabilne ramy normatywne,
- S. mając na uwadze, że Komisja jest pierwszym wielostronnym dawcą pomocy na rzecz rozwoju, jednym z pierwszych dawców dostarczających pomocy budżetowej oraz że coraz częściej odwołuje się ona do tego rodzaju pomocy, stanowiącej w ostatnich latach jedną piątą całej pomocy udzielonej przez Komisję,
- T. mając na uwadze, że stanowiąc już jeden z instrumentów umożliwiających usprawnienie pomocy Unii, pomoc budżetowa zyskałaby, gdyby była bardziej przewidywalna i przyznawana na dłuższy termin,
- U. mając na uwadze, że pomoc budżetowa w obecnej formie udzielanej przez Komisję jest zasadniczo zaplanowana na okres trzech lat, lub z niektórymi agencjami na okres jednego roku,
- V. mając na uwadze, że wniosek w sprawie umowy dotyczącej milenijnych celów rozwoju nie ma skutków budżetowych i mając też na uwadze, że umowa dotycząca milenijnych celów rozwoju nie jest nowym instrumentem, lecz środkiem wdrażającym istniejące instrumenty,
- W. mając na uwadze, że w bieżącej chwili status dokumentu Komisji w sprawie umów dotyczących milenijnych celów rozwoju jest niejasny,
- X. mając na uwadze, że zdaniem Komisji nadszedł czas na realizację koncepcji umowy związanej z konkretnymi wynikami odnoszącymi się do MCR zamiast corocznej weryfikacji spełniania tradycyjnych uwarunkowań każdego dawcy pomocy,
- Y. mając na uwadze, że określony termin trwania umowy oznacza zobowiązanie finansowe gwarantujące większą przewidywalność dla kraju udzielającego pomocy w zamian za zwiększone zaangażowanie ze strony kraju korzystającego z pomocy w zakresie konkretnych wyników, jakie ma on osiągnąć,
- Z. mając na uwadze, że Komisja przewidziała zawarcie pierwszej serii umów dotyczących milenijnych celów rozwoju na okres 6 lat, czyli do czasu zakończenia dziesiątego EFR,
- AA. mając na uwadze, że propozycja Komisji dotycząca zawierania umów na okres 6 lat idzie dalej niż obecna tendencja obserwowana u innych kredytodawców na szczeblu światowym,
- AB. mając na uwadze wezwanie skierowane przez Komisję do państw członkowskich o współfinansowanie umów dotyczących milenijnych celów rozwoju poprzez dodatkowe dobrowolne wpłaty do EFR,
- AC. mając na uwadze, że umowy dotyczące milenijnych celów rozwoju, zależne od instrumentu ogólnej pomocy budżetowej opracowanego w oparciu o kryteria zawarte w umowie z Kotonu, nie wymagają żadnych zmian w decyzjach dotyczących trwających programów oraz różnic w sposobach realizacji ogólnej pomocy budżetowej, że umowy dotyczące milenijnych celów rozwoju nie wymagają ustanowienia nowego instrumentu finansowego i pozostają oparte na przepisach dotyczących pomocy budżetowej zawartych w umowie z Kotonu, a także mając na uwadze, że umowy dotyczące milenijnych celów rozwoju są zgodne z ostatnio sfinalizowanymi wewnętrznymi wytycznymi w dziedzinie ogólnej pomocy budżetowej,

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- AD. mając na uwadze, że kryteria kwalifikowania się do umów dotyczących milenijnych celów rozwoju obejmują poszanowanie art. 9 umowy z Kotonu dotyczącego praw człowieka, zasad demokratycznych i państwa prawa,
- AE. mając na uwadze, że skuteczna pomoc budżetowa powinna pozwolić stronie korzystającej z niej na finansowanie własnych strategii i konkretnych programów poprawy dostępu do wydajnych usług publicznych w sektorze zdrowia i edukacji,
- AF. mając na uwadze, że Komisja nie dotrzymała swoich obietnic dotyczących systematycznego angażowania parlamentarzystów i przedstawicieli organizacji społeczeństwa obywatelskiego w dialogi prowadzone z rządami państw rozwijających się, mając też na uwadze, że obecnie powszechnie uznaje się, w trosce o skuteczność, że rozwój powinien należeć w pełni do kompetencji rządów, ale też i parlamentów oraz organizacji społeczeństwa obywatelskiego krajów rozwijających się,
- AG. mając na uwadze, że zgodnie z założeniami Komisji państwami kwalifikującymi się będą państwa, które odnotują zadowalające wyniki makroekonomiczne i z zakresu zarządzania budżetowego odnoszące się do wykorzystania pomocy budżetowej oraz że w tym aspekcie Komisja różni się od innych dawców pomocy budżetowej, takich jak MFW czy Bank Światowy, które uzależniają udzielenie pomocy od spełnienia licznych warunków, co jest sprzeczne z zasadą przejścia odpowiedzialności przez kraj będący beneficjentem,
- AH. mając na uwadze, że wiele państw pilnie potrzebujących większej i bardziej skutecznej pomocy w celu poczynienia większych postępów w realizacji MCR nie zna aktualnie określonych przez Komisję kryteriów zawarcia umowy dotyczącej milenijnych celów rozwoju,
- AI. mając na uwadze, że w obecnej formie umowy dotyczące milenijnych celów rozwoju mają zastosowanie wyłącznie do państw AKP,
- AJ. mając na uwadze, że pomoc budżetowa Komisji charakteryzuje się poważnym brakiem przejrzystości i możliwości przejścia odpowiedzialności przez kraje ubogie oraz że umowy w sprawie finansowania rzadko podawane są do publicznej wiadomości,
- AK. mając na uwadze, że podstawową zasadą pomocy rozwojowej jest udzielanie pomocy tym, którzy najbardziej jej potrzebują oraz tam, gdzie może ona zostać jak najlepiej wykorzystana,
- AL. mając na uwadze, że przykładowo jeśli chodzi o Burkina Faso nikt na miejscu nie wiedział o toczących się między tym krajem a Komisją negocjacjach w sprawie umowy dotyczącej milenijnych celów rozwoju oraz że na stronie delegacji Komisji Europejskiej w Burkina Faso nie ma obecnie żadnych informacji na ten temat,
- AM. mając na uwadze, że w konsensusie europejskim na rzecz rozwoju Unia zobowiązała się do przyjęcia podejścia opartego na wynikach oraz do stosowania wskaźników wydajności,
- AN. mając na uwadze, że obowiązkiem Komisji jest dalsze uzależnianie udzielenia pomocy budżetowej od wyników, jakie kraje będące odbiorcami pomocy osiągnęły w kwestiach związanych z równouprawnieniem kobiet i mężczyzn oraz w dziedzinie promowania praw kobiet,
- AO. mając na uwadze, że w dziedzinie pomocy budżetowej Komisja zawarła już umowy z Burkina Faso (2005-2008), Etiopią (2003-2006), Ghaną (2007-2009), Kenią (2004-2006), Madagaskarem (2005-2007), Malawi (2006-2008), Mali (2003-2007), Mozambikiem (2006-2008), Tanzanią (2006-2008), Ugandą (2005-2007) i Zambią (2007-2008),
- AP. mając na uwadze, że na świecie żyje 650 milionów osób niepełnosprawnych, z czego 80 % żyje w krajach rozwijających się, a jedna na pięć osób żyje w skrajnej nędzy; mając na uwadze, że stanowią oni jedną z największych grup ludzi wykluczonych i ubogich, są narażeni na liczne objawy dyskryminacji i rzadko mają dostęp do edukacji i opieki zdrowotnej,

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- AQ. mając na uwadze, że zgodnie z „ogólnymi obowiązkami”, a w szczególności z art. 32 Konwencji ONZ w sprawie praw osób niepełnosprawnych, sygnatariusze są zobowiązani uwzględnić niepełnosprawność we współpracy na rzecz rozwoju,
- AR. mając na uwadze, że milenijne cele rozwoju nie zostaną osiągnięte do roku 2015 bez poświęcenia należytej uwagi integracji oraz udziałowi osób niepełnosprawnych,
- AS. mając na uwadze sprawozdanie z dnia 22 listopada 2008 r. dotyczące uruchomienia partnerstwa Afryka-UE, a zwłaszcza jego ustęp 37, w którym podkreśla się rażący brak działań na rzecz osób niepełnosprawnych w wysiłkach zmierzających do osiągnięcia MCR,

Cele milenijne – współpraca rozwojowa

1. ponownie stwierdza, że pomoc rozwojowa powinna opierać się na potrzebach i wynikach oraz że polityka pomocy rozwojowej powinna zostać opracowana w partnerskiej współpracy z krajami będącymi beneficjentami;
2. ponownie stwierdza, że aby osiągnąć MCR kraje udzielające pomocy muszą respektować wszystkie podjęte zobowiązania i poprawiać jakość udzielanej pomocy;
3. nalega na konieczność rozwijania nowych mechanizmów, czyniących pomoc bardziej przewidywalną i stabilną;
4. przypomina cel deklaracji z Abudży, mówiący o przeznaczaniu 15 % budżetu krajowego na sektor zdrowia, a także cel światowej kampanii na rzecz edukacji, mówiący o przeznaczaniu 20 % budżetu krajowego na sektor edukacji;

Obszary priorytetowe

5. zwraca się do Komisji o dalsze uzależnianie udzielenia pomocy w sektorach edukacji i zdrowia, a w szczególności w zakresie podstawowej opieki zdrowotnej i edukacji podstawowej, od wyników odnotowanych w tych sektorach; wzywa też Komisję do określenia znaczenia, jakie będzie przyznane wynikom odnotowanym w tych sektorach w stosunku do bardziej kompleksowego zbioru wskaźników oraz do wyjaśnienia, jak zamierza ona oceniać postępy poczynione w tych dziedzinach;

Skuteczność pomocy – stabilność i przewidywalność

6. zwraca się do Komisji o poprawienie przewidywalności pomocy budżetowej dzięki wprowadzeniu w życie umów dotyczących milenijnych celów rozwoju i objęciu zasadami wynikającymi z tych umów większej liczby państw, jak i dzięki sektorowej pomocy budżetowej;
7. przypomina Komisji o konieczności znacznego ograniczenia niepotrzebnych opóźnień spowodowanych jej nadmiernie skomplikowanymi procedurami administracyjnymi;
8. zwraca się do rządów krajów rozwijających się o zwiększenie wydatków na zdrowie do równowartości 15 % budżetu krajowego zgodnie z zaleceniami deklaracji z Abudży, zaś wydatków na edukację do równowartości 20 % budżetu krajowego, jak zaleca światowa kampania na rzecz edukacji;

Pomoc budżetowa

9. wzywa Komisję do zagwarantowania wysokiego poziomu wydatków w formie pomocy budżetowej, mając zwłaszcza na celu znaczne zwiększenie pomocy budżetowej w sektorze socjalnym państw AKP, oraz do ponownego podwyższenia sektorowej pomocy budżetowej w innych regionach;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Umowy dotyczące MCR

10. odnotowuje z zainteresowaniem, że wniosek Komisji w sprawie umów dotyczących milenijnych celów rozwoju zapewnia minimalny gwarantowany poziom pomocy (70 % całkowitego zobowiązania) państwom kwalifikującym się;
11. wyraża jednak swoje rozczarowanie faktem, że dokumenty w sprawie umów dotyczących milenijnych celów rozwoju nie określają żadnego harmonogramu wdrożenia tych umów, które zostały zasadniczo zaplanowane na sześć lat trwania dziesiątego EFR i w związku z tym wzywa Komisję do przedstawienia odnośnego szczegółowego harmonogramu;
12. zauważa, że głównym celem umowy dotyczącej milenijnych celów rozwoju jest przyczynienie się do poprawy skuteczności pomocy i przyspieszenie postępów w realizacji MCR w państwach, które najbardziej tego potrzebują;
13. zwraca się do Komisji o wydanie komunikatu formalizującego inicjatywę umowy dotyczącej milenijnych celów rozwoju oraz o objęcie nią również państw nienależących do AKP, ale spełniających kryteria kwalifikowalności;

Parlamenti a społeczeństwo obywatelskie – odpowiedzialność własna – przejrzystość

14. wzywa Komisję i państwa będące beneficjentami do zadbania o udział parlamentów krajowych i organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w tym organizacji osób niepełnosprawnych, na wszystkich etapach dialogu w sprawie pomocy budżetowej, co powinno obejmować opracowanie, wdrożenie i ocenę programu ustanowionego w umowach dotyczących milenijnych celów rozwoju;
15. podkreśla, że zamiast narzucania jednostronnych warunków beneficjentom, dawcy pomocy powinni raczej starać się promować dobre zarządzanie, demokrację i stabilność w państwach korzystających z pomocy przy użyciu przejrzystych kryteriów ustalonych w partnerskiej współpracy z tymi krajami;
16. uważa, że w trosce o wspieranie przejrzystości należy uzależnić warunki zwrotu zmiennej transzy pomocy od wyników, zważywszy na fakt, że zachęciłoby to dawców pomocy i jej odbiorców do przeanalizowania rzeczywistego oddziaływania wydanych środków, a także zwiększyłoby przejrzystość wykorzystania środków publicznych;
17. zachęca Komisję do okresowego kontrolowania wyników swoich programów oraz do dzielenia się z Parlamentem wnioskami z tych kontroli;
18. nakłania Komisję do pracowania nad wzmocnieniem dialogu między dawcami i odbiorcami pomocy, zwłaszcza w celu określenia faktycznych potrzeb i dziedzin, w których pomoc jest niezbędna;
19. wzywa Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne AKP-UE (WZP) do odgrywania bardziej aktywnej roli w definiowaniu priorytetów, negocjowaniu umów dotyczących MCR oraz na wszystkich innych etapach tego procesu;

Kryteria wyboru – kreatywność i elastyczność

20. zwraca się do Komisji z wnioskiem o uzależnienie udzielenia pomocy budżetowej od wyników osiągniętych w dziedzinie dobrego zarządzania i przejrzystości, lecz również ochrony i poszanowania praw człowieka, w szczególności osób najuboższych i odsuniętych na margines, takich jak osoby niepełnosprawne, mniejszości, kobiety i dzieci, oraz o pilnowanie, by pomoc budżetowa nie służyła do finansowania innych sektorów niewymienionych w umowie dotyczącej milenijnych celów rozwoju;
21. ponownie potwierdza, że krajowe programy orientacyjne powinny być opracowywane we współpracy z parlamentami odnośnych krajów, WZP oraz społeczeństwem obywatelskim;
22. zauważa, że wniosek w sprawie umów dotyczących milenijnych celów rozwoju nie określa państw, z którymi zostanie zawarta pierwsza seria umów dotyczących MCR; zauważa też, że w obecnej formie umowy dotyczące milenijnych celów rozwoju mają zastosowanie wyłącznie do państw AKP;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

23. ubolewa nad faktem, że polityka pomocy budżetowej Unii na rzecz państw rozwijających się jest w coraz większym stopniu uzależniona od warunków narzuconych przez MFW by uzyskać pomoc rozwojową Unii; uważa też, że uwarunkowania te są sprzeczne z zasadą odpowiedzialności własnej państw będących odbiorcami pomocy;

24. kładzie nacisk na konieczność rozwijania innych strategii pomocy budżetowej dla państw, które nie kwalifikują się do umów dotyczących milenijnych celów rozwoju, a zwłaszcza dla państw w niestabilnej sytuacji; podkreśla też oczywisty fakt, że państwa znajdujące się w niestabilnej sytuacji nie są w stanie spełnić obecnie obowiązujących kryteriów kwalifikowalności;

25. zaleca udostępnienie umów dotyczących milenijnych celów rozwoju również państwom objętym instrumentem współpracy na rzecz rozwoju (DCI);

26. prosi Komisję o jednoznaczne wyjaśnienie przewidzianej kompatybilności proponowanych umów dotyczących milenijnych celów rozwoju z innymi sposobami udzielania pomocy;

27. ostrzega przed niebezpieczeństwem nieprzemyślanego i nadmiernego odwoływania się do umów dotyczących milenijnych celów rozwoju, które mogłyby być postrzegane jako jedyny sposób udzielania rzeczywiście skutecznej pomocy i nakłania Komisję do wyboru mechanizmów udzielania pomocy jak najlepiej dostosowanych do każdej indywidualnej sytuacji;

28. oczekuje, że Komisja wzmocni potencjał parlamentów krajów korzystających z pomocy w zakresie uczestnictwa w procesie budżetowym oraz potencjał parlamentów i społeczeństwa obywatelskiego w zakresie opracowywania krajowych strategii politycznych, a to poprzez większe wsparcie finansowe, nacisk na uczestnictwo w dialogu politycznym z państwami będącymi odbiorcami pomocy oraz skupienie się na wskaźnikach zarządzania finansami publicznymi, które mają na celu zwiększenie odpowiedzialności rządów w stosunku do obywateli;

Ocena – wskaźniki wydajności

29. wzywa Komisję, by we współpracy z państwami partnerskimi dołączała do każdej propozycji umowy dotyczącej milenijnych celów rozwoju szereg wskaźników wydajności, pozwalających ocenić postępy poczynione w realizacji tych umów; również integracja osób i dzieci niepełnosprawnych powinna być mierzona przy użyciu tych wskaźników;

Kwestia płci

30. zwraca uwagę Komisji na fakt, że powinna ona bezwzględnie kontynuować strategię uzależniania udzielenia pomocy budżetowej od wyników osiągniętych w krajach otrzymujących pomoc w zakresie równouprawnienia kobiet i mężczyzn oraz promowania praw kobiet, a także domaga się wzmocnienia wskaźników wydajności w tym obszarze w umowach dotyczących milenijnych celów rozwoju, aby rozciągnąć je na inne sfery, takie jak prawa kobiet i prawa osób niepełnosprawnych; występuje o umocnienie wskaźników osiągnięć w dziedzinie płci, związanych z pomocą budżetową, poprzez rozszerzenie ich na inne obszary, takie jak: prawa osób niepełnosprawnych oraz prawa kobiet, a zwłaszcza promowanie dostępu wszystkich kobiet do informacji i ogólnych usług związanych ze zdrowiem seksualnym i rodzinnym, poprawa dostępu i powszechniejsze odwoływanie się do metod planowania rodziny, dalsze popieranie edukacji i emancypacji kobiet oraz walka z dyskryminacją i na rzecz równości płci;

*

* * *

31. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Radzie AKP-UE oraz rządów i parlamentom państw członkowskich i państw AKP.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Studia artystyczne w Unii Europejskiej

P6_TA(2009)0153

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie studiów artystycznych w Unii Europejskiej (2008/2226 (INI))

(2010/C 117 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 149 i 151 Traktatu WE,
  - uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/962/WE z dn. 18 grudnia 2006 r. w sprawie kompetencji kluczowych w procesie uczenia się przez całe życie ⁽¹⁾,
  - uwzględniając decyzję Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1350/2008/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie Europejskiego Roku Twórczości i Innowacji (2009) ⁽²⁾,
  - uwzględniając wnioski Rady z dn. 24 i 25 maja 2007 r. w sprawie wkładu przemysłu związanego z kulturą i kreatywnością w realizację celów strategii lizbońskiej i z dn. 21 i 22 maja 2008 r.,
  - uwzględniając wspólne sprawozdanie Rady i Komisji z 2008 r. z postępów w realizacji programu prac „Edukacja i szkolenie 2010” — „Uczenie się przez całe życie dla wiedzy, kreatywności i innowacyjności” ⁽³⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie społecznego statusu artystów ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając rezolucję z dn. 10 kwietnia 2008 r. w sprawie europejskiej agendy kultury w dobie globalizacji ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając rezolucję z dn. 10 kwietnia 2008 r. w sprawie przemysłu kulturalnego w Europie ⁽⁶⁾,
  - uwzględniając zalecenia zawarte w Konwencji UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego z dn. 20 października 2005 r.,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji (A6-0093/2009),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska zgodnie z wyznawaną przez siebie zasadą „Jedności w różnorodności” powinna uznać swoją wspólną historię i może uczynić to w dziedzinie historii sztuki europejskiej w związku z jej uniwersalnym charakterem,
- B. mając na uwadze, że szkoła powinna znów się stać głównym miejscem upowszechniającym dostęp do kultury,
- C. mając na uwadze, że edukacja artystyczna i kulturalna, której częścią jest edukacja obrazem, stanowi podstawowe wyzwanie systemów edukacyjnych państw członkowskich,

⁽¹⁾ Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 115.

⁽³⁾ Dz.U. C 86 z 5.4.2008, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 125 E z 22.5.2008, s. 223.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0124.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0123.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- D. mając na uwadze, że edukacja artystyczna jest kluczowym elementem kształcenia dzieci i młodzieży, ponieważ przyczynia się do rozwoju wolnej woli, wrażliwości i otwartości na innych oraz jest kluczową kwestią jeśli chodzi o równość szans i warunkiem wstępnym prawdziwej demokratyzacji dostępu do kultury,
  - E. mając na uwadze, że należy, w celu sprostania wyzwaniu demokratyzacji kultury, pobudzać wrażliwość artystyczną na wszystkich poziomach i w każdym wieku, docenić znaczenie działań grupowych i amatorskich i promować dostęp do edukacji,
  - F. ubolewając nad faktem, że przesłanki gospodarcze zbyt często powodują, że państwa członkowskie redukują obszar poświęcony sztuce w ogólnej polityce edukacyjnej,
  - G. mając na uwadze, że kształcenie artystyczne stanowi podstawę kształcenia zawodowego z zakresu sztuki i promuje kreatywność, jak również rozwój fizyczny i intelektualny w tej sferze, przyczyniając się do stworzenia bliższych i bardziej owocnych związków pomiędzy edukacją, kulturą i sztuką,
  - H. mając na uwadze, że szkoły i ośrodki zajmujące się kształceniem w zakresie sztuki i projektowania przyczyniają się do rozwoju myśli twórczej, powstawania nowych stylów i ruchów artystycznych oraz do otwierania nowych kręgów kultury, co przyczynia się do umacniania wizerunku Unii Europejskiej na świecie,
  - I. mając na uwadze, że kształcenie ma wielkie znaczenie dla sukcesu w zawodach artystycznych i kreatywnych,
  - J. mając na uwadze, że kształcenie w sferze artystycznej koncentrujące się na rozwijaniu konkretnej ścieżki edukacyjnej i zawodowej wymaga od uczniów, oprócz talentu, solidnych podstaw w dziedzinie kultury, które pozwala uzyskać jedynie systematyczne kształcenie multidyscyplinarne, zwiększające jednocześnie późniejsze możliwości uzyskania zatrudnienia w tym sektorze i będące przekąźnikiem kultury ogólnej, metodologii badań, umiejętności i wiedzy w zakresie przedsiębiorczości, a także umiejętności z różnych sfer wiążących się w obecnych czasach z działaniami na polu sztuki,
  - K. mając na uwadze, że potencjał gospodarczy i wiążący się z możliwościami zatrudnienia w firmach przemysłu twórczego, kulturalnego i artystycznego wpływa w znacznym stopniu na rozwój sektora artystycznego,
  - L. mając na uwadze, że rewolucja technologiczna spowodowała zwiększenie konkurencji wewnętrznej i międzynarodowej oraz uwypuklenie roli możliwości intelektualnych i kreatywnych w ramach strategii lizbońskiej,
  - M. mając na uwadze, że szybkie i stale obecne w naszych społeczeństwach zmiany wymagają większych umiejętności adaptacyjnych, elastyczności, kreatywności, innowacyjności oraz komunikacji na polu zawodowym oraz że te cechy powinny być promowane przez systemy edukacji i kształcenia w różnych państwach członkowskich, również zgodnie z celami programu „Edukacja i szkolenie 2010”,
  - N. mając na uwadze, że należy pamiętać o istnieniu poważnych różnic w modelach edukacji artystycznej w różnych państwach członkowskich,
  - O. mając na uwadze, że w konsekwencji globalizacji i zwiększonej mobilności obywateli a także w związku z kolejnymi rozszerzeniami Unii Europejskiej edukacja w dziedzinie kultury i jej różnorodności stanowi ważny czynnik zachowania tożsamości oraz promowania porozumienia międzykulturowego i religijnego, jak również że w kolejnych latach należy podtrzymywać cele zwiększenia wrażliwości i promowania kultury w związku z Europejskim Rokiem Dialogu Międzykulturowego 2008,
1. uważa, że kształcenie artystyczne powinno być obowiązkowym elementem programów edukacyjnych na wszystkich poziomach kształcenia w celu sprzyjania demokratyzacji dostępu do kultury;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

2. podkreśla znaczenie kontynuacji nauki zarówno w programach szkolnych, szkoleniu zawodowym jak i programach kształcenia ustawicznego celem promowania i rozwijania kreatywności na wszystkich poziomach wiekowych w ramach procesu kształcenia ustawicznego;
3. przypomina, że edukacja artystyczna i kulturalna jest nośnikiem edukacji obywatelskiej i przyczynia się do zwiększania naszej zdolności do refleksji i osobistego rozwoju w płaszczyźnie zarówno intelektualnej i emocjonalnej jak i fizycznej;
4. docenia rolę sztuki jako ważnego źródła innowacji w społeczeństwie i w gospodarce w ramach Europejskiego Roku Twórczości i Innowacji (2009);
5. zwraca uwagę Rady i państw członkowskich na rolę kultury europejskiej i jej różnorodności jako czynnika integrującego oraz na wagę edukacji artystycznej i kulturalnej na szczeblu europejskim, w tym także ochrony tradycyjnych wartości kulturalnych różnych regionów;
6. stwierdza, że stale zwiększa się liczba studentów kierunków artystycznych zainteresowanych uczeniem się w państwie członkowskim innym niż ojczyste, w związku z czym zachęca państwa członkowskie do skoordynowania działań w sferze edukacji artystycznej na szczeblu Unii Europejskiej, do wymiany wzorcowych praktyk i zwiększenia mobilności zarówno studentów jak i wykładowców w tym sektorze;
7. sugeruje poprawienie mobilności twórców w sektorze twórczości artystycznej dzięki większej uwadze poświęconej zagadnieniu uznawania kwalifikacji. Należy tego dokonać zachęcając placówki oświatowe i pracodawców do korzystania z europejskich ram kwalifikacji, tak aby kompetencje i kwalifikacje w sektorze mogły być porównywane na szczeblu europejskim;
8. wzywa w związku z tym Komisję do wspólnego utworzenia z państwami członkowskimi programu mobilności dla Europejczyków prowadzących działalność artystyczną i zajmujących się twórczością, ze szczególnym naciskiem na mobilność młodych artystów i studentów przedmiotów artystycznych;
9. uznając jednocześnie kompetencje państw członkowskich w tej dziedzinie szacuje, że działania w sferze edukacji artystycznej powinny być koordynowane na szczeblu unijnym, zwłaszcza biorąc pod uwagę następujące kwestie:
  - opis rodzaju, zawartości i czasu trwania kształcenia artystycznego skierowanego do różnych grup docelowych,
  - związek pomiędzy edukacją artystyczną, kreatywnością i innowacyjnością,
  - skuteczność działań w sferze edukacji artystycznej z perspektywy ich wpływu społeczno-ekonomicznego,
  - równowaga między teorią i praktyką w celu uniknięcia abstrakcyjnego postrzegania edukacji artystycznej,
  - stosowanie i opracowanie metod i strategii kształcenia artystycznego zgodnie z wymogami społeczeństwa informacyjnego,
  - kształcenie wyspecjalizowanych nauczycieli i „artystów inżynierów” nowych mediów równolegle z kształceniem tradycyjnych wyspecjalizowanych nauczycieli;
10. wzywa Radę, Komisję, i państwa członkowskie do:
  - uznania ważnej roli popularyzowania edukacji artystycznej i kreatywności w kontekście gospodarki opartej na wiedzy, zgodnie ze strategią lizbońską,

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- zdefiniowania roli edukacji artystycznej jako kluczowego narzędzia pedagogicznego w celu przypomnienia o wartości kultury w świecie wielokulturowym i erze globalizacji,
  - przygotowania wspólnych strategii w celu promowania działań dotyczących edukacji artystycznej i kształcenia kadry nauczycielskiej wyspecjalizowanej w tej dziedzinie,
  - uznania ważnej roli artystów w społeczeństwie oraz potrzeby ustalenia konkretnych kompetencji nauczania artystycznego w procesie edukacyjnym;
  - zachęcenia przedstawicieli krajów reprezentowanych w niedawno utworzonej grupie roboczej ds. edukacji i kultury w ramach otwartej metody koordynacji na rzecz kultury do omówienia roli sztuki w różnych kontekstach edukacyjnych (oficjalnych, nieoficjalnych i nieformalnych) i na wszystkich szczeblach edukacji (od przedszkolnej po wykraczającą poza kształcenie zawodowe na wyższych poziomach edukacji artystycznej), a także kształcenia wyspecjalizowanych nauczycieli,
  - zachęcenia przedstawicieli krajowych w grupach roboczych otwartej metody koordynacji ds. przemysłu kulturalnego do zajęcia się kwestią kształcenia zawodowego i kontynuowania zawodowego rozwoju artystów, menadżerów, nauczycieli, instruktorów i innych twórców zawodowych w sektorze kulturalnym jako priorytetową,
  - zaproszenia zainteresowanych stron w ramach społeczeństwa obywatelskiego do dzielenia się wiedzą i doświadczeniem w tej dziedzinie odnośnie do procesu odbywającego się w ramach otwartej metody koordynacji,
  - poprawy przepisów dotyczących kształcenia zawodowego twórców zawodowych w sektorze artystycznym dzięki uznaniu wyższego wykształcenia artystycznego na wszystkich trzech poziomach określonych w procesie bolońskim (licencjat, magisterium, doktorat), co zwiększy mobilność artystów w UE,
  - wprowadzenia specjalnych rozwiązań celem promowania edukacji artystycznej w kontekście wieloletniego programu kulturalnego,
  - uznania roli działań grupowych i amatorskich,
11. podkreśla fakt, że nauczanie historii sztuki powinno się opierać także na spotkaniach z artystami i dziełami sztuki oraz na odwiedzaniu miejsc związanych z kulturą w celu pobudzenia ciekawości i refleksji u uczniów;
12. podkreśla wagę wykorzystania środków dostarczanych przez nowe technologie komunikacyjne i informacyjne oraz Internetu jako kanałów nowoczesnego nauczania dostosowanego do nowych czasów przy wprowadzaniu wymiaru artystycznego do programów szkolnych;
13. zaznacza w związku z tym kluczowy wkład projektów takich jak Europeana, europejska biblioteka cyfrowa;
14. zaleca wspólne opracowanie europejskiego portalu edukacji artystycznej i kulturalnej oraz aby kształcenie artystyczne zostało włączone do programów edukacyjnych państw członkowskich w celu zapewnienia rozwoju i wsparcia dla europejskiego modelu kulturowego, szczególnie cenionego na świecie;
15. wzywa Radę, Komisję i państwa członkowskie do śledzenia postępów we włączaniu edukacji artystycznej do programów szkolnych; a w szczególności zachęca Komisję do promowania badań niezbędnych do dysponowania wiarygodnymi informacjami na temat wpływu tego nauczania na poziom kształcenia i kompetencje studentów w Unii Europejskiej;
16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.
-

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Aktywny dialog z obywatelami na temat Europy

P6_TA(2009)0154

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie aktywnego dialogu z obywatelami na temat Europy (2008/2224(INI))

(2010/C 117 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólną deklarację Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji zatytułowaną „Partnerski proces komunikacji poświęconej Europie”, podpisaną dnia 22 października 2008 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 2 kwietnia 2008 r. zatytułowany „Debata o Europie – wykonać doświadczenia planu D na rzecz demokracji, dialogu i debaty” (Plan D) (COM(2008)0158),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 kwietnia 2008 r. zatytułowany „Informowanie o Europie poprzez media audiowizualne” (SEC(2008)0506),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 grudnia 2007 r. zatytułowany „Komunikowanie o Europie drogą internetową – zaangażowanie obywateli” (SEC(2007)1742),
- uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 3 października 2007 r. zatytułowany „Wniosek w sprawie partnerskiego procesu komunikowania na temat Europy” (COM(2007)0569),
- uwzględniając decyzję nr 1904/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. ustanawiającą program „Europa dla Obywateli” na rzecz promowania aktywnego obywatelstwa europejskiego na lata 2007–2013 ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 1 lutego 2006 r. zatytułowany „Biała Księga w sprawie europejskiej polityki komunikacyjnej” (COM(2006)0035),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 października 2005 r. zatytułowany „Wkład Komisji w okres refleksji i plany na przyszłość: Plan D dla demokracji, dialogu i debaty” (COM(2005)0494),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 listopada 2006 r. dotyczącą białej księgi w sprawie europejskiej polityki komunikacyjnej ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie wdrożenia strategii informacyjnej i komunikacyjnej Unii Europejskiej ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinie Komisji Spraw Konstytucyjnych, Komisji Spraw Zagranicznych, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, Komisji Rozwoju Regionalnego, Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia oraz Komisji Prawnej (A6-0107/2009),

⁽¹⁾ Dz.U. C 13 z 20.1.2009, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 32.

⁽³⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 369.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, s. 403.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- A. mając na uwadze, że demokratyczna i przejrzysta Unia Europejska opiera się na zwiększonym dialogu między obywatelami a instytucjami europejskimi, w tym Parlamentem Europejskim, a także na ciągłej debacie na temat Europy na poziomie europejskim, krajowym i lokalnym,
- B. mając na uwadze, że po odrzuceniu traktatu ustanawiającego konstytucję dla Europy we Francji i w Holandii 53,4 % Irlandczyków zagłosowało w referendum przeciwko ratyfikacji traktatu z Lizbony i mając na uwadze, że osoby nieposiadające wystarczającej wiedzy na temat polityki Unii Europejskiej lub traktatów są bardziej skłonne do wyrażania sprzeciwu,
- C. mając na uwadze, że badanie Eurobarometru nr 69 wykazało, że 52 % obywateli Unii uważa, że członkostwo ich kraju w UE jest rzeczą pozytywną, a tylko 14 % jest przeciwnego zdania,
- D. mając na uwadze, że podstawą odbudowy zaufania obywateli do instytucji europejskich jest wiedza o Unii Europejskiej, jej strategiach politycznych i działaniu, a także o prawach gwarantowanych na mocy traktatów,
- E. mając na uwadze, że w 2004 r. po raz pierwszy powołano odrębnego komisarza ds. strategii komunikacyjnej, mimo że nie przyjęto jeszcze polityki komunikacyjnej jako takiej z powodu braku odpowiedniej podstawy prawnej w traktatach,

Opinia publiczna

1. przypomina, że badania wskazują, iż gorzej wykształceni i mniej zamożni obywatele Unii są bardziej skłonni do przeciwstawiania się dalszej integracji europejskiej, co dowodzi, że idea europejska – mimo wszystkich wcześniejszych wysiłków – dociera głównie do dobrze wykształconych i zamożnych warstw społeczeństwa europejskiego; uważa, że aktywny dialog między Unią Europejską a jej obywatelami ma zasadnicze znaczenie dla wdrożenia zasad i wartości projektu europejskiego, lecz uznaje, że jak dotąd nie odnosił on rzeczywistych sukcesów;
2. ubolewa nad faktem, że pomimo wysiłków Komisji i dobrych pomysłów osiągnięto bardzo ograniczony sukces w poszerzaniu wiedzy obywateli Unii o kwestiach europejskich oraz w zwiększaniu ich zainteresowania tymi sprawami, czego dowodzi niestety referendum w Irlandii;
3. podkreśla szczególne znaczenie tworzenia spójnych powiązań komunikacyjnych, zawierających treści przeznaczone dla danych grup docelowych, zarówno między UE a regionami o szczególnych cechach, jak i między UE a szczególnymi grupami społecznymi;
4. stwierdza, że zgodnie z najnowszymi badaniami opinii publicznej znaczna większość Europejczyków opowiada się za Unią Europejską mówiącą jednym głosem w sprawach polityki zagranicznej; podkreśla, że na wniosek obywateli Unii w dniu 9 grudnia 2007 r. stosowne oświadczenie zostało dołączone do listu otwartego/zaleceń uczestników konferencji końcowej w sprawie sześciu projektów obywatelskich w ramach Planu D, podkreśla, że w 27 zaleceniach zawartych w liście otwartym zwrócono się do Unii o podjęcie skuteczniejszych działań w dziedzinie polityki socjalnej i spójności społecznej, w szczególności w celu zwalczania różnic w wysokości płac oraz promowania równouprawnienia kobiet i mężczyzn, a bardziej ogólnie, o zwrócenie szczególnej uwagi na te często pomijane kwestie dotyczące równouprawnienia; sugeruje, że znaczenie ma zatem również rozważenie przekazu płynącego z działań oraz porównanie go z przesłaniem, które UE chce przekazać obywatelom, pod kątem rozbieżności między nimi;
5. przypomina, że kobiety w większości głosowały na „nie” podczas ostatnich referendów w sprawie Unii Europejskiej: 56 % we Francji (Flash Eurobarometr 171), 63 % w Holandii (id. 172) i 56 % w Irlandii (id. 245); uważa, że to głosowanie na „nie” wynika, między innymi, z niewielkiego zaangażowania instytucji europejskich w politykę bezpośrednio dotyczącą kobiet i leżącą u podstaw wciąż utrzymującej się nierówności szans między mężczyznami a kobietami, jak polityka godzenia życia zawodowego z osobistym czy polityka wsparcia w przypadku uzależnień;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Aspekty konstytucyjne i międzyinstytucjonalne

6. podkreśla potrzebę zakończenia procesu ratyfikacji traktatu z Lizbony, który jeszcze bardziej zwiększy przejrzystość UE oraz zaangażowanie obywateli w procesy decyzyjne; przypomina w związku z tym o nowych możliwościach demokracji uczestniczącej, jakie stworzyłby traktat lizboński, szczególnie o inicjatywie obywatelskiej;
7. podkreśla potrzebę skoordynowanych wysiłków i wspólnego działania wszystkich instytucji UE i państw członkowskich mających na celu komunikowanie się z obywatelami Unii na tematy europejskie; z zadowoleniem przyjmuje i odnotowuje wspomnianą wyżej wspólną deklarację z dnia 22 października 2008 r., w której wytyczono jasne cele służące poprawie komunikacji w UE po stronie Parlamentu, Rady, Komisji i państw członkowskich; jest zdania, że działania takie mogłyby być bardziej ambitne, gdyż Parlament wystąpił do wszystkich instytucji o zawarcie porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie polityki komunikacyjnej;
8. uważa, że instytucje UE powinny zainicjować kolejne dyskusje na temat Europy i bezzwłocznie wcielić w życie koncepcje zawarte we wspomnianej wspólnej deklaracji, w komunikacie Komisji z dnia 1 lutego 2006 r. oraz w dokumencie roboczym Komisji z dnia 3 października 2007 r.;
9. podziela zdanie Komisji, że demokracja uczestnicząca może skutecznie uzupełniać demokrację przedstawicielską; podkreśla jednak, że demokracja uczestnicząca to nie tylko wysłuchiwanie opinii obywateli, ale rzeczywiste umożliwianie im wpływania na europejską politykę; wskazuje, że do osiągnięcia tych celów instytucje muszą stać się bardziej otwarte i muszą przyjąć odpowiednie podejście niezbędne do tego, aby obywatele i ich organizacje skutecznie uczestniczyły w rozpatrywaniu zagadnień dotyczących UE na każdym szczeblu; zauważa także, że należy zapewnić jak najszerszy dostęp do dokumentów powstających w instytucjach, jako że jest to warunek sine qua non wywierania wpływu;
10. podkreśla znaczenie i wartość procesu konsultacji, który stanowi skuteczne narzędzie wzmocniające pozycję obywateli poprzez umożliwienie im bezpośredniego wpływu na proces polityczny na szczeblu UE; wzywa Komisję do podjęcia dodatkowych działań na rzecz upowszechniania w stosownym czasie informacji o przyszłych konsultacjach UE, przy pomocy środków masowego przekazu i innych odpowiednich forów na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym, do zapoznawania się z większą liczbą opinii zainteresowanych stron w czasie konsultacji dotyczących prawodawstwa wspólnotowego oraz do szerszego propagowania konsultacji internetowych na temat polityki i inicjatyw UE, tak aby włączyć w debatę wszystkie zainteresowane strony, zwłaszcza małe i średnie przedsiębiorstwa oraz lokalne organizacje pozarządowe; podkreśla znaczenie przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego na każdym szczeblu, np. sieci przedstawicieli różnych sektorów i konsumentów – od szczebla międzynarodowego do szczebla lokalnego – stanowiących platformy świadomej wymiany poglądów na temat polityki UE, a tym samym przyczyniających się do poprawy jakości prawodawstwa wspólnotowego; dostrzega problemy dotyczące wdrażania i egzekwowania uregulowań prawnych i zachęca konsumentów oraz przedsiębiorców do korzystania z ich praw i powiadamiania instytucji UE o zaistniałych problemach;
11. uważa, że instytucje UE i państwa członkowskie powinny koordynować swoje działania w dziedzinie komunikacji i zbudować partnerskie stosunki ze społeczeństwem obywatelskim w celu wykorzystania możliwych efektów synergii; zwraca uwagę na konieczność koordynacji między instytucjami oraz potencjał tworzenia połączeń między kanałami telewizyjnymi Komisji i Parlamentu; wzywa Komisję do poprawy współpracy między swoimi przedstawicielstwami w państwach członkowskich i biurami informacyjnymi Parlamentu oraz koordynacji ich działań; wzywa reprezentacje Komisji oraz Parlamentu w państwach członkowskich do lepszej współpracy, gdy dojdzie do konsultacji z obywatelami, informowania oraz dzielenia się z obywatelami wiedzą i pomysłami na temat UE oraz umożliwienia głosującym spotkań z posłami do Parlamentu Europejskiego, wybranymi w innych państwach członkowskich, jak również urzędnikami UE;
12. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja wspiera rolę Parlamentu i europejskich partii politycznych oraz uznaje potrzebę zbliżenia między polityką poszczególnych państw i polityką europejską, zwłaszcza podczas kampanii wyborczych do Parlamentu Europejskiego;
13. zwraca się do trzech największych instytucji o rozpatrzenie możliwości zorganizowania otwartych ogólnodostępnych debat uzupełniających debaty parlamentarne, w trakcie których podnoszone byłyby kwestie związane z konsumentami i ich życiem codziennym, w celu zwiększenia poziomu zaufania do rynku wewnętrznego i ochrony konsumentów; podkreśla, że intergrupy Parlamentu istotnie wypełniają rolę „ambasadorów instytucji”, w ten sposób realnie przyczyniając się do komunikacji między politykami a społeczeństwem obywatelskim;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

14. z satysfakcją odnotowuje, że Komisja wzięła pod uwagę wiele przedstawionych wcześniej przez Parlament pomysłów, dotyczących np. forów obywatelskich na szczeblu europejskim i krajowym, bardziej znaczącej roli organizacji społeczeństwa obywatelskiego oraz innowacyjnego wykorzystania nowych mediów;

Działanie na poziomie lokalnym

15. wzywa Komisję do rozszerzenia dialogu na wszystkie poziomy poprzez dostosowanie swojego przesłania do różnych grup docelowych zgodnie z ich pochodzeniem społecznym; dlatego proponuje pogłębić dialog między Unią Europejską a jej obywatelami poprzez przekazywanie wszystkim tych samych, dostosowanych, informacji i wspieranie debaty z poinformowanymi obywatelami oraz między nimi; uważa, że instytucje UE powinny włączyć wnioski z lokalnych debat organizowanych pod egidą Planu D do swoich strategii politycznych oraz uwzględnić oczekiwania obywateli wobec UE w chwili podejmowania decyzji dotyczących nowego prawodawstwa;

16. wzywa państwa członkowskie do przeprowadzania skutecznych kampanii informacyjnych UE na wszystkich szczeblach: krajowym, regionalnym i lokalnym; wzywa Komisję do rozpowszechniania najlepszych praktyk zdobytych podczas takich kampanii oraz proponuje utworzyć stały system interaktywnej komunikacji między instytucjami europejskimi a obywatelami, obejmujący prowadzone przez UE regularne kampanie o charakterze lokalnym i regionalnym, wsparcie małych i średnich przedsiębiorstw regionalnych oraz aktywny udział społeczeństwa obywatelskiego, organizacji pozarządowych, izb handlowych, związków zawodowych i organizacji branżowych;

17. podkreśla, że polityka spójności UE to podstawa europejskiej integracji i solidarności społecznej; dlatego też uważa, że należy ukazywać obywatelom podejmowane starania oraz konkretny wpływ unijnych strategii politycznych na ich codzienne życie, podkreślając przy tym wkład UE i korzyści płynące ze wspólnych europejskich przedsięwzięć; wzywa w tej sytuacji władze lokalne do lepszego wypełniania obowiązków w zakresie informowania na temat pomocy otrzymywanej z Unii Europejskiej; podkreśla również, że zdecydowane działanie przedstawicieli wybranych na szczeblu lokalnym i regionalnym jest nieodzowne dla rozwoju informacji i szkoleń; z zadowoleniem przyjmuje w tym względzie utworzenie programu Erasmus dla przedstawicieli wybranych na szczeblu lokalnym i regionalnym;

18. podkreśla, że zaangażowanie partnerów w przygotowanie i wdrożenie programów operacyjnych, zgodnie z art. 11 rozporządzenia ogólnego w sprawie funduszy strukturalnych (EFS) na lata 2007-2013, przyczynia się w znacznej mierze do propagowania polityki spójności UE i przybliżania jej obywatelom; zaznacza, że partnerzy ci mają jedyną w swoim rodzaju możliwość bezpośredniego stwierdzenia, jakie kwestie rzeczywiste są przedmiotem zainteresowania obywateli; dlatego też wzywa Komisję do zapewnienia prawidłowego wdrażania zasady partnerstwa na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym; podkreśla znaczenie korzystania przez organy krajowe i regionalne z możliwości finansowania, jakie daje EFS, w celu doskonalenia umiejętności wspomnianych partnerów, zwłaszcza w dziedzinie szkoleń; zauważa znaczącą rolę, jaką fundusze strukturalne odegrały w propagowaniu współpracy transgranicznej w ramach projektów i programów wspólnotowych, która zachęciła do rozwoju aktywnej postawy obywatelskiej i demokracji uczestniczącej; wzywa Komisję do dalszego wspierania tego rodzaju projektów i programów oraz do pracy na rzecz ich realizacji w ramach partnerstwa;

19. w kontekście zbliżających się wyborów europejskich podkreśla potrzebę informowania obywateli na szczeblu lokalnym i regionalnym, zwłaszcza ludzi młodych i osób, które po raz pierwszy wezmą udział w wyborach; w szerszym kontekście podkreśla znaczenie zaangażowania posłów do PE, we współpracy z przedstawicielami wybranymi na szczeblu lokalnym i regionalnym, w konsultacje z obywatelami poszczególnych regionów, gdyż to posłowie reprezentują w UE interesy obywateli; popiera wysiłki Komitetu Regionów zmierzające do intensyfikacji konsultacji na szczeblu regionalnym, a także do włączenia w ten proces sieci regionalnych oraz podmiotów lokalnych i regionalnych, w celu sprzyjania debacie na szczeblach bliskich obywatelom z uwzględnieniem ich opinii i interesów;

20. podkreśla konieczność większego zaangażowania posłów w proces komunikacji z obywatelami UE oraz takich zmian organizacyjnych prac Parlamentu, aby umożliwić posłom zaangażowanie się w dialog z obywatelami na poziomie lokalnym; ma nadzieję, że równoległe z kampaniami poszczególnych grup politycznych posłowie będą w znacznym stopniu angażowali się w terenie w kampanię informacyjną dotyczącą wyborów europejskich;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

21. wzywa Komisję do przeprowadzania lokalnych, zakrojonych na małą skalę kampanii informacyjnych UE przy udziale lokalnych podmiotów, do promowania działań umożliwiających lepsze informowanie obywateli o krajach pochodzenia imigrantów i jednocześnie do lepszego informowania imigrantów w zakresie ich praw i obowiązków, jako obywateli Unii, ponieważ jest to najskuteczniejszy i najistotniejszy sposób osiągnięcia celów w zakresie komunikacji oraz do kontynuowania działań prowadzonych w kontekście Europejskiego Roku Dialogu Międzykulturowego 2008;

Edukacja, media i technologie informacyjno-komunikacyjne, aktywne postawy obywatelskie

22. podkreśla znaczenie wprowadzenia polityki i historii europejskiej do programu szkół każdego państwa członkowskiego w celu umocnienia wartości europejskich, a także rozwoju wydziałów studiów europejskich, organizowanych w ramach programów uniwersyteckich; wzywa Komisję do zapewnienia wsparcia finansowego promocji tych projektów; wzywa państwa członkowskie do wspierania szkolnego programu nauczania historii integracji europejskiej i działalności UE w celu zbudowania fundamentów wspólnej europejskiej wiedzy;

23. podkreśla w szczególności rolę edukacji obywatelskiej jako zasadniczej siły sprawczej aktywnej postawy obywatelskiej; zauważa potrzebę wspierania aktywnego modelu edukacji obywatelskiej zapewniającej młodym ludziom możliwość bezpośredniego zaangażowania się w życie publiczne, w działalność swoich przedstawicieli na szczeblu krajowym, lokalnym i europejskim oraz przedstawicieli organizacji pozarządowych, a także zaangażowania się w inicjatywy obywatelskie; proponuje, aby Komisja wspierała projekty pilotażowe propagujące taki model edukacji obywatelskiej w państwach członkowskich;

24. zaleca skuteczniejszą promocję i organizację programów takich jak Erasmus, Leonardo da Vinci, Grundtvig i Comenius poprzez szerszą komunikację zorganizowaną w celu zmotywowania jak największej liczby osób do wzięcia w nich udziału, aby zwiększyć udział mniej zamożnych obywateli i ułatwić ich mobilność w UE; zwraca uwagę na fakt, iż właśnie te programy są bardzo dobrze przyjmowane przez młodych ludzi i znacząco przyczyniają się do sukcesu europejskiej integracji;

25. z zadowoleniem przyjmuje wspomniany komunikat Komisji z dnia 21 grudnia 2007 r., w którym przedstawiono jasne cele dotyczące przekształcenia strony internetowej Europa w kierunku usług stroną Web 2.0; wzywa Komisję do zakończenia prac nad nową stroną już w 2009 r. i uważa, że nowa strona internetowa powinna stanowić forum dla obywateli, na którym będą oni wymieniać swoje poglądy i uczestniczyć w badaniach opinii publicznej online i gdzie wszystkie organizacje pozarządowe instytucje publiczne i osoby prywatne będą mogły wymieniać się doświadczeniami związanymi z projektami UE; wzywa Komisję do zbierania i publikowania na tej stronie doświadczeń beneficjentów działalności finansowanej w ramach „Planu D”;

26. z zadowoleniem przyjmuje pomysł EUtube, który, posiadając prawie 1,7 mln odwiedzających, stanowi wyjątkowy sposób na przekazywanie informacji o polityce UE użytkownikom Internetu; ponadto wzywa Komisję do opracowania wytycznych dotyczących skutecznych kampanii internetowych oraz do podzielenia się nimi z innymi instytucjami UE;

27. wzywa Komisję do lepszego wykorzystywania materiałów audiowizualnych dostępnych w serwisie Europe by Satellite poprzez nawiązanie współpracy z lokalnymi kanałami telewizyjnymi i mediami społecznymi, które są zainteresowane otrzymywaniem takich materiałów do nadawania, w celu dotarcia do szerszej publiczności;

28. uznaje sieć Europe Direct za istotne narzędzie służące udzielaniu odpowiedzi na zapytania obywateli kierowane za pośrednictwem poczty elektronicznej lub bezpłatnych połączeń telefonicznych z dowolnego miejsca w UE, które to narzędzie należy dalej upowszechniać;

29. uznaje ochronę konsumentów i rynek wewnętrzny za dziedziny polityki niezwykle ważne z punktu widzenia prezentowania Europy konsumentom i przedsiębiorcom; wzywa państwa członkowskie do zdwojenia wysiłków w zakresie prezentowania korzyści płynących z jednolitego rynku na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym; wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do propagowania i wzmacniania systemu interaktywnej komunikacji i informacji, w celu osiągnięcia efektywnego dialogu pomiędzy konsumentami, przedsiębiorcami i instytucjami za pomocą różnorodnych najnowszych środków technologicznie zaawansowanego przekazu oraz wspierania rozwoju tzw. e-handlu;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

30. zwraca się do Komisji o wsparcie wysiłków koordynacyjnych z zakresu edukacji i informacji o prawach i obowiązkach konsumentów poprzez zwiększenie poziomu zasobów finansowych i ludzkich; wzywa państwa członkowskie do zwiększenia poziomu zasobów finansowych i ludzkich przyznawanych na rzecz Sieci Europejskich Centrów Konsumentkich w celu podniesienia poziomu wiedzy o prawach konsumentów w UE i lepszego ich zastosowania oraz – w kontekście obecnego światowego kryzysu finansowego i narastającego zadłużenia konsumentów – wzywa państwa członkowskie do dołożenia starań o podniesienie poziomu wiedzy finansowej konsumentów, w szczególności w zakresie odnośnych praw i obowiązków, a także możliwości odwoławczych związanych z kontami oszczędnościowymi i kredytami;

31. wzywa państwa członkowskie do przyznania większych zasobów ludzkich i finansowych na rzecz sieci SOLVIT, umożliwiającej bezpłatne rozwiązywanie problemów związanych z niewłaściwym wdrożeniem lub też niewdrożeniem uregulowań wspólnotowych; zwraca się do Komisji, by szybciej usprawniała działanie poszczególnych jednostek udzielających informacji i porad dotyczących jednolitego rynku; w związku z powyższym popiera zawartą w komunikacie Komisji z dnia 20 listopada 2007 r. („Jednolity rynek Europy XXI wieku” (COM(2007) 0724)) ideę zintegrowanego podejścia do świadczenia usług wsparcia w zakresie jednolitego rynku poprzez utworzenie jednej poświęconej im strony internetowej; odnotowuje inicjatywy Komisji dotyczące zmniejszenia obciążeń administracyjnych oraz lepszego stanowienia prawa; apeluje w szczególności o poprawę warunków wsparcia małych i średnich przedsiębiorstw stanowiących istotne źródło zatrudnienia w Europie;

32. zauważa, że Europejski Rok Wolontariatu byłby dla instytucji UE idealną okazją do nawiązania kontaktu z obywatelami; wskazuje, że w UE jest ponad sto milionów wolontariuszy i wzywa Komisję, by przygotowała ogłoszenie roku 2011 Europejskim Rokiem Wolontariatu, jak najszybciej składając odpowiedni wniosek legislacyjny;

33. podkreśla, że istotne jest rozważenie opinii obywateli na temat Europy jako ogólnoswiatowego gracza przy jednoczesnym uwzględnieniu w szczególności coraz bardziej widocznej roli Parlamentu Europejskiego w tym zakresie; w związku z tym zachęca do udziału posłów do Parlamentu Europejskiego i członków Rady w wizytach członków Komisji, organizowanych w ramach Planu D, ponieważ mają one duże znaczenie w kontekście nawiązywania kontaktów z parlamentami krajowymi, społeczeństwem obywatelskim, liderami świata biznesu i związków zawodowych oraz władzami szczebla regionalnego i lokalnego w państwach członkowskich;

34. z zadowoleniem przyjmuje, że na całym świecie rośnie zainteresowanie projektem europejskim i że Unia Europejska i jej obywatele stają się coraz bardziej świadomi korzyści wynikających z dzielenia się swoimi ponadnarodowymi doświadczeniami z innymi krajami i regionami, szczególnie z krajami sąsiadującymi z Unią Europejską; dlatego wzywa Komisję, aby poprzez swoje delegatury w państwach trzecich opracowała metody docierania do obywateli tych krajów i informowania ich o możliwościach w Unii Europejskiej, na przykład z uwzględnieniem mediów i innych programów kulturalnych i oświatowych, programów nauki języków obcych oraz programów mobilności lub wymiany, takich jak Erasmus Mundus;

35. stwierdza, że w szczególności w kontekście rosnącej liczby obywateli państw trzecich w UE i pojawienia się wielokulturowości społeczeństw do czego obywatele ci również się przyczyniają należy zwiększyć wysiłki na rzecz integracji imigrantów w UE poprzez zapewnienie im faktycznego dostępu do informacji o tym, co oznacza obywatelstwo Unii, np. rozbudowę partnerstw między różnymi szczeblami władzy (lokalnym, regionalnym i krajowym) a podmiotami pozarządowymi (np. pracodawcami, społeczeństwem obywatelskim i związkami imigrantów, mediami i organizacjami pozarządowymi wspierającymi imigrantów); wyraża przekonanie, że prawidłowa integracja będzie wspierać dalszy rozwój wielokulturowej świadomości europejskiej, opartej o tolerancję, dialog oraz równouprawnienie;

36. wzywa Komisję do promowania programów i kampanii (takich jak „Świat oczami kobiet”) zachęcających kobiety do zwiększonej aktywności społecznej, politycznej i kulturalnej, z uwzględnieniem roli kobiet w dialogu międzypokoleniowym oraz dla trwałości i dobrobytu społeczeństwa; zachęca zatem do lepszego informowania dziewczynek i kobiet o koncepcji obywatelstwa europejskiego i prawach, które się z nim wiążą, zwłaszcza w regionach odizolowanych pod względem społecznym i geograficznym; podkreśla, że takie kampanie informacyjne powinny mieć za cel większy udział kobiet w życiu politycznym i procesie decyzyjnym; podkreśla konieczność promowania działań mających na celu likwidację przepaści cyfrowej w kontekście płci, aby zapewnić kobietom na równych warunkach instrumenty służące uczestnictwu

Wtorek, 24 marca 2009 r.

w dialogu o Europie; z zadowoleniem przyjmuje decyzje Komisji dotyczące wyboru projektów współfinansowanych przez jej przedstawicielstwa w ramach planu D, obejmujących wiele organizacji kobiecych i liczne projekty dotyczące kobiet; kładzie nacisk na konieczność promowania uczestnictwa obywaterek i obywateli w takich sprawach, jak przemoc oparta na płci czy handel ludźmi, w których zaangażowanie społeczeństwa jest niezbędne dla znalezienia rozwiązania tych problemów; uznaje zdolności kobiet do rozwiązywania problemów i konfliktów i nalega, aby Komisja częściej włączała kobiety do grup zadaniowych i roboczych, które zajmują się kwestiami związanymi z życiem rodzinnym, opieką nad dziećmi, edukacją itd.;

*

* *

37. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Komisji, Radzie, Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Trybunałowi Obrachunkowemu, Komitetowi Regionów, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.

Prace Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w 2008 r.

P6_TA(2009)0155

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie prac Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE w 2008 r. (2008/2303(INI))

(2010/C 117 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. ⁽¹⁾ (umowę z Kotonu),
- uwzględniając Regulamin Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE (WZP), przyjęty w dniu 3 kwietnia 2003 r. ⁽²⁾, zmieniony ostatnio w Port Moresby (Papua-Nowa Gwinea) w dniu 28 listopada 2008 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1905/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽⁴⁾,
- uwzględniając deklarację z Kigali (Ruanda) przyjętą przez WZP w dniu 22 listopada 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) sprzyjających rozwojowi ⁽⁵⁾,
- uwzględniając deklarację z Port Moresby przyjętą przez WZP w dniu 28 listopada 2008 r. w sprawie światowego kryzysu żywnościowego i finansowego ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rezolucje przyjęte przez WZP w 2008 r. w sprawie:
  - społecznych i środowiskowych skutków programów dostosowania strukturalnego ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. C 231 z 26.9.2003, s. 68.

⁽³⁾ AKP-EU/100.291/08/fin.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 58 z 1.3.2008, s. 44.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 61 z 16.3.2009, s. 42.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 271 z 25.10.2008, s. 20.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- doświadczeń z europejskiego procesu integracji regionalnej istotnych dla państw AKP ⁽¹⁾,
  - kwestii bezpieczeństwa żywnościowego w państwach AKP i roli współpracy AKP-UE ⁽²⁾,
  - sytuacji w Kenii ⁽³⁾,
  - ochrony ludności cywilnej podczas operacji pokojowych ONZ i organizacji regionalnych ⁽⁴⁾,
  - skuteczności pomocy i określenia publicznej pomocy rozwojowej ⁽⁵⁾,
  - społecznych konsekwencji pracy dzieci i strategii zwalczania pracy dzieci ⁽⁶⁾,
  - sytuacji w Mauretanii ⁽⁷⁾,
  - sytuacji w Zimbabwe ⁽⁸⁾,
  - uwzględniając komunikat WZP z Windhuku (Namibia) z dnia 29 kwietnia 2008 r. ⁽⁹⁾,
  - uwzględniając komunikat WZP z Port Vila (Vanuatu) z dnia 1 grudnia 2008 r. ⁽¹⁰⁾,
  - uwzględniając oświadczenie Prezydium WZP z dnia 25 listopada 2008 r. w sprawie francuskiej prezydencji UE ⁽¹¹⁾,
  - uwzględniając europejski konsensus w sprawie pomocy humanitarnej, który podpisano w dniu 18 grudnia 2007 r. ⁽¹²⁾,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju (A6-0081/2009),
- A. mając na uwadze podpisanie EPA z niektórymi regionami i państwami AKP w 2008 r. oraz debaty, które miały miejsce w ramach WZP w marcu 2008 r. w Lublanie (Słowenia) i w listopadzie 2008 r. w Port Moresby, na temat postępu w negocjacjach w sprawie EPA,
- B. mając na uwadze przyjęcie wspomnianego wyżej rozporządzenia (WE) nr 1905/2006, które przewiduje programy tematyczne mające zastosowanie również do państw AKP, a także program środków towarzyszących na rzecz państw AKP, które podpisały protokół w sprawie cukru,
- C. mając na uwadze zobowiązanie podjęte na sesji WZP w czerwcu 2007 r. w Wiesbaden przez komisarza odpowiedzialnego za rozwój i pomoc humanitarną do poddania krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych dotyczących państw AKP (lata 2008-2013) demokratycznej kontroli w parlamentach oraz z zadowoleniem przyjmując wypełnienie tego zobowiązania,

⁽¹⁾ Dz.U. C 271 z 25.10.2008, s. 27.

⁽²⁾ Dz.U. C 271 z 25.10.2008, s. 32.

⁽³⁾ Dz.U. C 271 z 25.10.2008, s. 37.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 61 z 16.3.2009, s. 19.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 61 z 16.3.2009, s. 26.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 61 z 16.3.2009, s. 31.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 61 z 16.3.2009, s. 37.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 61 z 16.3.2009, s. 40.

⁽⁹⁾ APP 100.288.

⁽¹⁰⁾ APP 100 452.

⁽¹¹⁾ APP 100 448.

⁽¹²⁾ Wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, Parlamencie Europejskim i Komisji Europejskiej pod tytułem: „Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej” (Dz.U. C 25 z 30.1.2008, s. 1.).

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- D. mając na uwadze fakt, że nowy przegląd umowy z Kotonu, przewidziany na 2010 r., stanowi ważną okazję do wzmocnienia wymiaru regionalnego WZP i kontroli w parlamentach na szczeblu regionów AKP, ale także roli i działalności samego WZP jako instytucji,
- E. mając na uwadze dwa w znacznej mierze udane posiedzenia regionalne WZP z 2008 r. w Namibii i Vanuatu, w wyniku których przyjęto wspomniane wyżej komunikaty z Windhuku i Port Vila,
- F. mając na uwadze sytuację w Zimbabwie, która w 2008 r. uległa dalszemu pogorszeniu, pomimo wyborów przeprowadzonych w lipcu 2008 r., z zadowoleniem przyjmując jednak uzyskanie zgody na przyjęcie rezolucji w sprawie Zimbabwe na 16. sesji WZP w Port Moresby,
- G. mając na uwadze utrzymujący się konflikt w Demokratycznej Republice Konga oraz poważne i powtarzające się przypadki naruszania praw człowieka mające tam miejsce, oraz przypominając o konieczności skutecznej pomocy humanitarnej oraz zwiększonego zaangażowania społeczności międzynarodowej,
- H. mając na uwadze prace Parlamentu Panafrykańskiego i sformalizowanie stosunków pomiędzy Parlamentem Europejskim a Parlamentem Panafrykańskim oraz zamiar ustanowienia delegacji międzyparlamentarnej na nadchodzącą kadencję, wyrażony przez przewodniczącego Parlamentu Europejskiego podczas wystąpienia na 10. sesji Parlamentu Panafrykańskiego w dniu 28 października 2008 r.,
- I. mając na uwadze niemal jednoczesne przeprowadzenie 16. sesji WZP w Port Moresby oraz międzynarodowej konferencji w sprawie finansowania pomocy na rzecz rozwoju w Doha, co zmusiło wielu posłów do Parlamentu Europejskiego do trudnego wyboru,
- J. mając na uwadze znaczący wkład słoweńskiej prezydencji Unii Europejskiej (styczeń-czerwiec 2008 r.) i rządu Papui-Nowej Gwinei we wspomniane wyżej sesje WZP w Lublanie i Port Moresby, o których mowa powyżej,
- K. mając na uwadze misje studyjne Prezydium WZP, które odbyły się w 2008 r.:
- na Seszelach oraz
  - w Surinamie, Saint Vincent i Grenadynach oraz Saint Lucia,
1. z zadowoleniem przyjmuje dalsze zapewnianie ze strony WZP w 2008 r. ram dla otwartego, demokratycznego i pogłębionego dialogu na temat negocjacji EPA pomiędzy Unią Europejską a państwami AKP;
2. podkreśla obawy wyrażone przez WZP, dotyczące szeregu elementów negocjacji, zarówno formalnych, jak i merytorycznych; przypomina, że po przyjęciu EPA z państwami Cariforum (forum państw regionu Karaibów) i umów tymczasowych z niektórymi państwami innych regionów nadal toczy się debata;
3. z zadowoleniem przyjmuje pozytywną reakcję nowego komisarza ds. handlu na wniosek niektórych krajów i regionów AKP o ponowne zajęcie się kontrowersyjnymi kwestiami, zgodnie z oświadczeniami przewodniczącego Komisji;
4. zwraca uwagę na potrzebę ścisłej kontroli parlamentarnej w czasie negocjacji i wdrażania umów o partnerstwie gospodarczym; ubolewa z powodu zagrożenia prac i roli WZP przez planowane utworzenie nowego organu, jakim jest komisja parlamentarna, w ramach EPA, bez uściślenia charakteru związku pomiędzy tym organem a WZP; wzywa, aby powyższa komisja parlamentarna działała jako element WZP, by uniknąć kosztownego i skomplikowanego mnożenia posiedzeń dzięki wykorzystaniu systemu posiedzeń regionalnych WZP, a także by skorzystać z doświadczenia WZP i wspierać synergię wszystkich regionów objętych umową o partnerstwie gospodarczym; podkreśla, że pożądane jest, by komisja ta działała elastycznie i by była zdolna wykorzystać fachową wiedzę posłów do Parlamentu Europejskiego zaangażowanych w analizę umowy o partnerstwie gospodarczym w komisjach parlamentarnych, zarówno w dziedzinie handlu, jak i w rozwoju;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

5. podkreśla w szczególności rolę parlamentów państw AKP, podmiotów prywatnych i władz lokalnych w monitorowaniu i zarządzaniu EPA i zwraca się do Komisji o zapewnienie ich udziału w bieżącym procesie negocjacji, do czego niezbędny jest przejrzysty harmonogram negocjacji, zatwierdzony przez państwa AKP i Unię Europejską i oparty na zasadzie uczestnictwa;
6. podkreśla zaniepokojenie WZP w związku z reperkusjami aktualnego kryzysu finansowego i przyjmuje z zadowoleniem przyjęcie przez WZP wspomnianej wyżej deklaracji z Port Moresby w sprawie światowego kryzysu finansowego i żywnościowego; zachęca WZP do regularnej debaty na ten temat;
7. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie podjęte przez komisarza odpowiedzialnego za rozwój i pomoc humanitarną, na wspomnianym posiedzeniu WZP w Kigali, do poddania krajowych i regionalnych dokumentów strategicznych dotyczących państw AKP (lata 2008-2013) demokratycznej kontroli w parlamentach oraz wyraża zadowolenie z pracy wykonanej dotychczas przez parlamenty niektórych państw AKP w zakresie analizy tych dokumentów;
8. przypomina w związku z tym o potrzebie ścisłego włączenia parlamentów do procesu demokratycznego i krajowych strategii rozwoju; podkreśla ich zasadniczą rolę we wprowadzaniu, kontynuowaniu i kontrolowaniu strategii politycznych w zakresie rozwoju;
9. wzywa parlamenty państw AKP do tego, by wymogły na rządach państw AKP i Komisji włączenie ich do procesu przygotowującego i wdrażającego krajowe i regionalne dokumenty strategiczne dotyczące współpracy pomiędzy Unią a państwami AKP (lata 2008-2013);
10. wzywa Komisję do dostarczania wszelkich dostępnych informacji parlamentom państw AKP oraz do wspomagania ich w działalności związanej z demokratyczną kontrolą, w szczególności poprzez wspieranie ich kompetencji;
11. jest przychylny włączeniu Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) do budżetu UE w celu zwiększenia spójności, przejrzystości i skuteczności polityki współpracy na rzecz rozwoju oraz zagwarantowania demokratycznej kontroli; zwraca uwagę, że włączenie EFR do budżetu UE stanowi również właściwą odpowiedź na trudności z wykonaniem i ratyfikacją kolejnych EFR;
12. wzywa parlamenty do sprawowania ścisłej kontroli parlamentarnej w zakresie EFR; podkreśla uprzywilejowaną pozycję WZP w tej debacie i wzywa WZP oraz parlamenty państw AKP do aktywnego w niej uczestniczenia, zwłaszcza w ramach przeglądu umowy z Kotonu przewidzianego na 2010 r.; kładzie nacisk na udział WZP w całym procesie negocjacji tego przeglądu;
13. z zadowoleniem zauważa coraz bardziej parlamentarny i tym samym polityczny charakter WZP, a także wzrost zaangażowania jego członków i jakości debat, co wnosi decydujący wkład w partnerstwo AKP-UE;
14. uważa, że wspomniane rezolucje WZP w sprawie sytuacji w Kenii i Zimbabwie są znaczącymi przykładami owego wzmocnionego dialogu;
15. wzywa Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne do dalszych działań w kwestii sytuacji w Sudanie, w szczególności w Darfurze, głównie poprzez ocenę stanowiska Unii i państw AKP w sprawie nakazów aresztowania wydanych przez Międzynarodowy Trybunał Karny;
16. wzywa Wspólne Zgromadzenie Parlamentarne do dalszych działań w kwestii sytuacji w Somalii, która stanowi zagrożenie dla życia narodu somalijskiego, zagraża bezpieczeństwu w regionie i jest źródłem destabilizacji sytuacji na świecie z powodu coraz częstszych przypadków bezprawia, ekstremizmu i piractwa;
17. wzywa WZP do kontynuowania debaty na temat niepokojącej sytuacji w Zimbabwie, gdzie lipcowe wybory z 2008 r. nie doprowadziły do przywrócenia demokracji i gdzie sytuacja gospodarcza stanowi prawdziwe zagrożenie dla zdrowia i życia milionów obywateli, a także dla stabilności regionu;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

18. wzywa WZP do dalszego przyłączania się do wysiłków na rzecz informowania wspólnoty międzynarodowej o konfliktach toczących się na wschodzie Demokratycznej Republiki Konga oraz do wspierania negocjacji w sprawie politycznego rozwiązania kryzysu i wszelkich działań zaproponowanych w ramach wynegocjowanego rozwiązania;
19. wzywa WZP do kontynuowania i pogłębiania dialogu z Parlamentem Panafrkańskim i z parlamentami organizacji regionalnych ze względu na znaczenie integracji regionalnej dla pokoju i rozwoju państw AKP;
20. wyraża ubolewanie, że podczas opracowywania wspólnej strategii UE-Afryka nie osiągnięto w sposób wystarczający opinii WZP, oraz ma nadzieję, że WZP będzie aktywnie uczestniczyć w procesie wdrażania tej strategii;
21. z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż począwszy od 2008 r. miały miejsce posiedzenia regionalne, przewidziane w umowie z Kotonu i Regulaminie WZP; uważa, że posiedzenia te umożliwiają rzeczywistą wymianę poglądów na temat wyzwań regionalnych, w tym zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywania, oraz że europejskie strategie polityczne przyczyniają się do wzmocnienia spójności regionalnej; podkreśla, że posiedzenia te odbywają się w szczególnie stosownej chwili w procesie negocjowania, zawierania i wdrażania EPA oraz że muszą być priorytetem; wyraża uznanie dla organizatorów dwóch bardzo udanych posiedzeń w Namibii i Vanuatu oraz popiera organizację następnych posiedzeń w regionie Karaibów i Afryki Zachodniej w 2009 r.;
22. zachęca WZP do wzmocnienia roli Komisji Spraw Politycznych, tak aby uczynić z niej prawdziwe forum dla zapobiegania konfliktom i ich rozwiązywania, w ramach partnerstwa AKP-UE, oraz do upowszechniania w tym celu debat w sprawie sytuacji wymagających pilnych działań w poszczególnych krajach; wyraża zadowolenie z pracy wykonanej w dziedzinie ochrony cywilów w ramach operacji pokojowych oraz z zamiaru usprawniania rządów w państwach AKP;
23. ponadto z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Komisji Politycznej WZP w sprawie doświadczeń z europejskiego procesu integracji regionalnej istotnych dla państw AKP, przyjęte w Lublanie w marcu 2008 r., które podkreśla kluczowe korzyści płynące z integracji, takie jak pokój i bezpieczeństwo, zapobieganie przekształcaniu się ewentualnych sytuacji kryzysowych w konflikty zbrojne, dobrobyt, demokracja i poszanowanie praw człowieka;
24. z zadowoleniem odnotowuje wyrażony przez Komisję Rozwoju Gospodarczego, Finansów i Handlu WZP zamiar rozpoczęcia analizy regionalnych dokumentów strategicznych dotyczących regionów AKP;
25. podkreśla rolę odgrywaną przez Komisję ds. Społecznych i Ochrony Środowiska Naturalnego WZP w dziedzinie pracy dzieci oraz jej zamiar kontynuowania analizy sytuacji społecznej osób młodych w państwach AKP;
26. ponadto z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Komisji ds. Społecznych i Ochrony Środowiska Naturalnego w sprawie społecznych i środowiskowych skutków programów dostosowania strukturalnego, przyjęte w Lublanie, w którym stwierdzono, że praktyka podporządkowywania pożyczek Banku Światowego i MFW wymogom polityki gospodarczej miała katastrofalne skutki społeczne i środowiskowe w krajach AKP i powinna zostać zastąpiona polityką pożyczek dostosowaną do sytuacji w danym kraju, mającą na celu zmniejszenie skali ubóstwa;
27. wzywa WZP do podjęcia usilnych starań, by ściśle uczestniczyć w procesie przeglądu umowy z Kotonu, który zostanie zapoczątkowany w 2009 r., w celu dopilnowania, by w przyszłości rola i działalność WZP zostały wzmocnione;
28. z satysfakcją odnotowuje rosnący udział podmiotów niepaństwowych w sesjach WZP, uwypuklony podczas debaty, która doprowadziła do wyżej wymienionej deklaracji z Port Moresby w listopadzie 2008 r. w sprawie światowych kryzysów finansowych i żywnościowych, oraz za sprawą sprawozdania partnerów gospodarczych i społecznych w sprawie EPA, które przedstawiono podczas sesji WZP, które odbyła się w Lublanie w marcu 2008 r.;
29. pragnie, aby Sekretariat państw AKP i Parlament Europejski w uzupełnieniu rocznego sprawozdania w sprawie działalności WZP AKP przygotowały wspólnie uwagi na temat sposobu pracy WZP, w tym głosowania odrębnymi grupami, równego traktowania posłów oraz wspólnych misji badawczych i obserwacji wyborów;
30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Radzie AKP, Prezydium WZP, jak również rządów i parlamentom Słowenii i Papui-Nowej Gwinei.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Dobre praktyki w dziedzinie polityki regionalnej i przeszkód w wykorzystaniu funduszy strukturalnych

P6_TA(2009)0156

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. dotyczącego dobrych praktyk w dziedzinie polityki regionalnej i przeszkód w wykorzystaniu funduszy strukturalnych (2008/2061(INI))

(2010/C 117 E/07)

Parlament Europejski,

- uwzględniając program URBACT, stanowiący część inicjatywy URBAN, mający na celu ułatwienie tworzenia i rozwój dobrych praktyk oraz wymianę doświadczeń, w którym bierze udział ponad 200 miast Unii Europejskiej,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2008 r. w sprawie zarządzania i partnerstwa na szczeblu krajowym i regionalnym oraz podstawy dla projektów w dziedzinie polityki regionalnej ⁽¹⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 Rady z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 158 i 159 traktatu WE,
- uwzględniając konkluzje prezydencji przyjęte na posiedzeniu Rady Europejskiej, które odbyło się w dniach 23 i 24 marca 2000 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 czerwca 2008 r. zatytułowany „Piąte sprawozdanie w sprawie postępów w dziedzinie spójności gospodarczej i społecznej: rozwijające się regiony, wzrost gospodarczy w Europie” (COM(2008)0371),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2008 r. zatytułowany „Zielona księga w sprawie spójności terytorialnej: Przekształcenie różnorodności terytorialnej w siłę” (COM(2008)0616),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 8 listopada 2006 r. zatytułowany „Regiony na rzecz zmian gospodarczych” (COM(2006)0675),
- uwzględniając analizę Dyrekcji ds. Polityki Strukturalnej i Polityki Spójności zatytułowaną „Dobre praktyki w dziedzinie polityki regionalnej i przeszkód w wykorzystaniu funduszy strukturalnych”,
- uwzględniając wysłuchanie publiczne, zorganizowane przez Komisję Rozwoju Regionalnego w dniu 17 lipca 2008 r.,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Budżetowej (A6-0095/2009),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0492.

⁽²⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽³⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 1.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- A. mając na uwadze, że polityka spójności należy do najważniejszych dziedzin polityki Unii Europejskiej, nie tylko ze względu na wielkość środków finansowych, lecz także przede wszystkim, dlatego że stanowi zasadniczy filar procesu integracji europejskiej, a ze względu na jej znaczenie dla spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej Unii Europejskiej oraz harmonijnego rozwoju wszystkich 268 regionów zmniejsza braki i różnice w rozwoju oraz poprawia życie wszystkich obywateli UE,
- B. mając na uwadze, że regiony Unii Europejskiej zasadniczo spotykają się z podobnymi wyzwaniami, których skutki różnią się znacząco między regionami, ze względu na różną specyfikę pod względem ich charakteru (przykładowo regiony wyspiarskie lub górskie) i mieszkańców: globalizacją i związaną z nią przyspieszoną restrukturyzacją gospodarczą, otwarciem stosunków handlowych, następstwami rewolucji technologicznej, zmianami klimatu, rozwojem gospodarki opartej na wiedzy, zmianami demograficznymi, wyludnieniem oraz wzrostem imigracji,
- C. mając na uwadze, że najlepsze wyniki, zwiększające wiedzę i poprawiające konkurencję, osiąga się niejednokrotnie dzięki współpracy sektora publicznego, przedsiębiorstw, sektora edukacji i lokalnych zainteresowanych stron,
- D. mając na uwadze, że polityka spójności nie może wykorzystać całego swojego potencjału wobec tych wyzwań dopóki potencjalni wnioskodawcy napotykać na ogromne przeszkody w wykorzystaniu funduszy strukturalnych Unii Europejskiej, na przykład:
- nadmierna biurokracja,
  - zbyt wiele skomplikowanych przepisów, w niektórych przypadkach dostępnych wyłącznie w Internecie, co uniemożliwia wielu potencjalnym beneficjentom funduszy dostęp do tych zasobów,
  - częste zmiany kryteriów kwalifikowalności i wymaganej dokumentacji dokonywane przez niektóre państwa członkowskie,
  - nieprzejrzyste procedury podejmowania decyzji i zasady współfinansowania oraz opóźnienia w dokonywaniu płatności,
  - powolna i uciążliwa administracja centralna w państwach członkowskich oraz stosowanie przepisów w sposób, który potęguje biurokrację, a także powoduje niezadowalające dostarczanie informacji,
  - niewystarczające zdolności administracji zdecentralizowanej, różne modele administracji regionalnej w państwach członkowskich, co uniemożliwia porównanie danych i wymianę najlepszych praktyk,
  - niewystarczające możliwości prowadzenia koordynacji międzyregionalnej,
  - brak funkcjonującego systemu współpracy władz krajowych, regionalnych i lokalnych,
- E. mając na uwadze, że wiele błędów pojawiających się w dziedzinie polityki spójności wynika z istniejących przeszkód,
- F. mając na uwadze, że opóźnienia w realizacji polityki strukturalnej są po części skutkiem nadmiernie sstrywnych procedur, dlatego należy mieć na względzie ich uproszczenie oraz wprowadzenie jasnego podziału obowiązków i kompetencji pomiędzy UE, państwami członkowskimi oraz władzami regionalnymi i lokalnymi,
1. podkreśla, że choć należy wziąć pod uwagę wartość dodaną upowszechniania najlepszych praktyk wśród szerszej rzeszy odbiorców pod względem lepszej komunikacji i stosunku kosztów do korzyści, próby wprowadzenia tych praktyk do polityki regionalnej UE powinny koncentrować się na władzach zarządzających zalecając im sporządzenie zasad regulujących dostęp do środków strukturalnych, tak aby wymiana informacji i doświadczeń przyczyniała się do istotnej poprawy jakości projektów, przynosząc rozwiązania wspólnych problemów i wybór skuteczniejszych i celowych interwencji;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

2. zwraca uwagę na potrzebę uproszczenia procedur regulujących realizację projektów i programów w ramach funduszy strukturalnych, zwłaszcza w odniesieniu do systemów zarządzania i kontroli; wobec tego z zadowoleniem przyjmuje zmianę przepisów pakietu dotyczącego funduszy strukturalnych w odpowiedzi na obecny kryzys finansowy; z niecierpliwością oczekuje kolejnych propozycji Komisji w tym zakresie, które mają zostać przedstawione w najbliższych miesiącach.

Likwidacja przeszkód

3. w celu likwidacji powyższych przeszkód wzywa Komisję między innymi do:

- stosowania długoterminowych kryteriów oceny projektów, które były współfinansowane z funduszy strukturalnych Unii Europejskiej;
- niedokonywania oceny projektów innowacyjnych na podstawie kryteriów oceny, które były stosowane do innych projektów, lecz opracowania specyficznych kryteriów oceny, dostosowanych do projektów innowacyjnych, a więc zasadniczo dopuszczających wyższy limit błędów;
- skrócenia maksymalnego okresu przechowywania dokumentacji projektu, do wglądu Komisji Europejskiej, z obecnych 10 lat do 3 lat;
- opracowania szczegółowych środków politycznych i nowych wskaźników jakościowych dla regionów o szczególnych cechach geograficznych (tj. regiony górskie, słabo zaludnione, najbardziej oddalone, przygraniczne i regiony wyspiarskie) oraz odpowiedniego dostosowania zakresu terytorialnego działań politycznych w celu wspierania spójności terytorialnej Unii Europejskiej;
- uproszczenia systemu kontroli oraz dążenia do wprowadzenia jednolitego systemu kontroli;
- zmodyfikowania standardów w zakresie zamówień publicznych w celu ich uproszczenia i zharmonizowania;
- koordynacji z państwami członkowskimi zasad kwalifikowalności kosztów;
- zapewnienia wypłaty beneficjentom zaliczek w większym stopniu;
- lepszej koordynacji działań realizowanych oraz współfinansowanych w ramach polityki spójności oraz w ramach II filaru wspólnej polityki rolnej (rozwój obszarów wiejskich);
- uelastyczenia programów pomocy technicznej;
- wprowadzenia mechanizmów promujących współpracę sieciową i ułatwiających zarządzanie grupą projektów;
- zmniejszenia obciążeń administracyjnych związanych z tymi projektami, tak aby były one proporcjonalne do wielkości projektów;
- uproszczenia, wyjaśnienia i przyspieszenia praktyk związanych z projektami, tak aby były one bardziej zorientowane na wyniki;
- aktywnego zachęcania państw członkowskich do ustanowienia skutecznego systemu współpracy i podziału odpowiedzialności pomiędzy władzami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi;
- ułatwienia dostępu do funduszy poprzez ściślejszą współpracę z rządami krajowymi, aby skrócić czas rozpatrywania;
- opracowania harmonogramu w celu podjęcia aktywnych kroków mających na celu usunięcie przeszkód i poprawę dostępności funduszy;

4. ponadto zaleca Komisji opracowanie wspólnej, ogólnodostępnej koncepcji międzyregionalnej wymiany najlepszych praktyk, aby podmioty w dziedzinie polityki spójności mogły korzystać z doświadczeń innych podmiotów;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

5. wyraźnie zaznacza, że wyznaczanie najlepszych praktyk nie może prowadzić do obciążania wnioskodawców i podmiotów realizujących projekty dodatkową biurokracją;
6. domaga się, aby ograniczyć do minimum formalności administracyjne związane z wykorzystaniem funduszy strukturalnych i nie zwiększać ich niepotrzebnie poprzez indywidualne warunki wymagane przez państwa członkowskie;
7. ponownie wyraża swoje poparcie dla praktyki polegającej na dopilnowaniu, aby każde państwo członkowskie wydało doroczne krajowe poświadczenie wiarygodności dotyczące wspólnie zarządzanych funduszy wspólnotowych oraz wzywa do upowszechnienia tej praktyki;

Ogólne i tematyczne kryteria wyznaczania najlepszych praktyk

8. docenia koncepcję utrwaloną w ramach inicjatywy „Regiony na rzecz zmian gospodarczych”, aby z jednej strony nagradzać „najlepsze praktyki” corocznym wyróżnieniem „REGIO STARS” oraz informować o nich opinię publiczną, a z drugiej strony założyć stronę internetową dotyczącą „najlepszych praktyk”; zwraca uwagę na fakt, że sama strona internetowa jest rozwiązaniem o ograniczonej skuteczności;
9. krytykuje niedostateczną przejrzystość obiektywnych zasad, stosowanych przez Komisję przy wyznaczaniu „najlepszych praktyk”;
10. wzywa Komisję, aby – uwzględniając zróżnicowane stosowanie pojęcia „najlepsze praktyki”, jak również stosowanych często równoległe pojęć „dobrych praktyk” („good practices”) czy „sukcesów” („success stories”) – opracowała jasny katalog kryteriów dostosowanych do polityki spójności, umożliwiający rozgraniczenie „najlepszych praktyk” od innych projektów;
11. zaleca Komisji uwzględnienie następujących kryteriów w celu wyznaczenia najlepszych praktyk:
  - jakość projektu,
  - zapewnienie przestrzegania zasady partnerstwa,
  - trwałość odnośnych środków,
  - konkretny wkład na rzecz równouprawnienia i włączania problematyki płci do głównego nurtu polityki,
  - innowacyjność projektu,
  - zintegrowane podejście do różnych strategii sektorowych i terytorialnych UE,
  - efektywność wykorzystania środków,
  - czas potrzebny do rozpoczęcia realizacji projektu,
  - realizacja projektu zgodnie z ramami czasowymi i organizacyjnymi,
  - znacząca moc impulsu dla regionu lub całej UE,
  - wpływ na zatrudnienie,
  - ułatwienia dla MŚP,
  - ułatwienie nawiązywania kontaktów i współpracy terytorialnej pomiędzy regionami,
  - możliwość przeniesienia projektu w celu jego realizacji również w innych regionach Unii Europejskiej,
  - wartość dodana działań w ramach polityk Unii Europejskiej,
  - pozytywny wpływ projektu na obywateli, regiony i państwa członkowskie oraz całe społeczeństwo;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

12. podkreśla, że wszystkie kryteria uwydatniania najlepszych praktyk muszą być mierzalne i wiarygodne, aby uniknąć napięć, niepożądanych skutków, subiektywnych osądów, które mogą zagrozić całej procedurze oceny projektu w oparciu o te kryteria; wzywa zatem Komisję, aby jasno opisała same kryteria, jak i sposób ich stosowania;

13. zaleca, na podstawie analizy licznych projektów z wielu regionów Unii Europejskiej, aby dla tych dziedzin polityki spójności, które mają szczególne znaczenie dla dalszego rozwoju poszczególnych regionów oraz całej UE i które charakteryzują się ogromnym zróżnicowaniem w procesie realizacji, określić dodatkowe kryteria wyznaczania „najlepszych praktyk”;

14. dla dziedziny „Badania i rozwój/innowacje” zaleca następujące kryteria:

- wysokiej jakości inwestycje w naukę i badania,
- powiązanie gospodarki, nauki i instytutów badawczych ze szczególnym podkreśleniem wzmocnienia MŚP, między innymi jako dźwigni rozwoju terytorialnego,
- powiązanie instytucji naukowych i badawczych,
- dalszy rozwój istniejących lub innowacyjność w zakresie przyszłościowych technologii lub ich praktycznych zastosowań,
- zastosowanie nowych technologii w tradycyjnych sektorach,
- zastosowania w biznesie,
- rozwiązania dla kluczowych sektorów UE, na przykład ochrona środowiska i energia itp.;

15. dla dziedziny „Ochrona środowiska, ochrona klimatu i zrównoważona polityka energetyczna” zaleca następujące kryteria:

- działania mające na celu ochronę szczególnie zagrożonych obszarów i dostosowane do obszaru (wrażliwość), szczególnie jeżeli chodzi o wody,
- ochrona i efektywne wykorzystanie ograniczonych surowców,
- odpowiedzialne zarządzanie surowcami,
- środki mające na celu rozwiązanie problemu z ubóstwa energetycznego,
- znaczne zwiększenie efektywności energetycznej,
- znaczne ograniczenie zużycia energii,
- zwiększenie udziału energii odnawialnej,
- działania ograniczające emisję CO₂,
- metody lub procedury służące oszczędnemu zarządzaniu ograniczonymi i zagrożonymi surowcami;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

16. dla dziedziny „Tworzenie wartościowych miejsc pracy” zaleca następujące kryteria:

- poprawa warunków pracy,
- zwiększenie liczby miejsc pracy o wysokiej jakości,
- tworzenie przyszłościowych i trwałych miejsc pracy,
- zagwarantowanie równego dostępu do rynku pracy przedstawicielom obu płci,
- zwiększenie produktywności,
- zwiększenie konkurencyjności,
- tworzenie miejsc pracy o „niezależnej lokalizacji”, przykładowo w e-biznesie,
- środki mające na celu zwiększenie wyspecjalizowania siły roboczej,
- stosowanie nowoczesnych środków informowania i przekazu;
- godzenie życia rodzinnego i zawodowego,
- środki ukierunkowane na najmniej uprzywilejowane grupy społeczne (na przykład młodzi ludzie, kobiety, osoby niepełnosprawne, imigranci, osoby długoterminowo bezrobotne, osoby bezrobotne powyżej 45. roku życia, osoby bez wykształcenia),
- zwiększenie dostępności transportu, telekomunikacji, edukacji i usług zdrowotnych;

17. dla dziedziny „Uczenie się przez całe życie” zaleca następujące kryteria:

- poprawa jakości warunków edukacji i poszerzenie oferty, ze szczególnym uwzględnieniem szans grup społecznych znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji lub szczególnie zagrożonych (na przykład młodzi ludzie, kobiety, osoby niepełnosprawne, imigranci, osoby długoterminowo bezrobotne, osoby bezrobotne powyżej 45. roku życia, osoby niewykształcone),
- ścisłe powiązanie edukacji, szkoleń i pracy zawodowej,
- projekty w dziedzinie kształcenia dostosowane do wymogów jakościowych i ilościowych,
- wprowadzenie i stosowanie nowoczesnych technologii i procedur,
- tworzenie i zachowanie gotowości do kształcenia,
- zwiększanie udziału w szkoleniach,
- ustawiczna nauka języków;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

18. dla dziedziny „Zintegrowany rozwój miast” zaleca następujące kryteria:
- długoterminowa zintegrowana polityka lokalnej komunikacji publicznej, pieszych, rowerzystów i transportu samochodowego w celu zapewnienia skutecznej integracji różnych form transportu zarówno publicznego, jak i prywatnego,
  - skuteczne zarządzanie ruchem,
  - wspieranie rozwoju gospodarczego miast,
  - zwiększenie inwestycji przedsiębiorstw, zwiększenie i utrzymanie zatrudnienia – ze szczególnym naciskiem na zatrudnienie i przedsiębiorczość młodych ludzi - oraz poprawa jakości życia społecznego,
  - odtwarzanie i integracja podupadających dzielnic i obszarów zdeindustrializowanych,
  - lepsza jakość życia na terenach miejskich, na przykład pod względem dostępności usług publicznych,
  - tworzenie terenów zielonych i rekreacyjnych oraz wydajniejsze korzystanie z wody i energii, szczególnie w sektorze mieszkalnictwa,
  - ułatwienia dla osób niepełnosprawnych;
  - wspieranie działań mających na celu przywiązanie mieszkańców, zwłaszcza młodych ludzi, do ich miast;
  - uwzględnienie środowiska ożywionego: miejskiego, podmiejskiego i pobliskiego środowiska wiejskiego,
  - zmniejszenie nadmiernej eksploatacji ziem uprawnych poprzez znacznie zwiększoną rekultywację nieużytków oraz zapobieganie bezładnej zabudowie miejskiej,
  - lepsza dostępność udogodnień miejskich i transportowych dla osób o ograniczonej możliwości poruszania się,
  - zacieśnianie kontaktów pomiędzy miastami a obszarami wiejskimi,
  - zastosowanie zintegrowanego podejścia;
19. dla dziedziny „Rozwój demograficzny” zaleca następujące kryteria:
- powszechny dostęp do usług,
  - środki mające na celu zwiększenie pozyskiwania wyspecjalizowanego siły roboczej,
  - środki na rzecz aktywizacji najmniej uprzywilejowanych grup społecznych poprzez lepszą ofertę edukacyjną i szkoleniową,
  - elastyczne godziny pracy,
  - ułatwienia dla pracujących rodziców umożliwiające pogodzenie życia rodzinnego z pracą,
  - środki mające na celu wspieranie płynnej integracji imigrantów,
  - szczególne potrzeby osób niepełnosprawnych i starszych,
  - przyczynienie się do utrzymania dotychczasowego poziomu zaludnienia (na obszarach wyludniających się);

Wtorek, 24 marca 2009 r.

20. dla dziedziny „Współpraca transgraniczna” zaleca następujące kryteria:

- poprawa kontaktów transgranicznych (jakościowa i ilościowa),
- tworzenie trwałych sieci i współpracy długoterminowej,
- harmonizacja zróżnicowanych systemów/procedur,
- angażowanie nowych partnerów,
- tworzenie niezależności finansowej,
- trwałe transgraniczne transfer i wymiana wiedzy,
- wspólny rozwój potencjału regionów partnerskich,
- powiązania infrastrukturalne między regionami partnerskimi;

21. dla dziedziny „Partnerstwa publiczno-prywatne” zaleca następujące kryteria:

- poprawa jakości wykonania projektów pod względem skuteczności i opłacalności,
- przyspieszenie realizacji projektów,
- przejrzysty mechanizm rozkładu ryzyka,
- poprawa zarządzania projektami,
- zwiększenie udziału władz i podmiotów lokalnych i regionalnych w partnerstwach publiczno-prywatnych,
- jasne i przejrzyste zasady postępowania w odniesieniu do działalności organów sektora publicznego i przedsiębiorstw;

22. wzywa Komisję do uwzględnienia konieczności sprzyjania najlepszym praktykom w odniesieniu do planów finansowych, szczególnie jeżeli chodzi o plany finansowe partnerstw publiczno-prywatnych oraz podmiotów otrzymujących wsparcie Europejskiego Banku Inwestycyjnego oraz Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego;

23. jest świadomy faktu, że spełnienie przez projekt wszystkich powyższych kryteriów łącznie jest niezwykle trudne; w związku z tym wzywa Komisję, aby przed zastosowaniem tych kryteriów sporządziła ich wykaz według ważności i celem wskazania kryteriów priorytetowych, co ułatwi określenie godnych uwagi projektów mianem „najlepszych praktyk”; podkreśla potrzebę powszechnego stosowania kryteriów określających najlepsze praktyki w otwarty i przejrzysty sposób, co umożliwi lepsze zarządzanie, zatwierdzanie i porównywanie najlepszych praktyk i zapobieganie pomyleniu ich z innymi terminami;

24. z uwagi na stosowanie w przyszłości pojęć „najlepszych praktyk”, „dobrych praktyk” i „sukcesów” wzywa Komisję do wypracowania na podstawie kryteriów jasnej i przejrzystej klasyfikacji lub podziału w celu kwalifikowania projektów zgodnie z powyższymi określeniami;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Wymiana najlepszych praktyk

25. wzywa Komisję do zorganizowania i koordynowania wymiany najlepszych praktyk za pośrednictwem sieci regionów oraz do stworzenia publicznej witryny internetowej prezentującej w tym celu najważniejsze informacje dotyczące projektów we wszystkich językach wspólnotowych;

26. zaleca Komisji stworzenie w tym celu w ramach istniejącej administracji odpowiedniego stanowiska w Dyrekcji Generalnej ds. Polityki Regionalnej, które – w celu długoterminowej, stałej, pewnej i skutecznej wymiany „najlepszych praktyk” w dziedzinie polityki spójności – zorganizuje we współpracy z siecią regionów ocenę, zgromadzenie oraz wymianę najlepszych praktyk, a jako stały punkt kontaktowy będzie do dyspozycji zarówno strony oferującej, jak i zgłaszającej zapotrzebowanie; wzywa Komisję, aby rozpoznała tę kulturę dobrej praktyki we wszystkich swoich departamentach;

27. w tych ramach proponuje, aby mechanizmy zakładały zbadanie i uwzględnienie niezawodnych metodologii, które zostały już wdrożone; uważa, że szczególny nacisk należy położyć na współpracę z siecią władz regionalnych i wyspecjalizowanych agencji, które stanowią kluczowe źródło podstawowego materiału dotyczącego najlepszych praktyk do oceny;

28. zaznacza, że podczas gdy Unia Europejska zapewnia środki finansowe i dobre praktyki, wykorzystanie ich należy do przedstawicieli władz krajowych, regionalnych i lokalnych; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje utworzenie programu Erasmus dla przedstawicieli wybranych na szczeblu lokalnym i regionalnym;

29. zaleca, aby Komisja skorzystała z dostępnych narzędzi Komitetu Regionów, w szczególności platformy monitorowania procesu lizbońskiego i sieci monitorowania zasady pomocniczości w celu wymiany najlepszych praktyk pomiędzy regionami i państwami członkowskimi zmierzającej do wyznaczenia i wspólnego określenia celów, zaplanowania działań, a wreszcie przeprowadzenia analizy porównawczej wyników polityki spójności;

*

* *

30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Komplementarność i koordynacja polityki spójności ze środkami w zakresie rozwoju obszarów wiejskich

P6_TA(2009)0157

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie komplementarności i koordynacji polityki spójności z polityką rozwoju obszarów wiejskich (2008/2100(INI))

(2010/C 117 E/08)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 158 i 159 Traktatu WE,

— uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 9,

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) ⁽¹⁾,
  - uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności ⁽²⁾,
  - uwzględniając decyzję Rady 2006/144/WE z dnia 20 lutego 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla rozwoju obszarów wiejskich (okres programowania 2007/2013) ⁽³⁾,
  - uwzględniając agendę terytorialną UE oraz pierwszy program działania na rzecz wdrożenia agendy terytorialnej Unii Europejskiej,
  - uwzględniając Zieloną księgę Komisji z dnia 6 października 2008 r. w sprawie spójności terytorialnej - Przekształcenie różnorodności terytorialnej w siłę (COM(2008)0616),
  - uwzględniając analizę Europejskiej Sieci Obserwacyjnej Planowania Przestrzennego (ESPON) zatytułowaną „Kierunki rozwoju terytorialnego. Scenariusze terytorialne dla Europy”,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinię Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0042/2009),
- A. mając na uwadze, że pojęcie obszarów wiejskich zostało zdefiniowane przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju, a jego definicja obejmuje takie charakterystyki, jak niska gęstość zaludnienia i brak dostępu do usług, oraz mając na uwadze, że definicja ta jest stosowana przez Komisję w celu zidentyfikowania i przedstawienia celów rozwojowych tych obszarów,
- B. mając na uwadze, że obszary wiejskie są silnie zróżnicowane w poszczególnych państwach członkowskich, oraz że o ile w niektórych regionach i państwach członkowskich nastąpił demograficzny i ekonomiczny rozwój tych obszarów, o tyle inne są na ogół obszarami, z których ludność wyjeżdża do miast lub szuka możliwości przekwalifikowania, co stwarza ogromne wyzwania dla obszarów wiejskich,
- C. mając na uwadze, że obszary wiejskie stanowią prawie 80 % obszaru UE,
- D. mając na uwadze, że potrzeby pośrednich obszarów wiejskich, które charakteryzuje struktura gospodarcza podobna do tej, jaką mają przylegające do nich obszary miejskie, różnią się od potrzeb obszarów w przeważającej mierze wiejskich, peryferyjnych lub oddalonych,
- E. mając na uwadze, że jednym z celów rozwojowych Unii jest wspieranie postępu gospodarczego i społecznego oraz wysokiego poziomu zatrudnienia, a także osiągnięcie harmonijnego i zrównoważonego rozwoju,
- F. mając na uwadze, że spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną UE można zwiększyć dzięki rozwojowi gospodarczemu, sprzyjaniu tworzeniu miejsc pracy na obszarach wiejskich i miejskich oraz zapewnieniu równego dostępu do usług publicznych,
- G. mając na uwadze, że reforma polityki strukturalnej na lata 2007-2013 pociągnęła za sobą zmiany w strukturze funduszy i zasadach dystrybucji środków pomocowych dokonywanej za ich pośrednictwem, oraz utworzenie nowego Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) powiązanego ze wspólną polityką rolną (WPR) i oderwanego od polityki spójności,
- H. mając na uwadze, że w ramach programów LEADER wykazano w przeszłości, w jaki sposób rozwój obszarów wiejskich może być skutecznie wspierany przy pomocy instrumentów polityki regionalnej,

⁽¹⁾ Dz.U. L 277 z 21.10.2005, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

⁽³⁾ Dz.U. L 55 z 25.2.2006, s. 20.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- I. mając na uwadze, że warunkiem powodzenia EFRROW jest zapewnienie wzajemnego uzupełniania się działań współfinansowanych z EFRROW oraz działań współfinansowanych z funduszy strukturalnych, a więc właściwa koordynacja pomocy pochodzącej z różnych funduszy, w szczególności zaś z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR), Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) oraz zapewnienie wzajemnego uzupełniania się tych funduszy,
- J. mając na uwadze, że powstanie EFRROW i oderwanie środków na cele związane z rozwojem obszarów wiejskich od polityki spójności i szeroko zakrojonej perspektywy rozwoju regionalnego, nie może doprowadzić do dublowania niektórych celów (np. ochrony środowiska, transportu lub edukacji) albo ich całkowitego pomijania,
- K. mając na uwadze, że ciągły przepływ środków między Europejskim Funduszem Rolniczym Gwarancji (EAGF) i EFRROW prowadzi do niepewności w zakresie planowania zarówno wśród rolników, jak i promotorów projektu rozwoju obszarów wiejskich,
- L. mając na uwadze, że wobec ograniczeń budżetowych, istnieje ryzyko, że środki dostępne w ramach EFRR zostaną w znacznej mierze wykorzystane na rozwój konkurencyjności gospodarczej skoncentrowanej w większych ośrodkach miejskich lub najaktywniej działających regionach, podczas gdy EFRROW skoncentruje swoje zasoby na poprawie konkurencyjności rolnictwa, która wciąż stanowi siłę napędową obszarów wiejskich, a także zostanie ukierunkowany na wspieranie działalności pozarolniczej oraz rozwoju małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) na obszarach wiejskich, dzięki czemu istnieje konieczność większej koordynacji, mającej na celu zagwarantowanie, że wszystkie obszary zostaną objęte pokryciem,
- M. mając na uwadze, że MŚP, a zwłaszcza mikroprzedsiębiorstwa i przedsiębiorstwa rzemieślnicze, odgrywają kluczową rolę w zakresie utrzymywania aktywności społecznej i gospodarczej na obszarach wiejskich oraz w zakresie zapewniania stabilności tych terenów,
- N. mając na uwadze, że cele polityki rozwoju obszarów wiejskich nie muszą być sprzeczne z celami lizbońskimi, jeśli rozwój ten będzie się opierał na wykorzystaniu mechanizmu względnej konkurencyjności (rosnąca wydajność przy względnie niskich kosztach), zwłaszcza w lokalnym przetwórstwie rolno-spożywczym i w odniesieniu do rozwoju MŚP i infrastruktury oraz usługach, takich jak turystyka, edukacja czy ochrona środowiska,
- O. mając na uwadze, że należy uznać naturalny związek między polityką rolną i rozwojem obszarów wiejskich, a także ich wzajemne uzupełnianie się,
1. uważa, że tradycyjne kryteria używane dla odróżnienia obszarów wiejskich od miejskich (niższa gęstość zaludnienia i niższy poziom urbanizacji) nie zawsze mogą okazać się wystarczające dla przekazania pełnego obrazu sytuacji; uważa zatem, że należy rozpatrzyć możliwość dodania dodatkowych kryteriów i wzywa Komisję do przedstawienia analizy i konkretnych propozycji w tym zakresie;
  2. wyraża przekonanie, że skoro obszary wiejskie UE, stanowiące aż około 80 % jej obszaru, są silnie zróżnicowane w poszczególnych państwach członkowskich, ich trwały rozwój wymaga przyjęcia i wdrożenia odpowiednio dostosowanego i zintegrowanego podejścia, ukierunkowanego na wyeliminowanie istniejących nierówności i wspierającego dynamikę gospodarczą obszarów wiejskich i miejskich; podkreśla potrzebę przyznania właściwych środków na odpowiednie działania;
  3. przypomina w związku z powyższym, że wszystkie regiony w całej Unii Europejskiej, w tym obszary wiejskie i odległe, powinny zasadniczo korzystać z tych samych możliwości rozwoju, aby uniknąć dalszego wykluczenia terytorialnego obszarów borykających się z największymi trudnościami;
  4. podkreśla, że na wielu obszarach wiejskich utrudniony dostęp do usług publicznych, brak miejsc pracy oraz struktura wiekowa ograniczają potencjał rozwoju, a w szczególności możliwości dla młodzieży i kobiet;
  5. zaznacza, że na niektórych obszarach nie istnieją alternatywy dla określonych rodzajów produkcji rolnej, które w wielu przypadkach muszą być utrzymane za wszelką cenę z przyczyn środowiskowych i regionalnych, w szczególności na odległych i górskich obszarach rolniczych dotkniętych zjawiskiem wyludnienia;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

6. przypomina, że Rada Europejska, która zebrała się w Göteborgu w dniach 15 i 16 czerwca 2001 r., rozszerzyła cele lizbońskie na koncepcje trwałości i spójności oraz że polityka rozwoju obszarów wiejskich ma właśnie na celu zrównoważone rolnictwo, zachowanie działalności pozarolniczej, dowartościowanie potencjału rozwoju lokalnego, ochronę środowiska i zrównoważone zagospodarowanie przestrzenne oraz rozwój MŚP;
7. wyraża przekonanie, że prawidłowa realizacja polityki rozwoju obszarów wiejskich (z zamiarem długoterminowego trwałego rozwoju tych obszarów) wymaga uwzględnienia istniejących tam zasobów naturalnych i specyfiki regionu, w tym ochrony i nadania wartości dziedzictwu obszarów wiejskich i zarządzania nim oraz ochrony, umocnienia i zarządzania rozwojem więzi i wzajemnych relacji z obszarami miejskimi;
8. podkreśla również znaczenie oceniania obszarów pod względem alternatywnej działalności gospodarczej oraz możliwości wynikających z tych obszarów w zakresie dywersyfikacji działalności zawodowej mieszkańców;
9. uważa, że wyzwania, jakim będą musiały stawić czoła obszary wiejskie, wymagają zrównoważonej polityki rozwoju, obejmującej wszystkie podmioty gospodarcze i społeczne, w tym małe i bardzo małe przedsiębiorstwa wytwórcze i usługowe, ze względu rolę, jaką odgrywają w zintegrowanym rozwoju tych obszarów;
10. ocenia, że w przypadku nowych państw członkowskich polityka rozwoju obszarów wiejskich musi mieć w szczególności na celu zwiększenie wydajności rolnictwa oraz zmniejszenie rozbieżności w rozwoju gospodarczym między obszarami wiejskimi i miejskimi, między innymi w drodze wsparcia działalności nierolniczej, przy czym cel ten można osiągnąć również dzięki wykorzystaniu funduszy strukturalnych;
11. wyraża zadowolenie z ambitnych planów ogłoszonych na drugiej konferencji europejskiej poświęconej rozwojowi obszarów wiejskich w Salzburgu w 2003 r., lecz ubolewa nad tym, że finansowanie drugiego filaru WPR zapisane w ostatnich perspektywach finansowych zostało znacznie okrojone, przez co może okazać się nieskuteczne oraz spowodować pogłębienie podziałów między rolnikiem a mieszkańcem wsi;
12. zaznacza, że istnieje potrzeba opracowania spójnej długoterminowej strategii rozwoju obszarów wiejskich w celu ułatwienia jak najskuteczniejszego i najwydajniejszego wykorzystania wszystkich dostępnych środków finansowych;
13. wzywa państwa członkowskie i władze regionalne, aby we współpracy z Komisją Europejską oraz w ramach partnerstwa ze wszystkimi właściwymi władzami i organami reprezentującymi społeczeństwo obywatelskie przygotowały przejrzystą, długoterminową i zrównoważoną strategię rozwoju obszarów wiejskich na poziomie państw członkowskich i regionów tak, aby móc jasno zidentyfikować priorytety i cele w rozwoju obszarów wiejskich i zapewnić przyjęcie, koordynację i wzajemne uzupełnianie się środków pomocowych pochodzących z różnych dostępnych źródeł;
14. wzywa Komisję, państwa członkowskie i władze regionalne do zapewnienia bezpośredniego uczestnictwa organizacji reprezentujących MŚP, mikroprzedsiębiorstwa i przedsiębiorstwa rzemieślnicze w celu określenia tych priorytetów, aby w najlepszy możliwy sposób zareagować na potrzeby i oczekiwania tych przedsiębiorstw;
15. uznaje, że polityka rozwoju obszarów wiejskich odgrywa bardzo ważną rolę w określaniu i rozwiązywaniu konkretnych problemów na obszarach wiejskich i wyraża przekonanie, że ustanowienie EFRROW i II filaru WPR stanowi próbę wprowadzenia elastycznego, strategicznego, tematycznego i zintegrowanego podejścia w odpowiedzi na różnorodność sytuacji i skalę wyzwań stojących przed obszarami wiejskimi UE oraz próbę uproszczenia procedur finansowania i zapewnienia skoncentrowania tych funduszy na obszarach wiejskich;
16. przypomina, że państwa członkowskie zostały wezwane do przygotowania w obecnym okresie programowania dwóch strategicznych dokumentów: krajowego planu strategicznego na rzecz rozwoju obszarów wiejskich (EFRROW) oraz krajowego strategicznego programu ramowego na rzecz polityki rozwoju regionalnego (fundusze strukturalne); przypomina, że zwrócono się do państw członkowskich o osiągnięcie synergii i ustanowienie mechanizmów koordynacji operacyjnej między różnymi funduszami; wyraża jednak ubolewanie, że w procesie tym nacisk położono głównie na zapewnienie rozgraniczenia między różnymi funduszami i programami, a nie na tworzenie synergii na ich podstawie;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

17. uważa, że skuteczność polityki rozwoju obszarów wiejskich można osiągnąć jedynie wówczas, gdy środki wprowadzone na mocy EFRROW i polityki rozwoju regionalnego zostaną skoordynowane i będą się wzajemnie uzupełniać, tak aby uniknąć podwójnego finansowania i luk; z niepokojem zauważa niedostateczną koordynację wspomnianych działań w obecnym okresie programowania w poszczególnych państwach członkowskich; wzywa zatem Komisję do przedstawienia propozycji reform zmierzających do zapewnienia lepszej koordynacji w zakresie planowania oraz przeprowadzenia działań współfinansowanych w ramach polityki spójności oraz WPR; uznaje, że reforma WPR i funduszy strukturalnych UE po 2013 r. będzie okazją do ponownej oceny zależności między rozwojem obszarów wiejskich z jednej strony, a polityki rolnej i polityki spójności z drugiej;

18. uznaje, że podstawową rolą polityki rozwoju obszarów wiejskich jest kontynuowanie utrzymywania zaludnienia terenów wiejskich oraz zapewnianie osobom tam zamieszkującym godnego standardu życia;

19. wyraża przekonanie, że podejście polegające na odłączeniu rozwoju obszarów wiejskich od polityki spójności wraz z utworzeniem EFRROW musi być bardzo dokładnie monitorowane w celu oceny jego rzeczywistego wpływu na rozwój obszarów wiejskich; zauważa, że nowy system został utworzony w 2007 r. i że w związku z tym jest zbyt wcześnie, aby wyciągać jakiegokolwiek wnioski w odniesieniu do przyszłości tej wspólnotowej polityki;

20. podkreśla, że jednym z priorytetów polityki rozwoju obszarów wiejskich jest przedstawienie środków, które nie doprowadzą do konieczności porzucenia przez ludność wiejską działalności rolniczej, które m.in. umożliwią także wspieranie konkurencyjnych holdingów czy produkcji produktów organicznych oraz tradycyjnych potraw i napojów wysokiej jakości;

21. zauważa, że oś 3 i 4 (LEADER) II filaru WPR (polityka rozwoju obszarów wiejskich), które stanowią 15 % wszystkich wydatków EFRROW, dotyczą działalności pozarolniczej, która koncentruje się na zróżnicowaniu gospodarek obszarów wiejskich; wyraża przekonanie, że z uwagi na charakter interwencji podejmowanych w ramach tych osi, które przypominają określone działania finansowane z funduszy strukturalnych, istnieje ryzyko nakładania się na siebie tych polityk;

22. podkreśla jednak potrzebę uwzględnienia przede wszystkim perspektyw ludności zatrudnionej w rolnictwie, która powinna pozostać głównym beneficjentem środków pomocowych przyznawanych w ramach polityki rozwoju obszarów wiejskich;

23. podkreśla znaczenie wspierania młodych rolników, aby pozostawali na swojej ziemi, nawet jeżeli nie zajmują się wyłącznie produkcją rolniczą, udzielając im bodźców do działań związanych z rozwojem i innych, takich jak agroturystyka i wzmacnianie roli MŚP na obszarach wiejskich;

24. uważa, że główny cel polityki rozwoju obszarów wiejskich może zostać osiągnięty jedynie wtedy, gdy polityka ta uzyska odpowiednie fundusze, które zostaną użyte zgodnie z priorytetami ustalonymi dla obszarów wiejskich, oraz że środki zgromadzone przy pomocy modulacji zawsze powinny być zwracane aktywnym społecznościom rolniczym;

25. uważa, że koordynacja polityki strukturalnej i zadań z zakresu rozwoju obszarów wiejskich umożliwia realizowanie projektów posiadających większą europejską wartość dodaną; dostrzega w tym możliwość długoterminowej poprawy na obszarach wiejskich, na przykład przy pomocy działań infrastrukturalnych lub działań z zakresu ochrony środowiska naturalnego;

26. zwraca się do Komisji o przedstawienie szczegółowych danych i prognoz odnośnie do wykorzystania EFRROW i funduszy strukturalnych na obszarach wiejskich oraz o zbadanie synergii, jakie mogą zostać utworzone przez EFRROW i fundusze strukturalne pod względem poprawy efektywności wykorzystania dostępnych funduszy na obszarach wiejskich;

27. wzywa Komisję do zbadania, czy programy polityki regionalnej mogą przyczynić się do umożliwienia uzyskiwania przez rolników stabilnych dochodów, na przykład poprzez prowadzenie działalności z zakresu ochrony środowiska naturalnego, ochrony przyrody i architektury krajobrazu;

28. podkreśla, że wśród najważniejszych wyzwań spójności terytorialnej znajdują się: zrównoważony rozwój, poziom dochodu na mieszkańca, dostępność, dostęp do dóbr i usług publicznych i wyludnianie się obszarów wiejskich, a cele te najskuteczniej można realizować m. in. poprzez wspieranie działalności gospodarczej na terenach wiejskich;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

29. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o systematyczne uwzględnianie terenów wiejskich w politykach UE i o odpowiednie wspieranie projektów mających na celu rozwój kapitału ludzkiego ze szczególnym uwzględnieniem możliwości przekwalifikowywania się i doskonalenia zawodowego przedsiębiorców działających w sektorze rolniczym i nierolniczym na obszarach wiejskich, ze szczególnym uwzględnieniem młodych kobiet, w celu sprzyjania zatrudnieniu i tworzeniu miejsc pracy;
30. podkreśla, że rozwój na obszarach wiejskich wymaga większej uwagi i wsparcia w zakresie ochrony krajobrazu naturalnego i rolniczego, agroturystyki, produkcji i wykorzystywania energii odnawialnej oraz inicjatyw lokalnych, takich jak lokalne systemy zapewniania jakości żywności i lokalne rynki rolników;
31. podkreśla rolę MŚP w rozwoju obszarów wiejskich, a także ich wkład w wyrównywanie różnic na poziomie regionów i społeczności lokalnych; wzywa Komisję, państwa członkowskie i władze regionalne i lokalne do położenia nacisku na zwiększanie konkurencyjności poprzez wspieranie również innych produktywnych sektorów oraz do wspierania przedsiębiorczości na obszarach wiejskich szczególnie poprzez likwidowanie barier administracyjnych, prawnych i związanych z planowaniem, zapewniając odpowiednią infrastrukturę IT i zwiększając bodźce do rozpoczynania nowej działalności przedsiębiorczej, a także do większego wsparcia działalności pozarolniczej, jednocześnie promując zróżnicowanie gospodarcze na tych obszarach;
32. ponownie zwraca uwagę Rady, Komisji i państw członkowskich oraz władz lokalnych na ogromne wyzwanie, jakie stanowi przewidywane zniknięcie kilku milionów małych przedsiębiorstw na obszarach wiejskich, co będzie miało poważny wpływ na zatrudnienie, a w związku z tym również na stabilność obszarów wiejskich; wzywa do podjęcia wszelkich niezbędnych działań na wszystkich szczeblach w ścisłej współpracy z partnerami gospodarczymi i społecznymi;
33. dostrzega, że trudność w realizacji polityki ROW wynika z przecinania się polityk sektorowych z polityką spójności terytorialnej, a także przecinania się wymiaru ekonomicznego i społecznego obu rodzajów polityk, oraz z licznych modeli organizacyjnych rozdziału kompetencji i koordynacji polityk w państwach członkowskich, w związku z tym raz jeszcze podkreśla konieczność utworzenia synergii między EFRROW a funduszami strukturalnymi i funduszem spójności oraz wzywa Komisję do wsparcia władz krajowych, regionalnych i lokalnych w prawidłowym zrozumieniu możliwości, jakie oferują te instrumenty finansowe; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia dialogu między władzami zarządzającymi, tak aby utworzyć synergię między działaniami poszczególnych funduszy i poprawić ich skuteczność;
34. uważa, że reformę finansowania obszarów wiejskich należy poprzedzić gruntownymi badaniami Komisji Europejskiej w odniesieniu do wszystkich polityk sektorowych, które mają wpływ na obszary wiejskie, a zwłaszcza w odniesieniu do WPR i polityki regionalnej, w kontekście polityki spójności i opracowaniem zestawu najlepszych praktyk w zakresie całości polityki rozwoju na obszarach wiejskich;
35. wzywa Radę do zwołania wspólnego nieformalnego posiedzenia ministrów odpowiedzialnych za politykę rolną i regionalną, aby przedyskutować najlepsze sposoby koordynacji polityki spójności i środków na rzecz rozwoju obszarów wiejskich, oraz do zaproszenia na to posiedzenie organów konsultacyjnych UE (Komitetu Regionów oraz Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego), a także przedstawicieli władz regionalnych i lokalnych;
36. zwraca się do Komisji, by do 2011 r. stworzyła ona, jako jeden z elementów oceny przebiegu reformy WPR, grupę roboczą wysokiego szczebla, która powinna przedstawić propozycje mające na celu zapewnienie przyszłości gospodarce wiejskiej oraz wszystkim mieszkańcom obszarów wiejskich po roku 2013;
37. wzywa Komisję do wprowadzenia lub wzmocnienia rzeczywistego sprawowania rządów lub partnerstw na wszystkich szczeblach z bezpośrednim zaangażowaniem wszystkich zainteresowanych stron, w tym MŚP i mikroprzedsiębiorstw, a także partnerów gospodarczych i społecznych, w celu określenia priorytetów podejmowania działań, w jak największym stopniu dostosowanych do potrzeb związanych z rozwojem obszarów wiejskich; zwraca się do Komisji o jak najszybsze nawiązanie takiej współpracy;
38. zauważa, że proces rozwoju obszarów wiejskich nie może naruszać interesów obszarów podmiejskich i musi być ściśle skoordynowany z wspieraniem rozwoju obszarów miejskich, a także podkreśla, że synergia między politykami rozwoju obszarów wiejskich i rozwoju obszarów miejskich nie są ani wystarczające, ani skuteczne;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

39. uznaje potencjał społeczności obszarów wiejskich do poczynienia pozytywnego wkładu na rzecz ochrony środowiska poprzez ich zaangażowanie w nieszkodliwe dla środowiska działania i rozwój alternatywnych źródeł energii, takich jak biopaliwa, zwłaszcza w kontekście czterech nowych wyzwań, przedstawionych w ramach oceny funkcjonowania polityki rozwoju obszarów wiejskich, takich jak bioróżnorodność i energie odnawialne;
40. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Walka z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych praktykowanym w UE

P6_TA(2009)0161

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie walki z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych praktykowanym w UE (2008/2071(INI))

(2010/C 117 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 2, 3 i 5 Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka przyjętej w roku 1948,
- uwzględniając art. 2, 3 i 26 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych Organizacji Narodów Zjednoczonych z 1966 r.,
- uwzględniając w szczególności art. 5 lit. a) Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) przyjętej w 1979 r.,
- uwzględniając art. 2 ust. 1, art. 19 ust. 1, art. 24 ust. 3 oraz art. 34 i 39 Konwencji Praw Dziecka przyjętej w dniu 20 listopada 1989 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ,
- uwzględniając Konwencję ONZ z 1989 r. w sprawie zakazu stosowania tortur oraz innego okrutnego, niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karaniania,
- uwzględniając Afrykańską kartę praw i dobra dziecka przyjętą w 1990 r.,
- uwzględniając art. 1, art. 2 lit. f), art. 5, art. 10 lit. c) oraz art. 12 i 16 zalecenia ogólnego nr 19 Komitetu ONZ ds. Eliminacji Wszelkich Form Dyskryminacji Kobiet przyjętego w 1992 r.,
- uwzględniając deklarację wiedeńską i program działań uchwalone na Światowej Konferencji Praw Człowieka, która odbyła się w czerwcu 1993 r.,
- uwzględniając deklarację Zgromadzenia Ogólnego ONZ o eliminacji przemocy wobec kobiet, pierwszy instrument międzynarodowy w zakresie praw człowieka dotyczący wyłącznie przemocy wobec kobiet, przyjętą w grudniu 1993 r.,
- uwzględniając deklarację i program działań Konferencji ONZ w sprawie ludności i rozwoju, przyjęte w Kairze w dniu 13 września 1994 r.,

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- uwzględniając deklarację pekińską i platformę działania Światowej Konferencji Kobiet, przyjęte w Pekinie w dniu 15 września 1995 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 czerwca 1995 r. w sprawie IV Światowej Konferencji Organizacji Narodów Zjednoczonych na rzecz Kobiet: walka na rzecz równouprawnienia, rozwoju i pokoju, ⁽¹⁾
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie łamania praw kobiet ⁽²⁾,
- uwzględniając protokół dodatkowy do Konwencji w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet, przyjętej w dniu 12 marca 1999 r. przez Komisję ONZ ds. statusu kobiet;
- uwzględniając rezolucję Komitetu Doradczego ds. Równości Szans dla Kobiet i Mężczyzn Rady Europy na temat okaleczeń żeńskich narządów płciowych z dnia 12 kwietnia 1999 r.,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 16 kwietnia 1999 r. dotyczące wniosku w sprawie zmiany decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wspólnotowego programu działania (Programu DAPHNE) (2000–2004) w sprawie bezpośrednich środków mających na celu zapobieganie przemocy wobec dzieci, nastolatków i kobiet ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 18 maja 2000 r. w sprawie realizacji pekińskiej platformy działania ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 czerwca 2000 r. w sprawie wyników sesji specjalnej Zgromadzenia Ogólnego ONZ „Kobiety 2000: równouprawnienie, rozwój i pokój w XXI w. (5–9 czerwca 2000 r.)” ⁽⁵⁾,
- uwzględniając umowę o partnerstwie AKP-UE (umowa z Kotonu) podpisaną w dniu 23 czerwca 2000 r. i załączony do niej protokół finansowy,
- uwzględniając wspólne ogłoszenie Karty praw podstawowych przez Radę, Parlament Europejski i Komisję na szczycie Rady Europejskiej w Nicei w dniu 7 grudnia 2000 r.,
- uwzględniając swoją decyzję z dnia 14 grudnia 2000 r. o włączenie w zakres art. B5-802 budżetu na rok 2001 przeznaczonego na finansowanie programu DAPHNE problemu okaleczeń żeńskich narządów płciowych,
- uwzględniając rezolucję nr 1247(2001) Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy z dnia 22 maja 2001 r. na temat okaleczeń żeńskich narządów płciowych,
- uwzględniając sprawozdanie w sprawie okaleczeń żeńskich narządów płciowych przyjęte w dniu 3 maja 2001 r. przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy,
- uwzględniając swoją wcześniejszą rezolucję z dnia 20 września 2001 r. w sprawie okaleczania żeńskich narządów płciowych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając rezolucję nr 2003/28 Komisji Praw Człowieka ONZ z dnia 22 kwietnia 2003 r., w której dzień 6 lutego został ogłoszony międzynarodowym dniem zero tolerancji dla okaleczeń żeńskich narządów płciowych,
- uwzględniając art. 2, 5, 6 i 19 dodatkowego protokołu Afrykańskiej Karty praw człowieka i ludów z 2003 r., znanego również jako „Protokół z Maputo”, który wszedł w życie w dniu 25 listopada 2005 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 166 z 3.7.1995, s. 92.

⁽²⁾ Dz.U. C 115 z 14.4.1997, s. 172.

⁽³⁾ Dz.U. C 219 z 30.7.1999, s. 497.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 59 z 23.2.2001, s. 258.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 67 z 1.3.2001, s. 289.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 77 E z 28.3.2002, s. 126.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- uwzględniając petycję nr 298/2007 złożoną przez Cristianę Muscardini w dniu 27 marca 2007 r.,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie strategii UE na rzecz praw dziecka ⁽¹⁾,
  - uwzględniając art. 6 i 7 traktatu UE w sprawie poszanowania praw człowieka (zasad ogólnych) oraz art. 12 i 13 traktatu WE (niedyskryminowanie),
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0054/2009),
- A. mając na uwadze, że zgodnie z danymi zebranymi przez Światową Organizację Zdrowia (WHO), na całym świecie od 100 do 140 milionów kobiet i dziewczynek poddanych zostało okaleczeniom narządów płciowych i że według danych WHO i Funduszu Ludnościowego Narodów Zjednoczonych każdego roku około 2-3 miliony kobiet są potencjalnie narażone na ryzyko tych poważnie szkodliwych praktyk,
- B. mając na uwadze, że każdego roku około 180 000 kobiet imigrantek w Europie jest poddawanych okaleczeniom narządów płciowych lub narażonych na nie,
- C. mając na uwadze, że zgodnie z danymi WHO praktyki te stosuje się w co najmniej 28 krajach afrykańskich i niektórych azjatyckich oraz na Bliskim Wschodzie,
- D. mając na uwadze, że przemoc wobec kobiet, w tym okaleczanie narządów płciowych, wynika ze struktur społecznych opartych na nierówności między płciami i na zaburzonych stosunkach władzy, panowania i kontroli, w których przypadku presja społeczna i rodzinna jest przyczyną łamania podstawowego prawa, jakim jest poszanowanie integralności osoby ludzkiej,
- E. mając na uwadze, że należy z całą surowością potępić przymusowe poddawanie dziewczynek okaleczeniom narządów płciowych i uznać je za jawne naruszenie międzynarodowych i krajowych przepisów chroniących dzieci i ich prawa,
- F. mając na uwadze, że WHO określiła cztery typy okaleczeń żeńskich narządów płciowych, począwszy od częściowego lub całkowitego wycięcia łechtaczki do obrzezania (wycięcia łechtaczki i mniejszych warg sromowych), które stanowią 85 % wszystkich okaleczeń, aż do najbardziej ekstremalnej formy, infibulacji (całkowitego wycięcia łechtaczki, mniejszych warg sromowych oraz całej wewnętrznej części dużych warg i zaszycie, tak by pozostało bardzo wąskie otwarcie pochwowe) i nacięcia (nakłucia, przekłuwanie lub nacięcia łechtaczki lub warg sromowych),
- G. mając na uwadze, że wszelkie formy okaleczenia żeńskich narządów płciowych, niezależnie od ich stopnia, stanowią akt przemocy wobec kobiet, a zatem pogwałcenie ich podstawowych praw, a zwłaszcza prawa do osobistej integralności oraz zdrowia fizycznego i psychicznego, a także praw dotyczących seksualności i rozmnażania; mając na uwadze, że tego typu naruszeń nie można usprawiedliwiać, powołując się na kulturowanie różnego rodzaju tradycji kulturowych lub ceremonie inicjacyjne,
- H. mając na uwadze, że w Europie ok. 500 000 kobiet zostało poddanych okaleczeniu narządów płciowych i że klitoridektomia jest rozpowszechniona szczególnie w rodzinach imigrantów i uchodźców, a dziewczynki wysyła się nawet w tym celu do kraju ojczystego,
- I. mając na uwadze, że w perspektywie krótko- i długoterminowej okaleczenia żeńskich narządów płciowych powodują ciężkie i nieodwracalne uszkodzenia zdrowia psychofizycznego poddawanych im kobiet i dziewcząt, stanowiąc poważne naruszenie dla ich osoby i integralności, a w niektórych przypadkach prowadzą do śmierci; mając na uwadze, że wykorzystanie prymitywnych narzędzi i brak antyseptycznych środków zabezpieczających pociąga za sobą szkodliwe skutki uboczne, co może powodować bolesne stosunki płciowe i porody, nieodwracalne uszkodzenia narządów i komplikacje (na przykład krwawienia, stan szoku, infekcje, zakażenia wirusem HIV, tężcem i niezłośliwe nowotwory) oraz poważne komplikacje podczas ciąży i porodu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 41 z 19.2.2009, s. 24.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- J. mając na uwadze, że okaleczenia kobiecych narządów płciowych, stanowiące naruszenie praw kobiet i dziewcząt zapisanych w wielu międzynarodowych konwencjach, są zakazane w prawie karnym państw członkowskich i naruszają postanowienia Karty praw podstawowych UE,
- K. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 16 stycznia 2008 r. Parlament wzywa również państwa członkowskie do przyjęcia konkretnych przepisów dotyczących okaleczeń żeńskich narządów płciowych w celu ścigania osób dokonujących tych praktyk na nieletnich,
- L. mając na uwadze, że Konwencja w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet zobowiązuje państwa-strony do przyjęcia odpowiednich środków mających na celu zmianę lub uchylenie obowiązujących przepisów, zwyczajów i praktyk, które przyczyniają się do dyskryminacji kobiet, i do przyjęcia wszelkich stosownych środków na rzecz zmiany społecznych i kulturowych wzorców zachowań mężczyzn i kobiet w celu wyeliminowania przesądów, a także zwyczajów i wszelkich innych praktyk, opierających się na przekonaniu o niższości lub wyższości jednej z płci, albo na stereotypach roli mężczyzn i kobiet,
- M. mając na uwadze, że przyjęta w 1989 r. Konwencja o prawach dziecka stanowi, iż państwa-strony przestrzegają praw ustanowionych w konwencji i gwarantują je każdemu dziecku podlegającemu ich władzy bez jakiegokolwiek dyskryminacji i niezależnie od płci, a także przyjmują wszelkie skuteczne i stosowne środki w celu likwidacji tradycyjnych zwyczajów, które są szkodliwe dla zdrowia dzieci,
- N. mając na uwadze, że Afrykańska karta praw i dobra dziecka zaleca państwom sygnatariuszom wyeliminowanie praktyk społecznych i kulturowych szkodzących dobru, godności, normalnemu wzrostowi i rozwojowi dziecka,
- O. mając na uwadze, że w ust. 18 deklaracji wiedeńskiej i programu działań przyjętych w czerwcu 1993 r. stwierdza się, że prawa człowieka kobiet i dzieci stanowią niezbywalną, nierozdzielalną i niepodzielną część powszechnych praw człowieka,
- P. mając na uwadze, że art. 2 deklaracji ONZ w sprawie eliminacji przemocy wobec kobiet z 1993 r. zawiera wyraźne odwołanie do okaleczeń żeńskich narządów płciowych i innych tradycyjnych praktyk szkodliwych dla kobiet,
- Q. mając na uwadze, że art. 4 tejże deklaracji przewiduje, że państwa powinny potępiać przemoc wobec kobiet, a nie powoływać się na zwyczaje, tradycje czy przekonania religijne, by uniknąć obowiązku jej eliminowania,
- R. mając na uwadze, że program działania międzynarodowej Konferencji w sprawie ludności i rozwoju, która odbyła się w Kairze w 1994 r., przewiduje, że rządy położą kres okaleczaniu żeńskich narządów płciowych tam, gdzie one istnieją, oraz wesprą organizacje pozarządowe i instytucje religijne, działające na rzecz wyeliminowania takich praktyk,
- S. mając na uwadze, że w programie działań przyjętym podczas IV Konferencji ONZ w Pekinie wezwano rządy do wzmocnienia przepisów, zreformowania instytucji oraz promowania norm i praktyk mających na celu eliminację dyskryminacji kobiet, której przejawem są między innymi okaleczenia żeńskich narządów płciowych,
- T. mając na uwadze, że umowa o partnerstwie AKP-UE (umowa z Kotonu) opiera się na podobnych podstawowych zasadach i zawiera przepisy mające na celu zakazanie okaleczania żeńskich narządów płciowych (art. 9 w sprawie istotnych elementów umowy oraz art. 25 i 31 dotyczące odpowiednio rozwoju społecznego i kwestii płci),
- U. mając na uwadze, że w sprawozdaniu przyjętym w dniu 3 maja 2001 r. przez Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy wezwano do wprowadzenia zakazu stosowania okaleczania żeńskich narządów płciowych oraz uznano te praktyki za nieludzkie w rozumieniu art. 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka; mając na uwadze, że w sprawozdaniu stwierdzono, iż ochrona kultur i tradycji nie może być ważniejsza niż poszanowanie praw podstawowych i konieczność zakazania praktyk podobnych do tortur,

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- V. mając na uwadze, że w ramach wspólnej europejskiej polityki imigracyjnej i azylowej, Rada i Komisja uznają, że okaleczanie żeńskich narządów płciowych stanowi pogwałcenie praw człowieka; mając na uwadze, że wzrastająca liczba wniosków o azyl ze strony rodziców jest uzasadniana niebezpieczeństwem, jakie grozi im w kraju pochodzenia za odmowę udzielenia przyzwolenia na przeprowadzenie na ich dziecku okaleczenia narządów płciowych,
- W. mając na uwadze, że przyznanie rodzicom statusu osób ubiegających się o azyl nie gwarantuje, że ich dziecku nie grozi ryzyko okaleczenia narządów płciowych, co w niektórych przypadkach jest praktykowane już po osiedleniu się danej rodziny w kraju przyjmującym UE,
- X. mając na uwadze oświadczenie komisarzy europejskich B. Ferrero-Waldner i L. Michela z dnia 5 lutego 2008 r., w którym wypowiedzieli się wyraźnie przeciwko okaleczaniu żeńskich narządów płciowych, podkreślając niedopuszczalność tych praktyk czy to w UE, czy to w krajach nienależących do UE oraz stwierdzając, że łamanie praw kobiet nie może w żadnym przypadku być usprawiedliwiane powoływaniem się na relatywizm kulturowy lub tradycje,
- Y. mając na uwadze, że krajowe ośrodki i instytucje dla młodzieży i rodzin mogą oferować im doraźną pomoc, podejmując działania prewencyjne przeciwko praktykowaniu okaleczania żeńskich narządów płciowych,
1. zdecydowanie potępia okaleczanie żeńskich narządów płciowych jako łamanie podstawowych praw człowieka, a także jako brutalne naruszenie integralności i osobowości kobiet i dziewcząt, i w związku z tym uważa te praktyki za poważne przestępstwo z punktu widzenia społeczeństwa;
  2. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania globalnej strategii oraz planów działania mających na celu eliminację okaleczania żeńskich narządów płciowych w UE i zapewnienie wymaganych środków – w formie przepisów prawnych i administracyjnych, systemów prewencyjnych oraz środków edukacyjnych i społecznych, a w szczególności poprzez szerokie rozpowszechnianie informacji dotyczących istniejących mechanizmów ochrony dostępnych dla najbardziej narażonych grup – aby zagwarantować rzeczywistym i potencjalnym ofiarom odpowiednią ochronę;
  3. podkreśla konieczność indywidualnego rozpatrywania każdego z wniosków azylowych złożonych przez rodziców z powodu groźb, na jakie są narażeni w kraju pochodzenia za odmowę udzielenia przyzwolenia na przeprowadzenie na ich córkach okaleczenia żeńskich narządów płciowych oraz konieczność zapewnienia, by takie wnioski były poparte gruntownymi dowodami, które uwzględniają jakość wniosku, osobowość i wiarygodność osoby ubiegającej się o azyl, oraz prawdziwość motywów leżących u podstaw wniosku;
  4. podkreśla, że kobietom i dziewczętom, którym udzielono azylu w UE z powodu grożącego im okaleczenia żeńskich narządów płciowych, należy zapewnić jako środek prewencyjny systematyczne badania przeprowadzane przez organy służby zdrowia lub lekarzy, aby chronić je przed wszelką groźbą okaleczenia żeńskich narządów płciowych dokonaną już na terytorium UE; uważa, że środek ten nie może w żadnym wypadku dyskryminować tych kobiet i dziewcząt, a jedynie stanowić metodę zapewnienia skuteczności zakazu przeprowadzania okaleczenia żeńskich narządów płciowych w UE;
  5. domaga się, by tej ogólnej strategii towarzyszyły programy edukacyjne oraz organizacja krajowych i międzynarodowych kampanii na rzecz poszerzenia wiedzy w tym zakresie;
  6. popiera zainicjowaną przez Europol inicjatywę mającą na celu koordynację działań policji europejskich w celu wzmocnienia środków walki z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych, zajęcia się kwestią niskiego poziomu doniesień o tych praktykach oraz trudności w zbieraniu dowodów i świadectw, a także w celu skutecznego ścigania odpowiedzialnych za te przestępstwa; w tym kontekście wzywa państwa członkowskie do przeanalizowania ewentualnych dodatkowych środków na rzecz ochrony ofiar po ich zgłoszeniu się;
  7. wskazuje na fakt, że wspomniane w wyżej wymienionym Protokole z Maputo środki na rzecz zniesienia szkodliwych praktyk, takich jak okaleczanie narządów płciowych, obejmują co następuje: pobudzanie świadomości publicznej za pośrednictwem akcji informacyjnych, formalnej i nieformalnej edukacji oraz kampanii, zakaz wszelkich form okaleczania kobiecych narządów płciowych, w tym zabiegów przeprowadzanych przez personel medyczny, poprzez przepisy i sankcje, wsparcie poszkodowanych za pośrednictwem usług ochrony zdrowia, pomocy prawnej, opieki psychologicznej oraz edukacji i ochrony kobiet, które są potencjalnymi ofiarami szkodliwych praktyk lub innych form przemocy, wykorzystywania lub nietolerancji;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

8. wzywa państwa członkowskie do określenia liczby kobiet, które zostały poddane okaleczeniu narządów płciowych oraz tych, którym to grozi w poszczególnych państwach członkowskich, biorąc pod uwagę fakt, że wiele państw nie dysponuje jeszcze danymi ani nie posiada zharmonizowanych systemów gromadzenia tych danych;
9. wzywa do wprowadzenia „europejskiego protokołu zdrowia” w celu monitorowania omawianego zjawiska i stworzenia bazy danych dotyczącej praktyk okaleczania żeńskich narządów płciowych, ponieważ może być to użyteczne ze statystycznego punktu widzenia lub pomóc przy prowadzeniu kampanii informacyjnych adresowanych do odnośnych społeczności imigrantów;
10. wzywa państwa członkowskie do gromadzenia takich danych naukowych, które mogłyby być wykorzystywane przez WHO do prowadzonych przez nią działań na rzecz wykorzenienia praktyki okaleczania żeńskich narządów płciowych w Europie i na pozostałych kontynentach;
11. wzywa Komisję do włączenia klauzuli o eliminacji okaleczeń żeńskich narządów płciowych do swoich negocjacji i porozumień o współpracy z odnośnymi krajami;
12. wzywa do zbierania informacji o stosowaniu najlepszych praktyk na poszczególnych szczeblach oraz do analizy ich wpływu (w miarę możliwości na podstawie projektów finansowanych w ramach DAPHNE III i rezultatów uzyskanych w ramach tego programu) oraz do szerokiego rozpowszechniania odnośnych informacji, a także do wykorzystania przy tym praktycznych i teoretycznych doświadczeń ekspertów;
13. zwraca uwagę, że krajowe ośrodki i instytucje odgrywają zasadniczą rolę w identyfikowaniu ofiar i przyjmowaniu środków ochronnych wobec okaleczaniu żeńskich narządów płciowych;
14. wzywa do wzmocnienia istniejących europejskich sieci działających na rzecz zapobiegania szkodliwym tradycyjnym praktykom, na przykład poprzez szkolenia dla organizacji pozarządowych, lokalnych stowarzyszeń typu non-profit i osób działających w terenie, a także do wspierania tworzenia takich sieci;
15. z zadowoleniem przyjmuje istotny wkład wielu międzynarodowych i krajowych organizacji pozarządowych, ośrodków badawczych, europejskiej sieci na rzecz zapobiegania okaleczeniom żeńskich narządów płciowych w Europie oraz zaangażowanych osób, które dzięki finansowaniu, m. in. ze strony organów ONZ i w ramach programu DAPHNE, przygotowują różne projekty służące pogłębianiu wiedzy, zapobieganiu i eliminacji okaleczeń narządów płciowych kobiet; uważa, że tworzenie sieci złożonych z organizacji pozarządowych i organizacji, których podstawą jest działalność w poszczególnych społecznościach, na szczeblu krajowym, regionalnym i międzynarodowym ma niewątpliwie zasadnicze znaczenie dla skutecznej eliminacji okaleczeń żeńskich narządów płciowych oraz dla wymiany informacji i doświadczeń;
16. zwraca uwagę, że w art. 10 dyrektywy Rady 2004/83/WE⁽¹⁾, w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony określono, że można uwzględnić aspekty związane z płcią, co nie tworzy samo w sobie domniemania o stosowności tego artykułu;
17. wzywa, by Europejska Agencja Praw Podstawowych i Europejski Instytut ds. Równouprawnienia odgrywały wiodącą rolę w walce z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych w ramach odpowiednich wieloletnich lub rocznych programów pracy; uważa, że agencje te mogłyby prowadzić działania priorytetowe w zakresie badań naukowych i/lub uświadamiania, umożliwiając tym samym lepsze zrozumienie zjawiska okaleczania żeńskich narządów płciowych na poziomie europejskim;
18. uważa, że w krajach dotkniętych problemem okaleczeń należy organizować fora dialogu, reformować tradycyjne przepisy prawne, podejmować temat okaleczania żeńskich narządów płciowych w szkołach i wspierać współpracę z kobietami, które nie zostały poddane klitoridektomii;
19. powołując się na prawa człowieka, integralność osoby ludzkiej, swobodę przekonań i prawo do ochrony zdrowia, wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do współpracy w zakresie harmonizacji obowiązujących przepisów i jeżeli okażą się one nieodpowiednie, do zaproponowania stosownych nowych przepisów;

(1) Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

20. wzywa państwa członkowskie do egzekwowania obowiązujących przepisów w zakresie okaleczania żeńskich narządów płciowych lub do włączenia ich do przepisów dotyczących karania poważnych okaleczeń ciała, jeżeli praktyki te miały miejsce w obrębie Unii Europejskiej, oraz do zapobiegania temu zjawisku i walki z nim poprzez pogłębienie wiedzy odnośnych podmiotów (pracownicy socjalni, nauczyciele, policja, personel służby zdrowia), umożliwiając im w ten sposób rozpoznawanie okaleczeń i reagowanie w celu osiągnięcia jak najlepszego stopnia harmonizacji przepisów obowiązujących w 27 państwach członkowskich Unii;

21. wzywa państwa członkowskie do zobowiązania internistów, lekarzy i personelu medycznego w szpitalach do powiadamiania organów służby zdrowia i/lub policji o przypadkach okaleczeń żeńskich narządów płciowych;

22. wzywa państwa członkowskie do przyjęcia konkretnych przepisów dotyczących okaleczania żeńskich narządów płciowych lub do ścigania każdej osoby dopuszczającej się tego rodzaju praktyk na mocy obowiązujących przepisów;

23. wzywa Unię Europejską i państwa członkowskie do ścigania, potępienia i karania tych praktyk poprzez wdrożenie zintegrowanej strategii, uwzględniającej wymiar prawny, zdrowotny i społeczny oraz integrację społeczności imigrantów; wzywa w szczególności, by w odnośnych dyrektywach w sprawie imigracji traktować okaleczenia narządów płciowych jako przestępstwo oraz by wprowadzić kary dla osób, które okażą się winne popełnienia tego przestępstwa, jeżeli praktyki te miały miejsce w obrębie Unii Europejskiej;

24. wzywa do ustanowienia stałych punktów kontaktowych ds. harmonizacji technicznej i koordynacji między państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a instytucjami afrykańskimi; uważa, że w skład tego rodzaju punktów powinni wchodzić specjaliści w zakresie okaleczeń żeńskich narządów płciowych oraz przedstawiciele wiodących europejskich i afrykańskich organizacji kobiecych;

25. wzywa do zdecydowanego sprzeciwienia się praktyce nakłuwania łechtaczki i wszelkim formom medykalizacji, proponowanym jako rozwiązania pośrednie między obrzezaniem łechtaczki a poszanowaniem tradycji etnicznych jako elementu tożsamości, ponieważ oznaczałoby to usankcjonowanie i akceptację praktyki okaleczania narządów płciowych na obszarze Unii Europejskiej; ponownie wyraża całkowite i zdecydowane potępienie dla okaleczania żeńskich narządów płciowych, ponieważ nie ma żadnych powodów – społecznych, ekonomicznych, etnicznych, zdrowotnych czy innych – które mogłyby je uzasadnić;

26. wzywa do wyeliminowania okaleczeń żeńskich narządów płciowych poprzez politykę wsparcia i integracji kobiet i rodzin hołdujących tradycji, aby bez osłabiania prawa lub naruszania podstawowych praw człowieka i bez uszczerbku dla prawa do samostanowienia w kwestiach dotyczących płci, zagwarantować kobietom ochronę przed wszelkimi formami wykorzystywania i przemocy;

27. oświadcza, że argumenty przytaczane przez liczne społeczności na rzecz utrzymania tradycyjnych praktyk szkodliwych dla zdrowia kobiet i dziewcząt, są całkowicie nieuzasadnione;

28. wzywa państwa członkowskie do:

- traktowania każdego przypadku okaleczenia żeńskich narządów płciowych jako czynu karalnego bez względu na istnienie lub brak przyzwolenia ze strony poszkodowanej kobiety oraz karania osób, które pomagają, zachęcają, doradzają lub udzielają wsparcia przy dokonaniu takiego zabiegu na ciele kobiety lub dziewczynki;
- ścigania, postawienia przed sądem i ukarania każdego obywatela, który dopuścił się karalnego czynu okaleczenia narządów płciowych kobiety, nawet jeżeli czyn ten miał miejsce poza granicami państw członkowskich (eksterytorialność czynu karalnego);
- przyjęcia środków legislacyjnych, gwarantujących sędziom lub prokuratorom możliwość podejmowania działań ochronnych i prewencyjnych w odniesieniu do znanych im przypadków kobiet lub dziewcząt zagrożonych okaleczeniami;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

29. wzywa państwa członkowskie do wdrożenia strategii prewencyjnej w zakresie działań społecznych służących ochronie nieletnich kobiet bez stygmatyzowania społeczności imigrantów za pośrednictwem programów rządowych i usług socjalnych, mających na celu zapobieganie tym praktykom (poprzez edukację, szkolenia i kampanie podnoszące poziom wiedzy zagrożonych grup ludności); strategia ta powinna też zagwarantować ofiarom, które zostały poddane tego typu okaleczeniom, pomoc psychologiczną i medycyną oraz w miarę możliwości bezpłatne leczenie; ponadto zwraca się do państw członkowskich o zwrócenie uwagi na fakt, że zgodnie z przepisami dotyczącymi ochrony praw dziecka groźba lub niebezpieczeństwo poddania okaleczeniu narządów płciowych może stanowić powód uzasadniający interwencję władz;

30. wzywa państwa członkowskie do opracowania wytycznych skierowanych do przedstawicieli zawodów związanych ze służbą zdrowia, nauczycieli i pracowników socjalnych w celu informowania rodziców w odpowiedni sposób i w razie potrzeby za pośrednictwem tłumaczy ustnych o ogromnym ryzyku związanym z okaleczaniem żeńskich narządów płciowych oraz o tym, że w państwach członkowskich takie praktyki noszą znamiona przestępstwa; domaga się ponadto, by państwa członkowskie współpracowały ze sobą i finansowały pracę sieci i organizacji pozarządowych, które prowadzą działalność edukacyjną, uświadamiającą i informacyjną na temat okaleczeń narządów płciowych kobiet w ścisłym kontakcie z rodzinami i społecznościami;

31. wzywa państwa członkowskie do przekazywania niepiśmiennej ludności dokładnych i zrozumiałych informacji, szczególnie za pośrednictwem konsulatów państw członkowskich przy wydawaniu wiz; jest zdania, że również w momencie przybycia do kraju przyjmującego służby imigracyjne powinny informować o przyczynach prawnego zakazu, by rodziny rozumiały, że zakaz tradycyjnych praktyk nie jest atakiem na kulturę, lecz stanowi prawną ochronę kobiet i dziewczynek; uważa, że należy informować rodziny o skutkach prawno-karnych, obejmujących również karę więzienia, w przypadku dowiedzenia dokonania okaleczenia narządów płciowych;

32. domaga się poprawy sytuacji prawnej kobiet i dziewcząt w krajach, w których stosuje się okaleczanie żeńskich narządów płciowych, aby wzmocnić ich pewność siebie, inicjatywność i poczucie odpowiedzialności;

33. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Wielojęzyczność: atut dla Europy i wspólne zobowiązanie

P6_TA(2009)0162

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wielojęzyczności: atut dla Europy i wspólne zobowiązanie (2008/2225(INI))

(2010/C 117 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 149 i 151 traktatu WE,
- uwzględniając art. 21 i 22 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając Konwencję UNESCO o ochronie niematerialnego dziedzictwa kulturowego z 2003 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 18 września 2008 r. zatytułowany „Wielojęzyczność: atut dla Europy i wspólne zobowiązanie” (COM(2008)0566) oraz dokument roboczy służb Komisji stanowiący uzupełnienie komunikatu (SEC(2008)2443, SEC(2008)2444, SEC(2008)2445),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 kwietnia 2007 r. zatytułowany „Ramy europejskiego badania kompetencji językowych” (COM(2007)0184),

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- uwzględniając dokument roboczy Komisji z dnia 15 listopada 2007 r. zatytułowany „Sprawozdanie z realizacji planu działania pod tytułem »Promowanie nauki języków obcych i różnorodności językowej«” (COM(2007)0554) oraz stanowiący jego uzupełnienie dokument roboczy służb Komisji (SEC(2007)1222),
  - uwzględniając rezolucję z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie europejskiej agendy kultury w dobie globalizacji ⁽¹⁾,
  - uwzględniając rezolucję z dnia 15 listopada 2006 r. w sprawie nowej strategii ramowej na rzecz wielojęzyczności ⁽²⁾,
  - uwzględniając rezolucję z dnia 27 kwietnia 2006 r. w sprawie działań promujących wielojęzyczność i naukę języków obcych w Unii Europejskiej: europejski wskaźnik kompetencji językowych ⁽³⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2003 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące europejskich języków regionalnych i rzadziej używanych – języków mniejszości w UE – w kontekście rozszerzenia i różnorodności kulturowej ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając decyzję nr 1934/2000/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 lipca 2000 r. w sprawie Europejskiego Roku Języków 2001 ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając konkluzje prezydencji przyjęte podczas Rady Europejskiej w Barcelonie w dniach 15–16 marca 2002 r.,
  - uwzględniając konkluzje Rady ds. Edukacji, Młodzieży i Kultury w dniach 21–22 maja 2008 r., ze szczególnym uwzględnieniem wielojęzyczności,
  - uwzględniając konkluzje Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie w sprawie propagowania różnorodności kulturowej i dialogu międzykulturowego w stosunkach zewnętrznych Unii i jej państw członkowskich (20 listopada 2008 r.) ⁽⁶⁾,
  - uwzględniając opinię Komitetu Regionów w sprawie wielojęzyczności z dnia 18–19 czerwca 2008 r. ⁽⁷⁾ oraz opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wielojęzyczności z dnia 18 września 2008 r.,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinię Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A6-0092/2009),
- A. mając na uwadze, że różnorodność językowa i kulturowa ma istotny wpływ na codzienne życie obywateli Unii Europejskiej ze względu na wszechobecność mediów, coraz większą mobilność i migrację oraz postępującą globalizację,
- B. mając na uwadze, że zdobywanie różnorodnych umiejętności językowych uważane jest za bardzo ważne dla wszystkich obywateli Unii Europejskiej, ponieważ pozwala im czerpać pełnię korzyści ekonomicznych, społecznych i kulturowych wynikających ze swobody przemieszczania się wewnątrz Unii oraz z jej kontaktów z państwami trzecimi,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0124.

⁽²⁾ Dz.U. C 314 E z 21.12.2006, s. 207.

⁽³⁾ Dz.U. C 296 E z 6.12.2006, s. 271.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2004, s. 374.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 232 z 14.9.2000, s. 1.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 320 z 16.12.2008, s. 10.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 257 z 9.10.2008, s. 30.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- C. mając na uwadze rosnące znaczenie wielojęzyczności w ramach stosunków między państwami członkowskimi, wspólnego życia w naszych społeczeństwach wielokulturowych oraz we wspólnej polityce Unii,
- D. mając na uwadze konieczność potwierdzenia oceny wielojęzyczności poprzez uznane w tym celu narzędzia, takie jak europejski system opisu kształcenia językowego (CEFR) i inne,
- E. mając na uwadze, że niektóre języki europejskie stanowią nieodzowny element utrzymywania stosunków z państwami trzecimi, a także kontaktów pomiędzy społecznościami i narodami z najróżniejszych zakątków świata,
- F. mając na uwadze, że różnorodność językowa została uznana za prawo obywatela w art. 21 i 22 karty praw podstawowych, a wielojęzyczności powinien również przyświecać cel wspierania poszanowania różnorodności i tolerancji celem zapobiegania wybuchom ewentualnych konfliktów, zarówno czynnych, jak i biernych, pomiędzy różnymi wspólnotami językowymi w państwach członkowskich,
1. z zadowoleniem przyjmuje przedłożenie komunikatu Komisji w sprawie wielojęzyczności oraz uwagę, jaką poświęciła mu Rada;
  2. podtrzymuje swe dotychczasowe stanowisko w sprawie wielojęzyczności i różnorodności kulturowej;
  3. podkreśla konieczność uznania równości wszystkich języków urzędowych UE we wszystkich przejawach działalności publicznej;
  4. uważa, że różnorodność językowa Europy stanowi ważny atut kulturalny i że ograniczenie się przez Unię Europejską do jednego głównego języka byłoby błędem;
  5. podkreśla istotną rolę instytucji UE w gwarantowaniu poszanowania zasady równości językowej w stosunkach między państwami członkowskimi i wewnątrz samych instytucji europejskich, a także w kontaktach obywateli UE z administracją krajową oraz z instytucjami i podmiotami wspólnotowymi i międzynarodowymi;
  6. przypomina, że znaczenie wielojęzyczności nie ogranicza się do aspektów ekonomiczno-społecznych oraz że należy również zwrócić uwagę na twórczość i przekaz kulturalny i naukowy oraz na znaczenie tłumaczenia, zarówno literackiego, jak i technicznego w życiu obywateli, a także w długofalowym rozwoju Unii; ponadto zwraca uwagę na równie istotną rolę języków w kształtowaniu i umacnianiu tożsamości;
  7. podkreśla, że wielojęzyczność jest kwestią przekrojową mającą wielki wpływ na życie obywateli europejskich; wzywa zatem państwa członkowskie do włączenia jej do głównego nurtu polityk innych niż edukacja, np. do polityki w zakresie uczenia się przez całe życie, integracji społecznej, zatrudnienia, mediów i badań;
  8. podkreśla istotne znaczenie stworzenia konkretnych programów wspierających tłumaczenie oraz ustanowienia sieci wielojęzycznych baz terminologicznych;
  9. przypomina, że technologie informacyjno-komunikacyjne powinny być używane do promowania wielojęzyczności i podkreśla w związku z tym rolę i wykorzystywanie właściwego standardu międzynarodowego (ISO 10646), który umożliwia stosowanie alfabetów wszystkich języków, w europejskich i w krajowych systemach administracyjnych i mediach;
  10. proponuje ustanowienie Europejskiego Dnia Tłumacza lub rozważenie podniesienia profilu tego zawodu podczas Europejskiego Dnia Języków obchodzonego co roku dnia 26 września;
  11. potwierdza konieczność ochrony wielojęzyczności w krajach i regionach, w których współistnieją dwa lub więcej języki urzędowe;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

12. podkreśla znaczenie zapewnienia w tych państwach członkowskich, na których terytorium używanych jest kilka języków urzędowych, pełnej obsługi obywateli we wszystkich językach, szczególnie w przypadku osób starszych oraz w zakresie systemu prawnego, opieki zdrowotnej, administracji i zatrudnienia;
13. zachęca do nauki drugiego języka Unii Europejskiej urzędników, którzy podczas pracy mają kontakt z obywatelami innych państw członkowskich;
14. uważa za potrzebne i właściwe tworzenie szans nauki języka obcego w wieku dorosłym oraz za pośrednictwem programów kształcenia zawodowego i ustawicznego, w celu rozwoju osobistego i zawodowego;
15. podkreśla niezbędną konieczność zwrócenia szczególnej uwagi i zapewnienia wsparcia szkolnego uczniom, którzy nie mogą pobierać nauki w języku ojczystym; z zadowoleniem przyjmuje projekt Komisji związany z propagowaniem w szkolnictwie zasady „język ojczysty plus dwa języki obce”;
16. wyraża ubolewanie w związku z faktem, że jak dotąd Komisja nie dokonała instytucjonalizacji wieloletniego programu różnorodności językowej i nauki języka ani europejskiej agencji ds. różnorodności językowej i nauki języka, do czego wzywała wspomniana rezolucja przyjęta znaczną większością głosów przez Parlament dnia 4 września 2003 r.;
17. podkreśla również znaczenie gruntownej znajomości języków urzędowych kraju przyjmującego dla pełnej integracji imigrantów i ich rodzin oraz zaznacza, że rządy krajowe powinny skutecznie promować specjalne kursy językowe, zwłaszcza dla kobiet i osób starszych; wzywa państwa członkowskie do podjęcia odpowiedzialnych działań na rzecz imigrantów, które zapewnią imigrantom środki potrzebne do nauki języka i kultury kraju przyjmującego, przy jednoczesnym umożliwieniu im i zachęcaniu do zachowania własnego języka;
18. przypomina, że z tego względu należy zapewnić odpowiednią jakość kształcenia w tym zakresie, w tym właściwe szkolenia dla nauczycieli;
19. podkreśla konieczność przywiązywania odpowiedniej wagi na poziomie przedszkolnym do nauki języków, a przede wszystkim do języka narodowego kraju, w którym dzieci uczęszczają do szkoły;
20. wyraża przekonanie, że dzieci powinny we własnym interesie umieć posługiwać się językiem kraju, w którym mieszkają, aby zagwarantować, że nie staną się obiektem dyskryminacji w toku kształcenia lub późniejszego szkolenia oraz że będą zdolne do brania udziału we wszystkich rodzajach działalności na równych zasadach;
21. sugeruje państwom członkowskim, aby rozważyły możliwość wymiany kadry nauczycielskiej na różnych poziomach kształcenia w celu nauczania różnych przedmiotów szkolnych w różnych językach, oraz uważa, że z możliwości tej można skorzystać w szczególności w regionach przygranicznych, zwiększając w ten sposób mobilność pracowników i znajomość języków u obywateli;
22. uważa wspieranie mobilności i wymiany nauczycieli języków obcych i studentów za niezwykle ważne; przypomina, że swobodne przemieszczanie się nauczycieli języków obcych w Unii Europejskiej pomoże zapewnić jak największej ich liczbie skuteczny kontakt z językiem, którego uczą, w jego naturalnym środowisku;
23. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania mobilności zawodowej nauczycieli oraz do współpracy między szkołami i różnymi krajami w realizacji innowacyjnych z technologicznego i kulturowego punktu widzenia przedsięwzięć w zakresie nauczania;
24. zaleca i wspiera wprowadzanie nieobowiązkowej nauki języków mniejszości lokalnych oraz języków obcych do programów nauczania lub do zajęć pozalekcyjnych dostępnych dla społeczności lokalnej;
25. wzywa Radę do sporządzenia rocznego sprawozdania w sprawie postępów w sprawie wielojęzyczności w formalnych i nieformalnych systemach kształcenia, szkolenia zawodowego i kształcenia dorosłych w państwach członkowskich, ze szczególnym uwzględnieniem związku między przewagą języków krajowych, regionalnych i mniejszościowych a imigracją;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

26. podtrzymuje swoje stałe zobowiązanie do wspierania nauczania języków, wielojęzyczności i różnorodności językowej w Unii Europejskiej, w tym języków regionalnych i mniejszościowych, gdyż stanowi to dziedzictwo kulturowe, które musi być zachowane i pielęgnowane; uważa, że wielojęzyczność ma zasadnicze znaczenie dla skutecznej komunikacji i stanowi środek ułatwiający wzajemne zrozumienie, a przez to akceptację różnorodności i mniejszości;
27. zaleca włączenie do programów akademickich w państwach członkowskich opcjonalnej nauki trzeciego języka obcego, poczynając od poziomu szkoły średniej;
28. podkreśla wagę nauki języków państw sąsiadujących jako sposobu na usprawnienie komunikacji i zwiększenie wzajemnego zrozumienia w Unii Europejskiej oraz na umocnienie Wspólnoty;
29. zaleca wspieranie nauczania języków państw i regionów sąsiadujących, szczególnie w regionach przygranicznych;
30. podtrzymuje opinię o ważnym znaczeniu promowania i wspierania rozwoju innowacyjnych modeli i podejść pedagogicznych z zakresu nauczania języka w celu zachęcania do nabywania umiejętności językowych oraz zwiększania świadomości i motywacji obywateli;
31. proponuje, aby na każdym szczeblu kształcenia, niezależnie od sytuacji geograficznej, zapewnione zostało wsparcie wykwalifikowanych nauczycieli języków obcych;
32. zaleca przeprowadzenie konsultacji z europejskimi federacjami i stowarzyszeniami nauczycieli języków nowożytnych na temat zalecanych programów i metod nauczania;
33. podkreśla konieczność ustanowienia polityki zachęcającej do czytania i kreatywnego pisania w celu osiągnięcia powyższych celów;
34. z zadowoleniem przyjmuje planowane przez Komisję uruchomienie kampanii informacyjnych i uświadamiających na temat korzyści uczenia się języków za pośrednictwem mediów masowych i przy użyciu nowych technologii; wzywa Komisję do korzystania z wniosków z konsultacji dotyczących uczenia się języków przez migrujące dzieci oraz nauczania języka i kultury kraju pochodzenia w przyjmującym państwie członkowskim;
35. zaleca i popiera wykorzystanie technologii informacyjno-komunikacyjnych jako niezastąpionego narzędzia w nauczaniu języków obcych;
36. podtrzymuje swój polityczny priorytet dla zdobywania umiejętności językowych poprzez uczenie się innych języków UE, z których jeden powinien być językiem kraju sąsiadującego, a jeden międzynarodową „lingua franca”: uważa, że zapewni to obywatelom kompetencje i kwalifikacje do udziału w demokratycznym społeczeństwie w zakresie aktywnego obywatelstwa, możliwości zatrudnienia i znajomości innych kultur;
37. proponuje także zapewnienie odpowiedniego poziomu wielojęzyczności w środkach społecznego przekazu i w Internecie, a w szczególności w polityce językowej europejskich stron i portali oraz innych stron i portali związanych z Unią Europejską, gdzie należy w pełni szanować zasadę wielojęzyczności, przynajmniej w odniesieniu do 23 języków urzędowych Unii Europejskiej;
38. stwierdza, że stosowanie napisów w programach telewizyjnych ułatwi naukę i praktyczne zastosowanie języków UE oraz lepsze zrozumienie kulturowego kontekstu produkcji audiowizualnych;
39. zachęca UE do czerpania potencjalnych korzyści związanych z europejskimi językami w ramach jej stosunków zewnętrznych oraz wzywa do rozwijania tego atutu w dialogu kulturowym, gospodarczym i politycznym z resztą świata w celu wzmocnienia roli UE i nadania jej znaczenia na arenie międzynarodowej oraz w celu zapewnienia korzyści państwom trzecim w duchu polityki rozwoju promowanej przez UE;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

40. sugeruje zorganizowanie przez Radę, we współpracy ze społeczeństwem obywatelskim, pierwszej europejskiej konferencji z zakresu różnorodności językowej, w celu dogłębnego przedyskutowania tej kwestii w myśl zalecenia międzynarodowej grupy ekspertów ONZ zajmującej się tematyką języków rodzimych, przyjętego w maju 2008 roku w ramach sprawozdania E/2008/43 przygotowanego w trakcie 7. sesji stałego forum UNPFII;
41. jest przekonany, że w kontekście uczenia się przez całe życie należy zapewnić obywatelom wszystkich grup wiekowych wystarczające wsparcie umożliwiające im stałe rozwijanie i stałą poprawę umiejętności językowych poprzez udostępnianie im odpowiednich pomocy językowych lub innych instrumentów dla lepszej komunikacji, łącznie z nauką w młodym wieku, w celu poprawy ich integracji społecznej, perspektyw zatrudnienia i dobrobytu;
42. zachęca Komisję i państwa członkowskie do propagowania środków ułatwiających naukę języków osobom znajdującym się w niekorzystnej sytuacji, osobom należącym do mniejszości narodowych i migrantom w celu umożliwienia im nauki języka (języków) kraju lub regionu przyjmującego w celu osiągnięcia integracji społecznej i zwalczania wykluczenia społecznego; podkreśla, że dla migrantów niezbędne jest używanie ich języka głównego i wykorzystywanie przez to swojego potencjału językowego; apeluje w związku z tym do państw członkowskich o wspieranie zarówno używania przez migrantów języka głównego, jak i uczenia się przez nich języka (języków) kraju przyjmującego;
43. nawołuje do większego wsparcia dla międzynarodowej promocji języków europejskich na świecie, które stanowią atut projektu integracji europejskiej, zważywszy na kluczowe znaczenie związków językowych, historycznych i kulturowych Unii z państwami trzecimi oraz w duchu promowania demokratycznych wartości w tych krajach;
44. uważa, że unijne przedsiębiorstwa, a szczególnie MŚP, powinny otrzymywać odpowiednie wsparcie przeznaczone na naukę i używanie języków obcych, gdyż ułatwi im to dostęp do światowych rynków, zwłaszcza do rynków wschodzących;
45. podkreśla prawo konsumentów do otrzymywania informacji na temat produktów sprzedawanych na rynku w ich miejscu zamieszkania w języku lub językach, które są tam językami urzędowymi;
46. zwraca szczególną uwagę na możliwe zagrożenia związane z przepaścią komunikacyjną między osobami o różnym pochodzeniu kulturowym oraz dystansem między osobami wielojęzycznymi i jednojęzycznymi; wraca uwagę na fakt, że brak umiejętności językowych nadal stanowi w wielu państwach członkowskich przeszkodę na drodze do integracji społecznej oraz integracji na rynku pracy pracowników pochodzących z innych państw; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do podjęcia środków na rzecz zmniejszenia przepaści między osobami wielojęzycznymi, które mają więcej możliwości w Unii Europejskiej, a osobami jednojęzycznymi pozbawionymi wielu możliwości;
47. uważa, że należy zapewnić wsparcie nauce języków państw trzecich, w tym również w UE;
48. domaga się, aby jak najszybciej rozszerzyć zasięg wskaźników kompetencji językowych na wszystkie języki urzędowe UE, z uwzględnieniem także innych języków używanych w Europie;
49. jest zdania, że gromadzenie danych powinno obejmować sprawdzanie czterech umiejętności językowych, tzn. rozumienia słowa pisanego, rozumienia ze słuchu, wypowiedzi pisemnych i ustnych;
50. wzywa Komisję i państwa członkowskie do nasilenia wysiłków służących zacieśnieniu współpracy między państwami członkowskimi poprzez zastosowanie otwartej metody koordynacji w celu ułatwienia wymiany doświadczeń i dobrych praktyk w dziedzinie wielojęzyczności przy uwzględnieniu korzyści ekonomicznych, np. w przypadku przedsiębiorstw wielojęzycznych;
51. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Zielona księga w sprawie spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności

P6_TA(2009)0163

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie zielonej księgi w sprawie spójności terytorialnej oraz stanowiska w debacie na temat przyszłej reformy polityki spójności (2008/2174(INI))

(2010/C 117 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając piąte sprawozdanie Komisji z dnia 19 czerwca 2008 r. w sprawie postępów w dziedzinie spójności gospodarczej i społecznej - rozwijające się regiony, wzrost gospodarczy w Europie (COM(2008)0371) (piąte sprawozdanie z postępów),
- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 6 października 2008 r. w sprawie spójności terytorialnej - przekształcenie różnorodności terytorialnej w siłę (COM(2008)0616) (zieloną księgę),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 14 listopada 2008 r. w sprawie regionów 2020 - ocenę przyszłych wyzwań dla regionów UE (SEC(2008)2868) (sprawozdanie Komisji w sprawie regionów 2020),
- uwzględniając art. 158 i 159 oraz art. 299 ust. 2 Traktatu WE,
- uwzględniając czwarte sprawozdanie Komisji z dnia 30 maja 2007 r. w sprawie spójności gospodarczej i społecznej (COM(2007)0273),
- uwzględniając agendę terytorialną UE - w kierunku bardziej konkurencyjnej i zrównoważonej Europy zróżnicowanych regionów (agenda terytorialna), kartę lipską na rzecz zrównoważonego rozwoju miast europejskich (karta lipska) oraz pierwszy program działania na rzecz wdrożenia agendy terytorialnej Unii Europejskiej,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie czwartego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej i społecznej ⁽¹⁾ (rezolucję w sprawie czwartego sprawozdania z postępów) oraz z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie dalszych działań dotyczących agendy terytorialnej i karty lipskiej: w kierunku europejskiego programu działania na rzecz rozwoju przestrzennego i spójności terytorialnej ⁽²⁾ i z dnia 21 października 2008 r. w sprawie zarządzania i partnerstwa ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Europejskiej Sieci Obserwacyjnej Planowania Przestrzennego (ESPON) zatytułowane „Kierunki rozwoju terytorialnego - scenariusze terytorialne dla Europy” (sprawozdanie ESPON) i sprawozdanie Parlamentu Europejskiego zatytułowane „Spójność a dysproporcje regionalne: strategie na przyszłość”,
- uwzględniając konkluzje z konferencji na temat spójności terytorialnej i przyszłości polityki spójności, która odbyła się w Paryżu w dniach 30-31 października 2008 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 września 2005 r. w sprawie znaczenia spójności terytorialnej w rozwoju regionalnym ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A6-0083/2009),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0068.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0069.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0492.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 227 E z 21.9.2006, s. 509.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- A. mając na uwadze, że traktat lizboński, w którym umieszcza się spójność terytorialną pośród podstawowych celów Unii Europejskiej obok spójności gospodarczej i społecznej, nie został jeszcze ratyfikowany przez wszystkie państwa członkowskie,
- B. mając na uwadze, że koncepcja spójności terytorialnej jest implicite obecna w polityce spójności od jej początków i stanowiła kluczowy punkt w rozwoju tej polityki; mając na uwadze, że traktat lizboński i zielona księga uczyniła tę koncepcję bardziej widoczną i wyraźną,
- C. mając na uwadze, że polityka spójności UE wciąż stanowi jeden z głównych filarów procesu integracji europejskiej i jedną z gałęzi polityki UE, która odnosi największy sukces, poprzez ułatwianie realizacji koncepcji konwergencji pomiędzy coraz bardziej zróżnicowanymi regionami i stymulowanie wzrostu i zatrudnienia; mając na uwadze, że polityka spójności UE najbardziej widocznym, odczuwalnym i mierzalnym wyrazem solidarności i równości europejskiej i mając na uwadze, że jako nieodłączna część polityki spójności UE, spójność terytorialna opiera się na tych samych zasadach,
- D. mając na uwadze, że pomimo znacznych postępów w zakresie zasady konwergencji w Unii Europejskiej, najświeższe sprawozdania w sprawie spójności pokazują tendencję do pogłębiania rozbieżności terytorialnych pomiędzy regionami UE, na przykład w odniesieniu do dostępności, zwłaszcza w przypadku regionów UE o problemach strukturalnych, ale także na poziomie wewnątrzregionalnym oraz w obrębie terytoriów UE, co może doprowadzić do segregacji przestrzennej i pogłębić różnice w poziomach dobrobytu regionów UE,
- E. mając na uwadze, że polityka spójności UE w sposób skuteczny przyczyniła się do stworzenia pewnych ważnych powiązań z innymi obszarami polityki UE w celu zwiększenia ich wpływu w tym obszarze oraz na korzyść obywateli Unii i mając na uwadze, na przykład, że synergia powstała pomiędzy polityką spójności a badaniami i innowacjami lub strategią lizbońską, a także synergia na poziomie transgranicznym, przyniosła namacalne pozytywne rezultaty, które należy potwierdzić i poprawić,

Stan debaty na temat przyszłości polityki spójności UE

1. zatwierdza płynące z konsultacji publicznych główne wnioski dotyczące przyszłości polityki spójności UE, przedstawione w piątym sprawozdaniu w sprawie postępów; wyraża zadowolenie z powodu ogromnego zainteresowania tą debatą różnych stron, zwłaszcza samorządów lokalnych i regionalnych, zaangażowanych w kwestie dotyczące polityki regionalnej;
2. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że konkluzje te odpowiadają w dużej mierze stanowisku wyrażonemu w rezolucji Parlamentu w sprawie piątego sprawozdania w sprawie postępów; przypomina, że rezolucja ta stanowiła pierwszy wkład Parlamentu we wspomnianą debatę publiczną;
3. zauważa, że stanowisko wyrażone w rezolucji w sprawie czwartego sprawozdania z postępów obejmuje następujące zalecenia: po pierwsze, należy odrzucić wszelkie próby ponownego upaństwowienia oraz powinno istnieć zobowiązanie do przyjęcia w tym zakresie jednolitej, elastycznej polityki UE, dającej się dostosować do najodpowiedniejszej skali interwencji, która powinna równocześnie umożliwiać sprostanie takim wspólnym wyzwaniom jak globalizacja, zmiany klimatyczne i demograficzne (w tym starzenie się, migracje i wyludnianie), ubóstwo i dostawy energii; po drugie wyraża głębokie przekonanie, że polityka spójności UE powinna obejmować wszystkie regiony UE, w tym regiony o specjalnych cechach geograficznych, przynosząc wartość dodaną dla wszystkich; po trzecie istnieje potrzeba ustalenia priorytetów w wydatkach na rzecz polityki strukturalnej i działań UE oraz, z zastrzeżeniem, zatwierdzania działań dotyczących przeznaczania środków; po czwarte zauważono potrzebę synergii pomiędzy różnymi obszarami polityki sektorowej oraz zintegrowanego podejścia w tym zakresie w celu osiągnięcia optymalnych rezultatów w odniesieniu do realnego wzrostu i rozwoju;
4. uważa, że spójność terytorialna jest najważniejszym filarem służącym realizacji celów polityki spójności UE poprzez wzmocnienie zarówno spójności gospodarczej, jak i społecznej; podkreśla, że spójność terytorialna przyczynia się skutecznie do zatarcia różnic rozwojowych pomiędzy państwami członkowskimi i regionami, ale również w ich obrębie; uważa zatem, że przyszła reforma polityki regionalnej UE powinna uwzględniać wnioski wynikające z debaty na temat zielonej księgi;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Ocena zielonej księgi w sprawie spójności terytorialnej

5. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie przez Komisję zielonej księgi w odpowiedzi na długotrwałe wnioski Parlamentu; w pełni popiera decyzję o przeprowadzeniu analiz w dziedzinie „spójności terytorialnej”, które przez długi czas stanowiły najważniejszą kwestię w debatach na temat polityki regionalnej, mimo że nie ratyfikowano jeszcze traktatu lizbońskiego;

6. uważa jednak, że w zielonej księdze zabrakło ambicji w takim stopniu, że nie proponuje ona ani jasnej definicji spójności terytorialnej, ani takiego celu, i nie wpływa na znaczny postęp w rozumieniu tej nowej koncepcji, tak aby mogła ona skutecznie przyczynić się do wyrównania różnic między regionami; wyraża ponadto ubolewanie, że zielona księga nie wyjaśnia, w jaki sposób spójność terytorialna zostanie włączona w istniejące już ramy polityki spójności, bądź przy pomocy jakich narzędzi czy zasobów metodologicznych zostanie ona przemieniona z ram obejmujących zasady w operacyjny mechanizm, który będzie stosowany w tym zakresie w kolejnym okresie programowania;

7. z zadowoleniem przyjmuje zawartą w zielonej księdze analizę, w ramach której definiuje się trzy kluczowe pojęcia, mające stanowić najważniejszy element w rozwoju spójności terytorialnej: koncentrację, połączenie i współpracę; uważa, że pojęcia te mogą przynieść rozwiązanie w odniesieniu do pewnych podstawowych przeszkód stojących na drodze do harmonijnego, zrównoważonego i trwałego rozwoju Unii Europejskiej, takich jak negatywne skutki związane z koncentracją działalności gospodarczej, zwłaszcza w niektórych stolicach państw i regionów, nierówności w zakresie dostępu do rynków i usług wynikające z odległości lub koncentracji, braki w infrastrukturze, a także podziały zdeterminowane istnieniem granic pomiędzy państwami członkowskimi, ale również regionami;

8. uważa, że zielona księga nie uwzględnia w sposób należyty zobowiązań podjętych w agendzie terytorialnej i karcie lipskiej, które nadają spójności terytorialnej wizję strategiczną i operacyjną, w szczególności jeżeli chodzi o zasadę policentryzmu lub nowe partnerstwo miejsko-wiejskie; uważa, że cele te powinny stanowić kluczową kwestię w dyskusji na temat spójności terytorialnej;

9. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie konsultacji publicznych dotyczących spójności terytorialnej, zgodnie z wymogami zawartymi w zielonej księdze; uważa, że pomyślne przeprowadzenie wszelkich konsultacji publicznych jest bezpośrednio związane z największym możliwym udziałem różnych zainteresowanych stron i społeczeństwa obywatelskiego; wzywa właściwe organy krajowe, regionalne i lokalne do bezzwłocznego rozpowszechnienia stosownych informacji w celu rozbudzenia świadomości w odniesieniu do znaczenia tej nowej koncepcji;

10. uważa, że koordynacja wszystkich obszarów polityki sektorowej UE, które mają silne oddziaływanie terytorialne, jest kluczowa dla rozwoju spójności terytorialnej oraz wzmocnienia spójności gospodarczej i społecznej; wyraża zatem żal z powodu faktu, że odpowiednie analizy zawarte w zielonej księdze ograniczają się do wyszczególnienia tych obszarów polityki UE bez zaproponowania sposobów na wzmocnienie synergii pomiędzy nimi, ani nawet metod, które faktycznie umożliwiłyby zmierzenie poziomu wpływu terytorialnego tych obszarów polityki;

11. zgadza się z podejściem, zgodnie z którym nie powinno się włączać w treść zielonej księgi ani w debatę publiczną jakichkolwiek odniesień do potencjalnych budżetowych i finansowych konsekwencji spójności terytorialnej; uważa, że taka analiza byłaby przedwczesna, o ile samo omawiane pojęcie nie zostanie jasno zdefiniowane i zrozumiane przez wszystkie zainteresowane strony; uważa jednak, że wszelkie dyskusje na ten temat stanowią nieodłączną część procesu negocjowania i planowania przyszłej spójności politycznej UE; domaga się, by wynik tych dyskusji posłużył za podstawę dla kolejnych ram finansowych;

12. uważa, że istnienie solidnej i dobrze finansowanej polityki regionalnej UE jest niezbędnym warunkiem stopniowego rozszerzania i osiągnięcia spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej w rozszerzonej Unii Europejskiej;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Analiza pojęcia spójności terytorialnej

13. popiera wyrażone w zielonej księdze stanowisko, zgodnie z którym spójność terytorialna ma na celu, na podstawie zasady równości szans, zapewnienie policentrycznego rozwoju całej Unii Europejskiej, jak również zrównoważony i trwały rozwój obszarów o różnych cechach charakterystycznych i różnej specyfice przy jednoczesnym zachowaniu ich odrębności; popiera także pogląd, że spójność terytorialna winna zapewnić, by obywatele mogli w pełni wykorzystywać i rozwijać zalety i potencjał swoich regionów; podkreśla fakt, że spójność terytorialna jest pojęciem przekrojowym leżącym u podstaw rozwoju Unii Europejskiej; wyraża głębokie przekonanie, że spójność terytorialna winna skutecznie przyczynić się do likwidowania różnic pomiędzy regionami Unii Europejskiej oraz w ich obrębie i tym samym zapobiegać perspektywie asymetrii; przyznaje, że spójność terytorialna ma zarówno wymiar lądowy, jak i morski;

14. jest zdania, że spójność terytorialna to odrębne pojęcie, które zapewnia wyraźną wartość dodaną dla spójności gospodarczej i społecznej, stanowiącą odpowiedź na rosnące wyzwania dla regionów UE; podkreśla, że trzy elementy składowe spójności (gospodarczy, społeczny i terytorialny) powinny wzajemnie się uzupełniać i wzmacniać swój wpływ, zachowując jednak odrębne zadania w ramach jednego, zintegrowanego pojęcia; uważa zatem, że cele te nie mogą być postrzegane w ramach określonej hierarchii ani wymiany; podkreśla, że spójność terytorialna powinna zostać wprowadzona w istniejące ramy bez powodowania sektorowego rozdrobnienia polityki spójności UE;

15. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje ze sprawozdania ESPON na temat przyszłych scenariuszy z zakresu rozwoju terytorium europejskiego do roku 2030, które dostarczają konkretnych danych wspierających debatę związaną z tą polityką, na temat kształtu polityki UE i polityki krajowej, celem stworzenia właściwego instrumentu służącego stawianiu czoła nowym wyzwaniom mającym silny wpływ terytorialny o charakterze lokalnym lub regionalnym, na przykład zmianom demograficznym, koncentracji miejskiej, ruchom migracyjnym, zmianom klimatu, oraz rozwinięciu optymalnych warunków, oraz celem umożliwienia obywatelom życia na odpowiednim poziomie;

16. podkreśla, że jednym z głównych celów spójności terytorialnej jest zapewnienie, by postęp i wzrost, które nastąpią na jednym konkretnym obszarze, przyniosły korzyści dla całego regionu i całego terytorium Unii Europejskiej; w związku z tym uważa, że ośrodki doskonałości i centra zajmujące się badaniami i innowacjami mogą stanowić jeden ze sposobów na sukces gospodarczy, dokonanie odkryć naukowych, innowacje technologiczne, zatrudnienie i rozwój regionalny, i wzywa do poprawy interakcji i przekazywania wiedzy między tymi ośrodkami, uniwersytetami, organizacjami reprezentującymi przedsiębiorstwa i przedsiębiorstwami, również tymi najmniejszymi; wzywa Komisję do przedstawienia oceny wpływu zawierającej analizę oddziaływania klastrów i ośrodków doskonałości na otaczające je obszary;

17. podkreśla, że koncepcja spójności terytorialnej obejmuje również spójność w obrębie terytoriów i wzywa do priorytetowego traktowania wszelkich działań promujących rzeczywisty rozwój policentryczny terytoriów w celu zmniejszenia obciążeń, którym podlegają miasta stołeczne, i tworzenia sprzyjających warunków dla powstawania ośrodków o mniejszym znaczeniu; zauważa, że powinien to być również sposób na przeciwdziałanie negatywnym skutkom koncentracji w miastach, takich jak przeludnienie, zanieczyszczenie, wykluczenie społeczne i ubóstwo, lub późniejszej niekontrolowanej urbanizacji, która negatywnie działa na jakość życia mieszkańców tych miast; w tym kontekście uważa, że nie należy zapominać o wspieraniu obszarów wiejskich ani ważnej roli, jaką odgrywają małe i średnie miasta mieszczące się w tych strefach;

18. podkreśla kluczowy wkład rynku wewnętrznego w spójność gospodarczą, społeczną i terytorialną; podkreśla znaczenie usług publicznych w związku ze zrównoważonym rozwojem gospodarczym i społecznym, jak również potrzebę sprawiedliwego pod względem społecznym i regionalnym dostępu do usług świadczonych w interesie ogólnym, a zwłaszcza edukacji i służby zdrowia; podkreśla w związku z tym, że zapewnienie „sprawiedliwego dostępu” jest kwestią nie tylko odległości geograficznej, lecz także dostępności tych usług, i stoi na stanowisku, że w świetle zasady pomocniczości oraz prawa wspólnotowego w zakresie konkurencji, odpowiedzialność za definiowanie, organizowanie, finansowanie i monitorowanie usług świadczonych w interesie ogólnym powinna spoczywać na organach krajowych, regionalnych i lokalnych; uważa jednak, że rozważania na temat równego dostępu obywateli do usług powinny zostać uwzględnione w debacie na temat spójności terytorialnej;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

19. zauważa, że w zielonej księdze dostrzega się duże trudności w rozwoju trzech konkretnych rodzajów regionów o szczególnym charakterze geograficznym: regionów górskich, wyspiarskich i słabo zaludnionych; nie pomniejszając znaczącej roli, jaką spójność terytorialna może odgrywać w rozwiązywaniu problemów tych regionów, wyraża pogląd, że spójność terytorialna nie powinna stanowić obszaru polityki skierowanego wyłącznie na regiony o cechach niekorzystnych pod względem geograficznym; uważa jednak, że szczególnym rozważaniom należy poddać sposób, w jaki można zrekomensować te ułomności i umożliwić przekształcanie potencjałów regionalnych w zalety i realne możliwości oraz stymulować rozwój tych regionów, co jest ważne z punktu widzenia całej Unii Europejskiej;

20. zauważa także, że przed innymi regionami stoją specyficzne wyzwania natury politycznej dotyczące rozwoju gospodarczego i społecznego, dostępności i konkurencyjności; wyzwania te obejmują najbardziej oddalone regiony określone w art. 299 ust. 2 traktatu WE, regiony graniczne, peryferyjne, nadmorskie, jak również regiony wyludniające się; uważa w szczególności, że konkretna cecha, jaką jest duża odległość, powinna zostać uznana za szczególną cechę geograficzną, która wymaga specjalnych rozważań politycznych w odniesieniu do tych regionów; odnotowuje również konkretne wyzwania, stojące również przed małymi wyspiarskimi państwami członkowskimi, Cyprzem i Maltą, w zakresie ich rozwoju;

21. sądzi, że spójność terytorialna nie powinna ograniczać się do wpływu polityki regionalnej UE na terytorium Unii Europejskiej, ale także powinna koncentrować się na terytorialnym wymiarze innych obszarów polityki sektorowej UE, które mają silne oddziaływanie terytorialne; w kontekście spójności terytorialnej podkreśla znaczenie poprawienia synergii pomiędzy różnymi obszarami polityki UE w celu skoordynowania i zmaksymalizowania ich realnego wpływu terytorialnego; odnotowuje jednak, że wszystkie obszary polityki UE zawsze zachowają swoją autonomię, a omawiany proces nie pociąga za sobą konieczności podporządkowania jednego obszaru polityki innemu obszarowi;

Zalecenia dotyczące przyszłej spójności terytorialnej

22. oczekuje, że jasna i dostatecznie elastyczna definicja spójności terytorialnej powinna wyniknąć z konsultacji publicznej, co do której nastąpi powszechne porozumienie pomiędzy wszystkimi zainteresowanymi tą dziedziną stronami, która będzie dla nich wspólna i zrozumiała i zapewni jasność i przejrzystość w odniesieniu do tej koncepcji; w związku z tym przyjmuje do wiadomości propozycję definicji francuskiej prezydencji Rady; sądzi jednak, że spójność terytorialna musi podlegać zasadzie pomocniczości we wszystkich obszarach; uważa również, że celem lepszego zdefiniowania i zrozumienia spójności terytorialnej, należy również ustalić wspólne definicje takich koncepcji, jak „terytorium”, „obszar wiejski” i „obszar górski”;

23. uważa, że pewne elementy powinny stanowić trzon przyszłej definicji spójności terytorialnej: dotyczy to rozszerzenia pojęcia spójności terytorialnej poza spójność gospodarczą i społeczną oraz faktu, że horyzontalny charakter i zintegrowane podejście zachęcają do działania ponad terytoriami i granicami; sądzi, że spójność terytorialna ma na celu zmniejszenie rozbieżności pomiędzy państwami członkowskimi oraz regionami i powinna zapewnić harmonijny i zrównoważony rozwój obszarów geograficznych o różnych cechach i o różnej specyfice poprzez ocenę tego, w jaki sposób można dostosować politykę spójności UE i inne gałęzie polityki sektorowej do ich sytuacji; podkreśla, że z jakiegokolwiek przyszłej definicji powinno również jasno wynikać, że spójność terytorialna powinna zdecydowanie skupiać się na dobrym sprawowaniu rządów, również w odniesieniu do partnerstwa pomiędzy podmiotami publicznymi, prywatnymi i przedstawicielami społeczeństwa obywatelskiego, dając obywatelom Unii sprawiedliwe możliwości w zakresie warunków i jakości życia;

24. mocno nalega, aby Komisja przystąpiła do publikacji białej księgi w sprawie spójności terytorialnej po zakończeniu procesu konsultacji; sądzi, że biała księga w pełni przyczyniłaby się do jednoznacznego zdefiniowania i skonsolidowania pojęcia spójności terytorialnej oraz jej wartości dodanej w stosunku do polityki spójności, jak również zaproponowałaby konkretne przepisy i działania polityczne, aby przyczyniły się do rozwiązania narosłych problemów stojących przed regionami UE, które powinny zostać następnie wprowadzone w pakiecie legislacyjnym dotyczącym funduszy strukturalnych i związanych z tym ramach finansowych na okres po roku 2013; sądzi, że w treść takiej zielonej księgi należy również włączyć początkowe zdanie na temat potencjalnych budżetowych i finansowych konsekwencji spójności terytorialnej;

25. z zadowoleniem przyjmuje publikację sprawozdania Komisji w sprawie regionów 2020; wzywa Komisję do umieszczenia w białej księdze w sprawie spójności terytorialnej, zwłaszcza w odniesieniu do opisu spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej, spostrzeżeń i analiz zawartych w tym dokumencie roboczym;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

26. uważa, że trzy pojęcia koncentracji, połączenia i współpracy, na których opierały się zawarte w zielonej księdze analizy dotyczące spójności terytorialnej, powinny być dalej rozwijane i winny przełożyć się na konkretne możliwości polityczne; nalega, by Komisja wyjaśniła, w jaki sposób pojęcia te zostaną włączone w ramy legislacyjne na okres po roku 2013;

27. wzywa do znacznego wzmocnienia dążenia do europejskiej współpracy terytorialnej na następny okres programowania; jest przekonany o wartości dodanej Unii Europejskiej tego celu, zwłaszcza ze względu na bezpośredni udział władz lokalnych i regionalnych w planowaniu i wdrażaniu dotyczących ich programów współpracy transgranicznej, ponadnarodowej i międzyregionalnej; sądzi jednak, że nie należy tego osiągnąć za szkodą dla dwóch pozostałych celów; w związku z tym podkreśla także znaczenie zintegrowanego rozwoju obszarów nadmorskich, jak również ponadgranicznego wymiaru oraz odpowiednich programów operacyjnych europejskiej polityki sąsiedztwa, mającej szczególną wagę dla przyszłych rozszerzeń Unii;

28. uważa, że spójność terytorialna powinna zostać rozwinięta jako zasada o charakterze przekrojowym, która powinna leżeć u podstaw wszystkich obszarów polityki i działań UE; sądzi, że rozwijanie zasad zrównoważonego rozwoju i ochrony środowiska powinno służyć za przykład dotyczący tego, w jaki sposób należy włączyć spójność terytorialną w przyszły rozwój wszystkich odpowiednich obszarów polityki UE, ponieważ musi ona występować we wszystkich obszarach polityki powiązanych ze spójnością; uważa jednak, że ten przekrojowy wymiar spójności terytorialnej nie powinien skutkować ograniczaniem jej do ogólnych, abstrakcyjnych ram wartości; wzywa Unię Europejską do podjęcia wszelkich koniecznych inicjatyw w celu przełożenia spójności terytorialnej na wnioski legislacyjne i polityczne;

29. przypomina o tym, jak ważny jest fakt włączenia perspektywy równości płci, równych możliwości oraz szczególnych wymagań osób niepełnosprawnych oraz osób starszych we wszystkich fazach realizacji i oceny polityki spójności UE;

30. podkreśla potrzebę opracowania, w kontekście spójności terytorialnej, dodatkowych wskaźników jakościowych w celu lepszego zaprojektowania i wdrożenia odpowiedniej polityki w tej dziedzinie biorąc pod uwagę różne charakterystyki terytorialne; wzywa zatem Komisję do bezzwłocznego przeprowadzenia niezbędnych analiz i do opracowania możliwości zdefiniowania nowych, wiarygodnych czynników oraz sposobu, w jaki mogą one zostać włączone do systemu oceny różnic regionalnych;

31. odnotowuje, że PKB stanowił jedyne kryterium służące określeniu kwalifikowalności regionów zgodnie z celem 1 (konwergencja), podczas gdy inne wskaźniki stosowano już w odniesieniu do regionów kwalifikujących się w ramach celu konkurencyjności regionalnej i zatrudnienia; podkreśla swą troskę w związku z faktem, iż za niezaprzeczalnymi postępami w konwergencji pomiędzy krajami kryją się często coraz szybciej rosnące różnice pomiędzy regionami i w ramach regionów, w związku z czym kładzie nacisk na potrzebę głębokiej refleksji nad odpowiednością PKB jako głównego kryterium kwalifikowalności do otrzymywania pomocy z funduszy strukturalnych;

32. uważa, że problem rozbieżności wewnątrzregionalnych w obrębie regionów NUTS II może być lepiej zaobserwowany na szczeblu NUTS III; wzywa zatem Komisję do zbadania, w jakim stopniu przyszłe wydzielenie obszarów objętych wsparciem na szczeblu NUTS III może pomóc w konfrontacji z problemem wewnętrznych różnic na obszarach NUTS II; w kontekście spójności terytorialnej podkreśla znaczenie określenia przez państwa członkowskie, która jednostka terytorialna odpowiada właściwemu stopniowi interwencji podczas opracowywania i wdrażania programów dotyczących funduszy strukturalnych; w tym celu zaleca przeprowadzanie na początku każdego okresu programowania analiz przestrzennych całego terytorium UE;

33. sądzi, że w celu lepszego koordynowania wpływu terytorialnego obszarów polityki sektorowej UE, oddziaływania te winny być lepiej rozumiane i mierzone; nalega zatem, by Komisja zajęła się oceną wpływu terytorialnego tych obszarów polityki, jak również by rozszerzyła bieżące mechanizmy oceny wpływu, takie jak strategiczna ocena oddziaływania na środowisko, na aspekty terytorialne; wzywa również Komisję do przedstawienia konkretnych sposobów na stworzenie synergii pomiędzy tymi obszarami polityki terytorialnej i sektorowej oraz do dokonania oceny wpływu strategii lizbońskiej - göteborgskiej na spójność terytorialną;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

34. przypomina od dawna stawiany wniosek dotyczący rozwoju wielostronnej strategii UE na rzecz regionów o szczególnych właściwościach geograficznych, co umożliwi im sprawniejsze rozwiązywanie problemów oraz podejmowanie wyzwań, które przed nimi stoją; sądzi, że strategia UE powinna podkreślać wymiar terytorialny polityki spójności oraz powinna dotyczyć sposobu, w jaki polityka UE ma być dostosowywana do szczególnych potrzeb oraz atutów tych terenów; podkreśla, że wdrożenie takiej strategii stanowi warunek kluczowy dla gospodarczego i społecznego rozwoju tych terytoriów; sądzi, że opracowanie nowych wskaźników w celu lepszego opisu realnej sytuacji i problemów jest bardzo istotne dla pomyślnego wdrożenia strategii UE w tej dziedzinie;

35. zaznacza jednak, że opracowanie dodatkowych wskaźników oraz przeprowadzenie ocen o charakterze terytorialnym nie powinno prowadzić do zwiększenia biurokracji bądź dalszych opóźnień we wdrażaniu nowej polityki oraz realizowaniu działań wspierających spójność terytorialną; podkreśla potrzebę bezpośrednich rezultatów wynikających z włączenia spójności terytorialnej w następny zestaw programów w zakresie funduszy strukturalnych;

36. przypomina o ważnej roli, jaką odgrywają małe i średnie przedsiębiorstwa (MŚP) i mikroprzedsiębiorstwa, jak również przedsiębiorstwa rzemieślnicze, w spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej i wskazuje na ich ważny przyczynik do zwiększania konkurencyjności i zatrudnienia w regionach; zwraca się zatem do Komisji o przeprowadzenie specjalnej analizy wpływu i skuteczności funduszy strukturalnych oraz strategii UE skierowanych do MŚP w regionach, a także trudności administracyjnych i finansowych przez nie napotykanym;

37. wzywa ponadto Komisję, państwa członkowskie i regiony do prowadzenia aktywnych działań politycznych wspierających innowacyjność i konkurencyjność przedsiębiorstw oraz umożliwiających współpracę przedsiębiorców, sektora publicznego, szkół i uniwersytetów, a także do zapewnienia, by organizacje reprezentujące MŚP mogły bezpośrednio uczestniczyć w definiowaniu polityki terytorialnej;

38. nalega, by państwa członkowskie zintensyfikowały wysiłki na rzecz realizacji dążeń wyrażonych w pozycji 4 pierwszego programu działania na rzecz wdrożenia agendy terytorialnej Unii Europejskiej, związanych z rozpowszechnianiem wiedzy na temat spójności terytorialnej i zrównoważonego planowania przestrzennego, tworzeniem perspektyw i analizowaniem wpływu, a także potwierdza centralną rolę, jaką w tym procesie odgrywa ESPON;

39. podkreśla, że zmiany klimatyczne będą miały ważne reperkusje, jeśli chodzi o spójność terytorialną; domaga się, by Komisja przeprowadziła analizę negatywnych skutków zmian klimatycznych w różnych regionach, biorąc pod uwagę, że przewiduje się, iż wpływ ten nie jest jednolity w całej Unii Europejskiej; sądzi, że spójność terytorialna powinna w należyty sposób uwzględniać cele związane ze zmianami klimatu i stymulować wzorce zrównoważonego rozwoju na terytoriach UE; uznaje jednak, że walkę ze skutkami zmian klimatycznych należy również w znacznej mierze prowadzić w ramach innych obszarów polityki UE;

40. ze szczególnym zainteresowaniem odnotowuje, że piąte sprawozdanie w sprawie postępów po raz pierwszy odwołuje się szczególnie do regionów znajdujących się w okresie przejściowym, które sytuują się pomiędzy „regionami konwergencji” a „regionami konkurencyjności regionalnej i zatrudnienia”; uznaje potrzebę odrębnego potraktowania tych regionów, które obecnie są zawieszane pomiędzy wspomnianymi dwoma celami jako regiony „stopniowego wprowadzania” i „stopniowego wycofywania”; wzywa Komisję, by w kontekście spójności terytorialnej stworzyła bardziej kompleksowy system stopniowego przekazywania w okresie przejściowym pomocy regionom, które wkrótce przekroczą próg 75 % PKB, w celu zapewnienia im jaśniejszego statusu oraz większego bezpieczeństwa odnoszącego się do rozwoju; sądzi, że system przejściowy powinien być również ustanowiony dla państw porzucających fundusz spójności;

41. uważa, że przyjęcie zintegrowanego podejścia da większą szansę na sukces, jeżeli organy regionalne i lokalne, jak również zainteresowane strony, w tym partnerzy gospodarczy, społeczni i inni, zgodnie z art. 11 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności⁽¹⁾, które mogą zapewnić ogólne spojrzenie na potrzeby i cechy charakterystyczne danego terytorium oraz ich zrozumienie, od początku będą uczestniczyć w projektowaniu oraz wdrażaniu strategii rozwojowych każdego terytorium; wzywa Komisję do opracowania wytycznych, które pomogą państwom członkowskim, jak również władzom regionalnym i lokalnym, we wdrożeniu w najskuteczniejszy sposób zintegrowanego podejścia, a także stworzeniu skutecznych partnerstw w rozwoju przyszłych strategii dla terytoriów, których dotyczy kwestia;

(1) Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

42. uznaje, że koncepcja spójności terytorialnej powinna prowadzić do poprawy zarządzania w odniesieniu do polityki spójności; zgadza się z opinią, że do rozwiązania różnych problemów potrzebne są różne szczeble terytorialne, i że w związku z tym ustanowienie prawdziwych partnerstw pomiędzy wszystkimi stronami uczestniczącymi w rozwoju regionalnym i lokalnym, zarówno na szczeblu europejskim, jak i krajowym, regionalnym i lokalnym, stanowi warunek wstępny w procesie tworzenia spójności terytorialnej i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do poczynienia wszelkich starań na rzecz rozwinięcia takiego zarządzania terytorialnego na wielu poziomach; uważa, że spójność terytorialna powinna skupiać się na określaniu właściwego poziomu terytorialnego dla odniesienia się do każdego obszaru polityki lub środka w sposób jak najbliższy obywateli;

43. podkreśla, że działania w różnych obszarach polityki UE, w szczególności w zakresie polityki spójności UE, zapoczątkowały proces zmiany zarządzania z systemu często scentralizowanego w kierunku coraz bardziej zintegrowanego systemu wielopoziomowego; wzywa zainteresowane strony, organy publiczne i obywatele do ustanowienia sformalizowanego systemu zarządzania terytorialnego, opartego na wielosektorowym, terytorialnym, zintegrowanym podejściu typu dół-góra, w celu spójnej i skutecznej odpowiedzi na poszczególne potrzeby mieszkańców czy użytkowników, na obszarze odpowiadającym tej potrzebie; w związku z tym przypomina o pozytywnych doświadczeniach dotyczących inicjatyw UE, takich jak programy Urban I i Urban II prowadzone na obszarach miejskich i program Leader prowadzony na obszarach wiejskich;

44. przypomina, że trudności w realizacji polityki strukturalnej są spowodowane, między innymi, brakiem elastyczności i skomplikowanym charakterem procedur, a w związku z tym niezbędne jest uproszczenie tych procedur i ustalenie jasnego podziału obowiązków i kompetencji pomiędzy Unią Europejską, państwami członkowskimi oraz władzami regionalnymi i lokalnymi; uważa, że zarządzanie terytorialne w dużej mierze zależne będzie od ustanowienia takich jasnych zasad; ponownie wzywa Komisję do bezzwłocznego przedłożenia zestawu konkretnych propozycji z myślą o tym celu;

45. zaleca, aby w świetle rosnącego znaczenia spójności terytorialnej, jakiego nabrała ona w kontekście nie tylko regionalnym, lecz także w ramach sektorowej polityki wspólnotowej, nieformalne struktury, które długo kierowały spójnością terytorialną i planowaniem przestrzennym w Radzie, zostały zastąpione formalnymi spotkaniami ministerialnymi, które powinny być zwoływane przez ministrów odpowiedzialnych za politykę regionalną w Unii Europejskiej; sądzi, iż taki rozwój instytucjonalny w Radzie zapewniłby sprawniejszy przepływ informacji, jak również szybki rozwój polityki spójności terytorialnej;

46. apeluje do państw członkowskich o rozpoczęcie rozważań na temat tego, w jaki sposób lepiej skonsolidować pojęcie spójności terytorialnej oraz uwzględnić je w krajowych programach i obszarach polityki; w tym kontekście uważa, że podstawowe zasady rozwoju policentrycznego oraz partnerstwa miast i wsi, jak również pełne wdrożenie programu Natura 2000, powinny być już włączone w ich planowanie regionalne;

*

* *

47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Wymiar miejski polityki spójności

P6_TA(2009)0164

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wymiaru miejskiego polityki spójności w nowym okresie programowania (2008/2130(INI))

(2010/C 117 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 158 oraz art. 159 traktatu WE,
- uwzględniając pierwszy program działania na rzecz realizacji agendy terytorialnej Unii Europejskiej („pierwszy program działania”) przyjęty podczas nieformalnego posiedzenia Rady ministrów odpowiedzialnych za planowanie przestrzenne i rozwój, które odbyło się w Ponta Delgada (Azory) w dniach 23-24 listopada 2007 r.,
- uwzględniając Agendę terytorialną UE - W kierunku bardziej konkurencyjnej i zrównoważonej Europy zróżnicowanych regionów („agenda terytorialna”) oraz kartę lipską dotyczącą miast europejskich rozwijających się w sposób zrównoważony („karta lipska”) przyjęte podczas nieformalnego posiedzenia Rady ministrów odpowiedzialnych za planowanie przestrzenne i rozwój obszarów miejskich, które odbyło się w Lipsku w dniach 24-25 maja 2007 r.,
- uwzględniając „porozumienie bristolskie” przyjęte podczas nieformalnego posiedzenia Rady ministrów odpowiedzialnych za społeczności oparte na zasadach zrównoważonego rozwoju, które odbyło się w Bristolu w dniach 6-7 grudnia 2005 r.,
- uwzględniając dorobek prawny w zakresie polityki miejskiej przyjęty podczas nieformalnego posiedzenia Rady ministrów odpowiedzialnych za spójność terytorialną, które odbyło się w Rotterdamie w dniu 29 listopada 2004 r.,
- uwzględniając nową kartę ateńską z 2003 r., proklamowaną na posiedzeniu Rady Europejskiej ds. urbanistyki, które odbyło się w Lizbonie w dniu 20 listopada 2003 r.,
- uwzględniając „program działania z Lille” przyjęty podczas nieformalnego posiedzenia Rady ministrów odpowiedzialnych za politykę rozwoju miast, które odbyło się w Lille w dniu 3 listopada 2000 r.,
- uwzględniając europejską perspektywę rozwoju przestrzennego (ESDP) przyjętą podczas nieformalnego posiedzenia Rady ministrów odpowiedzialnych za planowanie przestrzenne, które odbyło się w Poczdamie w dniu 11 maja 1999 r.,
- mając na uwadze Kartę europejskich miast na rzecz zrównoważonego rozwoju zatwierdzoną podczas europejskiej konferencji na temat miast rozwijających się w sposób zrównoważony, która odbyła się w Aalborgu (Dania) w dniu 27 maja 1994 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 października 2008 r. zatytułowany „Zielona księga w sprawie spójności terytorialnej: przekształcenie różnorodności terytorialnej w siłę” (COM(2008)0616),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 czerwca 2008 r. zatytułowany „Piąte sprawozdanie w sprawie postępów w dziedzinie spójności gospodarczej i społecznej: rozwijające się regiony, wzrost gospodarczy w Europie” (COM(2008)0371),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie wyników negocjacji dotyczących strategii i programów w ramach polityki spójności w okresie programowania 2007-2013 (COM(2008)0301),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 30 maja 2007 r. zatytułowany „Czwarte sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej i społecznej” (COM(2007)0273),

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- uwzględniając przyjęty w dniu 24 maja 2007 r. przewodnik Komisji na temat miejskiego wymiaru polityki Wspólnoty w okresie 2007-2013,
  - uwzględniając dokument roboczy Komisji zatytułowany „Wymiar terytorialny i miejski narodowych strategicznych ram odniesienia i programów operacyjnych (2007-2013): pierwsza ocena” z maja 2007 r.,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 lipca 2006 r. zatytułowany „Polityka spójności i miasta: rola miast i aglomeracji w odniesieniu do wzrostu i zatrudnienia w regionach” (COM(2006)0385),
  - uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności ⁽¹⁾,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 lipca 2005 r. zatytułowany „Polityka spójności wspierająca wzrost gospodarczy i zatrudnienie: strategiczne wytyczne Wspólnoty na lata 2007-2013” (COM(2005)0299),
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 czerwca 2002 r. zatytułowany „Programowanie funduszy strukturalnych w latach 2000-2006: wstępna ocena inicjatywy miejskiej” (COM(2002)0308),
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 6 maja 1997 r. zatytułowany „W kierunku miejskiej agendy w Unii Europejskiej” (COM(1997)0197),
  - uwzględniając wyniki programu Europejska Sieć Obserwacyjna Planowania Przestrzennego (ESPON) 2006 oraz przyjęty program ESPON na rok 2013,
  - uwzględniając programy pilotażowe Urban (1989-1999), inicjatywę wspólnotową URBAN I (1994-1999) oraz URBAN II (2000-2006),
  - uwzględniając informacje pochodzące z bazy danych audytu miejskiego, która zawiera dane statystyczne dotyczące 330 wskaźników, na których podstawie oceniono 358 miast,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie dalszych działań dotyczących agendy terytorialnej i karty lipskiej: w kierunku europejskiego programu działania na rzecz rozwoju przestrzennego i spójności terytorialnej ⁽²⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 maja 2007 r. w sprawie mieszkalnictwa i polityki regionalnej ⁽³⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 października 2005 r. w sprawie zagadnień urbanistycznych w kontekście rozszerzenia UE ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego (A6-0031/2009),
- A. mając na uwadze, że o ile kwestie miejskie wchodzą w zakres odpowiedzialności organów krajowych, regionalnych i lokalnych, obszary miejskie odgrywają jednak kluczową rolę w skutecznej realizacji strategii lizbońskiej i göteborgskiej i ich dotyczy główna część polityki spójności, za którą odpowiadają instytucje UE,

⁽¹⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.2006, s. 11.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0069.

⁽³⁾ Dz.U. C 76 E z 27.3.2008, s. 124.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 233 E z 28.9.2006, s. 127.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- B. mając na uwadze, że cele UE określone w karcie lipskiej mają zagwarantować zintegrowane podejście do realizacji polityki rozwoju miast w celu tworzenia przestrzeni miejskich o wysokiej jakości, modernizacji transportu, sektora energetycznego, usług komunalnych i sieci informacyjnych, a także promowania uczenia się przez całe życie, edukacji i innowacji, zwłaszcza na ubogich obszarach miejskich,
- C. mając na uwadze, że zarówno zainicjowany już przez francuską prezydentkę proces tworzenia elastycznej, dającej się dostosowywać i dynamicznej listy kontrolnej dotyczącej wdrażania karty lipskiej, będący podstawowym warunkiem wstępnym zaspokojenia szczególnie zróżnicowanych potrzeb poszczególnych miast europejskich, jak i późniejsze opracowanie przez poszczególne państwa członkowskie planów zintegrowanego rozwoju obszarów miejskich, mogą być przydatną podstawą do zbierania informacji o różnych sytuacjach i podejmowania w związku z tym inicjatyw ukierunkowanych na precyzyjnie wyznaczone cele,
- D. mając na uwadze, że należy odróżniać miasta od obszarów miejskich,
- E. mając na uwadze, że chociaż 80 % z 492 milionów mieszkańców UE mieszka w miastach, a Unię Europejską charakteryzuje rozwój policentryczny, istnieją jednak znaczne różnice pomiędzy państwami członkowskimi pod względem liczby ludności zamieszkującej obszary miejskie, podmiejskie i wiejskie oraz problemy związane z raczej niewielką uwagą poświęcaną interesom i potrzebom mieszkańców obszarów miejskich w programach operacyjnych związanych z funduszami strukturalnymi,
- F. mając na uwadze, że obszary miejskie wytwarzają 70-80 % PKB UE, a miasta uważa się za ośrodki innowacji i siłę napędzającą rozwój regionalny, krajowy oraz rozwój UE,
- G. mając jednak na uwadze, że miasta odpowiadają również za 75 % światowego zużycia energii i ze względu na produkcję energii elektrycznej, transport, przemysł i ogrzewanie wytwarzają 80 % gazów cieplarnianych,
- H. mając na uwadze, że tendencje urbanizacyjne potęguje migracja wewnętrzna do stolic i innych metropolii, a także mając na uwadze, że wynikający stąd wzrost liczby ludności powoduje ogromne obciążenia rozrastających się miast, zmuszonych zaspokajać większe potrzeby w zakresie gospodarowania odpadami, mieszkalnictwa, edukacji i możliwości zatrudnienia, a także, że ta wzrostowa tendencja w kierunku urbanizacji stanowi olbrzymie wyzwanie dla obszarów wiejskich, które muszą sobie radzić z utratą kapitału ludzkiego, siły roboczej, konsumentów i uczniów,
- I. mając na uwadze, że niedawne bezprecedensowe rozszerzenie UE spowodowało wyjątkowe zwiększenie się różnic o charakterze regionalnym oraz wzrost liczby miast przeżywających problemy rozwojowe,
- J. mając na uwadze, że pomimo istnienia w państwach członkowskich zróżnicowanych ustaleń politycznych, instytucjonalnych i konstytucyjnych, przed obszarami miejskimi UE stoją wspólne wyzwania i otwierają się wspólne możliwości stawienia czoła tym wyzwaniom, co podkreśla potrzebę posiadania szczegółowych danych statystycznych oraz współpracy i wymiany dobrych praktyk, aby miasta europejskie były w stanie sprostać światowej konkurencji,
- K. mając na uwadze, że przed rozwojem przestrzennym UE stoją wyzwania w postaci restrukturyzacji gospodarczej, znacznych zmian na rynku pracy, niedostępnego i przeciążonego transportu, ograniczenia powierzchni użytkowych spotęgowanego przez niekontrolowany rozwój miast, spadku liczby ludności, starzenia się populacji, wyludniania się obszarów wiejskich i małych miast w wyniku przenoszenia się ludności do dużych aglomeracji, rosnącej skali migracji, wyłączenia społecznego, wysokiej i rosnącej przestępczości, „tworzenia gett” w niektórych dzielnicach miast, niskich dochodów gospodarstw domowych, pogarszającej się jakości życia na ubogich obszarach, niewystarczającej liczby parków i terenów rekreacyjnych, zanieczyszczenia środowiska, kontrolowania zarządzania zasobami wodnymi, śmieciami i odpadami oraz potrzeby zapewnienia dostaw energii i jej wydajnego użytkowania,
- L. mając na uwadze, że zarządzanie przy wykorzystaniu nowoczesnych technik elektronicznych, a w szczególności administracja elektroniczna, skoordynowane z wszystkimi zainteresowanymi stronami mogłoby istotnie zmniejszyć istniejące problemy oraz doprowadzić do zajęcia się kwestią ekspansji miast w sposób zintegrowany, w ramach współpracy z obszarami podmiejskimi i graniczącymi terenami wiejskimi oraz w ramach współpracy uwzględniającej je, a także zgodnie z nowoczesnymi podejściami do planowania rozwoju obszarów miejskich, takimi jak inteligentny wzrost, nowe planowanie przestrzenne i inteligentna urbanizacja,

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- M. mając na uwadze, że działania na rzecz rozwoju obszarów miejskich sprzyjają głównie udziałowi w nich małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), w tym zwłaszcza ze sfery usług, a polityka spójności jest w coraz większym stopniu ukierunkowana na promowanie konkurencyjnych zalet miast,
- N. mając na uwadze, że MŚP, w szczególności małe i mikro-przedsiębiorstwa, rzemieślnicy i przedsiębiorstwa handlowe, mają zasadnicze znaczenie dla utrzymania działalności w centrach miast i dla zachowania równowagi w dzielnicach miast, oraz że polityka miejska w zakresie transportu, działalności handlowej, handlu nieruchomościami, zwiększania kosztów mieszkaniowych lub przeciwnie brak wyważonej polityki w tych obszarach często prowadziły do zaniku działalności gospodarczej i ograniczenia działalności usługowej dla osób prywatnych,
- O. mając na uwadze, że nadal występuje potrzeba wzmocnienia partnerstwa między obszarami miejskimi i wiejskimi, ponieważ obszary miejskie mają ważną rolę do odegrania w harmonijnym i zintegrowanym rozwoju swoich peryferii w celu osiągnięcia spójności terytorialnej i trwałego rozwoju regionalnego,
1. podkreśla znaczenie zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich oraz wkładu obszarów miejskich w rozwój regionalny; wzywa Komisję do regularnego oceniania, mierzenia, porównywania i omawiania wpływu polityki UE na sytuację obszarów miejskich pod względem gospodarczym i społecznym, w tym zwłaszcza w odniesieniu do problemów edukacji i kultury, a także w odniesieniu do zdrowia, transportu, środowiska i bezpieczeństwa;
  2. ubolewa, że państwa członkowskie są zachęcane, a nie zobowiązane do promowania zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich jako priorytetu strategicznego i w związku z tym wyraża zaniepokojenie, że niektóre państwa członkowskie nie uwzględniają w należyтым stopniu aspektu miejskiego oraz apeluje do Komisji i państw członkowskich, aby we współpracy z władzami regionalnymi i lokalnymi dokonywały analizy i oceny wpływu włączania inicjatywy URBAN do głównego nurtu polityki oraz aby regularnie monitorowały i badały proces wykorzystywania funduszy UE na obszarach miejskich;
  3. zwraca uwagę na pozytywne doświadczenia programu inicjatywy wspólnotowej URBAN w odniesieniu do partnerstwa, zintegrowanego podejścia i zasady działania oddolnego, które przyczyniły się w dużym stopniu do skuteczności i dopasowania finansowanych projektów; domaga się uwzględnienia tych osiągnięć w wymiarze miejskim finansowania ze środków funduszy strukturalnych oraz wprowadzenia podobnych mechanizmów do głównego nurtu programowania zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich, aby więcej miast mogło korzystać z tych osiągnięć;
  4. jest zdania, że przyjmowanie wspólnej definicji obszarów miejskich oraz bardziej ogólnie pojęcia „miejski” byłoby niewłaściwe, a nawet problematyczne, ponieważ trudno jest zebrać w jednym miejscu różnorodne przypadki w państwach członkowskich oraz regionach i przez to uważa, że ewentualne stworzenie obowiązkowej definicji i obowiązkowego określenia obszarów miejskich należy pozostawić w gestii państw członkowskich zgodnie z zasadą pomocniczości;
  5. wzywa państwa członkowskie do podjęcia wszelkich niezbędnych działań w celu wsparcia stolic i innych metropolii w ich wysiłkach na rzecz podejmowania wyzwań wynikających z urbanizacji i wzrostu liczby mieszkańców, w tym wyzwań dotyczących gospodarowania odpadami, mieszkalnictwa, zatrudnienia i edukacji; na poziomie bardziej ogólnym uważa, że zmiany demograficzne powodują wyzwania zarówno dla obszarów miejskich, jak i wiejskich związane z rynkiem pracy, a ponadto z edukacją i ponownym szkoleniem byłych pracowników dotkniętych bezrobociem oraz wyludnianiem się obszarów wiejskich;
  6. uważa w tym kontekście, w związku z oczywistym faktem, iż pomimo skuteczności poszczególnych szczebli rządzenia z natury rzeczy różne mechanizmy konstytucyjne państw członkowskich nie są zgodne z ujednoliconymi metodologiami, że przydatne byłoby, by państwa członkowskie określiły, w razie potrzeby w ramach konsultacji publicznych, jak pojmują wymiar miejski, w celu lepszego ujednoczenia wewnętrznego i ściślejszego współdziałania z Komisją;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

7. zaznacza, że państwa członkowskie mają możliwość delegowania miastom zarządzania funduszami strukturalnymi przeznaczonymi na realizację działań mających na celu osiągnięcie trwałego rozwoju obszarów miejskich; jest zdania, że subdelegacja stanowi podwójną wartość dodaną: z jednej strony dla rozwoju regionalnego i europejskiego o wiele bardziej korzystne byłoby przejście przez miasta odpowiedzialności od planowania aż po realizację podejmowanych działań w przypadku reagowania na ściśle lokalne wyzwania, a z drugiej strony subdelegacja stanowiłaby główne narzędzie na rzecz poprawy potencjału administracyjnego lokalnego zarządzania; ubolewa, że dotychczas nie w pełni skorzystano z możliwości subdelegacji na rzecz władz miejskich, ewentualnie za pomocą dotacji globalnych, w ramach programów operacyjnych finansowanych przez Europejski Fundusz Rozwoju Regionalnego (EFRR) i jest przekonany, że w następnym okresie programowania należy przewidzieć i promować wyraźną rolę obszarów miejskich jako organów pośredniczących w kontekście podejścia do zarządzania wielopozomowego; jest również zdania, że wymiar miejski oraz subdelegacja w polityce regionalnej powinny być obowiązkowe; należy unikać fragmentaryzacji polityki regionalnej w wyniku subdelegacji, dlatego też trzeba dokładnie określić tryb subdelegacji;

8. podkreśla znaczenie zintegrowanego podejścia do planowania rozwoju obszarów miejskich; proponuje, aby publiczne wsparcie rozwoju obszarów miejskich opierało się na zintegrowanych planach rozwoju obszarów miejskich; wzywa do jak najszybszego, lecz nie później niż w następnym okresie planowania, uznania zintegrowanego podejścia za warunek wiążący przyznawania i wykorzystywania środków z funduszy strukturalnych oraz uzyskiwania pożyczek z Europejskiego Banku Inwestycyjnego; wzywa Komisję do sporządzenia wytycznych zawierających zalecenia i przykłady dobrych praktyk w zakresie zintegrowanych planów rozwoju obszarów miejskich oraz do wspierania wymiany dobrych praktyk między władzami krajowymi, regionalnymi i lokalnymi;

9. nalega, by w strategicznych ramach odniesienia i w krajowych programach operacyjnych państwa członkowskie priorytetowo potraktowały finansowanie projektów będących realizacją planów trwałego rozwoju obszarów miejskich;

10. zaleca, aby plany zrównoważonego zarządzania obszarami miejskimi zawierały co najmniej następujące elementy: plan zagospodarowania odpadów, mapy hałasu i plany działania, lokalne programy dotyczące zanieczyszczeń atmosferycznych i środowiska naturalnego, perspektywy wzrostu demograficznego, zapotrzebowanie na nowe obszary zurbanizowane, wykorzystanie terenów i budowli opuszczonych, rehabilitację dzielnic podupadających i terenów poprzemysłowych, dostępność i przystępność usług publicznych, strukturę miejską i odsetek terenów zielonych, udogodnienia dla osób niepełnosprawnych, uwypuklenie wartości dziedzictwa kulturowego, historycznego i przyrodniczego, szacunkowe zapotrzebowanie na wodę i energię oraz ich racjonalne wykorzystanie, dostępność publicznych środków transportu, skuteczne zarządzanie ruchem drogowym, integracja grup szczególnie zagrożonych (emigrantów, mniejszości, osób o niskich kwalifikacjach, osób niepełnosprawnych, kobiet itd.), dostępność godnych mieszkań po przystępnych cenach oraz plany zwalczania przestępczości;

11. uważa, że opracowanie zintegrowanych planów rozwoju obszarów miejskich będzie możliwe jedynie wtedy, kiedy dostępne będą wystarczające zasoby przeznaczone na zrównoważony rozwój obszarów miejskich i dlatego zaleca, aby dostępne zasoby koncentrowano na konkretnych działaniach; proponuje określenie minimalnego poziomu wydatków z funduszy strukturalnych, który trzeba ustalić na jednego mieszkańca obszaru miejskiego w okresie programowania, przy czym minimalną kwotę należy ustalić w taki sposób, by podział tej sumy nie był dla regionu obciążeniem niemożliwym do zrealizowania;

12. zauważa pilną potrzebę wzmocnienia potencjału zarządzania obszarami miejskimi w wymiarze wertykalnym i horyzontalnym i zwraca uwagę państw członkowskich na palącą potrzebę przyjęcia zintegrowanego podejścia w kwestii realizacji polityki rozwoju obszarów miejskich (zajmującej się podstawowymi kwestiami związanymi z życiem codziennym obywateli, takimi jak transport, służby publiczne, jakość życia, zatrudnienie i lokalna działalność gospodarcza, bezpieczeństwo itd.) poprzez zaangażowanie w ten proces rządów krajowych wraz z władzami regionalnymi i lokalnymi oraz wszystkimi zainteresowanymi stronami sektora publicznego i prywatnego w oparciu o zasadę partnerstwa;

13. dostrzega trudności, jakie obszary miejskie napotyka, próbując pogodzić poszczególne dziedziny finansowane z Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) podczas realizacji polityki rozwoju gospodarczego i społecznego, a także poszczególne dziedziny finansowane z EFRR podczas planowania inwestycji w infrastrukturę fizyczną; uważa, że należy zrewidować zasadę „jeden program, jeden fundusz” i że władze lokalne i regionalne powinny lepiej wykorzystywać synergii finansowania z EFRR i EFS oraz wzmocnić finansowanie zintegrowane; wzywa Komisję, do zbadania możliwości połączenia tych dwóch funduszy w perspektywie długofalowej, jeżeli miałyby to zagwarantować uproszczenie procedur;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

14. popiera pomysł obowiązującej w ramach inicjatywy JESSICA zasady ponownego wykorzystywania środków i jej potencjał w zakresie wzrostu gospodarczego na obszarach miejskich, uważa też, że w następnym okresie programowania polityka regionalna powinna korzystać w większym stopniu z mechanizmów inżynierii finansowej takich jak ponowne wykorzystywanie funduszy i oferowanie korzystnych kredytów niż opierać się wyłącznie na dotacjach, jak ma to miejsce obecnie;

15. dostrzega potencjał sektora prywatnego w zakresie rozwoju obszarów miejskich i jest zdania, że w celu stworzenia innowacyjnych systemów finansowania i przedsięwzięć należy regularnie uwzględniać korzystanie z partnerstwa publiczno-prywatnego w celu rozwiązania głównych problemów gospodarczych i społecznych obszarów miejskich, zwłaszcza w przypadku tworzenia infrastruktury i mieszkalnictwa; podkreśla, że wymaga to jasnych i przejrzystych zasad postępowania, w szczególności w odniesieniu do działalności organów publicznych, które zgodnie z zasadą pomocniczości muszą podejmować decyzje w sprawie wyboru metod świadczenia usług, sporządzania specyfikacji oraz utrzymywania pewnego poziomu kontroli;

16. podkreśla realizację oraz aspekty administracyjne wymiaru miejskiego polityki i wzywa do dalszych działań w celu uproszczenia zasad dotyczących wdrażania polityki spójności oraz ogólnego zmniejszenia nadmiernej biurokracji w zakresie zarządzania funduszami i poszczególnymi przedsięwzięciami a także kontroli nad nimi;

17. odnotowuje, że oprócz polityki regionalnej istnieją inne polityki Wspólnoty, w ramach których obszarom miejskim udzielane jest wsparcie finansowe, i w związku z tym apeluje do Komisji o opracowanie i zaproponowanie lepszej koordynacji danych działań politycznych w celu połączenia wszystkich zasobów UE przeznaczonych dla obszarów miejskich, tak aby zapewnić realizację w praktyce zintegrowanego podejścia;

18. uważa, że istniejące w państwach członkowskich struktury są nadal słabo dostosowane do inicjowania współpracy w wymiarze horyzontalnym i zwraca się do Komisji Europejskiej o promowanie zasady struktur zarządzania międzysektorowego.

19. wzywa do bardziej wydajnego wykorzystywania zasobów finansowych, ludzkich i organizacyjnych w celu stworzenia i wzmocnienia sieci założonych przez miasta w zakresie zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich, ponieważ sieci te odgrywają ważną rolę we współpracy terytorialnej; w tym kontekście podkreśla konieczność posiadania infrastruktury zdolnej wesprzeć utrzymanie szczególnych cech (np. historycznych), modernizację (np. bieguny innowacyjności), wzrostu gospodarczego (np. MŚP) i działalności sezonowej, a także apeluje do Komisji o umocnienie pozycji obszarów miejskich w ramach inicjatywy „Regiony na rzecz zmian gospodarczych”;

20. zauważa, że właściwie realizowana polityka rozwoju regionalnego oraz strategia zrównoważonego rozwoju terytorialnego wymagają równowagi między politykami dotyczącymi obszarów miejskich, podmiejskich i wiejskich, a w konsekwencji wpływają na rozwój prawdziwej spójności regionalnej; przypomina, że polityka rozwoju obszarów wiejskich ma istotne znaczenie terytorialne, a polityka rozwoju obszarów miejskich i polityka rozwoju obszarów wiejskich nie są dostatecznie zintegrowane; podkreśla potrzebę rzeczywistej synergii tych polityk, której skutkiem będzie rzeczywisty potencjał rozwojowy oraz promocja atrakcyjności i konkurencyjności obszarów wiejskich; wzywa państwa członkowskie i regiony, aby wykorzystywały instrument partnerstw miejsko-wiejskich do realizacji celu zrównoważonego rozwoju przestrzennego;

21. wzywa Komisję do dalszego opracowywania i regularnego aktualizowania audytu miejskiego oraz do jednoczesnego dostarczania informacji na temat sytuacji obszarów miejskich i wiejskich we wszystkich państwach członkowskich, aby uzyskać wyraźny obraz sytuacji, a także aby określić szczególne potrzeby związane z równowagą między rozwojem obszarów miejskich i wiejskich;

22. zaleca, by Komisja i państwa członkowskie ustanowiły europejską grupę wysokiego szczebla ds. rozwoju obszarów miejskich i zastosowały otwartą metodę koordynacji do polityki rozwoju obszarów miejskich na szczeblu UE;

23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Wykonanie rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych w latach 2007–2013

P6_TA(2009)0165

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wykonania rozporządzenia w sprawie funduszy strukturalnych w latach 2007–2013 – wyniki negocjacji dotyczących krajowych strategii spójności i programów operacyjnych (2008/2183(INI))

(2010/C 117 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając traktat WE, a w szczególności jego art. 2 oraz 3 ust. 2,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 14 maja 2008 r. w sprawie wyników negocjacji dotyczących strategii i programów w ramach polityki spójności w okresie programowania 2007-2013 (COM(2008)0301),
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽¹⁾ (rozporządzenie ogólne w sprawie EFRR, EFS i Funduszu Spójności),
- uwzględniając decyzję Rady 2006/702/WE z dnia 6 października 2006 r. w sprawie strategicznych wytycznych Wspólnoty dla spójności ⁽²⁾ (strategiczne wytyczne dla spójności),
- uwzględniając wyniki negocjacji dotyczących strategii i programów w ramach polityki spójności w okresie 2007–2013 – zestawienie informacji o poszczególnych państwach członkowskich,
- uwzględniając czwarte sprawozdanie w sprawie spójności gospodarczej i społecznej (COM(2007)0273) („czwarte sprawozdanie w sprawie spójności”),
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności w odniesieniu do niektórych przepisów w zakresie zarządzania finansowego (COM(2008)0803),
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1080/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w odniesieniu do kwalifikowalności efektywności energetycznej i inwestycji w energię odnawialną w budownictwie (COM(2008)0838),
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1081/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego w celu rozszerzenia rodzajów kosztów kwalifikujących się do objęcia dofinansowaniem z EFS (COM(2008)0813),
- uwzględniając rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 21 października 2008 r. w sprawie zarządzania i partnerstwa na szczeblu krajowym i regionalnym oraz podstawy dla projektów w dziedzinie polityki regionalnej ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0108/2009),

⁽¹⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.⁽²⁾ Dz.U. L 291 z 21.10.06, s. 11.⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0492.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- A. mając na uwadze, że Komisja opublikowała wspomniany komunikat na podstawie wyników negocjacji z państwami członkowskimi dotyczących narodowych strategicznych ram odniesienia oraz programów operacyjnych,
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 158 Traktatu w celu wzmocnienia swojej spójności gospodarczej i społecznej Wspólnota zmierza do zmniejszenia dysproporcji w poziomach rozwoju różnych regionów oraz zacofania regionów lub wysp najmniej uprzywilejowanych, w tym obszarów wiejskich,
- C. mając na uwadze, że dwa ostatnie rozszerzenia Unii Europejskiej spowodowały znaczne powiększenie się dysproporcji regionalnych we Wspólnocie, który to problem należy stosownie rozwiązać, aby wesprzeć harmonijny, zrównoważony i trwały rozwój,
- D. mając na uwadze, że ostatnie sprawozdania w sprawie spójności wskazują na tendencję pogłębiania się różnic terytorialnych pomiędzy regionami europejskimi i na poziomie subregionalnym i są to różnice, dla których charakterystyczne są takie zjawiska jak segregacja przestrzenna, która doprowadziła do powstania pewnych form gett, oraz ciągły kryzys na niektórych oddalonych obszarach, głównie wiejskich,
- E. mając na uwadze, że w październiku 2006 r. Rada przyjęła wyżej wymienione strategiczne wytyczne dla spójności jako orientacyjne ramy mające służyć państwom członkowskim do przygotowania narodowych strategicznych ram odniesienia oraz programów operacyjnych na lata 2007–2013,
- F. mając na uwadze, że trzy priorytety określone w strategicznych wytycznych dla spójności dotyczą zwiększenia atrakcyjności Europy i jej regionów pod względem inwestycji i zatrudnienia, poprawy poziomu wiedzy i innowacyjności na rzecz wzrostu oraz zwiększenia liczby i poprawy jakości miejsc pracy,
- G. mając na uwadze, że przełożenie tych priorytetów na programy operacyjne powinno umożliwić regionom sprostanie wyzwaniom globalizacji, zmian strukturalnych, demograficznych i klimatycznych oraz wzmocnienie trwałego rozwoju,
- H. mając na uwadze znaczne różnice między państwami członkowskimi pod względem sposobu realizacji wyżej wymienionych priorytetów w ich programach operacyjnych w zależności od celu rozwoju regionalnego – „Konwergencja” czy „Konkurencyjność regionalna i zatrudnienie” – którym objęty był dany region,
- I. mając na uwadze, że na mocy rozporządzenia ogólnego w sprawie EFRR, EFS i Funduszu Spójności państwa członkowskie Unii Europejskiej wchodzące w jej skład przed dniem 1 maja 2004 r. zobowiązane były do przeznaczenia 60 % całkowitych wydatków w ramach celu „Konwergencja” oraz 75 % całkowitych wydatków w ramach celu „Konkurencyjność regionalna i zatrudnienie” na priorytety związane ze strategią lizbońską, a państwa członkowskie, które przystąpiły do Unii w dniu 1 maja 2004 r. lub po tej dacie były zachęcane do stosowania tego samego podejścia,
- J. mając na uwadze, że dla pomyślnej realizacji polityki spójności istotne znaczenie mają zrównoważenie, zapobieganie wszelkim rodzajom dyskryminacji, dobre sprawowanie rządów i stosowanie zasady partnerstwa oraz duże zdolności instytucjonalne i administracyjne,
- K. mając na uwadze, że polityka spójności musi być wystarczająco silna i elastyczna, by mogła odgrywać istotną rolę w wysiłkach Unii podejmowanych w celu przeciwdziałania skutkom obecnego światowego kryzysu gospodarczego,
  - 1. przyznaje, że wszystkie państwa członkowskie podjęły wysiłki na rzecz uwzględnienia w swoich programach operacyjnych trzech priorytetów określonych w strategicznych wytycznych dla spójności, które odpowiadają celom strategii lizbońskiej;
  - 2. zwraca uwagę na dosyć powolne rozpoczynanie nowego okresu programowania w licznych państwach członkowskich, co może zagrażać skutecznemu wykorzystaniu funduszy; wyraża jednakże wiarę, że zobowiązania podjęte w trakcie procesu negocjowania i zatwierdzania programów operacyjnych będą przestrzegane z korzyścią dla regionów i całej Unii;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Zmniejszanie dysproporcji regionalnych

3. dostrzega stanowczość państw członkowskich w uwzględnianiu konkretnych potrzeb lokalnych wynikających z ich położenia geograficznego oraz stopnia rozwoju gospodarczego i instytucjonalnego, która przejawia się sporządzeniem strategii mających na celu zmniejszenie różnic wewnątrz regionów i między nimi; przypomina w tym kontekście zaproponowane przez państwa członkowskie środki służące stawieniu czoła szczególnym wyzwaniom w zakresie rozwoju stojącym przed regionami posiadającymi szczególne cechy geograficzne, takie jak obszary górskie, wyspy, regiony najbardziej oddalone, oddalone miasta graniczne, regiony dotknięte problemem wyludnienia i regiony przygraniczne; powtarza, że gospodarczy i przyjazny dla środowiska rozwój oraz zmniejszenie dysproporcji regionalnych pozostają głównym celem polityki regionalnej UE;

4. wyraża ubolewanie z powodu nieodpowiedniej oceny stosowania zasady partnerstwa oraz niezwrócenia przez Komisję uwagi na to, czy państwa członkowskie i regiony wywiązały się ze swoich zobowiązań w tym zakresie; jest zdania, że przedłożenie wytycznych dotyczących stosowania zasady partnerstwa ustanowiłoby konieczne ramy odniesienia zarówno dla organów administracyjnych, jak i dla Komisji; w związku z tym powtórnie wzywa Komisję, mając na uwadze pilny charakter tej sprawy ze względu na prowadzony obecnie monitoring oraz okresy dostosowania programów operacyjnych, do bezzwłocznego przedłożenia tych wytycznych i udzielenia państwom członkowskim i regionom koniecznego wsparcia podczas ich wdrażania;

5. podkreśla, że dotychczasowe doświadczenie wskazuje, iż konwergencja pomiędzy państwami może ukrywać pogłębiające się różnice pomiędzy regionami i w samych regionach; zwraca ponadto uwagę, że różnice na szczeblu regionalnym i lokalnym można zaobserwować w licznych obszarach, takich jak zatrudnienie, wydajność, dochód, poziom edukacji i innowacyjność; podkreśla znaczenie wymiaru terytorialnego spójności w rozwiązywaniu tych problemów;

Polityka spójności służąca realizacji strategii lizbońskiej

6. docenia wysiłki władz krajowych podjęte w celu dopilnowania, aby średni odsetek wydatków przeznaczonych na realizację strategii lizbońskiej wynosił 65 % dostępnych funduszy w regionach objętych celem „Konwergencja” oraz 82 % w regionach objętych celem „Konkurencyjność regionalna i zatrudnienie”, co faktycznie pozostaje na poziomie wyższym niż pierwotnie zakładano;

7. wyraża przekonanie, że dziedziny te wymagają o wiele większych nakładów inwestycyjnych; uznaje, że w świetle średniookresowego przeglądu wdrażania funduszy strukturalnych konieczne jest dostarczenie bardziej zdecydowanych wytycznych UE i przeznaczenie zwiększonych zasobów finansowych na te cele oraz że przynajmniej 5 % finansowania z funduszy strukturalnych powinno być zarezerwowane na poprawę wydajności energetycznej istniejących domów; w związku z tym wzywa Komisję do pójścia za konkluzjami z posiedzenia Rady UE ds. Konkurencyjności w dniach 9-10 października 2008 r. na temat wydajności energetycznej; podkreśla kluczową rolę i potencjał rozwojowy, jakie stanowią dla regionów UE energie odnawialne, zarówno w dziedzinie tworzenia miejsc pracy, jak i przyspieszania zrównoważonego rozwoju lokalnego;

8. wspiera regiony w ich wysiłkach na rzecz osiągnięcia celów lizbońskich za pomocą dokładnej i skutecznej realizacji własnych programów operacyjnych; wzywa również Komisję do dokładnego monitorowania ich realizacji w celu zapewnienia przełożenia celów na praktykę oraz do informowania Parlamentu o napotykanym problemach;

9. uznaje zasoby finansowe przeznaczone na transeuropejskie sieci energetyczne za niewystarczające, ponieważ są one niezbędne do uzupełnienia wewnętrznego rynku energetycznego;

10. wskazuje na ważną rolę, jaką odgrywają małe firmy i mikroprzedsiębiorstwa, szczególnie przedsiębiorstwa rzemieślnicze, w spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej poprzez ich istotny wkład we wzrost i zatrudnienie; wzywa zatem do aktywnej polityki wspierającej wszystkie formy innowacji w tych przedsiębiorstwach i zachęca Komisję do stworzenia warunków dla wzajemnej współpracy pomiędzy przedsiębiorstwami, sektorem publicznym, szkołami, w tym szkołami wyższymi, w celu powołania regionalnych klastrów innowacyjnych w duchu strategii lizbońskiej;

Stawianie czoła globalizacji i zmianom strukturalnym

11. z uznaniem odnotowuje fakt, że wszystkie państwa członkowskie przeznaczyły znaczną kwotę z całkowitych alokacji finansowych na inwestycje w badania i rozwój oraz innowacje, dążąc do rozwoju gospodarki opartej na wiedzy i na usługach, wsparcia przedsiębiorczości i usług wspierania biznesu, a także do pomocy przedsiębiorstwom i pracownikom w dostosowaniu się do nowych warunków; zwraca uwagę, że w przypadku większości regionów Unii objętych celem „Konwergencja” znaczącym problemem pozostaje zapewnienie dostępności, ponieważ brakuje w nich infrastruktury transportowej;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

12. wyraża przekonanie, że polityka przemysłowa musi być wspierana z funduszy strukturalnych w celu zwiększenia konkurencyjności państw członkowskich i Unii; dlatego Komisja popiera odblokowanie potencjału biznesu, szczególnie w sektorze małych i średnich przedsiębiorstw, uznając to za priorytet polityki spójności;

Zmiany demograficzne oraz bardziej sprzyjające integracji rynki pracy

13. gratuluje państwom członkowskim tego, że podjęły wysiłki, aby w programach finansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego uznać za priorytetowe inwestycje mające na celu zwiększenie zatrudnienia, zapewnienie równych szans i popieranie w ten sposób działań wspieranych przez EFS i program PROGRESS na lata 2007-2013, które mają na celu pomoc w eliminacji dyskryminacji i poprawę sytuacji kobiet na rynku pracy; docenia podejmowane przez państwa członkowskie w programach finansowanych przez ESF środki mające na celu podnoszenie kwalifikacji, jak również zwalczanie ubóstwa i wykluczenia społecznego; podkreśla wagę i konieczność kontynuacji działań w sferze wspierania zatrudnienia w perspektywie szerzącego się kryzysu gospodarczego ze szczególnym uwzględnieniem specyficznych potrzeb niepełnosprawnych i starszych obywateli na każdym etapie wdrażania i oceny polityki spójności;

14. wspiera „zasadę partnerstwa” wdrażaną przez Komisję w ramach polityki spójności i wzywa Komisję do włączenia lokalnych i krajowych organizacji kobiecych w proces negocjacji i wdrażania;

Odpowiadanie na wyzwania dotyczące trwałego rozwoju, zmian klimatycznych i energii

15. uważa, że środki mające na celu ochronę środowiska naturalnego, przeciwdziałanie skutkom zmian klimatycznych i promowanie efektywności energetycznej powinny zostać włączone do wszystkich programów operacyjnych, oraz docenia zobowiązania, które państwa członkowskie podjęły w celu uwzględnienia tych kwestii, na co przydzieliły około jednej trzeciej ogólnego budżetu przeznaczanego na politykę spójności; uważa jednak, że konkretne środki finansowe przydzielone na przeciwdziałanie skutkom zmian klimatycznych i promowanie efektywności energetycznej są niewystarczające do sprostania rzeczywistym potrzebom;

16. uważa za kluczowy rozwój biegunów konkurencyjności w ramach funduszy strukturalnych, ponieważ oferują one znaczny potencjał w dziedzinie tworzenia dobrze płatnych miejsc pracy i generowania wzrostu gospodarczego, a także w dziedzinie zmniejszania presji na duże aglomeracje; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje kontynuowanie programu URBAN, będąc zdania, że konieczne jest ożywienie obszarów miejskich i odnowa starzejących się miejskich infrastruktur;

17. podkreśla, że przepisy dotyczące funduszy strukturalnych stanowią, iż państwa członkowskie i Komisja zapewniają wspieranie równości płci i uwzględnienia perspektywy płci na wszystkich etapach wdrażania funduszy;

18. wzywa państwa członkowskie do pełnego informowania obywateli, władz lokalnych i pozarządowych organizacji kobiecych o możliwościach finansowania, w szczególności w odniesieniu do konkretnych programów, warunków niezbędnych do ubiegania się o współfinansowanie z funduszy strukturalnych, przepisów dotyczących zwrotu kosztów oraz o tym, gdzie można znaleźć zaproszenia do składania wniosków w ramach okresu programowania 2007-2013;

19. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania, że przeszkody administracyjne nie zniechęcą organizacji pozarządowych do ubiegania się o finansowanie projektów, w szczególności poświęconych wsparciu dla kobiet w ekonomicznie niekorzystnej sytuacji, imigrantek, członkiń mniejszości etnicznych, kobiet niepełnosprawnych, kobiet opiekujących się osobami zależnymi od nich, a także dla kobiet, które są ofiarami przemocy czy tortur;

20. zwraca uwagę na znaczną różnicę między sposobem alokowania środków w dziedzinie ochrony środowiska w państwach członkowskich UE-15 i UE-12 i uznaje, że nowe państwa członkowskie muszą przeznaczyć znacznie więcej środków na osiągnięcie unijnych celów w zakresie ochrony środowiska naturalnego, przeciwdziałania zmianom klimatycznym oraz bioróżnorodności, jak określono to w dorobku prawnym Wspólnoty;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

21. podkreśla znaczenie konsolidowania zdolności do współpracy i rzeczywistej absorpcji dostępnych funduszy poprzez wykorzystanie wszystkich możliwych środków łącznie z wymianą najlepszych praktyk, kampaniami informacyjnymi, wspólnymi działaniami, wymianą nowych technologii i rozwijaniem partnerstwa, ponieważ doprowadzi to do skutecznej realizacji trwających programów współpracy, a zwłaszcza do zwiększenia zdolności absorpcyjnej nowych państw członkowskich;

22. jest zdania, że w dobie kryzysu gospodarczego państwa członkowskie powinny korzystać z osiągnięcia synergii pomiędzy ochroną środowiska a tworzeniem miejsc pracy, o czym mowa w strategicznych wytycznych dla spójności oraz przeznaczyć więcej środków na projekty promujące ekologiczną gospodarkę i innowacyjność oraz ekologiczne miejsca pracy;

Wzmacnianie wielopoziomowego systemu rządów i partnerstw

23. uważa, że wielopoziomowe sprawowanie rządów i zasada partnerstwa to kluczowe czynniki warunkujące legalność programów operacyjnych, ich przejrzystość i skuteczność w fazie programowania, a zwłaszcza w procesie realizacji; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wysiłki wszystkich państw członkowskich podjęte zgodnie z ich konkretnymi ramami i tradycjami instytucjonalnymi w celu wzmocnienia zasady partnerstwa we własnych programach na bieżący okres, zgodnie z art. 11 rozporządzenia ogólnego w sprawie EFRR, EFS i Funduszu Spójności; zaleca w szczególności nowym państwom członkowskim, które mają niewielkie doświadczenie w tworzeniu skutecznych partnerstw, konsekwentne stosowanie zasady partnerstwa i przejrzystości podczas realizacji programów operacyjnych;

24. wzywa państwa członkowskie do unikania nadmiernych opóźnień przy zwrotach kosztów zakończonych projektów, zauważając, że niewypłacalność spowodowana takimi praktykami często uniemożliwia beneficjentom - głównie władzom lokalnym i organizacjom non-profit - prowadzenie dalszej działalności na polu ich zainteresowań;

25. wskazuje, że opóźnienia w realizacji polityki strukturalnej częściowo wynikają z nadmiernie restrykcyjnych procedur oraz że procedury te powinny być w związku z tym uproszczone poprzez wprowadzenie wyraźnego podziału obowiązków i kompetencji pomiędzy UE, państwa członkowskie oraz władze regionalne i lokalne;

26. wzywa państwa członkowskie do ścisłej współpracy z władzami regionalnymi i lokalnymi już na etapie planowania krajowych strategicznych ram odniesienia w celu zagwarantowania optymalnej realizacji strategii krajowych oraz jak największego zbliżenia się do ideałów stojących za wielopoziomowym zarządzaniem;

27. zwraca uwagę na konieczność promocji współpracy między sektorem prywatnym i publicznym w formie partnerstw publiczno-prywatnych w celu możliwości realizacji wielu kluczowych projektów wzmacniając efekty inwestycji;

28. wskazuje, że wymagana jest ocena koordynacji i zgodności programów funduszy strukturalnych z programami rozwoju obszarów wiejskich; zwraca uwagę, że doświadczenie w tym zakresie pokazuje, iż synergia pomiędzy tymi dwoma programami nie jest wystarczająco wykorzystywana;

Budowanie zdolności instytucjonalnych

29. docenia większą świadomość znaczenia zwiększania zdolności instytucjonalnych i administracyjnych dla skutecznej realizacji polityk publicznych oraz dla zarządzania funduszami UE; wzywa do podjęcia we wszystkich regionach objętych celem „Konwergencja” znacznych wysiłków na rzecz wzmocnienia zdolności instytucjonalnych oraz zwiększenia profesjonalizmu władz publicznych;

Wtorek, 24 marca 2009 r.

30. podkreśla konieczność skierowania polityki spójności także na obszary wiejskie, ponieważ spójność terytorialna może zostać osiągnięta jedynie przez rozwijanie równowagi miasto/wieś;

Upowszechnianie skutecznych strategii, zwiększanie wiedzy oraz promowanie dobrych praktyk

31. w szczególności docenia włączenie przez nowe państwa członkowskie do programów operacyjnych na lata 2007–2013 wyników inicjatyw wspólnotowych URBAN i EQUAL; pochwała wysiłki państw członkowskich na rzecz realizacji zintegrowanych planów dotyczących zrównoważonego rozwoju obszarów miejskich, ponieważ w miastach zlokalizowane są przedsiębiorstwa, które przyczyniają się do wzrostu gospodarczego i tworzą miejsca pracy; ponadto uważa, że należy wykorzystać pełny potencjał programów europejskiej współpracy terytorialnej, a także instrumentów Jessica, Jaspers, Jeremie oraz Jasmine, w celu przyspieszenia rozwoju i osiągnięcia większej stopy wzrostu;

32. wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia przy wszystkich projektach finansowanych z funduszy strukturalnych kwestii płci i wpływu tych projektów na kobiety;

Wnioski

33. uważa, że nie można w sposób zasadny oceniać sposobu, w jaki państwa członkowskie postanowiły wprowadzić w życie ramowe założenia określone w strategicznych wytycznych dla spójności przy przygotowywaniu swoich narodowych strategicznych ram odniesienia i programów operacyjnych; docenia fakt, że wszystkie państwa członkowskie na wszystkich etapach podjęły znaczne wysiłki w celu realizacji priorytetów polityki spójności w kontekście własnych konkretnych potrzeb i ograniczeń;

34. jest zdania, że przejrzystość w przyznawaniu środków oraz uproszczenia administracyjne ułatwiające dostęp potencjalnych beneficjentów funduszy strukturalnych do informacji stanowią główne warunki wstępne do realizacji wszystkich celów polityki spójności;

35. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia procedur wprowadzonych przez nie w celu zapewnienia stosowania całkowicie zintegrowanego podejścia operacyjnego przy realizacji polityki spójności, a tym samym zapewnienia należytego uwzględnienia wszystkich aspektów danego programu operacyjnego;

36. wspiera Komisję w jej wysiłkach mających na celu zapewnienie korzystania przez państwa członkowskie z efektywnych systemów kontroli, aby mieć możliwość stosowania zasad należytego zarządzania finansami w przypadku wydatków wspólnotowych;

37. zwraca uwagę, że obecny światowy kryzys gospodarczy stworzył we wszystkich państwach członkowskich nową sytuację, która wymaga ponownej oceny i ewentualnego dostosowania priorytetów w zakresie inwestycji; z zadowoleniem przyjmuje wyżej wymienione wnioski Komisji dotyczące zmiany rozporządzeń w celu sprostania potrzebom Unii w tych wyjątkowych okolicznościach oraz ponownie wyraża pogląd, że polityka spójności ma zasadnicze znaczenie dla poprawy sytuacji gospodarczej na całym terytorium Unii; w związku z tym odrzuca wszelkie próby ponownego unarodowienia tej polityki;

*

* *

38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Europejska inicjatywa na rzecz rozwoju mikrokredytów dla wsparcia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia

P6_TA(2009)0166

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. zawierającej zalecenia dla Komisji w sprawie „Europejskiej inicjatywy na rzecz rozwoju mikrokredytów dla wsparcia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia” (2008/2122 (INI))

(2010/C 117 E/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie „Europejskiej inicjatywy na rzecz rozwoju mikrokredytów dla wsparcia wzrostu gospodarczego i zatrudnienia” (COM(2007)0708),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie białej księgi na temat polityki w dziedzinie usług finansowych na lata 2005-2010 ⁽¹⁾, w szczególności jej pkt 35,
- uwzględniając zalecenie Komisji 2003/361/WE z dnia 6 maja 2003 r. dotyczące definicji mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 lipca 2005 r. zatytułowany „Wspólne działania na rzecz wzrostu i zatrudnienia: wspólnotowy program lizboński” (COM(2005)0330),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 lipca 2005 r. zatytułowany „Polityka spójności wspierająca wzrost gospodarczy i zatrudnienie: Strategiczne wytyczne Wspólnoty na lata 2007-2013” (COM(2005)0299),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2007 r. w sprawie realizacji strategii lizbońskiej na rzecz wzrostu i zatrudnienia przez państwa członkowskie i regiony za pośrednictwem polityki spójności UE w latach 2007-2013 (COM(2007)0798),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 grudnia 2007 r. zatytułowany „Wniosek dotyczący wspólnotowego programu lizbońskiego 2008-2010” (COM(2007)0804),
- uwzględniając decyzję nr 1639/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. ustanawiającą program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007-2013) ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 czerwca 2008 r. zatytułowany „Najpierw myśl na małą skalę” – Program „Small Business Act” dla Europy (COM(2008)0394),
- uwzględniając dyrektywę 2006/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (wersja preredagowana) ⁽⁴⁾ oraz wniosek Komisji z dnia 1 października 2008 r. dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 2006/48/WE i 2006/49/WE w odniesieniu do banków powiązanych z centralnymi instytucjami, niektórych pozycji funduszy własnych, dużych ekspozycji, uzgodnień w zakresie nadzoru i zarządzania kryzysowego (COM(2008)0602),

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 392.

⁽²⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 36.

⁽³⁾ Dz.U. L 310 z 09.11.2006, s. 15.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 177 z 30.6.2006, s. 1.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- uwzględniając dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu ⁽¹⁾,
  - uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1998/2006 z dnia 15 grudnia 2006 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu do pomocy de minimis ⁽²⁾,
  - uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1535/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie zastosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy de minimis w sektorze produkcji rolnej ⁽³⁾,
  - uwzględniając dyrektywę 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującą procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając dyrektywę 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi ⁽⁵⁾,
  - uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 8 maja 2008 r. w sprawie mikro kredytów ⁽⁶⁾,
  - uwzględniając art. 192 akapit drugi Traktatu WE,
  - uwzględniając art. 39 oraz art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Budżetowej, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Prawnej oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A6-0041/2009),
- A. mając na uwadze aktualną definicję mikro kredytu, sformułowaną przez Komisję, zgodnie z którą mikro kredytem jest pożyczka do kwoty 25 000 EUR, oraz fakt, że zalecenie 2003/361/WE określa mikro przedsiębiorstwo jako przedsiębiorstwo zatrudniające mniej niż 10 osób i którego obrót roczny lub całkowity bilans roczny nie przekracza 2 000 000 euro; mając na uwadze, że definicje te nie obejmują wszystkich rynków krajowych i nie umożliwiają dokonania wyraźnego rozróżnienia między mikro kredytami a mikro pożyczkami udzielanymi mikro przedsiębiorstwom czy między mikro kredytem dla kredytobiorców niekwalifikujących się do korzystania z usług bankowych a mikro kredytem dla mikro przedsiębiorstw kwalifikujących się do korzystania z usług bankowych,
- B. mając na uwadze, że trudny dostęp do odpowiednich form finansowania jest często podawany jako bardzo istotna przeszkoda dla przedsiębiorczości, a w Unii Europejskiej istnieje znaczny potencjalny popyt na mikro kredyty, który w chwili obecnej nie jest zaspokojony,
- C. mając na uwadze, że Komisja nie zajęła się wnioskiem Parlamentu, zawartym w jego rezolucji z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie sporządzenia planu działania na rzecz mikrofinansowania, koordynacji różnych środków politycznych i optymalnego wykorzystania najlepszych praktyk stosowanych w Unii Europejskiej i w krajach trzecich,
- D. mając na uwadze, że rok 2008 był drugim rokiem z rzędu, w którym Parlament zatwierdził środki na sfinansowanie projektu pilotażowego o nazwie „Działania na rzecz bardziej sprzyjających warunków udzielania mikro kredytów w UE”, a także mając na uwadze, że mimo iż Komisja nie wspomina o tych środkach w wymienionym wyżej komunikacie z dnia 20 grudnia 2007 r., można je z pożytkiem przeznaczyć na zgromadzenie kapitału własnego, który można wykorzystać jako kapitał na rozruch,

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.

⁽²⁾ Dz.U. L 379 z 28.12.2006, s. 5.

⁽³⁾ Dz.U. L 337 z 21.12.2007, s. 35.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0199.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- E. mając na uwadze, że mikrokredyt różni się od zwykłego kredytu – w tym kredytu dla małych i średnich przedsiębiorstw – pod wieloma względami, a przedsiębiorstwa poszukujące zwykłych kredytów są zazwyczaj obsługiwane przez różnego rodzaju instytucje finansowe, a także mając na uwadze, że nie wolno zapominać o znaczeniu, jakie ma docelowe umożliwienie wszystkim obywatelom korzystania z oficjalnego systemu finansowego,
- F. mając na uwadze, że mikrokredyt pociąga za sobą wyższe koszty operacyjne ze względu na niewielką kwotę pożyczki, brak (wystarczających) zabezpieczeń i wysokie koszty manipulacyjne,
- G. mając na uwadze, że mikrokredyty zawierają innowacyjne i subiektywne elementy, takie jak alternatywne zabezpieczenia lub ich brak oraz nietradycyjną ocenę zdolności kredytowej oraz że mikrokredyt jest często przyznawany nie tylko dla zysku, ale służy również celowi spójności poprzez próbę integracji lub ponownej integracji ze społeczeństwem osób znajdujących się w niekorzystnej sytuacji społecznej,
- H. mając na uwadze, że mikrokredyty są z definicji małe, ale możliwość ich ponownego wykorzystania (ponownego przyznania po spłacie jako dalszej pożyczki tego typu) ze względu na ich zasadniczo krótki termin płatności zwielokrotnia ich wpływ; mając na uwadze cel ponownej integracji podmiotów otrzymujących takie kredyty w ramach tradycyjnego systemu bankowego,
- I. mając na uwadze, że zaoferować mikrokredyty lub ułatwić dostęp do finansowania może wielu dostawców, takich jak na przykład nieformalni dostawcy usług finansowych (oficjalne udzielanie pożyczek podmiotom prywatnym przez podmioty prywatne – P2P), organizacje, których właścicielami są ich członkowie (np. spółdzielnie kredytowe), organizacje pozarządowe, kasy oszczędnościowo-pożyczkowe, instytucje finansowe rozwoju wspólnot lokalnych, banki gwarancyjne oraz fundusze gwarancyjne i banki oszczędnościowe, a także banki spółdzielcze i komercyjne oraz mając na uwadze, że współpraca pomiędzy tymi różnymi podmiotami może być bardzo korzystna,
- J. mając na uwadze, że istnieje potrzeba uznania jedynej w swoim rodzaju struktury usługodawców finansowych istniejącej w całej Unii Europejskiej, na którą składają się spółdzielnie kredytowe będące pozabankowymi instytucjami finansowymi gromadzącymi wkłady członków w celu udzielania mikro-pożyczek, oraz mając na uwadze, że te jedyne w swoim rodzaju struktury nie powinny a priori wykluczać ich udziału w odpowiednich programach finansowania mikrokredytów,
- K. mając na uwadze, że obecny kryzys finansowy i jego ewentualne konsekwencje dla całej gospodarki pokazują wady skomplikowanych produktów finansowych oraz potrzebę rozważenia sposobów poprawienia skuteczności działania i dostępności wszelkich możliwych środków służących finansowaniu w przypadku ograniczonego dostępu przedsiębiorstw do kapitału ze względu na brak płynności finansowej, zwłaszcza w regionach o niekorzystnej sytuacji gospodarczej i społecznej, a jednocześnie podkreśla wagę instytucji, które skupiają swoją działalność na rozwoju lokalnym, mają silne więzi lokalne i świadczą kompleksowe usługi bankowe wszystkim podmiotom gospodarczym,
- L. mając na uwadze konieczność wspierania przedsiębiorczości,
- M. mając na uwadze potrzebę dołożenia wszelkich starań w celu zredukowania do niezbędnego minimum obciążenia regulacyjnego mikroprzedsiębiorstw, w związku z którą Komisję wzywa się do podjęcia odpowiednich działań,
- N. mając na uwadze, że górne limity stóp procentowych mogą zniechęcać kredytodawców do udzielania mikrokredytów, jeśli takie ograniczenia uniemożliwiają im pokrycie kosztów udzielenia kredytu,
- O. mając na uwadze, że wspieranie mikrokredytów powinno odgrywać znaczącą rolę w odnowionej strategii lizbońskiej,
- P. mając na uwadze, że w niemałej liczbie przypadków osoby ubiegające się o dostęp do funduszy w ramach polityki spójności UE w celu założenia małego przedsiębiorstwa rodzinnego mogą napotkać trudności z zapewnieniem wymaganego współfinansowania,
- Q. mając na uwadze, że osoby znajdujące się w niekorzystnej sytuacji, takie jak osoby bezrobotne (od dłuższego czasu), osoby na utrzymaniu opieki społecznej, imigranci, mniejszości etniczne jak na przykład Romowie, pracownicy szarej strefy lub osoby mieszkające na obszarach wiejskich o niekorzystnych warunkach gospodarowania oraz kobiety pragnące założyć mikroprzedsiębiorstwo powinny być w centrum zainteresowania inicjatywy UE na rzecz rozwoju mikrokredytów,

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- R. mając na uwadze, że mimo iż należy zapewnić prywatne zaangażowanie w największym możliwym stopniu, konieczna jest interwencja publiczna w przedsięwzięcie mikrokredytów,
  - S. mając na uwadze istnienie wielu inicjatyw UE zawierających elementy wsparcia dla mikrokredytów oraz fakt, że korzystne byłoby skonsolidowane i bardziej ukierunkowane podejście łączące, w celu utworzenia z takich inicjatyw jednolitego systemu,
  - T. mając na uwadze, że dostęp założycieli mikroprzedsiębiorstw do wsparcia dla przedsiębiorstw (takiego jak szkolenia, doradztwo i rozwijanie potencjału) ma zasadnicze znaczenie, a osoby pragnące wziąć mikrokredyt powinny przechodzić obowiązkowe szkolenia, mając też na uwadze, że szkolenie konsumentów z zakresu finansów i odpowiedzialne udzielanie pożyczek to aspekty, które powinny stanowić istotny element polityki wszystkich instytucji mikrofinansowych,
  - U. mając na uwadze, że potencjalnym beneficjentom mikrokredytów należy zapewnić odpowiednią poradę prawną dotyczącą, między innymi, zawierania umów kredytowych, rozpoczynania działalności, windykacji długów, nabywania i korzystania z praw własności przemysłowej i intelektualnej, szczególnie wtedy, gdy dane mikroprzedsiębiorstwo ma zamiar bądź możliwość prowadzenia działalności w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej,
  - V. mając na uwadze, że dostęp do danych kredytowych potencjalnych kredytobiorców ułatwiłby przyznanie mikrokredytu,
  - W. mając na uwadze, że należy promować badania i wymianę najlepszych praktyk w dziedzinie mikrokredytów np. w odniesieniu do innowacyjnych technik przyznawania, zabezpieczania i ograniczania ryzyka mikrokredytów, zakresu oraz grup docelowych, w odniesieniu do których sprawdza się takie podejście w kontekście UE,
  - X. mając na uwadze potrzebę przeanalizowania roli pośredników pod kątem zapobiegania nadużyciom oraz rozważenia alternatywnych sposobów ustalania wiarygodności kredytobiorców (np. poprzez grupy wzajemnego wsparcia),
  - Y. mając na uwadze potrzebę ustanowienia ram unijnych dla pozabankowych instytucji mikrofinansowych oraz fakt, że Komisja powinna opracować mechanizm wspierający koncepcję mikrokredytu, który w opinii usługodawców udzielających takich kredytów byłby neutralny,
  - Z. mając na uwadze, że osoby nieposiadające stałego adresu lub dokumentów tożsamości nie powinny być wykluczone z możliwości otrzymania mikrokredytu przez przepisy dotyczące zapobiegania praniu pieniędzy oraz terroryzmowi,
  - AA. mając na uwadze, że należy dostosować przepisy WE dotyczące konkurencji w celu ograniczenia przeszkód przy przyznawaniu mikrokredytów,
  - AB. mając na uwadze, że przepisy WE w sprawie zamówień publicznych powinny pomagać osobom biorącym mikrokredyt,
1. zwraca się do Komisji o przedstawienie na podstawie art. 44, art. 47 ust. 2 lub art. 95 Traktatu WE wniosku legislacyjnego lub wniosków w sprawie zagadnień omówionych w szczegółowych zaleceniach przedstawionych w załączniku;
  2. stwierdza, że zalecenia te są zgodne z zasadą pomocniczości i z podstawowymi prawami obywateli;
  3. jest zdania, że w odpowiednich przypadkach skutki finansowe postulowanego(-ych) wniosku(-ów) powinny być pokryte ze środków przydzielonych z budżetu UE;
  4. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji, a także szczegółowych zaleceń przedstawionych w załączniku, Komisji i Radzie oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

ZAŁĄCZNIK

**ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI: SZCZEGÓŁOWE ZALECENIA W SPRAWIE TREŚCI ŻĄDANEGO WNIOSKU
(ŻĄDANYCH WNIOSKÓW)****1. Zalecenie 1: w sprawie upowszechniania wiedzy o mikrokredytach**

Parlament Europejski uważa, że akt(y) prawny(e), który(e) należy przyjąć, powinien(powinny) regulować, co następuje:

- a) Komisja powinna zapewnić wprowadzenie pojęcia mikrokredytu do odpowiedniej statystyki i prawodawstwa dotyczącego instytucji finansowych. Statystyki dotyczące mikrokredytów powinny uwzględniać dane na temat PKB na mieszkańca w państwach członkowskich i rozróżniać pomiędzy pracą na własny rachunek lub przedsiębiorstwami rodzinnymi a przedsiębiorstwami zatrudniającymi pracowników spoza rodziny, aby umożliwić pozytywną dyskryminację tych pierwszych.
- b) Komisja powinna zachęcić państwa członkowskie do znormalizowania statystycznej prezentacji mikrokredytów, w tym gromadzenia i analizy danych podzielonych zgodnie z płcią, wiekiem i pochodzeniem etnicznym.
- c) Komisja powinna opracować strategię informacyjną w celu promowania samozatrudnienia jako alternatywy dla pracy na etacie, a zwłaszcza jako sposobu uniknięcia bezrobocia grup docelowych znajdujących się w niekorzystnej sytuacji.
- d) Komisja powinna zachęcać państwa członkowskie do stosowania zachęt podatkowych na rzecz zaangażowania prywatnych podmiotów w przedsięwzięcie mikrokredytów.
- e) Komisja powinna zachęcać państwa członkowskie do ograniczania stosowania limitów stóp procentowych pożyczek konsumenckich; państwa członkowskie powinny jednak mieć możliwość stosowania mechanizmu wykluczającego wyjątkowo wysokie stopy procentowe.
- f) W związku z niedawnym kryzysem na rynku kredytów hipotecznych o podwyższonym ryzyku Komisja powinna przeanalizować wady i zalety mikrokredytów bezpośrednich, porównując je z instrumentami kredytowymi w postaci zbywalnych papierów wartościowych.
- g) Komisja powinna zażądać od państw członkowskich szczegółowej analizy i sprawozdania na temat podjętych przez nie wysiłków i ich rezultatów w odniesieniu do mikrokredytów w sprawozdaniach rocznych na temat ich krajowych programów reform w powiązaniu ze zintegrowanymi wytycznymi na rzecz wzrostu i zatrudnienia odnowionej strategii lizbońskiej. Komisja powinna wyraźnie odnieść się do zagadnienia mikrokredytów w swoim dorocznym sprawozdaniu z postępu prac.

2. Zalecenie 2: w sprawie finansowania z UE

Parlament Europejski uważa, że akt(y) prawny(e), który(e) należy przyjąć, powinien(powinny) regulować, co następuje:

- a) Komisja powinna zapewnić (współ)finansowanie projektów dotyczących poniższych dziedzin, pod warunkiem, że takie finansowanie jest wyraźnie ukierunkowane na promowanie dostępności mikrokredytów dla wszystkich osób i przedsiębiorstw niemających bezpośredniego dostępu do kredytów, określonych przez państwa członkowskie w ich ustawodawstwie jako grupy docelowe znajdujące się w niekorzystnej sytuacji (takie jak społeczność romska, imigranci, osoby mieszkające na obszarach wiejskich o niekorzystnych warunkach gospodarowania, osoby świadczące pracę dorywczą oraz kobiety):
  - (i) udzielanie przez fundusze krajowe lub UE gwarancji podmiotom udzielającym mikrokredytów;
  - (ii) świadczenie usług pomocniczych dla przedsiębiorstw jako dodatkowych usług dla podmiotów biorących mikrokredyty, przez podmioty udzielające mikrokredytów lub osoby trzecie, obejmujących obowiązkowe ukierunkowane szkolenia podlegające regularnej ocenie dla podmiotów biorących mikrokredyty z możliwością finansowania takich szkoleń ze środków funduszy strukturalnych;
  - (iii) badania i wymiana najlepszych praktyk na polu operacyjnym, np. w odniesieniu do alternatywnych wymagań dotyczących zabezpieczeń, nietradycyjnych metod oceny zdolności kredytowej, systemów oceny i roli pośredników;
  - (iv) utworzenie strony internetowej, na której osoby zainteresowane otrzymaniem mikrokredytu mogą prezentować swoje projekty podmiotom wyrażającym chęć pożyczania pieniędzy w celu wsparcia tych projektów; oraz
  - (v) stworzenie unijnej bazy danych zawierającej pozytywne i negatywne dane kredytowe na temat osób biorących mikrokredyty.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

- b) Aby uniknąć powielania działań, Komisja powinna:
  - (i) wyznaczyć jeden organ koordynujący zajmujący się wszystkimi działaniami UE dotyczącymi finansowania mikro-kredytów; oraz
  - (ii) (współ)finansować projekty, jeżeli mogą one być połączone z utrzymaniem świadczeń socjalnych, takich jak zasiłek dla bezrobotnych i wsparcie dochodu, w oparciu o analizę dostawcy usług dla przedsiębiorstw, który powinien uwzględnić osiągnięcia przedsiębiorstwa i minimalny krajowy standard życia.

3. Zalecenie 3: w sprawie zharmonizowanych ram UE dla bankowych i pozabankowych instytucji mikrofinansowych

Parlament Europejski uważa, że akt(y) prawny(e), który(e) należy przyjąć, powinien(powinny) regulować, co następuje:

Komisja powinna zaproponować prawodawstwo zapewniające ramy unijne dla bankowych i pozabankowych instytucji mikrofinansowych. W skład ram dotyczących pozabankowych instytucji mikrofinansowych powinny wchodzić następujące elementy:

- a) jasna definicja podmiotów udzielających mikrokredytów, zapewniająca, że nie biorą one depozytów, a co za tym idzie nie są instytucjami finansowymi zgodnie z dyrektywą 2006/48/WE;
- b) zdolność do prowadzenia tylko działalności kredytowej;
- c) zdolność do odpożyczania; oraz
- d) zharmonizowane, oparte na ryzyku zasady dotyczące autoryzacji, rejestracji, sprawozdawczości i nadzoru ostrożnościowego.

4. Zalecenie 4: w sprawie dyrektywy 2005/60/WE

Parlament Europejski uważa, że akt(y) prawny(e), który(e) należy przyjąć, powinien(powinny) regulować, co następuje:

Dokonując przeglądu dyrektywy 2005/60/WE Komisja powinna zagwarantować, że poprzez zezwolenie na specjalne wyłączenie w przepisach dotyczących należytej staranności wobec klienta, przepisy w niej zawarte nie będą stanowiły przeszkód uniemożliwiających osobom nieposiadającym stałego adresu lub dokumentów tożsamości otrzymanie mikrokredytu.

5. Zalecenie 5: w sprawie zasad konkurencji WE

Parlament Europejski uważa, że akt(y) prawny(e), który(e) należy przyjąć, powinien(powinny) regulować, co następuje:

- a) Dokonując przeglądu przepisów de minimis Komisja powinna zagwarantować:
  - (i) rozróżnienie ograniczeń de minimis między państwami członkowskimi w odniesieniu do wsparcia finansowego dla podmiotów udzielających mikrokredytów;
  - (ii) zniesienie dyskryminacji pomocy de minimis przyznawanej przedsiębiorstwom w sektorze rolniczym, jeżeli wspomniana pomoc przyznawana jest w związku z mikrokredytem; oraz
  - (iii) zmniejszenie obciążeń administracyjnych, jeżeli pomoc przyznawana jest w związku z mikrokredytem.
- b) Komisja powinna jednoznacznie stwierdzić, że rola podmiotów udzielających mikrokredytów i, w stosownych przypadkach, pomoc publiczna otrzymywana przez tego typu instytucje, są zgodne z regułami konkurencji WE.
- c) Komisja powinna wdrożyć przepisy pozwalające na preferencyjne traktowanie w procedurach zamówień publicznych towarów i usług wykonywanych przez osoby biorące mikrokredyt.

Środa, 25 marca 2009 r.

Metodologia ABB-ABM jako narzędzia zarządzania dla przydzielania środków budżetowych

P6_TA(2009)0173

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie metodologii ABB-ABM jako narzędzia zarządzania dla przydzielania środków budżetowych (2008/2053(INI))

(2010/C 117 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A6-0104/2009),
- A. mając na uwadze, że metodologia oparta na zarządzaniu kosztami działań (ABM), budżetowaniu zadaniowym (ABB) oraz cyklu planowania i programowania strategicznego (SPP) została przyjęta przez instytucje UE w następstwie opublikowania w 2000 r. białej księgi dotyczącej reformy administracyjnej („reformy Kinnocka”) jako jeden z elementów nowej kampanii na rzecz bardziej ukierunkowanego na rezultat zarządzania programami Komisji i programami UE ogółem,
- B. mając na uwadze, że po raz pierwszy koncepcje te zostały wdrożone w praktyce przez Komisję za czasów przewodnictwa Romano Prodiego oraz wyznaczania jej pięcioletnich celów strategicznych na lata 2000–2005 i obejmowały zastosowanie metodologii opartej zarówno na rocznych cyklach SPP, jak i odpowiednich cyklach ABM-ABB po stronie środków,
- C. mając na uwadze, że ostatecznym celem kompleksowego zastosowania takiego podejścia było niewątpliwie zapewnienie, że skromne środki pochodzące od podatników zostaną wykorzystane w możliwie najlepszy sposób do celów realizacji zestawu uzgodnionych priorytetów politycznych poprzez lepsze powiązanie polityki w poszczególnych obszarach z procesem przyznawania środków, co oznaczało, że instytucje UE zmuszone były wdrożyć mechanizmy umożliwiające realizację tego zadania w niebiurokratyczny i efektywny sposób,
- D. mając na uwadze, że jednocześnie celem tej reformy było zwiększenie efektywności zarządzania i wdrażania oraz zwiększenie swobody działania, a także bardziej szczegółowe określenie zakresu osobistej odpowiedzialności i obowiązków poszczególnych urzędników,
- E. mając na uwadze, że organ budżetowy uznał, co jest oczywiste, że sprawą najwyższej wagi jest zapewnienie najlepszego wykorzystania skromnych środków, a obecnie uważa, że nadszedł czas, żeby dokonać oceny dotychczas wprowadzonych zmian i podjąć nowe inicjatywy w celu doprowadzenia do dalszej poprawy poprzez wyposażenie instytucji UE w nowe, wysokiej jakości systemy ukierunkowane na rezultat,
- F. mając na uwadze, że nastąpiły już znaczne, pozytywne zmiany pod względem ogólnego podejścia oraz postaw wobec tych kwestii, ale jednocześnie nadal istnieją znaczne możliwości osiągnięcia dalszej poprawy w zakresie zarządzania dostępnymi środkami,

Kwestie ogólne

1. uważa, że wdrożenie metodologii ABM-ABB uznać można za sukces, ponieważ doprowadziło ono do istotnej zmiany kulturowej w Komisji, a jednocześnie przyczyniło się do jasnego określenia zakresu osobistej odpowiedzialności i obowiązków poszczególnych urzędników, a także doprowadziło do wzrostu efektywności, ukierunkowania na rezultat i przejrzystości w zarządzaniu;
2. zwraca uwagę, że nadal istnieje realne zagrożenie biurokratyzacją Komisji na skutek gwałtownego wzrostu liczby uciążliwych zasad i kłopotliwych procedur; dlatego wzywa do dopracowywania procedur i zasad zarządzania na wszystkich szczeblach Komisji;
3. uważa, że pięcioletnie cele strategiczne Komisji, ostatecznie stanowiące założenia polityczne jej programowania ogółem, oraz ich coroczne odzwierciedlenia w rocznej strategii politycznej (APS), powinny być ściślej powiązane z wieloletnimi ramami finansowymi (WRF) w celu zapewnienia, że ustalanie harmonogramu realizacji i przyjmowanie tych celów dokonywane będzie w ramach jednej spójnej strategii z wykorzystaniem dostępnych zasobów, i w związku z tym uważa, że same wieloletnie ramy finansowe powinny obejmować okres 5 lat;

Środa, 25 marca 2009 r.

4. uważa, że programy UE poddaje się obecnie szczegółowej ocenie pod względem środków kontroli i legalności, ale niestety nie poświęca się takiej samej uwagi rezultatom rzeczywiście osiągniętym zgodnie z uzgodnionym harmonogramem realizacji tych programów; uważa, że w ramach corocznej oceny wyników osiągniętych przez Komisję Europejską ogółem, w tym w ramach procedury udzielania absolutorium, dużo więcej uwagi należałoby poświęcać osiąganym rezultatom;

Obowiązki

5. podkreśla, że jasne określenie i wyraźny podział obowiązków mają zasadnicze znaczenie dla zapewnienia osiągania odpowiednich rezultatów w realizacji polityki w poszczególnych obszarach oraz gwarantowania zakładanej efektywności w wykorzystywaniu środków budżetowych; podkreśla, że odpowiedzialność polityczną ponoszą komisarze; podkreśla także, że komisarze są także w pełni odpowiedzialni przed Parlamentem za należyte i skuteczne zarządzanie w swoich dyrekcjach oraz w Komisji ogółem; podkreśla, że niezbędnym elementem sukcesu jest utrzymywanie należytych stosunków pomiędzy poszczególnymi instytucjami UE, w duchu wzajemnego zaufania i wzajemnej otwartości;

6. uważa, że jest niezmiernie ważne, aby Komisja, organ wykonawczy odpowiedzialny za wdrażanie, miała odpowiednie zasoby i swobodę ruchu, ale żeby zobowiązana była do szczegółowego zdawania sprawy z osiągniętych celów oraz z wykorzystania udostępnionych jej zasobów ludzkich i finansowych; z perspektywy organu budżetowego za mniej istotne uważa kwestię sposobu, w jaki Komisja zrealizowała te cele, oraz zasad jej wewnętrznej organizacji; dlatego opowiada się za zapewnieniem Komisji odpowiednio większego zakresu swobody pod tym względem; wzywa Komisję do dokonania analizy obecnego cyklu ABB-SPP w celu zapewnienia, że jest odpowiedni pod tym względem, a także do przedstawienia wszelkich propozycji istotnych zmian;

7. uważa, że Komisja powinna ustalić jasne wskaźniki ilościowe i jakościowe, aby móc mierzyć stopień realizacji celów politycznych i administracyjnych, a także zapewnić ich porównywalność w różnych okresach;

8. przypomina, że odpowiedzialność za zarządzanie i administrację – w zakresie określonym drogą odpowiednich przepisów zawartych w regulaminie pracowniczym oraz zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami zawartą w rozporządzeniu finansowym – spoczywa także na dyrektorach generalnych dyrekcji generalnych Komisji (wyznaczonych urzędnikach zatwierdzających), pod względem sprawnego, skutecznego i oczywiście zgodnego z prawem wdrażania poszczególnych programów i realizacji polityki w poszczególnych obszarach;

9. uważa, że w przypadku większości obszarów brak jasno określonej hierarchii odpowiedzialności, która ani nie miałaby zbyt wielu szczebli, ani nie byłaby zbyt zbiurokratyzowana, może nadal stanowić przyczynę braku „brania odpowiedzialności” za określone sprawy w Komisji; oczekuje zatem przyjęcia pewnych jasno określonych wytycznych w tym zakresie, w odniesieniu do realizacji programów / wykonywania budżetu i odpowiedzi na pytanie, jaki jest wpływ ABM-ABB na tę sprawę;

10. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje dalsze prace nad szczegółowym określeniem zakresu obowiązków poszczególnych podmiotów i spowodowaniem wzrostu poczucia odpowiedzialności w Komisji; ponadto uważa, że zasadnicze znaczenie może mieć tutaj sprawne stosowanie i efektywna integracja metodologii ABM-BB jako „instrumentu zapewniającego odnoszenie sukcesów”, a nie obciążenia administracyjnego; wzywa Komisję do kontynuowania tego procesu i przedstawienia wszelkich istotnych propozycji mających na celu osiągnięcie postępów w tej sprawie;

Opinie

11. uważa, że praktyczna prezentacja oraz synteza osiągniętych rezultatów i przyznaných środków, stosowana do celów sprawozdań rocznych z działalności (AAR), ciągle jeszcze nie odzwierciedla czasu poświęconego na wypełnianie zadań administracyjnych związanych z opisywaniem celów i wnioskowanych środków na etapie przygotowań, tzn. APS – rocznych planów zarządzania i opisów zadań; w związku z tym uważa, że niezbędne jest podjęcie dalszych działań, w ramach których służby zespolone Komisji wzięłyby na siebie odpowiedzialność za realizację tego procesu, w należyty sposób;

12. podkreśla rzeczywistą konieczność otrzymania lepszych, przyjaznych dla czytelnika sprawozdań dotyczących rezultatów, żeby Parlament mógł wypełniać swoje zadania budżetowe, prawodawcze i kontrolne; uważa, że bardziej zwarte wersje odpowiednich sprawozdań rocznych z działalności oraz związanego z nimi sprawozdania podsumowującego opisującego rezultaty i wskazującego koszty powinny być udostępniane Parlamentowi i Radzie w ramach rocznej procedury budżetowej;

Środa, 25 marca 2009 r.

13. uważa, że poważnym brakiem jest to, że jak dotychczas APS oraz odpowiednie informacje budżetowe uwzględniane we wstępnym projekcie budżetu (WPB) obejmowały nowe priorytety, nie wskazując jakichkolwiek „negatywnych priorytetów”, a także że skutkiem tego cały cykl cechuje tendencja do dodawania kolejnych priorytetów bez podejmowania jakichkolwiek decyzji politycznych co do kwestii, które, biorąc pod uwagę ograniczone środki dostępne dzięki podatnikom, muszą być proporcjonalnie ograniczane dla umożliwienia realizacji najważniejszych priorytetów; podkreśla, że jest to niewątpliwie sprzeczne z podstawowymi zasadami reformy, o której tutaj mowa; z niepokojem dostrzega, że ścisłe limity dotyczące wieloletnich ram finansowych pozostawiają bardzo wąskie pole manewru;

14. odnotowuje propozycje dotyczące zwiększenia spójności pomiędzy rocznymi planami zarządzania i opisami zadań publikowanymi wraz z WPB w celu zmniejszenia obciążenia administracyjnego związanego z realizacją procesu SPP, a jednocześnie utrzymania związku pomiędzy celami i wymiernymi „ostatecznymi rezultatami”; uważa, że należy zreformować roczny plan zarządzania i zwraca się do Komisji do szybkiego podjęcia działań;

15. dlatego nadal nie jest przekonany, że w ramach realizacji procesu SPP-ABM dostatecznie bierze się pod uwagę dotychczas zgromadzone doświadczenia i osiągnięte rezultaty oraz to, jak są one uwzględniane w systemie na kolejne lata; zwraca uwagę, że jest to także związane z tym, jak znaczna liczba badań i ocen przeprowadzanych przez Komisję Europejską jest brana pod uwagę oraz jak wpływają – jak z zasady powinny wpływać – na proces przyznawania środków; w związku z tym proponuje, aby bardziej jasno zwrócić się o powiązanie z przeglądami programowymi i procesem budżetowym w warunkach oceny; ponadto proponuje, aby do rocznego sprawozdania z działalności (AAR) włączyć rozdział dotyczący zgromadzonych doświadczeń;

16. uważa, że cykl SPP-ABM powinien również obejmować ocenę ryzyka związanego z realizowaniem wyznaczonych celów politycznych;

17. jeśli chodzi o praktyczną propozycję poprawienia rezultatów realizacji programów UE, uważa, że niezbędne jest lepsze wykorzystywanie obecnych cykli zarządczych i budżetowych podczas prac nad nowym budżetem; pod względem technicznym oznacza to, że w przypadku obecnej procedury (budżet na 2010 r.) roczne sprawozdania z działalności i ich synteza za 2008 r., zawierające rezultaty odzwierciedlające, czy cele zostały zrealizowane czy nie, muszą zostać udostępnione w terminie i szerzej wykorzystane w kontekście propozycji Komisji przedłożonych w 2009 r.; podkreśla swoje pragnienie „systematycznego wyciągania konsekwencji”, jeśli chodzi o postępy w realizacji przyjętych wcześniej priorytetów i celów; krytycznie ocenia, że z roku na rok nie zwraca się dostatecznej uwagi na to, co zostało zrobione dla realizacji tych priorytetów i celów oraz na to, jak powinno to znaleźć odzwierciedlenie w kolejnych latach;

18. z zadowoleniem przyjmuje pewną poprawę w opisach działań przedstawianych wraz z WPB w celu uzasadnienia wnioskowanych środków; wyraża jednak ubolewanie, że niekiedy informacje nie mają jakości niezbędnej do uzasadnienia np. zwiększenia budżetu; wyraża także ubolewanie, że jak dotychczas organ budżetowy nie uznał za stosowne nagradzania podmiotów osiągających dobre rezultaty oraz, odwrotnie, utrzymywania na dotychczasowym poziomie, a nawet obniżania budżetów dyrekcji osiągających niedostateczne rezultaty;

W Komisji

19. uważa, że długoterminowe cele i plany, tzn. WRF i pięcioletnie cele strategiczne oraz APS, powinny być także lepiej uzasadnione i ściślej powiązane z pracami poszczególnych dyrekcji generalnych i poszczególnych służb jako istotny element motywowania pracowników i spowodowania, że będą się oni identyfikowali z nadrzędnymi celami swojej organizacji ogółem oraz że będą się uważać za osoby wnoszące swój wkład w ich realizację; zwraca się wobec tego do Komisji z prośbą o jaśniejsze powiązanie pozytywnych i negatywnych priorytetów w rocznych planach zarządzania i rocznych sprawozdaniach z działalności z ogólnymi wieloletnimi i strategicznymi celami;

20. uważa także, że z zasady takie cele strategiczne nie są niestety poddawane jakimkolwiek rzeczywistym próbom oceny pod względem poczynionych postępów; uważa, że np. można by dokonywać przeglądów śródkresowych mających na celu ustalenie, jak zrealizowane zostały cele strategiczne, a każda dyrekcja generalna mogłaby wносить wkład w realizację tego procesu, wskazując, jakie działania zostały podjęte, jakie zasoby zostały wykorzystane i jak to się przyczyniło do osiągnięcia celów nadrzędnych; podkreśla, że realizacja tego zadania w praktyce wymaga również określenia w tym strategicznym kontekście, na ile to możliwe, celów i wskaźników stosowanych w ocenie efektywności;

21. podkreśla, że ostatecznie takie zaangażowanie jest także niezbędne do odpowiedzialnego zarządzania zasobami na szczeblach operacyjnych, a także że jest np. niezbędnym elementem motywowania poszczególnych zespołów do poszukiwania wydajnych metod pracy, znajdowania oszczędności, kiedy jest to możliwe, współpracy z innymi dyrekcjami itp.;

Środa, 25 marca 2009 r.

22. uważa, że metodologia ABB-ABM powinna zostać dopracowana w sposób zapewniający większą przejrzystość i łatwiejszy dostęp do wyjaśnień dotyczących podziału odpowiedzialności pomiędzy funkcjami centralnymi i zdecentralizowanymi w Komisji, a co istotne – w sposób zapewniający jasno określone wytyczne co do liczby i kosztów pracowników/zasobów wykorzystywanych do zapewnienia administracyjnego wsparcia i sprawowania funkcji koordynacyjnych, w tym wsparcia dla samego cyklu ABB-ABM, i przyczyniający się tym samym do zapewnienia odpowiedniej równowagi pomiędzy podejściem scentralizowanym i podejściem zdecentralizowanym;

Uwagi końcowe

23. zwraca się do Komisji o większą integrację i uproszczenie cyklu SPP-ABM w celu zapewnienia możliwości należytego wzięcia pod uwagę, podczas przydzielania zasobów ludzkich i finansowych, rzeczywistych rezultatów realizacji polityki i działań w poszczególnych obszarach; podkreśla, że przyjęcie i stosowanie takiego podejścia powinno także spowodować identyfikację ewentualnych „priorytetów negatywnych”;

24. uważa, że należy rozważyć przekształcenie rocznej strategii politycznej w proces, w ramach którego wyniki z lat poprzednich uwzględniałoby się w sposób systematyczny, co zmniejszyłoby obciążenie administracyjne Komisji;

25. podkreśla, że uproszczenia i ulepszenia prezentacji powinny również dotyczyć treści kluczowych dokumentów SPP-ABM, takich jak sprawozdania roczne z działalności Komisji oraz sprawozdania syntetyczne, aby dokumenty te lepiej odpowiadały potrzebom organu budżetowego i udzielającego absolutorium;

26. nalega, żeby podjęcie tego kroku nie skutkowało wzrostem obciążenia administracyjnego; dlatego wzywa Komisję do przeprowadzenia szczegółowej analizy kosztów administracyjnych cyklu SPP-ABM w celu identyfikacji ewentualnych uproszczeń administracyjnych, a także do dokładnego monitorowania odpowiedniego przydzielania zasobów ludzkich, szczególnie w kontekście działań związanych z programowaniem i budżetowaniem;

27. zwraca się do Komisji o zdanie Parlamentowi sprawy w kolejnym sprawozdaniu z przeglądu (jeszcze przed pierwszym czytaniem w Parlamencie projektu budżetu na 2010 r.) zarówno z rezultatów takich analiz, jak i z działań zrealizowanych i postępów poczynionych w odniesieniu do wniosków zawartych w niniejszej rezolucji;

28. uważa, że należy położyć większy nacisk na określenie kryteriów jakościowych, które informacje o wynikach powinny spełniać;

29. ponadto wzywa Komisję do informowania Parlamentu o działaniach podjętych w celu dokonania oceny i zwiększenia sprawności i skuteczności organizacyjnej, szczególnie w przypadku podziału funkcji wsparcia administracyjnego i funkcji koordynacyjnych pomiędzy szczeble centralne i szczeble operacyjne Komisji;

30. podkreśla, że niezbędne jest zapewnienie wyraźniejszego związku pomiędzy AAR, APS i WPR Komisji, a także że niezbędne jest promowanie powiązania w ramach perspektywy budżetowej działań związanych z programowaniem z działaniami związanymi z budżetowaniem, poprzez zapewnienie ściślejszego związku pomiędzy MFF, planem strategicznym Komisji i APS;

31. uważa, że wprowadzenie takich ulepszeń spowodowałoby, że metodologia ABB-ABM stałaby się efektywnym instrumentem budżetu zorientowanego na rezultaty i przyczyniała się do rozwoju w Komisji kultury odpowiedzialności;

32. uważa, że Parlament powinien dokonać przeglądu sposobu, w jaki wykorzystywane są informacje o wynikach zawarte w dokumentach SPP-ABM w celu wzmocnienia dialogu z Komisją;

*

* * *

33. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 25 marca 2009 r.

Śródkresowy przegląd ram finansowych na lata 2007-2013

P6_TA(2009)0174

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie śródkresowego przeglądu ram finansowych na lata 2007-2013 (2008/2055(INI))

(2010/C 117 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat WE, a w szczególności jego art. 268-280,
- uwzględniając trwający proces ratyfikacji Traktatu Lizbońskiego,
- uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne (PMI) z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 8 czerwca 2005 r. w sprawie wyzwań politycznych i środków budżetowych w rozszerzonej Unii w latach 2007-2013 ⁽²⁾,
- uwzględniając dokument roboczy Komisji „Reformowanie budżetu, zmienianie Europy” z dnia 3 listopada 2008 r. (SEC(2008)2739),
- uwzględniając wyniki konferencji pt. „Reformowanie budżetu, zmienianie Europy”, zorganizowaną przez Komisję w dniu 12 listopada 2008 r.,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie projektu budżetu ogólnego Unii Europejskiej na 2008 r. (wszystkie sekcje) ⁽³⁾ i z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie projektów budżetu ogólnego Unii Europejskiej na 2009 r. (wszystkie sekcje) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 marca 2007 r. w sprawie przyszłości zasobów własnych Unii Europejskiej ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie zmienionego wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami w zakresie wieloletnich ram finansowych ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego instrument umożliwiający szybkie reagowanie na gwałtowny wzrost cen żywności w krajach rozwijających się ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 lutego 2008 r. w sprawie czwartego sprawozdania w sprawie spójności gospodarczej i społecznej ⁽⁸⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. C 124 E z 25.5.2006, s. 373.⁽³⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 454.⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0622.⁽⁵⁾ Dz.U. C 27 E z 31.1.2008, s. 214.⁽⁶⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 263.⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0576.⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0068.

Środa, 25 marca 2009 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 marca 2008 r. w sprawie oceny funkcjonowania reformy WPR⁽¹⁾,
  - uwzględniając konkluzje posiedzeń Rady Europejskiej w dniach 15-16 grudnia 2005 r., 21-22 czerwca 2007 r. i 11-12 grudnia 2008 r.,
  - uwzględniając odpowiedź Europejskiego Trybunału Obrachunkowego na komunikat Komisji pt. „Reformowanie budżetu, zmienianie Europy” (SEC(2007)1188),
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych, jak również Komisji Rozwoju, Komisji Kontroli Budżetowej, Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Rozwoju Regionalnego i Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0110/2009),
- A. mając na uwadze, że w dniu 17 maja 2006 r. Parlament Europejski, Rada i Komisja zawarły porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami („PMI z dnia 17 maja 2006 r.”) po intensywnych negocjacjach na podstawie stanowiska negocjacyjnego Parlamentu Europejskiego z dnia 8 czerwca 2005 r., opartego o wnikliwą analizę potrzeb mającą na celu określenie priorytetów politycznych, a także porozumienie osiągnięte przez państwa członkowskie w 2005 r.,
- B. mając na uwadze, że PMI z dnia 17 maja 2006 r. stanowi, że Komisja przygotowuje sprawozdanie na temat funkcjonowania PMI do końca 2009 r. i wzywa Komisję do przeprowadzenia pełnego i szeroko zakrojonego przeglądu obejmującego wszystkie aspekty wydatków UE, włączając w to wspólną politykę rolną, a także zasoby, w tym rabat Wielkiej Brytanii, i do przedłożenia sprawozdania w roku 2008/2009,
- C. mając na uwadze, że we wrześniu 2007 r. Komisja zainicjowała szeroko zakrojone konsultacje społeczne, w ramach których przekazano ponad 300 uwag, a w dniu 12 listopada 2008 r. zorganizowała konferencję pt. „Reformowanie budżetu, zmienianie Europy”, która stanowiła pierwszy etap procesu przeglądu,
- D. mając na uwadze, że najpóźniej jesienią 2009 r. Komisja zamierza przedłożyć komunikat, w którym przedstawi główne kierunki, które powinny mieć zastosowanie podczas opracowywania następnych ram finansowych, i powinna przedstawić sprawozdanie na temat funkcjonowania PMI z dnia 17 maja 2006 r. (etap drugi procesu), natomiast wnioski dotyczące następnych wieloletnich ram finansowych (WRF) i PMI zostaną przedłożone przez następną Komisję (etap trzeci) w 2010 r.,
- E. mając na uwadze, że proces ratyfikacji traktatu lizbońskiego nie został jeszcze zakończony,
- F. mając na uwadze, że zgodnie z postanowieniami finansowymi traktatu lizbońskiego WRF będą miały charakter prawnie wiążący na mocy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i będą ustalane „na okres co najmniej pięciu lat”,
- G. mając na uwadze, że traktat lizboński zakłada rozszerzenie kompetencji Unii Europejskiej, czego konsekwencje mogą zostać odzwierciedlone w szeregu nowych polityk, na które mogą być wymagane właściwe podstawy prawne i środki,
- H. mając na uwadze, że instytucje powinny zadbać o to, by harmonogram następnych ram finansowych zapewniał legitymację demokratyczną i w jak największym stopniu zgodność czasu obowiązywania z kadencją Komisji i Parlamentu, biorąc pod uwagę ewentualne dostosowanie i przedłużenie obecnych WRF do 2015/2016 r.,
- I. mając na uwadze, że mianowanie nowej Komisji i przesłuchania, które odbędą się w tym kontekście, powinny stanowić dla nowo wybranego Parlamentu możliwość przesłuchania i oceny nowych komisarzy w zakresie ich odnośnych priorytetów politycznych oraz uznanych w tym celu za konieczne budżetów,

(1) Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0093.

Środa, 25 marca 2009 r.

J. mając na uwadze, że śródkresowa ocena trwających programów legislacyjnych, która ma odbyć się w 2010-2011 r., stanowi zasadniczą podstawę przyszłej oceny trwających programów i przyszłych priorytetów oraz powinna być należycie uwzględniona w kontekście ewentualnego dostosowania i przedłużenia obecnych ram finansowych do końca 2015/2016 r.,

1. przypomina, że obecny Parlament w znacznym stopniu przyczynił się do przyjęcia WRF na lata 2007-2013 oraz PMI z dnia 17 maja 2006 r., równocześnie umożliwiając ciągłość prawodawstwa wspólnotowego dzięki rozpoczęciu licznych programów wieloletnich; uważa, że większość zaleceń zawartych w sprawozdaniu Parlamentu jest nadal aktualna, ponieważ opiera się na podejściu oddolnym wprowadzającym powiązanie między zadaniami i obietnicami a niezbędnymi środkami budżetowymi; w tym kontekście jest zdania, że niektóre ogólne zasady i wytyczne oparte na przeszłych doświadczeniach powinny zostać przekazane następnemu Parlamentowi;

Podejście trzyetapowe

2. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji polegającą na zorganizowaniu szeroko zakrojonych konsultacji publicznych celem znalezienia nowych pomysłów i pojawiających się tendencji; przypomina jednak, że w granicach prerogatyw instytucjonalnych poszczególnych instytucji Parlament jest uprawniony do zbadania innych rozwiązań i kierunków myślenia w oparciu o samodzielnie zaplanowane konsultacje i przesłuchania;

3. uważa, że w ciągu ostatnich dwóch lat po wejściu w życie obecnych WRF (2007-2013) i PMI z dnia 17 maja 2006 r. poczyniono pewne postępy w odniesieniu do trzech filarów określonych przez Parlament w swojej rezolucji z dnia 17 maja 2006 r. w sprawie zawarcia porozumienia międzyinstytucjonalnego ⁽¹⁾, zakładających: pogodzenie priorytetów politycznych i potrzeb finansowych, modernizację struktury budżetu oraz poprawę jakości wykonania budżetu UE; zauważa jednak, że nadal możliwe są dalsze usprawnienia, jak zrealizowanie uzgodnionego wówczas poświadczenia wiarygodności (DAS), uproszczenie zasad i poprawa wykorzystania już zaplanowanych, ale w znacznej mierze niespożytkowanych funduszy;

4. przypomina, że zdaje sobie sprawę z faktu, iż w ostatecznym porozumieniu pewne problemy – jak wprowadzenie regionalnych i krajowych deklaracji w zakresie zarządzania – nadal pozostają nierozwiązane; podkreśla potrzebę zapewnienia dodatkowych środków na priorytety polityczne UE, w szczególności Galileo, Europejski Instytut Technologiczny i instrument żywnościowy oraz znalezienie rozwiązania za pomocą istniejących instrumentów PMI z dnia 17 maja 2006 r.; zauważa, że sama Rada nie była w stanie wdrożyć porozumienia Rady Europejskiej zakładającego przeznaczenia 5 mld euro z budżetu UE na plan żywienia i utrzymania koniunktury; jest zdania, że konieczne będą dalsze dostosowania w ramach obecnych WRF i PMI w oparciu o wystarczający i ambitny przegląd;

5. zaznacza, że należy wprowadzić rozróżnienie pomiędzy przeglądem niektórych programów w ramach obecnych WRF w oparciu o śródkresowy przegląd prawodawstwa, który odbędzie się w 2010-2011 r., istniejące wyzwania wynikające z niewystarczającego finansowania działów 4 i 1a oraz nowe wyzwania takie jak energia i zmiany klimatu obywatelstwo, wolność, bezpieczeństwo i sprawiedliwość, walka z przestępczością, Wspólna Polityka Zagraniczna i Bezpieczeństwa (WPZiB) oraz inne polityki związane z nowymi kompetencjami określonymi w traktacie z Lizbony, a przygotowaniem nowych WRF; podkreśla, że przedłużenie obowiązywania obecnych WRF tym bardziej czyni z ambitnego przeglądu śródkresowego niezbędny warunek wstępny;

6. podkreśla, że obecny kontekst i szereg niewiadomych związanych z jednej strony z procesem ratyfikacji traktatu lizbońskiego, a z drugiej strony z końcem obecnej kadencji Parlamentu, wynikiem wyborów europejskich i utworzeniem nowej Komisji w obecnych warunkach gospodarczych nie pozwalają na zajęcie szczegółowych stanowisk mających na celu przeprowadzenie ambitnego przeglądu w nadchodzących miesiącach; podkreśla jednak, że ambitny przegląd winien stanowić pilny priorytet dla nowego Parlamentu i Komisji;

⁽¹⁾ Dz.U. C 297 E z 7.12.2006, s. 182.

Środa, 25 marca 2009 r.

7. w związku z powyższym jest zdania, że realistyczny śródkresowy przegląd powinien odbyć się w trzech etapach:
- (a) (i) rozwiązanie problemów i nierozstrzygniętych kwestii w kontekście rocznych procedur budżetowych, w miarę możliwości dzięki większej elastyczności i, w razie potrzeby, wykorzystanie części marginesu poniżej pułapu zasobów własnych,
  - (ii) analiza oceny śródkresowej,
  - (b) (i) przygotowanie do ewentualnego dostosowania i przedłużenia obecnych WRF do 2015/2016 r., aby umożliwić dogodne wprowadzenie systemu pięcioletnich WRF, nadających każdemu Parlamentowi i każdej Komisji na czas trwania ich kadencji odpowiedzialność polityczną za dane WRF;
  - (ii) ewentualne dostosowania i przedłużenie obecnych programów zgodnie z tym, co przewiduje prawodawstwo (2010-2011 r.) wraz z ewentualnym przedłużeniem WRF, czego Parlament domagał się już kilkakrotnie,
  - (c) przygotowanie do rozpoczęcia następných WRF w 2016/2017 r.; ten etap wejdzie w zakres kompetencji Parlamentu wybranego w 2014 r.;

Zasady ogólne

8. przypomina, że pułap zasobów własnych stanowi 1,31 % DNB UE w środkach na zobowiązania i 1,24 % DNB UE w środkach na płatności; przypomina również, że co roku powstają znaczne marginesy poniżej pułapów ustanowionych ramami finansowymi, zwłaszcza w środkach na płatności (8 300 000 000 EUR w 2007 r., 13 000 000 000 EUR w 2008 r., 7 800 000 000 EUR w 2009 r.); ponadto przypomina o istnieniu dużych marginesów pomiędzy pułapami WRF a pułapem zasobów własnych UE ⁽¹⁾ (36 600 000 000 EUR w 2010 r., 44 200 000 000 EUR w 2011 r., 45 000 000 000 EUR w 2012 r. i 50 600 000 000 EUR w 2013 r.) ⁽²⁾;

9. potwierdza swoje stanowisko wyrażone w wyżej wymienionej rezolucji z dnia 29 marca 2007 r., w którym podkreślił, że „związek polityczny pomiędzy reformą dochodów a przeglądem wydatków jest nieuchronny i w pełni zasadny”; jest zdania, że oba procesy powinny odbywać się równolegle, tak aby wspólnie umożliwiły kompleksową i zintegrowaną reformę mającą na celu stworzenie nowego systemu finansowania i wydatków UE najpóźniej dla WRF wchodzących w życie w 2016/2017 r., co oznaczałoby konieczność uprzedniego przeprowadzenia prac przygotowawczych, w tym ratyfikacji; wzywa do rozwiązania systemu pozwalającego na sprowadzenie korzyści i obciążenia państw członkowskich do bardziej odpowiedniego poziomu;

10. jest zdania, że obecny światowy kryzys gospodarczy nie może odbić się na ogólnej wielkości zasobów UE, nawet jeśli krzywa DNB państw członkowskich przestanie stale rosnać; dlatego jest przekonany, że wydatki UE powinny koncentrować się na politykach o wyraźnej europejskiej wartości dodanej, w pełni zgodnie z zasadami pomocniczości, proporcjonalności i solidarności; przypomina, że w czasie kryzysu miarą tej wartości dodanej jest w znacznym stopniu fundamentalna zasada solidarności między europejskimi narodami;

11. podkreśla, że należyte zarządzanie finansami, usprawnione zarządzanie przez państwa członkowskie i Komisję odpowiadające priorytetom politycznym i potrzebom finansowym powinno pozostać priorytetem na nadchodzące lata, a do realizacji tego celu należy dążyć poprzez wcześniejsze określanie priorytetów „pozytywnych” i „negatywnych”, a nie nakładanie narzucanie sobie określonych pułapów, w związku z czym uważa, że WRF powinny cechować się większą elastycznością; podkreśla, że UE stoi przed wyzwaniem (kryzys żywiołowy, energetyczny i finansowy) na niezrównaną w jej historii skalę; jest zdania, że prawdziwie wspólnotowa reakcja na te kryzysy wymaga zastosowania międzynarodowych środków prawnych i budżetowych;

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2000/597/WE, Euratom z dnia 29 września 2000 r. w sprawie systemu środków własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 253 z 7.10.2000, s. 42).

⁽²⁾ Pułap wynoszący 1,24 % zasobów własnych a pułap WRF oparty na szacowanym DNB UE-27 w 2009 r.

Środa, 25 marca 2009 r.

12. uważa, że ze względu na fakt, iż priorytety polityki Unii stale się zmieniają na skutek globalizacji, zmian demograficznych, rozwoju technologicznego, potrzeby zapewnienia bezpiecznych i różnorodnych źródeł dostaw energii oraz zmian klimatycznych, istotnym krokiem będzie dokonanie ponownej oceny i optymalizacji wydatków UE w celu osiągnięcia najwyższej wartości dodanej i najbardziej skutecznych działań UE;

13. jest przekonany, że większa elastyczność w obrębie działów i pomiędzy nimi stanowi bezwzględnie konieczność, aby zapewnić Unii zdolność funkcjonowania, nie tylko po to, by stawić czoła nowym wyzwaniom, przed którymi staje, ale także ułatwić proces podejmowania decyzji w ramach instytucji; oczekuje, że zgodnie z deklaracją nr 1 PMI z dnia 17 maja 2006 r. Komisja podejmie właściwie inicjatywę w tym kontekście w swoich nadchodzących wnioskach;

14. przypomina, że w pkt 21 PMI stwierdza się, iż „ramy finansowe mogą w przypadku wystąpienia nieprzewidzianych okoliczności, na wniosek Komisji, zostać zmienione zgodnie z pułapem zasobów własnych”; ponownie wyraża krytykę wobec nieracjonalnego zachowania Rady, która stale sprzeciwia się wykorzystaniu tej możliwości zmiany;

15. potwierdza, że oczekuje konkretnej i szybkiej poprawy wdrażania przez państwa członkowskie i Komisję polityk UE, zwłaszcza polityki spójności; stanowczo oczekuje, że wspólne zobowiązanie przyjęte przez Komisję i Radę w imieniu państw członkowskich w listopadzie 2008 r. dotyczące uproszczenia procedur (zwłaszcza Systemy Kontroli Zarządzania (MCS)) w celu przyspieszenia płatności oraz zapewnienia pozytywnych skutków dla przyjmowania budżetu na nadchodzące lata; jest gotowy do podjęcia działań politycznych i administracyjnych, jeżeli sytuacja nie ulegnie zmianie; sugeruje, że uproszczenie procedur musi być priorytetem również w innych dziedzinach, np. badaniach i innowacjach oraz polityce wobec MŚP;

16. zaznacza, że skutecznemu zarządzaniu wydatkami UE należy nadać wysoce priorytetowy charakter; zauważa również, że szczególnie istotne jest, aby fundusze przydzielane były w oparciu o obiektywne kryteria i ciągłą ocenę wyników; uznaje, że w związku z tym należy wspierać silne i skuteczne partnerstwa publiczno-prywatne (PPP);

17. ubolewa z racji niewielkich postępów w debacie nad reformą systemu finansowania budżetu UE, która wraz z kryzysem gospodarczym stała się tym pilniejsza; ubolewa w szczególności, że okazji ustanowienia systemu sprzedaży uprawnień do emisji gazów cieplarnianych w drodze licytacji nie wykorzystano do otwarcia fundamentalnej debaty politycznej nad przeznaczeniem nowych środków publicznych utworzonych za sprawą decyzji UE; wzywa do wszczęcia tej debaty przy okazji najbliższego przeglądu śródkresowego obecnych WRF;

18. zauważa, że znaczna część celów Unii została uwzględniona przez państwa członkowskie w budżetach krajowych; nalega, aby zmobilizowane w ten sposób środki były rejestrowane i podawane do wiadomości publicznej w poszczególnych państwach członkowskich, tak aby w lepszym stopniu oszacować starania, które wszyscy podejmują, i ocenić kwoty, które należy przewidzieć w budżecie UE w dziedzinach wymagających pobudzenia lub uzupełnienia starań państw członkowskich;

Uwagi szczegółowe

19. jest zdecydowany znaleźć właściwe finansowanie dla nowych lub dodatkowych polityk, które mogą wynikać z ewentualnego wejścia w życie traktatu lizbońskiego (np. polityka energetyczna i kosmiczna, badania w ramach działu 1a; współpraca sądownicza w ramach działu 3a; młodzież, sport, polityka informacyjna i komunikacyjna, zdrowie publiczne w ramach działu 3b; pomoc humanitarna, Europejska Służba Działań Zewnętrznych w ramach działu 4);

20. przypomina, że działy 1a, 3 i 4 są już niedofinansowane w ramach obecnych WRF; podkreśla, że dodatkowe polityki nie powinny zmieniać równowagi pomiędzy głównymi kategoriami obecnych WRF ani zagrażać istniejącym priorytetom; podkreśla również, że jeżeli państwa członkowskie będą dalej nalegać na „podejście dotyczące 1 %”, nie będzie innej możliwości finansowania z budżetu nowych priorytetów, co jest nie do przyjęcia dla Rady i wywoła absolutny sprzeciw Parlamentu;

Środa, 25 marca 2009 r.

21. uważa, że zapewnienie Unii środków na spełnienie jej ambicji politycznych w obszarach takich jak bezpieczeństwo energetyczne i walka ze zmianami klimatu powinno być częścią przeglądu krótkookresowego, niezależnego od wejścia w życie traktatu lizbońskiego; jest gotowy zbadać możliwość utworzenia szczegółowego funduszu na ten cel; podkreśla, że musi to również stanowić najwyższy priorytet następnych WRF, najlepiej poprzez globalne porozumienie w sprawie sposobów finansowania polityki dotyczącej zmian klimatu; rozważa utworzenie w perspektywie długoterminowej nowej kategorii powiązania z przeciwdziałaniem zmianom klimatycznym wszystkich istotnych dla budżetu dziedzin polityki;
22. podkreśla konieczność spójności polityki w tym względzie i wskazuje na potrzebę kontroli wszystkich najważniejszych programów pod kątem zmian klimatu – w tym rolnictwa, programów spójności, sieci transportowych i energetycznych oraz programów rozwojowych;
23. potwierdza gotowość do rozpoczęcia negocjacji z Radą i Komisją na temat finansowania projektów w zakresie energetyki i sieci (łącznie szerokopasmowa) w kontekście planu naprawy gospodarczej UE;
24. podkreśla, że obecnego kontekstu spowolnienia gospodarczego nie należy wykorzystywać jako pretekstu do zwłoki, lecz przeciwnie, należy upatrywać w nim okazji do zwiększenia inwestycji w technologie ekologiczne;
25. nalega na dążenie do realizacji celu, jakim jest zwiększenie wydatków na badania i innowacje do 3 % DNB UE do 2010 r.; podkreśla, że badania naukowe, infrastruktura naukowa, rozwój technologiczny i innowacje są centralnymi elementami strategii lizbońskiej i kluczowymi czynnikami zapewniającymi wzrost gospodarczy, tworzenie miejsc pracy, trwały rozwój i konkurencyjność UE;
26. podkreśla potencjał programów w dziedzinie edukacji, kultury i młodzieży dotyczący zbliżenia Europy do jej obywateli oraz promowania różnorodności kulturowej i wzajemnego zrozumienia, oprócz roli, którą edukacja odgrywa w realizacji celów lizbońskich oraz dostosowaniu zdolności do nowych wyzwań i możliwości pojawiających się w wyniku kryzysu finansowego i gospodarczego oraz zmian klimatu;
27. przypomina o chronicznym niedofinansowaniu działu 4 „UE jako partner na arenie międzynarodowej”; zwraca się do Komisji o przedstawienie wniosków dotyczących: finansowania w perspektywie długoterminowej celem wsparcia realizacji milenijnych celów rozwoju; zobowiązań wynikających z międzynarodowego porozumienia w sprawie zmian klimatu, niezależnie od pomocy rozwojowej; zapobiegania konfliktom i promowania praw człowieka i wolności podstawowych; wiarygodnej polityki sąsiedztwa; i WPZiB/EPBiO (podlegającym odpowiednim procedurom udzielenia absolutorium), aby uniknąć niekończących się negocjacji z Radą, które powtarzają się podczas rocznych procedur budżetowych; przypomina, że nowe potrzeby należy finansować za pomocą dodatkowych środków;
28. przypomina zobowiązania państw członkowskich z 2005 r. poczynione z myślą o realizacji celu zakładającego przeznaczenie 0,7 % DNB UE na oficjalną pomoc rozwojową (ODA) w 2015 r.; jest zdania, że wsparcie z budżetu UE może stanowić ważną zachętę, która pomoże państwom członkowskim w realizacji tego celu; ponawia wolę włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju do budżetu ogólnego celem zwiększenia przejrzystości wraz z procedurami podejmowania decyzji przy udziale i pod kontrolą Parlamentu;
29. z myślą o przejrzystości zwraca się do Parlamentu wybranego w 2009 r. o włączenie funduszy aktualnie funkcjonujących poza budżetem do zwykłej struktury budżetowej;
- *
- *   *
30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Środa, 25 marca 2009 r.

Umowa o partnerstwie gospodarczym WE-CARIFORUM

P6_TA(2009)0175

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie Umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Cariforum, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony

(2010/C 117 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 25 września 2003 r. w sprawie Piątej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Konkun ⁽¹⁾, z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie oceny realizacji rundy dauhańskiej po wejściu w życie decyzji Rady Generalnej WTO z dnia 1 sierpnia 2004 r. ⁽²⁾, z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowań do Szóstej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Hongkongu ⁽³⁾, z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) ⁽⁴⁾, z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy dauhańskiej po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu ⁽⁵⁾, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: planowanie polityki handlowej z myślą o maksymalizacji przyczyniania się handlu do walki z ubóstwem ⁽⁶⁾, z dnia 7 września 2006 r. w sprawie zawieszenia negocjacji dotyczących dauhańskiej agendy rozwojowej ⁽⁷⁾, z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁸⁾, z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) i dostępu do leków ⁽⁹⁾, z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽¹⁰⁾ oraz swoje stanowisko z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 964/2007 i (WE) nr 1100/2006 ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 września 2002 r. w sprawie zalecenia dla Komisji dotyczącego negocjacji umów o partnerstwie gospodarczym z krajami i regionami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 lutego 2009 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym na rozwój ⁽¹³⁾,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie gospodarczym między państwami Cariforum z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony,
- uwzględniając wspólną deklarację w sprawie podpisania Umowy o partnerstwie gospodarczym,
- uwzględniając umowę partnerską zawartą między państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu),
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z kwietnia 2006 r., października 2006 r., maja 2007 r., października 2007 r., listopada 2007 r. i maja 2008 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, s. 393.

⁽²⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, s. 397.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s. 126.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 121.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 261.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 305 E, z 14.12.2006, s. 244.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 591.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0252.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 273 E z 14.11.2003, s. 305.

⁽¹³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0051.

Środa, 25 marca 2009 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (COM(2007)0635),
  - uwzględniając Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), w szczególności jego art. XXIV,
  - uwzględniając deklarację ministerialną z czwartej sesji Konferencji Ministerialnej WTO uchwaloną w dniu 14 listopada 2001 r. w Ad-Dausze,
  - uwzględniając deklarację ministerialną z szóstej sesji Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu, przyjętą w dniu 18 grudnia 2005 r. w Hongkongu,
  - uwzględniając sprawozdanie i zalecenia grupy zadaniowej ds. pomocy na rzecz wymiany handlowej, uchwalone przez Radę Generalną WTO w dniu 10 października 2006 r.,
  - uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., w której określono milenijne cele (MCR) rozwoju jako kryteria wspólnie ustalone przez społeczność międzynarodową w celu wyeliminowania ubóstwa,
  - uwzględniając komunikat z Gleneagles, przyjęty przez grupę G8 w dniu 8 lipca 2005 r.,
  - uwzględniając art. 108 ust. 5 w związku z art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że z dniem 1 stycznia 2008 r. wcześniejsze stosunki handlowe UE z krajami AKP – zapewniające im jednostronny dostęp na preferencyjnych zasadach do rynków UE – przestały być zgodne z zasadami WTO,
- B. mając na uwadze, że umowy o partnerstwie gospodarczym są zgodne z zasadami WTO i mają na celu wsparcie integracji regionalnej oraz propagowanie stopniowej integracji gospodarek krajów AKP z gospodarką światową, wspomagając tym samym ich zrównoważony rozwój społeczno-gospodarczy oraz przyczyniając się do globalnych wysiłków na rzecz eliminacji ubóstwa w krajach AKP,
- C. mając na uwadze, że EPA należy wykorzystać do budowania długotrwałych stosunków, w ramach których handel wspiera rozwój,
- D. mając na uwadze, że obecny kryzys finansowy i gospodarczy oznacza, że polityka handlowa będzie odgrywała większą niż kiedykolwiek rolę w krajach rozwijających się,
- E. mając na uwadze, że wpływ skomplikowanych i dalekosiężnych zobowiązań zawartych w przedmiotowych umowach na kraje i regiony może być bardzo istotny,
- F. mając na uwadze, że umowa EPA będzie nieuchronnie warunkować zakres i treść przyszłych umów zawieranych pomiędzy państwami Cariforum a innymi partnerami handlowymi oraz stanowisko regionu w negocjacjach,
- G. mając na uwadze, że poszczególne państwa Cariforum mają osobne harmonogramy liberalizacji, które do pewnego stopnia pokrywają się pomiędzy krajami i z czasem zbiegają się, tworząc harmonogram regionalny; mając na uwadze, że celem Wspólnoty Karaibskiej (Caricom) jest ustanowienie wspólnego rynku do 2015 r.,
- H. mając na uwadze, że bezpośrednie skutki reguł handlowych ustanowionych przez EPA mogłyby być o wiele większe od samej tylko likwidacji taryf celnych,
- I. mając na uwadze, że ulepszonym regułem handlowym musi towarzyszyć zwiększenie poparcia dla związanej z handlem pomocy,

Środa, 25 marca 2009 r.

- J. mając na uwadze, że celem unijnej strategii pomocy na rzecz wymiany handlowej jest wspieranie zdolności krajów rozwijających się do wykorzystywania nowych możliwości handlowych,
- K. mając na uwadze, że ostatnie zdanie art. 139 ust. 2 umowy stanowi: „Żadne z postanowień niniejszej Umowy nie będzie interpretowane jako ograniczające możliwości Stron oraz państw Cariforum - sygnatariuszy wspierania dostępu do leków”,
- L. mając na uwadze, że EPA zawiera deklaracje w sprawie współpracy na rzecz rozwoju, natomiast nie obejmuje prawnie wiążących zobowiązań w zakresie finansowania,
1. podkreśla, że umów EPA nie można uważać za satysfakcjonujące, jeżeli nie zmierzają do osiągnięcia następujących celów: udzielenie krajom AKP wsparcia finansowego na zrównoważony rozwój, promowanie większego włączenia tych państw do handlu światowego, wzmocnienie procesu regionalizacji, ożywienie wymiany handlowej między Unią Europejską a krajami AKP oraz wspieranie różnorodności gospodarczej strefy AKP;
  2. przypomina, że EPA musi wspierać cele, strategię i priorytety rozwoju państw Cariforum nie tylko za sprawą jej struktury i treści, ale również sposobu i warunków jej wykonywania;
  3. zauważa, że EPA powinna przyczynić się do realizacji milenijnych celów rozwoju;
  4. wzywa Komisję, aby wyjaśniła swoje stanowisko w sprawie deklarowanego celu UE, jakim jest ograniczanie istniejących rajów podatkowych; przypomina w związku z tym, że 8 z 14 państw CARIFORUM będących sygnatariuszami umowy o partnerstwie gospodarczym figuruje na liście rajów podatkowych sporządzonej przez OECD oraz że umowa o partnerstwie gospodarczym z państwami CARIFORUM przewiduje liberalizację rachunków bieżących wszystkich obywateli (art. 122), liberalizację rachunków kapitałowych inwestorów (art. 123) oraz praktycznie nieograniczoną działalność transgraniczną w zakresie usług finansowych, w tym funkcjonowanie „usług powierniczych” oraz „pozagiełdowych instrumentów” pochodnych (art. 103, B-6);
  5. podkreśla, że głównym celem EPA WE-Cariforum jest przyczynienie się do osiągnięcia MCR za pomocą celów w zakresie rozwoju, zmniejszenia ubóstwa i poszanowania praw człowieka;
  6. wzywa Komisję do dołożenia wszelkich starań w celu ponownego rozpoczęcia negocjacji w sprawie dauhańskiej agendy rozwoju oraz zagwarantowania, że umowy dotyczące liberalizacji handlu nadal będą wspierać rozwój krajów biednych;
  7. jest przekonany, że całościowe EPA powinny stanowić uzupełnienie umowy w sprawie dauhańskiej agendy rozwoju, a nie rozwiązanie alternatywne dla krajów AKP;
  8. podkreśla znaczenie handlu wewnątrzregionalnego oraz potrzebę zwiększenia regionalnych połączeń handlowych w celu zapewnienia zrównoważonego rozwoju w danym regionie; podkreśla znaczenie współpracy i zgodności między poszczególnymi podmiotami regionalnymi;
  9. wyraża zaniepokojenie z powodu faktu, że pomimo mandatu negocjacyjnego Komisji w zakresie EPA, przyjętego przez Radę w dniu 17 czerwca 2002 r., według którego w trakcie negocjacji szczególną uwagę należy poświęcić szczególnym interesom najbardziej oddalonych regionów Wspólnoty, oraz że w tym kontekście EPA mogłyby w szczególności przewidywać postanowienia dotyczące szczególnych środków wspierających produkty z tych regionów, z myślą o włączeniu ich w perspektywie krótkoterminowej do handlu międzyregionalnego, zgodnie z przepisami WTO, interesy najbardziej oddalonych regionów nie zostały w wystarczającym stopniu wzięte pod uwagę w wielu aspektach, na które rady regionalne zwróciły uwagę Komisji, oraz że w konsekwencji włączenie regionów najbardziej oddalonych do handlu międzyregionalnego w perspektywie krótkoterminowej zostało zaniedbane;
  10. zachęca do dalszego obniżania taryf między krajami rozwijającymi się i grupami regionalnymi, które stanowią obecnie od 15 do 25 % wartości wymiany handlowej, aby w dalszym stopniu promować handel na linii południe – południe, wzrost gospodarczy i integrację regionalną;

Środa, 25 marca 2009 r.

11. przypomina, że prawdziwy rynek regionalny jest podstawą dla udanego wdrożenia EPA oraz że regionalna integracja i współpraca są niezbędne do rozwoju społecznego i gospodarczego państw Cariforum;
12. podkreśla, że wykonywanie umowy musi odpowiednio uwzględniać procesy integracyjne w Cariforum, w tym cele i zamierzenia jednolitego rynku i gospodarki Caricom (CSME), przedstawione w zmienionym traktacie z Chaguaramas;
13. przypomina, że państwa Cariforum będące członkami Caricom podjęły zobowiązania w dziedzinach, które nie są dotąd uregulowane w ramach CSME lub w pełni wdrożone, w tym w zakresie usług finansowych i innych, inwestycji, konkurencji, zamówień publicznych, handlu elektronicznego, własności intelektualnej, swobodnego przepływu towarów oraz środowiska; zwraca się o należyte uwzględnienie CSME we wdrażaniu przepisów w tych dziedzinach, zgodnie z art. 4 ust. 3 EPA WE-Cariforum;
14. wzywa odpowiednie kraje do dostarczenia jasnych i przejrzystych informacji na temat swojej sytuacji gospodarczej i politycznej oraz rozwoju w celu ulepszenia współpracy z WE;
15. wzywa Komisję do sprecyzowania rzeczywistego rozdziału funduszy w regionie AKP, wynikającego z zadeklarowanych środków priorytetowych ustanowionych w ramach zwiększonej linii budżetowej „Pomoc handlowa”;
16. podkreśla, że zgodnie z zasadami paryskimi dotyczącymi skuteczności pomocy, pomoc musi między innymi odpowiadać na zapotrzebowanie, dlatego też wzywa kraje AKP do zaproponowania niezbędnych dodatkowych funduszy związanych z EPA, w szczególności w świetle ram prawnych, środków zabezpieczających, ułatwień w handlu, wsparcia przy spełnianiu międzynarodowych norm sanitarnych i fitosanitarnych oraz w dziedzinie własności intelektualnej, jak również mechanizmów monitorowania umów o partnerstwie gospodarczym;
17. przypomina o przyjęciu w październiku 2007 r. strategii UE w sprawie pomocy na rzecz wymiany handlowej, w ramach której podjęto zobowiązanie do zwiększenia zbiorowej pomocy UE dotyczącej handlu do 2 mld (2 000 000 000) EUR rocznie do roku 2010 (1 mld EUR od Wspólnoty, 1 mld EUR od państw członkowskich); nalega, aby kraje Cariforum otrzymały odpowiednią i sprawliwą część;
18. apeluje do Komisji, aby wyjaśniła kwestię podziału środków w regionie; wzywa państwa członkowskie UE do przeznaczenia dodatkowych środków, oprócz tych przewidzianych w ramach zobowiązań budżetowych na lata 2008-2013;
19. wzywa do określenia i przyznania na wczesnym etapie należytej części środków pomocy na rzecz wymiany handlowej; podkreśla, że Komisja oraz państwa członkowskie UE powinny dopilnować, aby fundusze te stanowiły środki dodatkowe, a nie jedynie nową postać finansowania z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), oraz by odpowiadały one priorytetem CARIFORUM, a ich wypłata dokonywana była w jak największym stopniu za pośrednictwem Funduszu Rozwoju Regionalnego oraz przebiegała w sposób terminowy, przewidywalny i zgodny z harmonogramami realizacji krajowych i regionalnych strategicznych planów rozwoju; zaleca Komisji i państwom CARIFORUM skuteczne wykorzystanie tych funduszy w celu lepszego zrekompensowania ewentualnej utraty przychodów z ceł oraz zaspokojenia potrzeb w zakresie konkurencyjności i wspierania rozwoju;
20. apeluje do Komisji o wyjaśnienie, które środki są środkami dodatkowymi w stosunku do finansowania z 10. edycji Europejskiego Funduszu Rozwoju; wzywa Komisję do zapewnienia sprawnego, odpowiedniego i skutecznego wdrażania wszystkich postanowień dotyczących współpracy rozwojowej, w tym jej finansowania;
21. zauważa, że w odniesieniu do Bahamów, Antigui i Barbudy straty w dochodach spowodowane liberalizacją handlu występują na samym początku; uznaje, że dla innych państw Cariforum znaczna część eksportu UE do Cariforum albo już nie podlega barierom handlowym albo liberalizacja zostanie w większości przeprowadzona w 10-15 roku harmonogramu realizacji;
22. podkreśla, że aby doprowadzić do znacznego wzrostu eksportu towarów, inicjatywie dotyczącej bezcłowego i bezkwotowego dostępu do rynku (DFQF) powinny w razie konieczności towarzyszyć większe zmiany w regułach pochodzenia; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje ostateczne oświadczenia Komisji, zgodnie z którymi reguły pochodzenia można poprawić na mocy art. 10 zgodnie z zasadą kumulacji pochodzenia;

Środa, 25 marca 2009 r.

23. wzywa Komisję do regularnego składania Parlamentowi sprawozdań na temat zakresu patentowych wniosków i sporów w ramach Układu o współpracy patentowej; wzywa Komisję, aby przedstawiała regularne sprawozdania z realizacji zawartych w umowie zobowiązań w zakresie transferu technologii; wzywa Komisję, aby nie dążyła do nadmiernej harmonizacji norm dotyczących praw własności intelektualnej w sposób przekraczający poziom rozwoju państw CARIFORUM; podkreśla znaczenie pomocy krajom CARIFORUM w monitorowaniu antykonkurencyjnych działań w sektorze farmaceutycznym;
24. wzywa negocjatorów wszystkich pełnych EPA, aby w pełni opowiedzieli się za przejrzystym zarządzaniem zasobami naturalnymi i opracowaniem najlepszych praktyk, dzięki którym kraje AKP będą mogły uzyskać maksymalne korzyści z takich zasobów;
25. wzywa Komisję do zadbania, aby postanowienia dotyczące egzekwowania praw własności intelektualnej nie były wykorzystywane do zakłócania prawnie umocowanej konkurencji ze strony dostawców leków generycznych ani do uniemożliwiania zaopatrywania się w te leki rządowym podmiotom zamawiającym;
26. rozumie potrzebę zamieszczenia rozdziału na temat ochrony handlu, określającego dwustronne środki ochronne; wzywa obie strony do unikania niepotrzebnego stosowania tych środków ochronnych;
27. uznaje włączenie do wszechstronnych umów o partnerstwie gospodarczym rozdziału na temat współpracy w dziedzinie rozwoju obejmującego współpracę w zakresie handlu towarami, konkurencyjność podaży, infrastrukturę ulepszającą przedsiębiorczość, handel usługami, zagadnienia związane z handlem, tworzenie zdolności instytucjonalnych oraz dostosowania podatkowe; wzywa obie strony do zastosowania się do przyjętego zobowiązania dotyczącego zakończenia negocjacji w sprawie konkurencji i zamówień publicznych dopiero w momencie stworzenia odpowiedniej zdolności;
28. podkreśla, że EPA powinna uwzględniać interesy specyficzne dla małych i średnich przedsiębiorstw obydwu stron;
29. wzywa do zastosowania przez Unię Europejską zasady najwyższego uprzywilejowania wśród wszystkich grup subregionalnych AKP;
30. uznaje wybiórcze stosowanie zasady najwyższego uprzywilejowania w stosunku do Unii Europejskiej przez państwa Cariforum i inne grupy na poziomie niższym niż regionalny;
31. uważa że, przy uwzględnieniu postanowień dotyczących specjalnego i wyróżniającego traktowania wyrażonych w art. 5 EPA oraz w świetle celu zmniejszenia ubóstwa, odpowiednie wskaźniki rozwoju EPA powinny służyć wypełnieniu trzech kluczowych celów: powinny spowodować wypełnienie zobowiązań wynikających z EPA przez państwa Cariforum lub zakwalifikowanie ich do stosowania zwolnień; monitorowanie wpływu stosowania EPA na trwały rozwój oraz zmniejszanie ubóstwa; oraz monitorowanie wywiązywania się ze zobowiązań WE, w szczególności z udostępniania i skutecznego udzielania obiecanej pomocy finansowej i technicznej;
32. podkreśla potrzebę wykorzystywania podczas wdrażania EPA wskaźników rozwoju celem zbadania przewidywanych skutków gospodarczych i społecznych (takich jak zmniejszenie ubóstwa, poprawa poziomu życia oraz otwarcie gospodarcze);
33. odnotowuje istnienie ogromnej różnicy między poziomami wydatków publicznych na subwencje i pomoc finansową i techniczną dla rolnictwa;
34. zauważa, że stawia to rolników z krajów AKP w niekorzystnej sytuacji, ograniczając ich konkurencyjność zarówno w kraju, jak i zagranicą, z uwagi na to, że realny koszt produkcji ich produktów jest wyższy w porównaniu z produktami objętymi dopłatami z UE czy Stanów Zjednoczonych;
35. w związku z tym popiera uzgodnione wyłączenia z ogólnego systemu taryfowego dotyczące produktów rolnych i niektórych przetworzonych produktów rolnych z uwagi na to, że głównym celem tych wyłączeń jest ochrona nowo powstających gałęzi przemysłu i produktów wrażliwych w tych krajach;

Środa, 25 marca 2009 r.

36. domaga się odpowiednich i przejrzystych mechanizmów monitorowania posiadających jasną rolę i wpływ, celem śledzenia skutków umów EPA o zwiększonej własności AKP oraz szerokim zakresie konsultacji z zainteresowanymi stronami;
37. wzywa Komisję do wsparcia ustanowienia w państwach Cariforum niezależnego mechanizmu monitorowania, dysponującego zasobami niezbędnymi do wykonania koniecznej analizy pozwalającej określić, w jakim zakresie EPA osiąga swoje cele;
38. uznaje za istotne, by w ramach realizacji umowy o partnerstwie gospodarczym ustanowić właściwy system monitorowania koordynowany przez odpowiednią komisję parlamentarną złożoną z członków Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Rozwoju, zapewniając stosowną równowagę między utrzymaniem wiodącej roli komisji Handlu Międzynarodowego a ogólną spójnością polityki handlowej i polityki na rzecz rozwoju; jest zdania, że ta komisja parlamentarna powinna działać w sposób elastyczny oraz aktywnie koordynować swoją pracę z pracami Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE;
39. podkreśla, że parlamenty państw Cariforum oraz podmioty pozarządowe odgrywają kluczową rolę w monitorowaniu i zarządzaniu EPA; zauważa, że skuteczne zaangażowanie wymaga przyjęcia przez UE oraz państwa Cariforum jasnego i zintegrowanego programu;
40. wzywa Radę Europejską do przeprowadzenia konsultacji z radami regionalnymi w regionach peryferyjnych Unii Europejskiej na Karaibach (Martynika, Gwadelupa oraz Gujana Francuska) przed ratyfikowaniem EPA przez państwa Cariforum oraz państwa członkowskie Unii Europejskiej;
41. przyjmuje z zadowoleniem wyżej wymienioną wspólną deklarację oraz fakt, że obowiązkowy kompleksowy przegląd umowy zostanie przeprowadzony nie później niż w pięć lat od terminu jej podpisania, a następnie w pięcioletnich odstępach, w celu określenia wpływu umowy, w tym kosztów i skutków jej wdrażania; zauważa, że Strony zobowiązały się do zmiany jej postanowień oraz dostosowania metod jej realizacji w razie konieczności; wzywa do włączenia Parlamentu i parlamentów państw Cariforum do wszelkich rewizji EPA;
42. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich i krajów AKP, Radzie Ministrów AKP-UE oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.

Wstępna Umowa o partnerstwie gospodarczym WE - Wybrzeże Kości Słoniowej

P6_TA(2009)0176

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wstępnej Umowy o partnerstwie gospodarczym między Wybrzeżem Kości Słoniowej z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony

(2010/C 117 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. XXIV Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT),
- uwzględniając umowę o partnerstwie zawartą między grupą państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Cotonou w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowa z Cotonou),

Środa, 25 marca 2009 r.

- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., w której określono milenijne cele rozwoju (MCR) jako kryteria wspólnie ustalone przez społeczność międzynarodową w celu wyeliminowania ubóstwa,
- uwzględniając deklarację ministerialną z czwartej sesji konferencji ministerialnej WTO uchwaloną w dniu 14 listopada 2001 r. w Doha,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 września 2003 r. w sprawie piątej konferencji ministerialnej WTO w Cancún ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie oceny rundy negocjacji z Doha w następstwie decyzji Rady Generalnej WTO z dnia 1 sierpnia 2004 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat z Gleneagles, przyjęty przez grupę G8 w dniu 8 lipca 2005 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowań do szóstej konferencji ministerialnej WTO w Hongkongu ⁽³⁾,
- uwzględniając Deklarację ministerialną z szóstej sesji konferencji ministerialnej Światowej Organizacji Handlu, przyjętą w dniu 18 grudnia 2005 r. w Hongkongu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wpływu umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) na rozwój ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy negocjacji z Doha po konferencji ministerialnej WTO w Hongkongu ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: projektowanie polityki handlowej z myślą o maksymalizacji przyczyniania się handlu do walki z ubóstwem ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2006 r. w sprawie zawieszenia negocjacji dotyczących programu rozwoju z Doha ⁽⁷⁾ (DDA),
- uwzględniając sprawozdanie i zalecenia grupy zadaniowej ds. pomocy na rzecz wymiany handlowej, uchwalone przez Radę Generalną WTO w dniu 10 października 2006 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z 23 maja 2007 r. ⁽⁸⁾ i z 12 grudnia 2007 r. ⁽⁹⁾ w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (COM(2007)0635),
- uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) z kwietnia 2006 r., października 2006 r., maja 2007 r., października 2007 r., listopada 2007 r. oraz maja i czerwca 2008 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, s. 393.

⁽²⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, s. 397.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s. 126.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 121.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 261.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 244.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361.

Środa, 25 marca 2009 r.

- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od 1 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2011 r. oraz zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 964/2007 i (WE) nr 1100/2006 ⁽¹⁾,
  - uwzględniając przejściową umowę o partnerstwie gospodarczym między Wybrzeżem Kości Słoniowej z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony,
  - uwzględniając art. 108 ust. 5 w związku z art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że wcześniejsze stosunki handlowe Unii Europejskiej z krajami AKP przed 31 grudnia 2007 r. – które umożliwiały krajom AKP preferencyjny dostęp do rynków UE bez zasady wzajemności – nie były zgodne z zasadami WTO,
- B. mając na uwadze, że EPA są zgodne z zasadami WTO i mają na celu wsparcie integracji regionalnej oraz propagowanie stopniowej integracji gospodarek krajów AKP z gospodarką światową, wspomagając tym samym ich zrównoważony rozwój społeczny i gospodarczy oraz przyczyniając się do globalnych wysiłków w kierunku zwalczania ubóstwa i budowania dobrobytu w krajach AKP,
- C. mając na uwadze, że przejściowe umowy o partnerstwie gospodarczym (IEPA) są z natury rzeczy zgodne z zasadami WTO i wiążą się z poważnymi zobowiązaniami w zakresie handlu towarami, a ich celem jest zapobieżenie zakłóceniom w handlu krajów AKP z Unią Europejską oraz że należy je uważać za rozwiązanie tymczasowe, dopóki trwają negocjacje nad zawarciem pełnej EPA z regionem Afryki Zachodniej,
- D. mając na uwadze, że regułem handlowym zawartym w IEPA powinno towarzyszyć wzmożone wsparcie w zakresie pomocy związanej z handlem, takiej jak wzmocnianie potencjału administracyjnego, oraz środki mające na celu wspieranie dobrych rządów,
- E. mając na uwadze, że Wybrzeże Kości Słoniowej zajmuje 151. miejsce na 163 na podstawie międzynarodowego wskaźnika postrzegania korupcji za rok 2008,
- F. mając na uwadze, że celem unijnej strategii pomocy na rzecz handlu jest wspieranie zdolności krajów rozwijających się do wykorzystywania nowych możliwości handlowych,
- G. mając na uwadze, że w trakcie negocjacji w sprawie EPA niektóre kraje AKP, w celu zapewnienia, że wszyscy eksporterzy są traktowani na równi z najbardziej uprzywilejowanymi partnerami handlowymi, dążyły do zawarcia klauzuli największego uprzywilejowania (KNU), która ustanawia normalne, niedyskryminujące taryfy na przywóz towarów,
- H. mając na uwadze, że konkurencja między gospodarkami Wspólnoty Europejskiej i AKP ma ograniczony charakter, ponieważ na zdecydowaną większość eksportu unijnego składają się towary, których kraje AKP nie produkują, lecz potrzebują do bezpośredniej konsumpcji albo jako bodźców dla przemysłu krajowego; mając na uwadze, że inaczej jest w przypadku handlu towarami rolnymi, gdzie subsydia eksportowe UE stanowią poważną przeszkodę dla producentów z krajów AKP w sektorze rolnictwa, hodowli i produktów mlecznych, zakłócając, a często także niszcząc zarówno rynki lokalne, jak i regionalne, i że UE powinna w związku z tym niezwłocznie odstąpić od wszelkiego rodzaju subsydiów eksportowych,
- I. mając na uwadze, że Wspólnota Europejska wynegocjowała z krajami AKP nowe, poprawione i elastyczniejsze zasady pochodzenia, które potencjalnie przyniosą krajom AKP znaczne korzyści, jeżeli zostaną odpowiednio wdrożone, z należyтым uwzględnieniem ograniczonych poziomów zdolności produkcyjnych tych krajów,
1. podkreśla, że EPA nie można uważać za satysfakcjonujące, jeżeli nie zmierzają do osiągnięcia trzech celów: udzielenia krajom AKP wsparcia finansowego na zrównoważony rozwój, promowania większego włączenia tych państw do handlu światowego i wzmocnienia procesu regionalizacji;
  2. podkreśla, że głównym celem tej umowy jest przyczynienie się do realizacji milenijnych celów rozwoju poprzez handel i rozwój, ograniczenie ubóstwa oraz przestrzeganie podstawowych praw człowieka;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0252.

Środa, 25 marca 2009 r.

3. przypomina, że choć umowa przejściowa jest zgodna z systemem WTO i można ją uznać za pierwszy krok w tym procesie, to nie może ona automatycznie prowadzić do zawarcia pełnej EPA;
4. zaleca elastyczne i pragmatyczne podejście do trwających właśnie negocjacji w sprawie pełnej EPA; wzywa zatem Komisję do uwzględnienia w szczególności wniosku Wybrzeża Kości Słoniowej dotyczącego rozwojowych aspektów umowy; w związku z powyższym z zadowoleniem przyjmuje konkluzje GAERC z maja 2008 r.;
5. wzywa Komisję, aby rozważyła wszystkie wnioski Wybrzeża Kości Słoniowej o renegocjowanie wszelkich postanowień dotyczących kwestii spornych, które to postanowienia pragnie ono zmienić lub usunąć;
6. wzywa Komisję do uważnej obserwacji tendencji gospodarczych pojawiających się w związku z umową; wspiera w tym kontekście zamiar Komisji dokonania przeglądu wszystkich aspektów umowy w trakcie negocjacji w sprawie pełnej EPA; podkreśla, że pełna EPA powinna obejmować klauzulę rewizyjną i ocenę wpływu, która powinna zostać przeprowadzona w terminie od 3 do 5 lat od daty podpisania umowy w celu określenia społeczno-ekonomicznego wpływu umowy, w tym kosztów i konsekwencji jej wdrożenia; wzywa do włączenia Parlamentu w ramy wszelkich prac z zakresu przeglądu umowy;
7. przypomina, że umowy o partnerstwie gospodarczym muszą być zgodne z zasadami WTO, które nie wymagają ani nie zakazują zobowiązań związanych z liberalizacją lub obowiązków regulacyjnych w odniesieniu do usług, do ochrony praw własności intelektualnej i do tzw. „kwestii singapurskich”;
8. apeluje o wprowadzenie ram regulacyjnych w okresie przechodzenia od tymczasowej do pełnej umowy o partnerstwie w zakresie usług; wzywa do podjęcia kroków mających na celu zapewnienie, w miarę możliwości, wprowadzenia przepisów dotyczących usługi powszechnej, w tym w odniesieniu do istotnych usług publicznych; w tym kontekście potwierdza opinie wyrażone w swojej rezolucji z dnia 4 września 2008 r. w sprawie handlu usługami ⁽¹⁾;
9. uważa, że pełna EPA powinna obejmować rozdział dotyczący dialogu politycznego i ochrony praw człowieka;
10. wyraża nadzieję, że jak najszybciej powstanie odpowiedzialny i demokratycznie wybrany rząd Wybrzeża Kości Słoniowej; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wszystkie ukończone przygotowania przeprowadzone przez Niezależną Komisję Wyborczą (CEI), wzywa jednak CEI, aby jak najszybciej podała do publicznej wiadomości nowy i realistyczny harmonogram wyborczy; uważa, że poparcie Parlamentu dla pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym między UE a Wybrzeżem Kości Słoniowej powinno zostać udzielone z uwzględnieniem tego, czy odbyły się wybory i czy władzę sprawuje demokratycznie wybrany rząd; apeluje, aby jak najwcześniej skonsultowano się z Parlamentem;
11. wyraża uznanie dla sygnatariuszy umowy za ułatwienie postępów w dziedzinie reform celnych w regionie Afryki Zachodniej, zwłaszcza biorąc pod uwagę status Wybrzeża Kości Słoniowej, którego gospodarka jest jedną z najbardziej zaawansowanych i najlepiej prosperujących w tym regionie i które jest również liderem w dziedzinie handlu i rozwoju gospodarczego;
12. z zadowoleniem przyjmuje rozwój unii celnej w grupie krajów regionu Afryki Zachodniej, a szczególnie korzyści, jakie Wybrzeże Kości Słoniowej mogłoby czerpać z synchronizacji regionu Afryki Zachodniej, prowadzącej do szerszego rynku, intensywniejszego handlu oraz większych możliwości stworzenia ekonomii skali;
13. przypomina, że handel wewnątrzregionalny stanowi niewielką część handlu prowadzonego przez Wybrzeże Kości Słoniowej i podkreśla potrzebę wzmocnienia regionalnych więzi handlowych w celu zagwarantowania trwałego rozwoju regionu; wzywa zatem Komisję do uwzględnienia polityki grupy państw regionu należących do Wspólnoty Gospodarczej Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS);

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0407.

Środa, 25 marca 2009 r.

14. podkreśla, iż potencjalne EPA zawarte w przyszłości z Afryką Zachodnią nie mogą w żadnym wypadku zagrażać spójności ani osłabiać integracji regionalnej tych państw;

15. jest zdania, że pełna EPA powinna stanowić wsparcie dla wywozu produktów przetworzonych dzięki uproszczonym i ulepszonym regułom pochodzenia, szczególnie w tak kluczowych sektorach jak przemysł odzieżowy, rybołówstwo i rolnictwo;

16. wzywa Unię Europejską do zapewnienia Wybrzeżu Kości Słoniowej szerszej i właściwej pomocy technicznej i administracyjnej obejmującej sektor prywatny i społeczeństwo obywatelskie tego państwa w celu ułatwienia adaptacji jego gospodarki po podpisaniu IEPA;

17. przypomina przyjęcie w październiku 2007 roku strategii UE dotyczącej pomocy na rzecz wymiany handlowej, w ramach której podjęto zobowiązanie do zwiększenia zbiorowej pomocy UE dotyczącej handlu do 2 mld (2 000 000 000) EUR rocznie do roku 2010 (1 mld EUR od Wspólnoty, 1 mld EUR od państw członkowskich); nalega, aby region Wybrzeża Kości Słoniowej otrzymał odpowiednią i sprawiedliwą część tej pomocy; apeluje o szybkie określenie i dostarczenie przydziału środków pomocy na rzecz wymiany handlowej; podkreśla, że fundusze te powinny stanowić dodatkowe środki, a nie tylko inną formę finansowania z Europejskiego Funduszu Rozwoju, że powinny być zgodne z priorytetami Wybrzeża Kości Słoniowej, a ich udostępnianie powinno przebiegać terminowo, w sposób przewidywalny oraz w zgodzie z harmonogramami wykonawczymi krajowych i regionalnych planów rozwoju strategicznego; sprzeciwia się wszelkim formom uzależniania ratyfikacji umów o partnerstwie gospodarczym od przyznawania wsparcia na poziomie europejskim oraz zwraca się do Komisji o zagwarantowanie, że dostęp do funduszy z 10. edycji Europejskiego Funduszu Rozwoju będzie niezależny od wyników i tempa negocjacji;

18. podkreśla znaczenie przejrzystego gospodarowania zasobami naturalnymi, które mają kluczowe znaczenie dla rozwoju; wzywa negocjatorów ostatecznej umowy o partnerstwie gospodarczym do przyjęcia pełnej odpowiedzialności za taki mechanizm i do zaproponowania godnych naśladowania wzorców, tak aby Wybrzeże Kości Słoniowej mogło czerpać optymalne korzyści z takich zasobów; w tym kontekście potwierdza opinie przedstawione w swojej rezolucji z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw⁽¹⁾ i wzywa Komisję do zagwarantowania, że międzynarodowe przedsiębiorstwa mające siedzibę w UE, a prowadzące produkcję w krajach AKP, przestrzegają głównych standardów Międzynarodowej Organizacji Pracy, konwencji społecznych i środowiskowych oraz umów międzynarodowych celem osiągnięcia światowej równowagi między wzrostem gospodarczym a wyższymi normami społecznymi i środowiskowymi;

19. wzywa władze Wybrzeża Kości Słoniowej, aby wspierały działalność MŚP i chroniły je w świetle podpisania IEPA; wyraża uznanie dla przejściowych umów o partnerstwie gospodarczym za zapewnienie MŚP 15 lat na przystosowanie się do zmian;

20. jest przekonany, że rozwój zasobów ludzkich regionu ma podstawowe znaczenie dla zapewnienia korzyści ze zmienionego systemu handlowego oraz zachęca do rozwoju inicjatyw mających na celu zapewnienie i utrzymanie w regionie Wybrzeża Kości Słoniowej wykwalifikowanych i wykształconych pracowników;

21. wyraża nieustanne poparcie dla pełnej EPA między Wspólnotą Europejską a Wybrzeżem Kości Słoniowej; uważa, że negocjacom powinny podlegać następujące kwestie kluczowe:

- i) przepisy w zakresie ochrony znaczących lokalnych nowo powstających gałęzi przemysłu dla celów rozwojowych;
- ii) kluczowa dziedzina negocjacji w zakresie praw własności intelektualnej, obejmujących nie tylko zachodnie wynalazki technologiczne, lecz również bioróżnorodność i wiedzę tradycyjną; ponadto negocjacje w zakresie praw własności intelektualnej nie powinny wykraczać poza zasady WTO i wymagać wypełniania zobowiązań TRIPS+ od zachodnioafrykańskich członków WTO i od krajów nienależących do WTO;
- iii) klauzula dotycząca praw człowieka;

⁽¹⁾ Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, s. 45.

Środa, 25 marca 2009 r.

- iv) rozdział dotyczący ochrony bioróżnorodności oraz lasów wybrzeży Zatoki Gwinejskiej, który prowadzi do wzmocnienia mechanizmu FLEGT;
  - v) w uzasadnionych przypadkach zezwolenie na podatki dla celów rozwojowych;
  - vi) przejrzystość zamówień rządowych i otwartość na wykonawców z UE na poziomie odpowiadającym potrzebom Wybrzeża Kości Słoniowej;
  - vii) wizy z pozwoleniem na pracę przyznawane obywatelom Wybrzeża Kości Słoniowej na okres co najmniej 24 miesiące umożliwiające im pracę w charakterze opiekunów i w podobnych zawodach;
22. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że wiele produktów, wraz z cementem, benzyną i samochodami, których przywóz po niższych kosztach może stać się niezbędny dla lokalnych przedsiębiorców, nowo powstających gałęzi przemysłu czy łańcucha wartości, zostało wykluczonych z liberalizacji;
23. domaga się, aby każda pełna EPA zawierała postanowienia dotyczące podstawowych norm w zakresie dobrych rządów, przejrzystości i poszanowania praw człowieka;
24. uważa, że pełna EPA zwiększy korzyści obywateli Wybrzeża Kości Słoniowej oraz zależy od istnienia w tym kraju odpowiedzialnego i demokratycznie wybranego rządu; wyraża nadzieję, że taki rząd zostanie tam z czasem utworzony;
25. uznaje za istotne, by w ramach wdrażania EPA ustanowić właściwy system monitorowania koordynowany przez odpowiednią komisję parlamentarną, złożoną z członków Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Rozwoju, zapewniając stosowną równowagę między utrzymaniem wiodącej roli Komisji Handlu Międzynarodowego a ogólną spójnością polityki handlowej i rozwojowej; jest zdania, że ta komisja parlamentarna powinna działać w sposób elastyczny oraz aktywnie koordynować pracę ze Wspólnym Zgromadzeniem Parlamentarnym AKP-UE; uważa, że to monitorowanie należy rozpocząć po przyjęciu każdej IEPA;
26. wzywa Radę i Komisję, aby informowały Parlament w odpowiednim czasie w trakcie przejściowego procesu negocjacyjnego;
27. wzywa Komisję do przedstawienia wykonalnych alternatyw zapewniających dostęp do rynku tym krajom, które nie chcą wiązać się pełną umową o partnerstwie gospodarczym;
28. podkreśla w szczególności kluczową rolę parlamentów krajowych AKP i podmiotów niepaństwowych w monitorowaniu umów o partnerstwie gospodarczym i zarządzaniu nimi oraz zwraca się do Komisji o wspieranie ich zaangażowania w toczące się procedury negocjacyjne; zaznacza, że wymaga to jasnego harmonogramu ustalonego przez UE i kraje AKP w oparciu o podejście partycypacyjne;
29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich i krajów AKP, Radzie Ministrów AKP-UE oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.
-

Środa, 25 marca 2009 r.

Umowa przejściowa o partnerstwie gospodarczym WE-Ghana

P6_TA(2009)0177

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie umowy przejściowej o partnerstwie gospodarczym między Ghaną z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony

(2010/C 117 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 25 września 2003 r. w sprawie Piątej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Cancún⁽¹⁾, z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie oceny realizacji rundy dauhańskiej po wejściu w życie decyzji Rady Generalnej WTO z dnia 1 sierpnia 2004 r.⁽²⁾, z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowań do Szóstej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Hongkongu⁽³⁾, z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA)⁽⁴⁾, z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy dauhańskiej po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu⁽⁵⁾, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: planowanie polityki handlowej z myślą o maksymalizacji przyczyniania się handlu do walki z ubóstwem⁽⁶⁾, z dnia 7 września 2006 r. w sprawie zawieszenia negocjacji dotyczących dauhańskiej agendy rozwojowej⁽⁷⁾ (DDA), z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym⁽⁸⁾, z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym⁽⁹⁾ oraz swoje stanowisko z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 964/2007 i (WE) nr 1100/2006⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając przejściową umowę o partnerstwie gospodarczym między Ghaną z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony,
- uwzględniając umowę partnerską zawartą między państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu),
- uwzględniając Konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) z kwietnia 2006 r., października 2006 r., maja 2007 r., października 2007 r., listopada 2007 r., maja 2008 r. i listopada 2008 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (COM(2007)0635),
- uwzględniając Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), w szczególności jego art. XXIV,
- uwzględniając Deklarację ministerialną z szóstej sesji Konferencji Ministerialnej WTO, przyjętą w dniu 18 grudnia 2005 r. w Hongkongu,
- uwzględniając sprawozdanie i zalecenia grupy zadaniowej ds. pomocy na rzecz wymiany handlowej, uchwalone przez Radę Generalną WTO w dniu 10 października 2006 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, s. 393.

⁽²⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, s. 397.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s.126.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 121.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 261.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 244.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0252.

Środa, 25 marca 2009 r.

- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., w której określono milenijne cele rozwoju (MCR) jako kryteria wspólnie ustalone przez społeczność międzynarodową w celu wyeliminowania ubóstwa,
  - uwzględniając komunikat z Gleneagles, przyjęty przez grupę G8 w dniu 8 lipca 2005 r.,
  - uwzględniając Deklarację ministerialną z czwartej sesji konferencji ministerialnej WTO, uchwaloną w dniu 14 listopada 2001 r. w Ad-Dausze,
  - uwzględniając art. 108 ust. 5 w związku z art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że wcześniejsze stosunki handlowe Unii Europejskiej z krajami AKP, do 31 grudnia 2007 r. – które dawały krajom AKP preferencyjny dostęp do rynków UE bez zasady wzajemności – nie były zgodne z zasadami WTO,
- B. mając na uwadze, że EPA są zgodne z zasadami WTO i mają na celu wsparcie integracji regionalnej oraz propagowanie stopniowej integracji gospodarek krajów AKP z gospodarką światową, wspomagając tym samym ich zrównoważony rozwój społeczno-gospodarczy oraz przyczyniając się do globalnych wysiłków na rzecz eliminacji ubóstwa w krajach AKP,
- C. mając na uwadze, że zasady WTO nie wymagają od państw sygnatariuszy umów o partnerstwie gospodarczym wprowadzania liberalizacji w dziedzinie usług, inwestycji, rządowych zamówień publicznych, praw własności intelektualnej, konkurencji, ułatwień handlowych, ochrony danych, przepływu kapitału lub polityki fiskalnej oraz mając na uwadze, że negocjacje dotyczące tych kwestii powinny odbyć się wyłącznie jeżeli taka jest wola obydwu stron; mając na uwadze, że deklarowane przez EPA cele wzmocnienia rozwoju i zmniejszenia ubóstwa muszą zostać zrealizowane poprzez stopniowe i odpowiednio zaplanowane otwieranie handlu w oparciu o poziomy odniesienia dotyczące rozwoju, co może odegrać rolę we wspieraniu różnorodności rynkowej, wzrostu gospodarczego i rozwoju,
- D. mając na uwadze, że w konkluzjach Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z dni 26-27 maja 2008 r. podkreślono konieczność elastycznego podejścia przy jednoczesnym zapewnieniu odpowiedniego postępu i wezwano Komisję do zastosowania wszelkiej zgodnej z kryteriami WTO elastyczności i asymetrii, tak aby wziąć pod uwagę różne potrzeby i różny stopień rozwoju krajów i regionów AKP,
- E. mając na uwadze, że poprzednie systemy preferencji handlowych nie były w stanie znacząco przyczynić się do poprawy sytuacji gospodarczej w tych krajach,
- F. mając na uwadze, że przejściowe umowy o partnerstwie gospodarczym (IEPA) stanowią umowy dotyczące handlu towarami, których celem jest zapobieżenie zakłóceniom w handlu krajów AKP z Unią Europejską oraz że należy je uważać za rozwiązanie tymczasowe, dopóki trwają negocjacje nad zawarciem pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym z regionem Afryki Zachodniej,
- G. mając na uwadze, że całkowite skutki reguł handlowych ustanowionych przez EPA mogłyby być o wiele większe od samej tylko likwidacji taryf celnych,
- H. mając na uwadze, że zgodnie z art. 37 ust. 6 umowy z Kotonu państwa AKP mają prawo szukać rozwiązań alternatywnych dla EPA,
- I. mając na uwadze, że IEPA stanowią krok w kierunku pełnych EPA,
- J. mając na uwadze, że Unia Europejska oferuje krajom AKP całkowicie bezkwotowy i bezcłowy dostęp do rynków UE, przewidując okresy przejściowe dla ryżu (2010 r.) i cukru (2015 r.),
- K. mając na uwadze znaczne różnice między możliwościami poszczególnych państw AKP, jak również między AKP a Unią Europejską,

Środa, 25 marca 2009 r.

- L. mając na uwadze, że konkurencja między gospodarkami UE i AKP ma ograniczony charakter, ponieważ na zdecydowaną większość eksportu unijnego składają się towary, których kraje AKP nie produkują, lecz potrzebują do bezpośredniej konsumpcji albo dla przemysłu krajowego,
- M. mając na uwadze, że obecny kryzys finansowy i gospodarczy oznacza, że polityka handlowa będzie odgrywała większą niż kiedykolwiek rolę w krajach rozwijających się, aby mogły one wykorzystać w pełni możliwości wynikające z handlu międzynarodowego,
- N. mając na uwadze, że w tekstach EPA zawarto klauzulę największego uprzywilejowania, która ustanawia normalne, niedyskryminujące taryfy na przywóz towarów, z myślą o zapewnieniu traktowania wszystkich eksporterów w taki sam sposób jak najbardziej uprzywilejowanego eksportera,
- O. mając na uwadze, że wynegocjowane między Wspólnotą Europejską i krajami AKP nowe, poprawione zasady pochodzenia potencjalnie mogą przynieść krajom AKP znaczne korzyści, jeżeli zostaną odpowiednio wdrożone, z należytym uwzględnieniem ograniczonych poziomów zdolności produkcyjnych tych krajów,
- P. mając na uwadze, że celem unijnej strategii pomocy na rzecz wymiany handlowej jest wspieranie zdolności krajów rozwijających się do wykorzystywania nowych możliwości handlowych,
- Q. mając na uwadze, że pełna EPA będzie nieuchronnie warunkować zakres i treść przyszłych umów zawieranych pomiędzy krajami AKP a innymi partnerami handlowymi oraz stanowisko regionu w negocjacjach,
- R. mając na uwadze, że bilans handlowy między Unią Europejską a Wspólnotą Gospodarczą Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) jest równy pod względem wymiany handlowej między tymi regionami,
- S. mając na uwadze, że Ghana jest członkiem ECOWAS, w której skład wchodzi 15 państw; mając na uwadze występujące w tym regionie znaczne różnice w wielkości poszczególnych krajów i wysokości ich PKB,
- T. mając na uwadze, że 12 z 15 państw należących do ECOWAS uznawanych jest za kraje najsłabiej rozwinięte,
- U. mając na uwadze, że Ghana, Wybrzeże Kości Słoniowej i Nigeria nie należą do krajów najsłabiej rozwiniętych; mając na uwadze, że nierówna wysokość środków, którymi dysponują rządy oraz możliwości w ramach regionalnej grupy państw ECOWAS może powodować potencjalne problemy, ponieważ większość członków ECOWAS stanowi kraje najmniej rozwinięte,
  1. potwierdza swoją opinię, że o ile są dobrze sporządzone, EPA stanowią szansę na ożywienie stosunków handlowych AKP-UE, promowanie różnorodności gospodarczej AKP oraz regionalnej integracji, jak również na zmniejszenie ubóstwa w krajach AKP;
  2. uznaje korzyści, jakie miało dla eksporterów zawarcie IEPA między Wspólnotą Europejską z jednej strony, a krajami AKP z drugiej strony, rozwijając możliwości eksportu do Unii Europejskiej po wygaśnięciu w dniu 31 grudnia 2007 r. preferencji taryfowych przewidzianych w umowie z Kotonu. i tym samym zachowując i znacznie poszerzając dla Ghany możliwości eksportu do Unii zarówno dzięki pełnemu dostępowi do rynku, jak i poprawionym zasadom pochodzenia;
  3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Wspólnota Europejska oferuje krajom AKP w pełni bezcłowy i bezkwotowy dostęp do rynku Unii dla większości produktów w celu wsparcia liberalizacji handlu między krajami AKP a Unią;
  4. podkreśla, że EPA z Ghaną w żadnym razie nie powinna zagrozić spójności ECOWAS lub osłabić jej integracji regionalnej;
  5. przypomina, że choć porozumienie przejściowe jest zgodne z zasadami WTO i może być uznawane za pierwszy etap procesu, nie przetransformuje się automatycznie w pełną EPA;

Środa, 25 marca 2009 r.

6. wskazuje, że zasady WTO nie wymagają ani nie zakazują zawierania umów w sprawie usług lub tzw. kwestii singapurskich;
7. uznaje ustanowienie okresów przejściowych w ramach przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w celu umożliwienia im dostosowania do zmian zachodzących w wyniku umowy, a także wzywa władze odnośnych krajów do dalszego wspierania interesów MŚP w prowadzonych przez nie negocjacjach zmierzających do podpisania pełnej umowy;
8. wzywa kraje AKP do kontynuowania procesu liberalizacji i zachęca do rozszerzenia takich reform poza handel towarami, tak aby pogłębić również liberalizację handlu usługami;
9. wzywa Komisję, żeby nie wywierała na Ghanę niepotrzebnych nacisków w sprawie zgody na zobowiązania do liberalizacji w dziedzinie usług publicznych i tzw. „kwestii singapurskich”;
10. wzywa Unię, aby udzielała silniejszego i odpowiedniego wsparcia zarówno władzom krajów AKP, jak i sektorowi prywatnemu, tak aby ułatwić przekształcenie gospodarek po podpisaniu IEPA;
11. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wyjaśnienia faktycznego podziału środków w regionie AKP przewidzianych na wydatki priorytetowe w ramach zwiększonego budżetu pomocy na rzecz wymiany handlowej;
12. przypomina o przyjęciu w październiku 2007 r. strategii UE w sprawie pomocy na rzecz wymiany handlowej, w ramach której podjęto zobowiązanie do zwiększenia zbiorowej pomocy UE dotyczącej handlu do 2 mld (2 000 000 000) EUR rocznie do roku 2010 (1 mld EUR od Wspólnoty, 1 mld EUR od państw członkowskich); nalega, aby region Afryki Zachodniej otrzymał odpowiednią i sprawiedliwą część;
13. wzywa do wczesnego określenia i zapewnienia części środków z pomocy dla handlu; podkreśla, że fundusze te powinny stanowić dodatkowe środki, a nie tylko inną postać finansowania z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), że powinny być zgodne z priorytetami państw Ghany, a ich udostępnianie powinno przebiegać terminowo, w sposób przewidywalny oraz w zgodzie z harmonogramami wykonawczymi krajowych i regionalnych planów rozwoju strategicznego; sprzeciwia się wszelkim formom warunkowości związanej z EPA w sprawach dotyczących przyznawania pomocy europejskiej i apeluje do Komisji o zagwarantowanie, żeby dostęp do środków w ramach 10. EFR nie był uzależniony od wyników i postępu negocjacji;
14. wzywa odnośne kraje do udzielania jasnych i przejrzystych informacji na temat sytuacji gospodarczo-politycznej i rozwoju w tych krajach w celu polepszenia współpracy z Unią Europejską;
15. podkreśla znaczenie przejrzystego gospodarowania zasobami naturalnymi, które mają kluczowe znaczenie dla rozwoju; wzywa negocjatorów pełnych EPA do pełnego rozliczania z takich mechanizmów oraz o przedstawienie w zakresie najlepszych praktyk, aby umożliwić Ghanie maksymalne wykorzystanie takich zasobów; w tym kontekście potwierdza postanowienia swojej rezolucji z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw: nowe partnerstwo ⁽¹⁾ i wzywa Komisję do zagwarantowania, że międzynarodowe przedsiębiorstwa z siedzibą w UE, posiadające zakłady produkcyjne w krajach AKP, przestrzegają zasadniczych norm Międzynarodowej Organizacji Pracy, konwencji społecznych i środowiskowych oraz umów międzynarodowych celem osiągnięcia światowej równowagi między wzrostem gospodarczym a wyższymi normami społecznymi i środowiskowymi;
16. podkreśla znaczenie handlu między regionami oraz potrzebę wzmocnienia regionalnych stosunków handlowych w celu zagwarantowania trwałego wzrostu w regionie; podkreśla znaczenie współpracy i spójności między różnymi podmiotami regionalnymi;
17. zachęca do dalszego obniżania taryf celnych między krajami rozwijającymi się a grupami regionalnymi, które dziś stanowią od 15 do 25 procent wartości handlowej, do dalszego promowania handlu na linii południe-południe, wzrostu gospodarczego i integracji regionalnej;

(1) Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, s. 45.

Środa, 25 marca 2009 r.

18. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie unii celnej w grupie krajów Afryki Zachodniej i podejmowane próby utworzenia unii walutowej, biorąc szczególnie pod uwagę korzyści dla przedsiębiorstw, dostępne w wyniku synchronizacji regionu Afryki Zachodniej, prowadzącej do szerszego rynku, zwiększonego handlu i większych możliwości osiągnięcia korzyści skali;
19. wzywa do ustanowienia odpowiednich i przejrzystych mechanizmów monitorowania – z jasno określoną rolą i zakresem oddziaływania – w celu śledzenia wpływu EPA przy większej odpowiedzialności ze strony krajów AKP oraz szerokich konsultacjach z zainteresowanymi stronami; podkreśla, że pełny przegląd IEPA musi zostać przeprowadzony w terminie pięciu lat od podpisania, a dotyczy on społeczno-gospodarczych skutków umowy, w tym kosztów i konsekwencji jej stosowania, co umożliwia dokonanie poprawek w przepisach umowy i dostosowań w jej wykonywaniu;
20. domaga się, by zgodnie z zasadami deklaracji paryskiej w sprawie skuteczności pomocy jej udzielanie było m.in. uwarunkowane zapotrzebowaniem na pomoc, i w związku z tym wzywa kraje AKP do określenia w jakim celu potrzebne są dodatkowe fundusze powiązane z EPA, szczególnie w odniesieniu do ram regulacyjnych, środków ochronnych, ułatwień handlowych, wsparcia w zapewnieniu zgodności z międzynarodowymi normami sanitarnymi i fitosanitarnymi oraz normami w zakresie własności intelektualnej, a także struktur mechanizmu monitorowania EPA;
21. wzywa Komisję do dołożenia wszelkich starań w celu ponownego rozpoczęcia negocjacji w sprawie dahuńskiej agendy rozwoju oraz zagwarantowania, że umowy dotyczące liberalizacji handlu nadal będą wspierać rozwój krajów biednych;
22. jest przekonany, że dla krajów AKP pełne EPA powinny stanowić uzupełnienie umowy w sprawie dahuńskiej agendy rozwoju, a nie rozwijanie alternatywy;
23. szanuje potrzebę rozdziału o ochronie handlu z dwustronnymi zabezpieczeniami; wzywa obie strony do unikania niepotrzebnego stosowania tych środków ochronnych; wzywa Komisję, aby w ramach ciągłych negocjacji mających na celu zawarcie wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym przyjęła przegląd środków ochronnych zawartych w tymczasowej umowie o partnerstwie gospodarczym w celu zagwarantowania właściwego, przejrzystego i szybkiego korzystania z tych środków, pod warunkiem spełnienia kryteriów dotyczących ich stosowania;
24. odnotowuje istnienie ogromnej różnicy między poziomami wydatków publicznych na subwencje i pomoc dla rolnictwa: podczas gdy UE wydaje na ten cel 55 mld EUR rocznie, a USA – 55 mld USD rocznie, Ghana od lat 80-tych nie udzieliła żadnego wsparcia swoim rolnikom ani producentom produktów rolnych;
25. uważa, że mimo iż ghańskie produkty żywnościowe mają preferencyjny dostęp do rynku unijnego, EPA nie może przyczynić się do rozwoju ghańskiej produkcji rolnej, dopóki zdolność produkcyjna nie zostanie wzmocniona i zmodernizowana dzięki inwestycjom technicznym i finansowym;
26. zauważa, że stawia to w niekorzystnej sytuacji kraje AKP poprzez zmniejszanie ich konkurencyjności zarówno w odniesieniu do handlu krajowego, jak i zagranicznego, ponieważ ich produkty są rzeczywiście droższe od produktów subwencjonowanych przez UE i USA;
27. popiera w związku z tym uzgodnione wyjątki od taryf celnych dotyczące głównie produktów rolnych oraz niektórych przetworzonych produktów rolnych, biorąc pod uwagę fakt, że wyjątki te opierają się przede wszystkim na potrzebie ochrony nowo powstających gałęzi przemysłu lub wrażliwych produktów w tych krajach;
28. odnotowuje, że Ghana uzyskała wyłączenia pozycji taryfowych dla drobiu i innego mięsa, pomidorów, cebuli, cukru, tytoniu i piwa;
29. podkreśla, że pełna EPA powinna zachęcać do eksportu towarów przetworzonych przy prostszych i poprawionych zasadach pochodzenia, zwłaszcza w sektorach kluczowych, takich jak rolnictwo;

Środa, 25 marca 2009 r.

30. zauważa, że IEPA już zawiera rozdział poświęcony współpracy w dziedzinie rozwoju (tytuł 2), który obejmuje współpracę na rzecz rozwoju, dostosowanie fiskalne, konkurencyjność po stronie podaży, infrastrukturę wspierającą przedsiębiorczość i który trzeba w pełni realizować; podkreśla, że w ramach pełnej umowy regionalnej należy pilnie zamknąć rozdziały dotyczące usług, inwestycji i zasad dotyczących handlu, wzywa obie strony do przestrzegania uzgodnionego zobowiązania dotyczącego zakończenia negocjacji w dziedzinie konkurencji i zamówień publicznych dopiero po zbudowaniu odpowiedniego potencjału;
31. podkreśla, że każda pełna EPA musi również zawierać przepisy z zakresu dobrego zarządzania, przejrzystości organów politycznych i praw człowieka;
32. zwraca uwagę, że EPA powinny przyczynić się do osiągnięcia MCR;
33. wzywa negocjujące strony do uwzględnienia wiążących ustaleń dotyczących inwestycji, konkurencji i zamówień publicznych, które mogłyby wzbudzić zainteresowanie prowadzeniem działalności i inwestowaniem w Ghanie oraz zwraca uwagę, że ze względu na powszechne stosowanie przepisy te przyniosą korzyści zarówno konsumentom, jak i lokalnej administracji publicznej;
34. pragnie podkreślić znaczenie udziału podmiotów niepublicznych i innych zaangażowanych podmiotów w regionie ECOWAS, jak również analizę skutków EPA, co pomoże w budowaniu prawdziwego partnerstwa niezbędnego w celu monitorowania EPA;
35. domaga się szybkiej procedury ratyfikacji w celu bezzwłocznego udostępnienia krajom partnerskim korzyści płynących z przejściowej EPA;
36. zaleca przyjęcie elastycznego, dostosowanego do potrzeb i pragmatycznego podejścia w trwających obecnie negocjacjach dotyczących pełnej EPA; w tym kontekście wzywa Komisję, aby uwzględniła zwłaszcza wnioski Ghany dotyczące aspektów rozwojowych umowy; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje konkluzje GAERC z maja 2008 r.;
37. zachęca negocjujące strony, aby zgodnie z planem zakończyły negocjacje w 2009 r.; zachęca strony do dołożenia wszelkich starań w celu planowego zawarcia wszechstronnych umów o partnerstwie gospodarczym między krajami AKP a Unią Europejską do końca 2009 r.;
38. podkreśla, że pełna EPA powinna obejmować klauzulę rewizyjną i całościową ocenę wpływu, które należy przeprowadzić w terminie 3–5 lat od podpisania umowy; domaga się udziału Parlamentu Europejskiego i parlamentu Ghany we wszelkich przeglądach umowy;
39. podkreśla w szczególności kluczową rolę parlamentów AKP i podmiotów niepaństwowych w monitorowaniu i zarządzaniu umowami o partnerstwie gospodarczym i zwraca się do Komisji o zapewnienie ich systematycznego zaangażowania w proces odbywających się negocjacji; stoi na stanowisku, że wymaga to precyzyjnego planu dla krajów Unii i AKP opartego na podejściu uczestniczącym;
40. uznaje za istotne, by w ramach realizacji umowy o partnerstwie gospodarczym ustanowić właściwy system monitorowania koordynowany przez odpowiednią komisję parlamentarną i z udziałem członków Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Rozwoju, zapewniając stosowną równowagę między utrzymaniem wiodącej roli Komisji Handlu Międzynarodowego a ogólną spójnością polityki handlowej i polityki na rzecz rozwoju; jest zdania, że ta komisja parlamentarna powinna działać w sposób elastyczny oraz aktywnie koordynować swoją pracę z pracami Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE; uważa, że to monitorowanie należy rozpocząć po przyjęciu każdej przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym;
41. nalega, aby Parlament był szczegółowo informowany i w pełni uczestniczył w przejściowym procesie negocjacyjnym;
42. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich i krajów AKP, Radzie Ministrów AKP-UE oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.

Środa, 25 marca 2009 r.

Umowa przejściowa o partnerstwie WE- państwa regionu Pacyfiku

P6_TA(2009)0178

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie umowy przejściowej o partnerstwie pomiędzy państwami regionu Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską z drugiej strony

(2010/C 117 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 25 września 2003 r. w sprawie Piątej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Cancún ⁽¹⁾, z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie oceny realizacji rundy dauhańskiej po wejściu w życie decyzji Rady Generalnej WTO z dnia 1 sierpnia 2004 r. ⁽²⁾, z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowań do Szóstej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Hongkongu ⁽³⁾, z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wpływu zawierania umów o partnerstwie gospodarczym na rozwój ⁽⁴⁾, z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy dauhańskiej po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu ⁽⁵⁾, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: projektowanie polityki handlowej z myślą o maksymalizacji przyczyniania się handlu do walki z ubóstwem ⁽⁶⁾, z dnia 7 września 2006 r. w sprawie zawieszenia negocjacji dotyczących dauhańskiej agendy rozwojowej (DDA) ⁽⁷⁾, z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁸⁾, z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁹⁾ oraz swoje stanowisko z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 964/2007 i (WE) nr 1100/2006 ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając przejściową umowę o partnerstwie gospodarczym między państwami regionu Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską z drugiej strony,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu),
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) z kwietnia 2006 r., października 2006 r., maja 2007 r., października 2007 r., listopada 2007 r. i maja 2008 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (COM(2007)0635),
- uwzględniając Układ ogólny w sprawie tariff celnych i handlu (GATT), a w szczególności jego art. XXIV,
- uwzględniając Deklarację ministerialną z czwartej sesji Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu, przyjętą w dniu 14 listopada 2001 r. w Ad-Dausze,
- uwzględniając Deklarację ministerialną z szóstej sesji Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu, przyjętą w dniu 18 grudnia 2005 r. w Hongkongu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, s. 393.

⁽²⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, s. 397.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s.126.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 121.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 261.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 244.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0252.

Środa, 25 marca 2009 r.

- uwzględniając sprawozdanie i zalecenia grupy zadaniowej ds. pomocy na rzecz wymiany handlowej, przyjęte przez Radę Generalną WTO w dniu 10 października 2006 r.,
  - uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., w której określono milenijne cele rozwoju (MCR) jako kryteria wspólnie ustalone przez społeczność międzynarodową w celu wyeliminowania ubóstwa,
  - uwzględniając komunikat z Gleneagles, wydany przez grupę G8 w dniu 8 lipca 2005 r.,
  - uwzględniając art. 108 ust. 5 w związku z art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że od dnia 1 stycznia 2008 r. dotychczasowe stosunki handlowe Unii Europejskiej z krajami AKP – które dawały krajom AKP preferencyjny dostęp do rynków UE bez zasady wzajemności – nie są już zgodne z zasadami WTO,
- B. mając na uwadze, że umowy o partnerstwie gospodarczym są zgodne z zasadami WTO i mają na celu wsparcie integracji regionalnej oraz propagowanie stopniowej integracji gospodarek krajów AKP z gospodarką światową, wspomagając tym samym ich zrównoważony rozwój społeczno-gospodarczy oraz przyczyniając się do globalnych wysiłków na rzecz eliminacji ubóstwa w krajach AKP,
- C. mając na uwadze, że EPA należy wykorzystywać do budowania długoterminowych stosunków, w ramach których handel wspiera rozwój,
- D. mając na uwadze, że przejściowe umowy EPA (IEPA) stanowią umowy dotyczące handlu towarami, których celem jest zapobieżenie zakłóceniom w handlu krajów AKP z Unią Europejską,
- E. mając na uwadze, że obecny kryzys finansowy i gospodarczy oznacza, że polityka handlowa będzie odgrywała większą niż kiedykolwiek rolę w krajach rozwijających się,
- F. mając na uwadze, że IEPA koncentruje się na handlu towarami i zgodności z zasadami WTO,
- G. mając na uwadze, że zasady WTO nie wymagają od państw sygnatariuszy lub nie zakazują im umów o partnerstwie gospodarczym, żeby przyjmowały na siebie zobowiązania do liberalizacji w dziedzinie usług,
- H. mając na uwadze, że wpływ zobowiązań zawartych w przedmiotowych umowach na kraje i regiony może być bardzo znaczący,
- I. mając na uwadze, że z 14 +1 (Timor Wschodni) państw AKP z regionu Pacyfiku jak dotąd tylko Papua Nowa Gwinea i Republika Wysp Fidzi parafowały IEPA,
- J. mając na uwadze, że IEPA może prawdopodobnie wpłynąć na zakres i treść przyszłych umów zawieranych między Papuą Nową Gwineą i Republiką Wysp Fidzi a innymi partnerami handlowymi oraz na stanowisko regionu w negocjacjach,
- K. mając na uwadze, że konkurencja między Unią Europejską a państwami regionu Pacyfiku jest ograniczona, ponieważ większość towarów eksportowanych z UE to produkty, których państwa regionu Pacyfiku nie wytwarzają, lecz których potrzebują w ramach bezpośredniej konsumpcji lub jako surowca dla krajowego przemysłu,
- L. mając na uwadze, że w obecnej sytuacji politycznej, na czele rządu Fidzi stoją władze wojskowe oraz że każda pełna EPA powinna zależeć od uzgodnionej „mapy drogowej” ku wyborom demokratycznym, zatwierdzonej przez wszystkie ważne ugrupowania polityczne na Fidzi,
- M. mając na uwadze, że Rada wezwała do niezwłocznego i pełnego przywrócenia demokracji i powrotu do rządów cywilnych,

Środa, 25 marca 2009 r.

- N. mając na uwadze, że grupa krajów AKP z regionu Pacyfiku obejmuje 14 bardzo rozproszonych państw wyspiarskich oraz Timor Wschodni, których łączna liczba ludności nie przekracza 8 milionów; mając na uwadze, że państwa regionu Pacyfiku różnią się od siebie pod względem wielkości i cech charakterystycznych w większym stopniu niż w innych regionach, np. największy kraj – Papua Nowa Gwinea – jest trzy tysiące razy większy niż najmniejszy kraj – Niue,
- O. mając na uwadze, że rybołówstwo oraz działalność i przemysł związane z tym sektorem charakteryzuje największy potencjał w zwiększeniu eksportu w przyszłości,
- P. mając na uwadze, że nowe przepisy dotyczące handlu muszą iść w parze ze wzrostem wsparcia dla pomocy związanej z handlem,
- Q. mając na uwadze, że celem unijnej strategii pomocy na rzecz wymiany handlowej jest wspieranie zdolności krajów rozwijających się do wykorzystywania nowych możliwości handlowych,
- R. mając na uwadze, że między Unią Europejską a krajami AKP wynegocjowane zostały nowe, elastyczniejsze i poprawione zasady pochodzenia, które przyniosą istotne korzyści, jeśli zostaną odpowiednio wdrożone, przy należyтым uwzględnieniu ograniczonych możliwości tych krajów,
- S. mając na uwadze, że harmonogram trwających negocjacji dotyczących przejścia od przejściowej do pełnej EPA między Unią Europejską a państwami Pacyfiku zakłada zawarcie umowy przed końcem 2009 r.,
1. podkreśla, że tego rodzaju umowy nie mogą być uważane za zadowalające, jeżeli nie zostaną osiągnięte trzy cele: udzielenie krajom AKP wsparcia na rzecz zrównoważonego rozwoju, promowanie udziału tych państw w handlu światowym i wzmocnienie procesu regionalizacji;
  2. podkreśla, że najważniejszym celem tej umowy jest osiągnięcie następujących celów: udzielenia krajom AKP wsparcia finansowego na zrównoważony rozwój, promowania większego włączenia tych państw do handlu światowego, wzmocnienia procesu regionalizacji, ożywienia wymiany handlowej między Unią Europejską a krajami AKP oraz wspierania różnorodności gospodarczej strefy AKP oraz przyczynianie się do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju poprzez realizację MCR, ograniczenie ubóstwa i poszanowanie podstawowych praw człowieka;
  3. podkreśla, że, aby uchronić państwa Pacyfiku przed potencjalnymi negatywnymi skutkami otwarcia ich gospodarek, należy zapewnić wsparcie Unii Europejskiej umożliwiające im czerpanie rzeczywistych korzyści z preferencji handlowych oraz zapewnienie rozwoju gospodarczego i społecznego;
  4. uważa, że EPA musi promować i wzmocniać handel, wzrost gospodarczy, integrację regionalną, dywersyfikację gospodarczą oraz ograniczanie ubóstwa;
  5. zachęca partnerów prowadzących negocjacje do zakończenia ich zgodnie z planem w 2009 r.; zachęca strony do podjęcia wszelkich możliwych środków, aby sfinalizować kompleksową EPA między krajami AKP a Unią Europejską przed końcem 2009 r., tak jak wynika z planu;
  6. uznaje znaczenie oraz korzyści płynące z podpisania zgodnych z WTO umów między Unią Europejską a jej partnerami z AKP, ponieważ bez takich umów nasze stosunki handlowe i ich rozwój zostałyby w dużym stopniu zakłócone; zostało to odzwierciedlone w korzyściach, jakie eksporterzy wyciągnęli z nasilenia wymian handlowych do Unii Europejskiej po wygaśnięciu w dniu 31 grudnia 2007 r. preferencji taryfowych przewidzianych w umowie z Kotonu;
  7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Unia Europejska oferuje krajom AKP całkowicie bezcłowy i bezkontyngentowy dostęp do unijnego rynku dla większości produktów, aby wspierać liberalizację handlu między krajami AKP a Unią Europejską;

Środa, 25 marca 2009 r.

8. podkreśla znaczenie podpisania IEPA jako koniecznego kroku w kierunku trwałego wzrostu w całym regionie, a także znaczenie ciągłości negocjacji zmierzających do podpisania kompleksowej umowy w celu pobudzenia handlu, inwestycji i integracji regionalnej;
9. uznaje utworzenie okresów przejściowych w ramach przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP), aby mogły się one przystosować do zmian wprowadzonych za pomocą umowy i wzywa władze państw Pacyfiku do dalszego wspierania interesów MŚP w negocjacjach dotyczących kompleksowej EPA;
10. zwraca się do Komisji o niewywieranie presji na państwach regionu Pacyfiku, aby przyjęły zobowiązania w zakresie liberalizacji usług oraz tzw. „kwestii singapurskich”;
11. wzywa kraje AKP do kontynuowania procesu liberalizacji i oraz do rozszerzenia takich reform poza handel i towary oraz zwiększenia liberalizacji w zakresie handlu i usług;
12. wzywa do ustanowienia trwałych ram regulacyjnych w przypadku negocjacji dotyczących usług, żeby zagwarantować powszechne świadczenie usług i wyłączenie z zakresu negocjacji najważniejszych usług użyteczności publicznej;
13. wzywa Unię Europejską do zapewnienia większej i odpowiedniej pomocy władzom krajów AKP i sektorowi prywatnemu w celu ułatwienia przekształcenia ich gospodarek po podpisaniu IEPA;
14. wzywa odpowiednie kraje do przedstawienia jednoznacznych i przejrzystych informacji na temat ich sytuacji gospodarczej i politycznej oraz rozwoju w tych państwach, aby poprawić współpracę z Komisją;
15. wzywa negocjatorów wszystkich kompleksowych EPA, aby w pełni opowiedzieli się za przejrzystym zarządzaniem zasobami naturalnymi i przedstawili najlepsze niezbędne praktyki, dzięki czemu odnośnie kraje będą mogły czerpać jak największe korzyści z takich zasobów;
16. podkreśla znaczenie handlu międzyregionalnego oraz potrzebę wzmocnienia regionalnych powiązań handlowych w celu zapewnienia trwałego wzrostu w regionie; podkreśla znaczenie współpracy i spójności pomiędzy różnymi podmiotami regionalnymi;
17. zachęca do dalszego obniżania taryf celnych między krajami rozwijającymi się a grupami regionalnymi, które dziś stanowią od 15 do 25 % wartości handlowej, do dalszego promowania handlu w części południowej, wzrostu gospodarczego i integracji regionalnej;
18. wzywa Komisję do podjęcia wszelkich starań, aby wznowić negocjacje dotyczące dauhańskiej agendy rozwoju oraz zagwarantować, że umowy dotyczące liberalizacji handlu nadal będą promować rozwój w ubogich krajach;
19. jest przekonany, że kompleksowe EPA powinny stanowić uzupełnienie umowy w sprawie dauhańskiej agendy rozwoju, nie zaś alternatywę dla krajów AKP;
20. rozumie potrzebę zamieszczenia rozdziału na temat ochrony handlu, określającego dwustronne środki ochronne; wzywa Komisję, aby w ramach ciągłych negocjacji mających na celu zawarcie wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym przyjęła przegląd środków ochronnych zawartych w tymczasowej umowie o partnerstwie gospodarczym w celu zagwarantowania właściwego, przejrzystego i szybkiego korzystania z tych środków pod warunkiem spełnienia kryteriów dotyczących ich stosowania;
21. popiera uzgodnione wyłączenia pozycji taryfowych odnoszące się do produktów rolnych i niektórych przetworzonych produktów rolnych przy założeniu, że opierają się one głównie na potrzebie ochrony nowo powstających sektorów przemysłu lub produktów wrażliwych w tych krajach;

Środa, 25 marca 2009 r.

22. zwraca się o zastosowanie procedury szybkiej ratyfikacji, aby udostępnić krajom partnerskim korzyści płynące z IEPA bez niepotrzebnego opóźnienia;
23. przypomina, że choć umowę przejściową można uznać za pierwszy krok w tym procesie, to pod względem prawnym jest ona całkowicie niezależną umową międzynarodową, która nie musi automatycznie prowadzić do zawarcia pełnej EPA lub do podpisania pełnej EPA przez wszystkich sygnatariuszy IEPA;
24. wzywa Komisję do okazania pełnej elastyczności w kontynuowanych negocjacjach, o której mowa w konkluzjach Rady GAERC dotyczących tej kwestii z maja 2008 r. i listopada 2008 r.;
25. wzywa Komisję, by rozważyła wnioski państw regionu Pacyfiku dotyczące ponownych negocjacji niektórych spornych kwestii zawartych w przejściowej umowie o partnerstwie gospodarczym, które chciałyby zmienić lub wycofać z myślą o pełnej umowie o partnerstwie gospodarczym;
26. zwraca uwagę, że Papua Nowa Gwinea oraz Republika Wysp Fidżi są jak dotąd jedynymi krajami z regionu Pacyfiku, które przystąpiły do umowy, natomiast inne kraje Pacyfiku postanowiły nie podpisywać umowy ze względu na niski poziom obrotu towarowego z Unią Europejską;
27. przypomina, że rzeczywiście funkcjonujący rynek regionalny stanowi niezbędną podstawę skutecznego wdrażania EPA oraz że współpraca i integracja regionalna są konieczne dla rozwoju społeczno-gospodarczego państw Pacyfiku;
28. podkreśla, że należy koniecznie zadbać o to, aby IEPA nie ograniczyła ani interesów politycznych, ani poparcia społecznego w odniesieniu do integracji gospodarczej w regionie Pacyfiku;
29. dlatego podkreśla, że wprowadzenie w życie IEPA oraz negocjacje pełnej EPA muszą odbywać się z należytych uwzględnieniem procesów integracyjnych w regionie Pacyfiku;
30. zaleca przyjęcie elastycznego, asymetrycznego i pragmatycznego podejścia w trwających obecnie negocjacji dotyczących pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym; wzywa w tym kontekście Komisję do uwzględnienia w szczególności wniosków państw Pacyfiku dotyczących rozwojowych aspektów umowy; z zadowoleniem przyjmuje konkluzje GAERC z maja 2008 r.;
31. zwraca uwagę, że przedmiotowa umowa może również wpłynąć na stosunki między regionem Pacyfiku a jego najbliższymi i największymi partnerami handlowymi – Australią i Nową Zelandią – oraz że należy zadbać o to, aby warunki obecnej umowy nie stanowiły przeszkody dla przyszłych umów handlowych z tymi krajami;
32. uznaje, że temat współpracy na rzecz rozwoju został włączony do kompleksowej EPA gospodarczym, obejmującego współpracę w zakresie obrotu towarowego, konkurencyjność po stronie podaży, infrastrukturę wspierającą działalność gospodarczą, handel usługami, kwestie związane z handlem, tworzenie zdolności instytucjonalnych i dostosowania podatkowe; wzywa obie strony do wywiązania się z uzgodnionego zobowiązania dotyczącego zakończenia negocjacji w sprawie konkurencji i zamówień publicznych dopiero po zbudowaniu odpowiedniego potencjału;
33. przypomina, że EPA musi wspierać strategię polityczne, priorytety i cele rozwojowe państw Pacyfiku, nie tylko w zakresie struktury i treści, lecz także w odniesieniu do sposobu i ducha jej realizacji;
34. zwraca uwagę, że EPA powinna przyczynić się do osiągnięcia MCR;
35. uznaje selektywne stosowanie przez Unię Europejską zasady najwyższego uprzywilejowania w stosunku do wszystkich grup podregionalnych AKP;

Środa, 25 marca 2009 r.

36. przypomina o przyjęciu w październiku 2007 r. strategii UE w sprawie pomocy na rzecz wymiany handlowej, w ramach której podjęto zobowiązanie do zwiększenia zbiorowej pomocy UE dotyczącej handlu do 2 mld (2 000 000 000) EUR rocznie do roku 2010 (1 mld EUR od Wspólnoty, 1 mld EUR od państw członkowskich); nalega, aby region Pacyfiku otrzymał odpowiednią i sprawiedliwą część;
37. apeluje o szybkie określenie i dostarczenie przydziału środków pomocy na rzecz wymiany handlowej; podkreśla, że fundusze te powinny stanowić dodatkowe środki, a nie tylko inną formę finansowania z Europejskiego Funduszu Rozwoju; że powinny być zgodne z priorytetami Papui Nowej Gwinei i Republiki Wysp Fidzi, a ich udostępnianie powinno przebiegać terminowo, w sposób przewidywalny oraz w zgodzie z harmonogramami wykonawczymi krajowych i regionalnych planów rozwoju strategicznego; przypomina, że EPA musi wspomagać cele rozwojowe, strategie polityczne i priorytety państw regionu Pacyfiku, nie tylko w zakresie struktury i treści, lecz także w odniesieniu do sposobu i ducha jej realizacji;
38. w świetle zobowiązań podjętych przez Radę we wrześniu 2007 r. odnośnie do Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej i dostępu do leków (porozumienie TRIPS) wzywa Komisję, by nie negocjowała w sprawie postanowień TRIPS-plus z dziedziny farmakologii, mających wpływ na zdrowie publiczne i dostęp do leków w pełnej umowie o partnerstwie gospodarczym, by nie domagała się przystąpienia do Układu o współpracy patentowej i Traktatu o prawie patentowym lub akceptacji wynikających z nich zobowiązań, by zrezygnowała z włączenia do umowy przepisów dyrektywy 2004/48/WE⁽¹⁾ i nie wprowadzała do pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym takich przepisów jak ochrona nieoryginalnej bazy danych;
39. wyraża stałe poparcie dla pełnych umów między Wspólnotą a regionem Pacyfiku, obejmujących negocjacje w dziedzinie praw własności intelektualnej, dotyczące nie tylko zachodnich wynalazków technologicznych, lecz także różnorodności biologicznej i wiedzy tradycyjnej;
40. wzywa do ustanowienia odpowiednich i przejrzystych mechanizmów monitorowania – z jasno określoną rolą i zakresem oddziaływania – w celu badania wpływu EPA, przewidujących zwiększony udział krajów AKP i szeroko zakrojone konsultacje z zainteresowanymi stronami;
41. uznaje za istotne, by w ramach wdrażania EPA ustanowić właściwy system monitorowania koordynowany przez odpowiednią komisję parlamentarną, złożoną z członków Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Rozwoju, zapewniając stosowną równowagę między utrzymaniem wiodącej roli Komisji Handlu Międzynarodowego a ogólną spójnością polityki handlowej i polityki rozwojowej; ta komisja parlamentarna musi działać w elastyczny sposób oraz aktywnie koordynować swoją pracę z działaniami Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE; uważa, że monitorowanie należy rozpocząć po przyjęciu każdej z IEPA;
42. podkreśla w szczególności kluczową rolę parlamentów krajów krajowych KP i udziału podmiotów niepaństwowych w monitorowaniu umów o partnerstwie gospodarczym i zarządzaniu nimi oraz zwraca się do Komisji o promowanie ich zaangażowania w toczące się procedury negocjacyjne; wymaga to wyraźnych uzgodnień pomiędzy krajami UE i AKP, w oparciu o zaangażowane podejście;
43. podkreśla, że pełna EPA powinna zawierać klauzulę przeglądową i całościową ocenę wpływu, którą należy przeprowadzić w ciągu trzech do pięciu lat po jej podpisaniu w celu określenia społeczno-ekonomicznego wpływu umowy, w tym kosztów i konsekwencji jej wdrożenia; domaga się, aby Parlament Europejski, jak i parlamenty państw Pacyfiku, były zaangażowane we wszelki przegląd umowy;
44. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich i krajów AKP, Radzie Ministrów AKP-UE oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.

(¹) Dyrektywa 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, s. 45).

Środa, 25 marca 2009 r.

Umowa przejściowa o partnerstwie gospodarczym WE- państwa SADC EPA

P6_TA(2009)0179

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie umowy przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony, a państwami SADC EPA z drugiej strony

(2010/C 117 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 września 2003 r. w sprawie Piątej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Cancún ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie oceny realizacji Programu Rozwoju z Ad-Dauhy po wejściu w życie decyzji Rady Generalnej WTO z dnia 1 sierpnia 2004 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowań do Szóstej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Hongkongu ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁴⁾ (EPA),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy negocjacji z Ad-Dauhy po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: projektowanie polityki handlowej z myślą o maksymalizacji przyczyniania się handlu do walki z ubóstwem ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 września 2006 r. w sprawie zawieszenia negocjacji dotyczących agendy rozwoju z Ad-Dauhy ⁽⁷⁾ (DDA),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁹⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 964/2007 i (WE) nr 1100/2006 ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając umowę przejściową o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony, a państwami SADC (Wspólnota Rozwoju Afryki Południowej) EPA, z drugiej strony,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu),

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, s. 393.

⁽²⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, s. 397.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s. 126.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 121.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 261.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 244.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0252.

Środa, 25 marca 2009 r.

- uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) z kwietnia 2006 r., października 2006 r., maja 2007 r., października 2007 r., listopada 2007 r. i maja 2008 r.,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (COM(2007)0635),
  - uwzględniając Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), w szczególności jego art. XXIV,
  - uwzględniając deklarację ministerialną z czwartej sesji Konferencji Ministerialnej WTO uchwaloną w dniu 14 listopada 2001 r. w Ad-Dausze,
  - uwzględniając art. 108 ust. 5 w związku z art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że od dnia 1 stycznia 2008 r. dotychczasowe stosunki handlowe UE z krajami AKP – które dawały tym krajom preferencyjny dostęp do rynków UE bez zasady wzajemności – nie są już zgodne z zasadami Światowej Organizacji Handlu (WTO),
- B. mając na uwadze, że EPA są zgodne z zasadami WTO i mają na celu wsparcie integracji regionalnej oraz promowanie stopniowej integracji gospodarek krajów AKP z gospodarką światową, wspomagając tym samym ich zrównoważony rozwój społeczny i gospodarczy oraz przyczyniając się do globalnych wysiłków zmierzających do eliminacji ubóstwa w krajach AKP,
- C. mając na uwadze, że obecny kryzys finansowy i gospodarczy oznacza, że polityka handlowa będzie odgrywała większą niż kiedykolwiek rolę w krajach rozwijających się,
- D. mając na uwadze, że poprzednie systemy preferencji handlowych nie były w stanie przyczynić się do zdecydowanej poprawy sytuacji gospodarczej w tych krajach,
- E. mając na uwadze, że „przejściowe” EPA (IEPA) to umowy dotyczące handlu towarami mające zapobiec zakłóceniom w handlu między krajami AKP a Wspólnotą Europejską; mając na uwadze, że umowy te zawierają szereg spornych zapisów,
- F. mając na uwadze, że Unia Europejska oferuje krajom AKP całkowicie bezkwotowy i bezcłowy dostęp do rynków UE, przewidując okresy przejściowe dla ryżu (2010 r.) i cukru (2015 r.),
- G. mając na uwadze, że należy zaplanowana liberalizacja handlu może wesprzeć różnorodność rynkową, wzrost gospodarczy i rozwój,
- H. mając na uwadze, że w trakcie negocjacji w sprawie EPA niektóre kraje AKP, w celu zapewnienia, że wszyscy eksporterzy są traktowani na równi z najbardziej uprzywilejowanymi partnerami handlowymi, dążyły do zawarcia klauzuli największego uprzywilejowania (KNU), która ustanawia normalne, niedyskryminujące taryfy na przywóz towarów,
- I. mając na uwadze, że konkurencja między gospodarkami UEi AKP ma ograniczony charakter, ponieważ na zdecydowaną większość eksportu unijnego składają się towary, których kraje AKP nie produkują, lecz potrzebują do bezpośredniej konsumpcji albo jako bodźców dla krajowego przemysłu; mając na uwadze, że inaczej jest w przypadku handlu towarami rolnymi, gdzie subsydia eksportowe UE stanowią poważną przeszkodę dla producentów z krajów AKP w sektorze rolnictwa, hodowli i produktów mlecznych, zakłócając, a często także niszcząc zarówno rynki lokalne, jak i regionalne, i że UE powinna w związku z tym niezwłocznie odstąpić od wszelkiego rodzaju subsydiów eksportowych,
- J. mając na uwadze, że pomiędzy Wspólnotą Europejską a państwami SADC wynegocjowane zostały szczególnie w zakresie tekstyliów, odzieży, rybołówstwa i niektórych produktów rolnych nowe, poprawione zasady pochodzenia, które potencjalnie mogą im przynieść znaczne korzyści, jeżeli zostaną odpowiednio wdrożone, z należywym uwzględnieniem ograniczonych poziomów zdolności produkcyjnych tych krajów; a także mając na uwadze, iż należy podkreślić, że jeśli EPA mają wspomóc regionalną kumulację i rozwijać inwestycje, niezbędne są prostsze i łatwiejsze zasady pochodzenia w celu umożliwienia przedsiębiorstwom w krajach AKP rozwoju przetworzonego eksportu i korzystania z nowych możliwości rynkowych dostępnych w ramach EPA,

Środa, 25 marca 2009 r.

1. potwierdza swój pogląd, zgodnie z którym EPA powinny być motywowane potrzebami krajów AKP i opracowywane tak, by ożywić stosunki handlowe między AKP i UE, wspierać rozwój gospodarczy i różnorodność gospodarczą strefy AKP, jak również integrację regionalną, zmniejszenie ubóstwa, poszanowanie podstawowych praw człowieka, a zatem ogólnie, by osiągnąć MCR;
2. podkreśla, że dla zagwarantowania ochrony przed potencjalnymi negatywnymi skutkami otwarcia gospodarki regionu SADC niezbędne jest wsparcie UE w celu osiągnięcia prawdziwych korzyści poprzez preferencje handlowe i budowę rozwoju gospodarczego i społecznego;
3. uznaje korzyści płynące z parafowania przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym dla eksporterów, w wyniku utrzymania obecnej sytuacji w zakresie wywozu do Unii Europejskiej po wygaśnięciu z dniem 31 grudnia 2007 r. taryf preferencyjnych przewidzianych w umowie z Kotonu, a tym samym uniknięcia negatywnych skutków, jakie mogły wyniknąć dla eksporterów z krajów AKP, gdyby musieli funkcjonować w mniej korzystnym systemie handlowym;
4. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Wspólnota Europejska oferuje krajom AKP w pełni bezcłowy i bezkwotowy dostęp do rynku Unii Europejskiej dla ich produktów w celu wsparcia liberalizacji handlu między krajami AKP a Unią Europejską;
5. z zadowoleniem przyjmuje konkluzje GAERC z maja, czerwca i listopada 2008 r., w których podkreśla się potrzebę wsparcia trwającego procesu integracji regionalnej i promowania rozwoju, a także wzywa Komisję do poszanowania tego mandatu podczas negocjacji; w związku z tym podkreśla znaczenie zapobiegania rozpadowi Południowoafrykańskiej Unii Celnej (SACU);
6. podkreśla, że podpisanie IEPA jest koniecznym krokiem w kierunku trwałego wzrostu w regionach oraz w tych regionach jako całości, podkreśla również znaczenie ciągłych negocjacji zmierzających do podpisania kompleksowej umowy w celu pobudzenia handlu, inwestycji i integracji regionalnej;
7. wzywa Unię Europejską, aby udzielała silniejszego i odpowiedniego wsparcia zarówno władzom krajów AKP, jak i sektorowi prywatnemu, tak aby ułatwić przekształcenie gospodarek w wyniku podpisania przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym;
8. uważa, że obecna umowa przejściowa nie poświęca szczególnego miejsca ani uwagi kwestiom niezależności żywnościowej i prawa do pożywienia i nie sprzyja narzędziom polityki rolnej i handlowej, służącym regulacji rynku i ochronie zrównoważonego rolnictwa rodzinnego; podkreśla, że kwestie te muszą stać się centralnym punktem negocjacji, aby zapewnić spójność polityki handlowej i wszelkich innych dziedzin polityki UE z zasadami niezależności żywnościowej i prawa do pożywienia;
9. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wyjaśnienia faktycznego podziału środków w regionie AKP przewidzianych na wydatki priorytetowe w ramach zwiększonego budżetu pomocy na rzecz wymiany handlowej; przypomina o przyjęciu w październiku 2007 r. strategii UE w sprawie pomocy na rzecz wymiany handlowej, w ramach której podjęto zobowiązanie do zwiększenia zbiorowej pomocy UE dotyczącej handlu do 2 mld (2 000 000 000) EUR rocznie do roku 2010 (1 mld EUR od Wspólnoty, 1 mld EUR od państw członkowskich); nalega, aby region SADC otrzymał odpowiednią i sprawiedliwą część;
10. apeluje o szybkie określenie i dostarczenie przydziału środków pomocy na rzecz wymiany handlowej; podkreśla, że fundusze te powinny stanowić dodatkowe środki, a nie tylko inną postać finansowania z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR), że powinny być zgodne z priorytetami państw SADC, a ich udostępnianie powinno przebiegać terminowo, w sposób przewidywalny oraz w zgodzie z harmonogramami wykonawczymi krajowych i regionalnych planów rozwoju strategicznego; sprzeciwia się wszelkim formom uzależniania przyznawania wsparcia na poziomie europejskim od udziału w umowach o partnerstwie gospodarczym i zwraca się do Komisji o zagwarantowanie, że dostęp do funduszy z 10. edycji Europejskiego Funduszu Rozwoju będzie niezależny od wyników i tempa negocjacji;

Środa, 25 marca 2009 r.

11. wzywa negocjatorów wszystkich pełnych EPA, aby w pełni opowiedzieli się za przejrzystym zarządzaniem zasobami naturalnymi i opracowaniem najlepszych praktyk, dzięki którym kraje AKP będą mogły uzyskać maksymalne korzyści z tych zasobów;
12. wzywa Komisję, by zapewniła, że ponadnarodowe przedsiębiorstwa mające siedzibę w UE, a zakłady produkcyjne w krajach AKP przestrzegają podstawowych norm MOP oraz konwencji i porozumień międzynarodowych dotyczących kwestii społecznych i środowiskowych, w celu osiągnięcia na całym świecie równowagi między wzrostem gospodarczym a wyższymi standardami społecznymi i normami ochrony środowiska;
13. podkreśla znaczenie handlu między regionami oraz potrzebę wzmocnionych regionalnych stosunków handlowych, które zapewnią zrównoważony wzrost w regionie; podkreśla znaczenie współpracy i spójności między różnymi podmiotami regionalnymi; wzywa Komisję, aby nie podważała wymiaru regionalnego;
14. uznaje za istotne, by w ramach realizacji uEPA ustanowić właściwy system monitorowania koordynowany przez odpowiednią komisję parlamentarną, złożoną z członków Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Rozwoju, zapewniając stosowną równowagę między utrzymaniem wiodącej roli Komisji Handlu Międzynarodowego a ogólną spójnością polityki handlowej i polityki na rzecz rozwoju; ta komisja parlamentarna działa w sposób elastyczny oraz aktywnie koordynuje swoją pracę z działaniami Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE; uważa, że monitorowanie należy rozpocząć po przyjęciu każdej z IEPA;
15. wzywa Komisję do dołożenia wszelkich starań, aby wznowić negocjacje w sprawie dauhańskiej agendy rozwoju oraz zagwarantować, że umowy o liberalizacji handlu będą w dalszym ciągu przyczyniać się do rozwoju ubogich krajów;
16. wyraża przekonanie, że pełne EPA powinny stanowić uzupełnienie umowy w sprawie dauhańskiej agendy rozwoju, a nie być uważane za alternatywę dla niej;
17. szanuje potrzebę i znaczenie rozdziału o ochronie handlu z dwustronnymi zabezpieczeniami; wzywa Komisję, aby w ramach trwających negocjacji mających na celu zawarcie wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym przyjęła przegląd środków ochronnych zawartych w tymczasowej umowie o partnerstwie gospodarczym w celu zagwarantowania właściwego, przejrzystego i szybkiego korzystania z tych środków, pod warunkiem spełnienia kryteriów dotyczących ich stosowania;
18. popiera uzgodnione wyłączenia pozycji taryfowych odnoszące się do produktów rolnych i niektórych przetworzonych produktów rolnych ponieważ opierają się one głównie na potrzebie ochrony nowo powstających sektorów przemysłu lub produktów wrażliwych w tych krajach;
19. wzywa Komisję do okazania elastyczności podczas odpowiadania na kluczowe, poważne obawy Angoli, Namibii i Republiki Południowej Afryki wobec kwestii takich, jak klauzula największego uprzywilejowania (KNU), jak również opłaty eksportowe i ochrona nowo powstających sektorów przemysłu;
20. zachęca negocjujące strony, by w trwających negocjacjach przyjęły elastyczne, asymetryczne i pragmatyczne podejście, by uzyskać regionalną EPA zadowolającą obie strony, do nieustanawiania niewykonalnych terminów i do umożliwienia krajom SADC renowacji wszelkich postanowień dotyczących kwestii spornych, które chciałyby one zmienić lub usunąć;
21. zauważa z aprobatą postępy poczynione w czasie negocjacji technicznych prowadzonych w marcu 2009 r. w Swakopmund w Namibii i z zadowoleniem przyjmuje zgodę Komisji na zajęcie się kwestiami spornymi przed podpisaniem przejściowej EPA; apeluje, by kwestie nierozstrzygnięte, np. klauzula największego uprzywilejowania, definicja prawna stron oraz pozostałe kwestie dotyczące dostępu do rynku rolnego, rozwiązano w sposób umożliwiający wszystkim członkom grupy SADC EPA podpisanie przejściowej EPA;

Środa, 25 marca 2009 r.

22. uznaje fakt, że do IEPA zawartej między UE i SADC włączono rozdział poświęcony współpracy w dziedzinie rozwoju, obejmujący współpracę w handlu towarami, konkurencyjność po stronie podaży, infrastrukturę ułatwiającą prowadzenie działalności, handel usługami, kwestie związane z handlem, budowanie zdolności instytucyjnych oraz dostosowania fiskalne; wzywa obie strony do poszanowania ich zobowiązania do zakończenia negocjacji w sprawie konkurencji i zamówień publicznych dopiero po zbudowaniu odpowiedniego potencjału; wzywa Komisję do ścisłej współpracy z państwami SADC dla umożliwienia im osiągnięcia celów określonych w tym rozdziale poświęconym współpracy w dziedzinie rozwoju;
23. podkreśla, że każda pełna EPA musi również zawierać przepisy dotyczące powszechnie uznawanej definicji dobrych rządów, przejrzystości urzędów politycznych i praw człowieka, zgodnie z art. 11b, 96 i 97 umowy z Kotonu, jak również szczególne przepisy dotyczące najbardziej narażonych grup, takich jak miejscowi rolnicy i kobiety;
24. zauważa, że harmonogram bieżących negocjacji dotyczących przekształcenia przejściowej EPA w końcową EPA, prowadzonych między UE a krajami SADC, opiera się na założeniu, że umowa zostanie zawarta do końca 2009 r.; wzywa Komisję, by nie wywierała zbędnego nacisku na kraje SADC w sprawie zgody na zobowiązania do liberalizacji i obowiązki regulacyjne w dziedzinie usług oraz tzw. kwestie singapurskie;
25. domaga się ustanowienia solidnych ram regulacyjnych w przypadku negocjacji w sprawie usług, tak aby zapewnić powszechne świadczenie usług;
26. popiera wysiłki obu stron mające na celu zapewnienie aktywnego udziału Republiki Południowej Afryki w procesie negocjacyjnym; uznaje kluczowe znaczenie zaangażowania Republiki Południowej Afryki dla promowania spójności ekonomicznej, integracji regionalnej i dalszego rozwoju stosunków w zakresie handlu i inwestycji między regionem a Unią Europejską; wzywa Komisję do utrzymania i rozwinięcia tych stosunków poprzez negocjację pełnej i kompleksowej EPA;
27. odnotowuje, że region SADC ma zamiar wziąć udział w tworzeniu nowej strefy wolnego handlu ze Wspólnotą Afryki Wschodniej oraz Wspólnym Rynkiem dla Wschodniej i Południowej Afryki (COMESA); wzywa Komisję do śledzenia rozwoju wydarzeń w celu zapewnienia zgodności z pełną EPA;
28. z zadowoleniem przyjmuje włączenie do IEPA zawartej między UE i SADC klauzuli przeglądu, zgodnie z którą dokonany zostanie kompletny przegląd umowy nie później niż pięć lat po jej podpisaniu, a następnie co pięć lat, łącznie z analizą kosztów i konsekwencji wdrożenia zobowiązań handlowych; w razie konieczności należy dokonać zmian w postanowieniach umowy oraz dostosowań w odniesieniu do ich zastosowania, w odniesieniu do zasad i procedur WTO oraz w ich poszanowaniu;
29. zachęca negocjujące strony do zakończenia negocjacji w sprawie pełnej EPA zgodnie z planem w 2009 r.;
30. nalega, by Parlament w pełni uczestniczył w przejściowym procesie negocjacyjnym i aby był w pełni informowany; pragnie, by odbywało się to poprzez aktywny, nieformalny dialog trójstronny z Radą i Komisją; zwraca się do Rady, aby jak najszybciej zwróciła się w tej kwestii do Parlamentu;
31. podkreśla w szczególności kluczową rolę parlamentów AKP i podmiotów niepaństwowych w monitorowaniu i zarządzaniu EPA i zwraca się do Komisji o zapewnienie ich systematycznego zaangażowania w proces odbywających się negocjacji; wymaga to jasnego harmonogramu ustalonego pomiędzy UE a krajami AKP zasadzającego się na podejściu polegającym na uczestnictwie;
32. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich i krajów AKP, Radzie Ministrów AKP-UE oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.

Środa, 25 marca 2009 r.

Umowa o partnerstwie gospodarczym WE- państwa Afryki Wschodniej i Południowej

P6_TA(2009)0180

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie Umowy przejściowej ustanawiającej ramy umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Afryki Wschodniej i Południowej z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony

(2010/C 117 E/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 25 września 2003 r. w sprawie Piątej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Cancún ⁽¹⁾, z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie oceny realizacji rundy dauhańskiej po wejściu w życie decyzji Rady Generalnej WTO z dnia 1 sierpnia 2004 r. ⁽²⁾, z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowań do Szóstej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Hongkongu ⁽³⁾, z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) ⁽⁴⁾, z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy dauhańskiej po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu ⁽⁵⁾, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: planowanie polityki handlowej z myślą o maksymalizacji przyczyniania się handlu do walki z ubóstwem ⁽⁶⁾, z dnia 7 września 2006 r. w sprawie zawieszenia negocjacji dotyczących dauhańskiej agendy rozwojowej (DDA) ⁽⁷⁾, z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁸⁾, z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁹⁾ oraz swoje stanowisko z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 964/2007 i (WE) nr 1100/2006 ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając umowę przejściową o partnerstwie gospodarczym między Komorami, Madagaskarem, Mauritusem, Seszelami, Zimbabwe i Zambią z jednej strony a Wspólnotą Europejską z drugiej strony,
- uwzględniając umowę o partnerstwie zawartą między państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu dnia 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu),
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z kwietnia 2006 r., października 2006 r., maja 2007 r., października 2007 r., listopada 2007 r. i maja 2008 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (COM(2007)0635),
- uwzględniając Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), w szczególności jego art. XXIV,
- uwzględniając deklarację ministerialną z czwartej sesji Konferencji Ministerialnej WTO przyjętą w dniu 14 listopada 2001 r. w Ad-Dausze,
- uwzględniając deklarację ministerialną z szóstej sesji Konferencji Ministerialnej WTO, przyjętą w dniu 18 grudnia 2005 r. w Hongkongu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, s. 393.

⁽²⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, s. 397.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s. 126.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 121.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 261.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 244.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0252.

Środa, 25 marca 2009 r.

- uwzględniając sprawozdanie i zalecenia grupy zadaniowej ds. pomocy na rzecz wymiany handlowej, przyjęte przez Radę Generalną WTO w dniu 10 października 2006 r.,
  - uwzględniając deklarację milenijną Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., w której ustanowiono milenijne cele rozwoju (MCR) jako kryteria wspólnie uzgodnione przez społeczność międzynarodową na rzecz eliminacji ubóstwa,
  - uwzględniając komunikat z Gleneagles, wydany przez grupę G8 w dniu 8 lipca 2005 r.,
  - uwzględniając art. 108 ust. 5 w połączeniu z art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że poprzednie stosunki handlowe Unii Europejskiej z krajami AKP (do 31 grudnia 2007 r.), które dawały krajom AKP preferencyjny dostęp do rynków UE bez zasady wzajemności, nie były zgodne z zasadami WTO,
- B. mając na uwadze, że EPA są zgodne z zasadami WTO i mają na celu wsparcie integracji regionalnej oraz propagowanie stopniowej integracji gospodarek krajów AKP z gospodarką światową, wspomagając tym samym ich zrównoważony rozwój społeczny i gospodarczy oraz przyczyniając się do globalnych wysiłków w celu eliminacji ubóstwa i chorób w krajach AKP,
- C. mając na uwadze, że obecny kryzys finansowy i gospodarczy oznacza, że sprawiedliwa i korzystna dla rozwoju polityka handlowa będzie odgrywała większą niż kiedykolwiek rolę w krajach rozwijających się,
- D. mając na uwadze, że poprzednie systemy preferencji handlowych nie były w stanie znacząco przyczynić się do poprawy sytuacji gospodarczej w tych krajach,
- E. mając na uwadze, że przejściowe umowy o partnerstwie gospodarczym (IEPA) to umowy dotyczące handlu towarami, które mają na celu zapobiec zakłóceniom w handlu między krajami AKP a Unią Europejską,
- F. mając na uwadze, że przejściowe IEPA są całkowicie niezależnymi, zgodnymi z zasadami WTO umowami międzynarodowymi, które można uznać za pierwszy krok w kierunku pełnych EPA,
- G. mając na uwadze, że Unia Europejska oferuje krajom AKP całkowicie bezkwotowy i bezcłowy dostęp do rynków UE od pierwszego roku z wyjątkiem ryżu (2010 r.) i cukru (2015 r.),
- H. mając na uwadze, że możliwości krajów AKP znacznie różnią się od możliwości Unii Europejskiej,
- I. mając na uwadze, że konkurencja między krajami UE i AKP jest ograniczona, ponieważ większość towarów eksportowanych z UE to produkty, których kraje AKP nie wytwarzają, lecz których potrzebują w ramach bezpośredniej konsumpcji lub jako surowca dla krajowego przemysłu,
- J. mając na uwadze, że należycie zaplanowana liberalizacja handlu może wesprzeć różnorodność rynkową, wzrost gospodarczy i rozwój,
- K. mając na uwadze, że w trakcie negocjacji w sprawie EPA niektóre kraje AKP dążyły do zawarcia klauzuli największego uprzywilejowania, która ustanawia normalne, niedyskryminacyjne taryfy na przywóz towarów, z myślą o zapewnieniu traktowania wszystkich eksporterów w taki sam sposób jak najbardziej uprzywilejowanego eksportera,
- L. mając na uwadze, że z krajami AKP wynegocjowano poprawione reguły pochodzenia, które mogą im przynieść znaczne korzyści, jeżeli zostaną odpowiednio wdrożone, z należywym uwzględnieniem ograniczonych możliwości tych krajów,

Środa, 25 marca 2009 r.

- M. mając na uwadze, że ulepszonym regułem handlowym musi towarzyszyć zwiększenie poparcia dla związanej z handlem pomocy,
- N. mając na uwadze, że celem unijnej starej pomocy na rzecz wymiany handlowej jest wspieranie zdolności krajów rozwijających się do wykorzystywania nowych możliwości handlowych,
- O. mając na uwadze, że pełna EPA będzie nieuchronnie warunkować zakres i treść przyszłych umów zawieranych pomiędzy krajami AKP a innymi partnerami handlowymi oraz stanowisko regionu w negocjacjach,
- P. mając na uwadze, że w skład grupy krajów AKP Afryki Wschodniej i Południowej (ESA) wchodzi państwa, które znacznie różnią się od siebie wielkością oraz PKB,
- Q. mając na uwadze, że grupa państw Afryki Wschodniej i Południowej składa się z 5 państw o łącznej populacji 33,5 mln, różniących się co do wielkości i cech charakterystycznych, z których największe, Madagaskar, ma 250 razy więcej ludności niż najmniejsze, Seszele,
- R. mając na uwadze, że region Afryki Wschodniej i Południowej, podzielony na grupę krajów Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej (EAC) oraz grupę ESA, może zostać ponownie połączony, gdy tylko grupy te wyrażą taką wolę,
1. potwierdza swój pogląd, zgodnie z którym odpowiednio opracowane EPA, którym towarzyszą skuteczne strategie zorientowane na rozwój, są szansą na ożywienie stosunków handlowych między AKP i UE, na wsparcie rozwoju gospodarczego i różnorodności gospodarczej strefy AKP oraz integracji regionalnej, a także na ograniczenie ubóstwa w krajach AKP;
  2. podkreśla, że EPA nie mogą być uważane za zadowalające, jeżeli nie zostaną osiągnięte trzy cele: udzielenie krajom AKP wsparcia finansowego na zrównoważony rozwój, promowanie większego włączenia tych państw do handlu światowego i wzmocnienie procesu regionalizacji;
  3. podkreśla, że kluczowym celem tej umowy jest przyczynienie się do osiągnięcia MCR za pomocą celów w zakresie rozwoju, zmniejszenia ubóstwa i poszanowania praw człowieka;
  4. dostrzega korzyści, jakie miało dla eksporterów podpisanie przejściowych umów o partnerstwie gospodarczym między Unią Europejską a poszczególnymi krajami, utrzymujące status quo dla eksportu do Unii Europejskiej po wygaśnięciu w dniu 31 grudnia 2007 r. taryf preferencyjnych przewidzianych w umowie z Kotonu i tym samym zachowujące i znacznie rozszerzające możliwości krajów Afryki Wschodniej i Południowej w zakresie eksportu do UE, zarówno poprzez pełne reguły rynkowe, jak i poprzez poprawione zasady pochodzenia;
  5. dostrzega znaczenie osiągnięcia pomiędzy UE a jej partnerami z krajów AKP porozumień zgodnych z WTO, ponieważ bez takich porozumień stosunki handlowe między nimi oraz rozwój partnerów z krajów AKP będą poważnie zagrożone;
  6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Wspólnota Europejska oferuje krajom ESA w pełni bezcłowy i bezkwotowy dostęp do rynku Unii Europejskiej dla ich produktów w celu wsparcia liberalizacji handlu między krajami ESA a Unią Europejską;
  7. podkreśla znaczenie podpisania IEPA jako koniecznego kroku w kierunku trwałego wzrostu w całym regionie, a także znaczenie ciągłych negocjacji zmierzających do podpisania pełnej umowy w celu pobudzenia handlu, inwestycji i integracji regionalnej;

Środa, 25 marca 2009 r.

8. apeluje do Komisji o zapewnienie, że jeśli jest to pragnieniem regionu ESA, będzie on mógł renegocjować wszelkie przepisy dotyczące kontrowersyjnych zagadnień, które pragnie on zmienić lub wycofać;
9. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie okresów przejściowych w ramach przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w celu umożliwienia im przystosowania do zmian zachodzących w wyniku umowy, a także wzywa władze odnośnych krajów do dalszego wspierania interesów MŚP w ich negocjacjach zmierzających do podpisania szerokiej EPA;
10. wskazuje, że istnieje olbrzymia nierównowaga pomiędzy gospodarkami UE i krajów ESA, której nie da się nigdy zaradzić, nawet częściowo, samymi strategiami swobodnej wymiany handlowej;
11. wzywa kraje AKP do kontynuowania procesu liberalizacji i zachęca do rozszerzenia takich reform poza handel towarami, tak aby pogłębić również liberalizację handlu usługami;
12. wzywa Unię Europejską, aby udzielała silniejszego i odpowiedniego wsparcia zarówno władzom krajów AKP, jak i sektorowi prywatnemu, tak aby ułatwić przekształcenie gospodarek po podpisaniu IEPA i zapewnić podejmowanie środków zmierzających do ochrony najbardziej narażonych grup (osoby w podeszłym wieku, niepełnosprawni, samotne matki) w okresie zmian gospodarczych;
13. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wyjaśnienia faktycznego podziału środków w regionie AKP przewidzianych na wydatki priorytetowe w ramach zwiększonego budżetu pomocy na rzecz wymiany handlowej;
14. apeluje o szybkie określenie i dostarczenie przydziału środków pomocy na rzecz wymiany handlowej;
15. przypomina o przyjęciu w październiku 2007 r. strategii UE w sprawie pomocy na rzecz wymiany handlowej, w ramach której podjęto zobowiązanie do zwiększenia zbiorowej pomocy UE dotyczącej handlu do 2 mld EUR rocznie do roku 2010 (1 mld EUR od Wspólnoty, 1 mld EUR od państw członkowskich); nalega, aby region Afryki Zachodniej otrzymał odpowiednią i sprawiedliwą część tej pomocy;
16. wzywa odnośne kraje do udzielenia jasnych i przejrzystych informacji na temat sytuacji gospodarczej i politycznej oraz rozwoju tych krajów w celu poprawy współpracy z UE;
17. wzywa negocjatorów wszystkich pełnych EPA, aby w pełni opowiedzieli się za przejrzystym zarządzaniem zasobami naturalnymi i opracowaniem najlepszych praktyk, tak aby kraje AKP mogły uzyskać maksymalne korzyści z tych zasobów, zwalczając ewentualne pranie pieniędzy;
18. podkreśla znaczenie handlu między regionami oraz potrzebę wzmocnienia regionalnych stosunków handlowych w celu zagwarantowania trwałego wzrostu w regionie; podkreśla znaczenie współpracy między różnymi podmiotami regionalnymi oraz ich spójności; domaga się, by wszelkie umowy między UE a krajami regionu ESA nie były wzajemnie sprzeczne ani nie utrudniały integracji regionalnej w tym szerzej pojmowanym regionie;
19. wzywa do ustanowienia odpowiednich i przejrzystych mechanizmów monitorowania – z jasno określoną rolą i zakresem oddziaływania – w celu śledzenia wpływu EPA przy większej odpowiedzialności ze strony krajów AKP oraz szerokich konsultacjach z zainteresowanymi stronami, w tym ze społeczeństwem obywatelskim; podkreśla, że najpóźniej pięć lat po podpisaniu przejściowej EPA z krajami ESA należy dokonać jej szczegółowego przeglądu w odniesieniu do jej wpływu społeczno-gospodarczego, w tym kosztów i skutków jej wykonania, co umożliwi wprowadzenie poprawek do postanowień umowy i dostosowań w trakcie jej realizacji;

Środa, 25 marca 2009 r.

20. uznaje za istotne, by w ramach realizacji EPA ustanowić właściwy system monitorowania koordynowany przez odpowiednią komisję parlamentarną, złożoną z członków Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Rozwoju, zapewniając stosowną równowagę między utrzymaniem wiodącej roli Komisji Handlu Międzynarodowego a ogólną spójnością polityki handlowej i polityki na rzecz rozwoju; jest zdania, że ta komisja parlamentarna powinna działać w sposób elastyczny oraz aktywnie koordynować swoją pracę z pracami Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE; uważa, że monitorowanie należy rozpocząć po przyjęciu każdej z IEPA;
21. podkreśla w szczególności kluczową rolę parlamentów krajów AKP i podmiotów pozarządowych w monitorowaniu EPA i zarządzaniu nimi i wzywa Komisję do wspierania ich zaangażowania w trwające procesy negocjacyjne, które wymaga precyzyjnego planu negocjacji między UE a krajami AKP, opartego na podejściu uczestniczącym;
22. domaga się, by zgodnie z zasadami deklaracji paryskiej w sprawie skuteczności pomocy udzielanie pomocy było m.in. uwarunkowane zapotrzebowaniem na pomoc; wzywa zatem kraje AKP do przedstawienia – w razie konieczności przy odpowiednim wsparciu ze strony UE – szczegółowych, skalkulowanych pod względem kosztowym wniosków dotyczących sposobów realizacji i przeznaczenia dodatkowych funduszy powiązanych z EPA, szczególnie w odniesieniu do: ram regulacyjnych, środków ochronnych, ułatwień handlowych, wsparcia w zapewnieniu zgodności z międzynarodowymi normami sanitarnymi i fitosanitarnymi oraz normami w zakresie własności intelektualnej, a także struktury mechanizmu monitorowania umowy o partnerstwie gospodarczym;
23. wyraża stałe poparcie dla szerokich EPA między Wspólnotą Europejską a krajami ESA, obejmujących kluczowy obszar negocjacji w dziedzinie praw własności intelektualnej, które dotyczą nie tylko zachodnich wynalazków technologicznych, lecz także różnorodności biologicznej i tradycyjnej wiedzy;
24. wzywa Komisję, aby dołożyła wszelkich starań w celu wznowienia negocjacji w sprawie dauhańskiej agendy rozwoju oraz zagwarantowania, że umowy o liberalizacji handlu będą w dalszym ciągu przyczyniać się do rozwoju ubogich krajów;
25. wyraża przekonanie, że pełne EPA powinny stanowić uzupełnienie umowy w sprawie dauhańskiej agendy rozwoju, nie zaś alternatywę dla niej;
26. rozumie potrzebę zamieszczenia rozdziału na temat ochrony handlu, określającego dwustronne środki ochronne; wzywa Komisję, aby w ramach ciągłych negocjacji mających na celu zawarcie wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym przyjęła przegląd środków ochronnych zawartych w tymczasowej umowie o partnerstwie gospodarczym w celu zagwarantowania właściwego, przejrzystego i szybkiego korzystania z tych środków pod warunkiem spełnienia kryteriów dotyczących ich stosowania;
27. jest zdania, że pełna EPA powinna stanowić wsparcie dla wywozu produktów przetworzonych dzięki uproszczonym i poprawionym regułom pochodzenia, szczególnie w tak kluczowych sektorach jak przemysł odzieżowy i rolnictwo;
28. popiera uzgodnione wyłączenia pozycji taryfowych odnoszące się do produktów rolnych i niektórych przetworzonych produktów rolnych, gdyż służą one głównie ochronie nowo powstających sektorów przemysłu lub produktów wrażliwych w tych krajach i przypomina o zobowiązaniu UE przyjętym w ramach dauhańskiej rundy negocjacji na rzecz rozwoju do stopniowej rezygnacji z subsydiów wywozowych w rolnictwie;
29. zauważa, że harmonogram trwających negocjacji w sprawie zastąpienia przejściowej pełną EPA pomiędzy UE a państwami regionu Afryki Wschodniej i Południowej funkcjonuje w oparciu o założenie, że umowa ta zostanie zawarta do końca 2009 r.; nalega na Komisję, by nie wywierała zbyt ambitnych nacisków na region ESA co do przyjęcia liberalizacji i by w tym względzie brała pod uwagę opinie Parlamentu ESA;
30. jest zdania, że należy odróżnić usługi handlowe od usług publicznych; podkreśla potrzebę utrzymania usług publicznych, które zaspokajają podstawowe potrzeby ludności lub odgrywają istotną rolę w zachowaniu różnorodności kulturowej, a także konieczność wyłączenia ich z wszelkich negocjacji;

Środa, 25 marca 2009 r.

31. zwraca uwagę na włączenie do pełnej EPA rozdziału poświęconego współpracy w dziedzinie rozwoju, obejmującego współpracę w handlu towarami, konkurencyjność po stronie podaży, infrastrukturę ułatwiającą prowadzenie działalności, handel usługami, kwestie związane z handlem, budowanie zdolności instytucyjnych oraz dostosowania fiskalne; wzywa obie strony do przestrzegania uzgodnionego zobowiązania dotyczącego zakończenia negocjacji w sprawie konkurencji i zamówień publicznych przy uwzględnieniu możliwości krajów ESA;
32. podkreśla, że każda pełna umowa o partnerstwie gospodarczym musi również zawierać przepisy z zakresu dobrego zarządzania, przejrzystości organów politycznych i praw człowieka, zgodnie z art. 11b, 96 i 97 umowy z Kotonu;
33. zachęca Komisję do poszukiwania rozwiązań tzw. kwestii spornych, takich jak zakres zgłaszanego handlu, klauzula najwyższego uprzywilejowania, cła wywozowe oraz zabezpieczenia i reguły pochodzenia w ramach negocjacji nad pełną regionalną EPA, które będą w interesie WE i jej obywateli oraz będą wspierały trwałe rozwój w UE i w krajach AKP;
34. podkreśla znaczenie, jakie ma pełna EPA dla wspierania stosunków międzyregionalnych poprzez harmonizację umów handlowych między krajami AKP a Wspólnotą Europejską;
35. wyraża głębokie zaniepokojenie z powodu obecnej sytuacji w Zimbabwie w zakresie praw człowieka, demokracji i gospodarki, która stanowi poważne zagrożenie dla tamtejszych obywateli oraz znaczną przeszkodę w bieżącej i przyszłej współpracy między Unią Europejską a Zimbabwie;
36. z zadowoleniem przyjmuje rozwój unii celnej w grupie krajów ESA i podejmowane próby utworzenia unii walutowej, biorąc szczególnie pod uwagę korzyści dla przedsiębiorstw, dostępne w wyniku harmonizacji przepisów w regionie ESA, prowadzącej do szerszego rynku, zwiększonego handlu i większych możliwości stworzenia ekonomii skali;
37. wzywa negocjujące strony do uwzględnienia wiążących ustaleń dotyczących zamówień publicznych, inwestycji i konkurencji, które mogłyby wzbudzić zainteresowanie prowadzeniem działalności i inwestowaniem w krajach ESA, ponieważ przepisy te przyniosą korzyści zarówno konsumentom, jak i lokalnym rządów, o ile będą one obowiązywać wszystkich, pomagając tym samym w przyciągnięciu przedsiębiorstw i inwestycji;
38. domaga się szybkiej procedury ratyfikacyjnej w celu bezzwłocznego udostępnienia krajom partnerskim korzyści płynących z IEPA;
39. zachęca strony do zakończenia negocjacji w celu zawarcia pełnej EPA między krajami ESA a Wspólnotą Europejską przy założeniu, że wzajemne korzyści takiej umowy są dobrze znane obu stronom;
40. nalega, żeby w tymczasowym procesie negocjacyjnym w pełni informowano Parlament i włączano go do udziału w tym procesie; pragnie, by odbywało się to poprzez aktywny, nieformalny dialog trójstronny z Radą i Komisją; wzywa Radę, aby jak najszybciej zwróciła się w tej kwestii do Parlamentu;
41. zwraca uwagę na los mieszkańców archipelagu Chagos, którzy zostali przymusowo wysiedleni ze swojej wyspy i obecnie żyją w ubóstwie na Mauritiusie i Seszelach, oraz uważa, że UE powinna pracować nad rozwiązaniem umożliwiającym powrót tej ludności na należącą do nich prawowicie wyspę, z której pochodzą;
42. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich i krajów AKP, Radzie Ministrów AKP-UE oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.

Środa, 25 marca 2009 r.

Umowy o partnerstwie gospodarczym WE-państwa partnerskie Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej

P6_TA(2009)0181

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie umowy przejściowej ustanawiającej ramy dla Umowy o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a państwami partnerskimi Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej z drugiej strony

(2010/C 117 E/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 25 września 2003 r. w sprawie Piątej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Cancún ⁽¹⁾, z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie oceny realizacji rundy dauhańskiej po wejściu w życie decyzji Rady Generalnej WTO z dnia 1 sierpnia 2004 r. ⁽²⁾, z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowań do Szóstej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Hongkongu ⁽³⁾, z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie wpływu zawierania umów o partnerstwie gospodarczym na rozwój ⁽⁴⁾, z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy dauhańskiej po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu ⁽⁵⁾, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: planowanie polityki handlowej z myślą o maksymalizacji przyczyniania się handlu do walki z ubóstwem ⁽⁶⁾, z dnia 7 września 2006 r. w sprawie zawieszenia negocjacji dotyczących dauhańskiej agendy rozwojowej ⁽⁷⁾, z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁸⁾, z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) i dostępu do leków ⁽⁹⁾, z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽¹⁰⁾ oraz swoje stanowisko z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 964/2007 i (WE) nr 1100/2006 ⁽¹¹⁾,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie gospodarczym zawartą między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a państwami partnerskimi Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej z drugiej strony,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (umowa z Kotonu),
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych z kwietnia 2006 r., października 2006 r., maja 2007 r., października 2007 r., listopada 2007 r. i maja 2008 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (COM(2007)0635),
- uwzględniając Układ ogólny w sprawie taryf celnych i handlu (GATT), a w szczególności jego art. XXIV,
- uwzględniając deklarację ministerialną z czwartej sesji Konferencji Ministerialnej WTO przyjętą w dniu 14 listopada 2001 r. w Ad-Dausze,
- uwzględniając Deklarację ministerialną z szóstej sesji Konferencji Ministerialnej WTO, przyjętą w dniu 18 grudnia 2005 r. w Hongkongu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, s. 393.

⁽²⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, s. 397.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s. 126.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 121.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 261.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 244.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 591.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0252.

Środa, 25 marca 2009 r.

- uwzględniając sprawozdanie i zalecenia grupy zadaniowej ds. pomocy na rzecz wymiany handlowej, przyjęte przez Radę Generalną WTO w dniu 10 października 2006 r.,
  - uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., w której określono milenijne cele rozwoju (MCR) jako kryteria wspólnie ustalone przez społeczność międzynarodową w celu wyeliminowania ubóstwa,
  - uwzględniając komunikat z Gleneagles, wydany przez grupę G8 w dniu 8 lipca 2005 r.,
  - uwzględniając art. 108 ust. 5 w związku z art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że umowy o partnerstwie gospodarczym powinny być zgodne z zasadami WTO i mieć na celu wsparcie integracji regionalnej oraz propagowanie stopniowej integracji gospodarek krajów AKP z gospodarką światową, wspomagając tym samym ich zrównoważony rozwój społeczno-gospodarczy oraz przyczyniając się do globalnych wysiłków na rzecz eliminacji ubóstwa w krajach AKP,
- B. mając na uwadze, że zasady WTO nie wymagają od państw sygnatariuszy EPA podejmowania zobowiązań do liberalizacji w dziedzinie usług,
- C. mając na uwadze, że EPA powinno się stosować do nawiązywania długoterminowych stosunków, w których handel wspiera rozwój,
- D. mając na uwadze, że obecny kryzys finansowy i gospodarczy oznacza, że stosunki w zakresie polityki uczciwego handlu będą odgrywały większą niż kiedykolwiek rolę w krajach rozwijających się,
- E. mając na uwadze, że przejściowa EPA (IEPA) koncentruje się na handlu towarami i zgodności z zasadami WTO,
- F. mając na uwadze, że IEPA będzie miała zasadniczy wpływ na przyszły przebieg rozwoju i kształt polityki gospodarczej, społecznej i środowiskowej państw Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej (EAC) oraz ich partnerów handlowych w Afryce Wschodniej i Południowej,
- G. mając na uwadze, że państwa partnerskie EAC utworzyły w 2005 r. unię celną, a obecnie pracują nad utworzeniem wspólnego rynku do 2010 r., unii walutowej do 2012 r. i federacji politycznej państw wschodnioafrykańskich,
- H. mając na uwadze, że IEPA może prawdopodobnie wywrzeć wpływ na zakres i treść przyszłych umów zawieranych między państwami EAC a innymi partnerami handlowymi oraz na stanowisko regionu w negocjacjach,
- I. mając na uwadze, że konkurencja między Unią Europejską a państwami AKP jest ograniczona, ponieważ znaczna większość towarów eksportowanych przez UE to głównie towary nieprodukowane przez państwa AKP, lecz często potrzebne im do bezpośredniej konsumpcji bądź jako wkład w produkcję rodzimą oraz mając na uwadze, że inaczej jest w przypadku handlu towarami rolnymi, gdzie subsydia eksportowe UE stanowią poważną przeszkodę dla producentów z krajów AKP w sektorze rolnictwa, hodowli i produktów mlecznych, zakłócając, a często także niszcząc zarówno rynki lokalne, jak i regionalne i że UE powinna w związku z tym niezwłocznie rozpocząć proces odstępowania od wszelkiego rodzaju subsydiów wywozowych,
- J. mając na uwadze, że państwa partnerskie EAC wyraziły chęć renegocjacji szeregu kwestii zawartych w IEPA,
- K. mając na uwadze, że żaden z harmonogramów liberalizacji nie zobowiązuje żadnego z krajów do rozpoczęcia procesu likwidacji pozytywnych taryf do 2015 r.; mając na uwadze, że państwa partnerskie EAC mają 24 lata na realizację procesu liberalizacji ustanowionego w IEPA,
- L. mając na uwadze, że zobowiązaniom handlowym musi towarzyszyć wzrost poparcia dla związanej z handlem pomocy,

Środa, 25 marca 2009 r.

- M. mając na uwadze, że celem unijnej strategii pomocy na rzecz wymiany handlowej jest wspieranie potencjału krajów rozwijających się w zakresie korzystania z nowych możliwości handlowych oraz rekompensata kosztów dostosowania i potencjalnych negatywnych skutków liberalizacji handlu,
- N. mając na uwadze, że żaden zapis w ewentualnej pełnej EPA nie powinien wpływać niekorzystnie na zdolność państw EAC w zakresie wspierania dostępu do leków,
1. uważa, że IEPA musi przyczynić się do ożywienia handlu między krajami AKP a Unią Europejską, poprawy wzrostu gospodarczego, integracji regionalnej, zróżnicowania gospodarki, zmniejszenia ubóstwa i osiągnięcia MCR; w związku z tym wzywa do elastycznego wdrażania, uwzględniającego w pełni ograniczenia potencjału państw partnerskich EAC;
  2. podkreśla, że tego rodzaju umowy nie mogą być uważane za zadowalające, jeżeli nie zostaną osiągnięte trzy cele: udzielenie krajom AKP wsparcia w zrównoważonym rozwoju, wsparcie ich udziału w handlu światowym oraz wzmocnienie procesu regionalizacji; podkreśla, że w celu zapewnienia ochrony przed negatywnymi konsekwencjami otworzenia rynków państw partnerskich EAC niezbędne będzie wsparcie Unii Europejskiej, aby umożliwić odniesienie prawdziwych korzyści przy pomocy preferencji handlowych, a także aby wspierać rozwój społeczno-gospodarczy;
  3. potwierdza swoją opinię, że o ile są dobrze sporządzone, EPA stanowią szansę na ożywienie stosunków handlowych AKP-UE, promowanie różnorodności gospodarczej AKP oraz integracji regionalnej, jak również na zmniejszenie ubóstwa w krajach AKP;
  4. zachęca negocjujące strony, aby zgodnie z planem zakończyły negocjacje w 2009 r.; zachęca strony do dołożenia wszelkich starań w celu planowego zawarcia wszechstronnych EPA między krajami AKP a Unią Europejską do końca 2009 r.;
  5. uznaje korzyści płynące z podpisania IEPA dla eksporterów, w wyniku rozszerzenia możliwości w zakresie wywozu do Unii Europejskiej po wygaśnięciu z dniem 31 grudnia 2007 r. preferencji taryfowych przewidzianych w umowie z Kotonu, a tym samym uniknięcia negatywnych skutków, jakie mogły wyniknąć dla eksporterów z krajów AKP, gdyby musieli funkcjonować w mniej korzystnym systemie handlowym;
  6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Unia Europejska oferuje krajom AKP w pełni bezcłowy i bezkwotowy dostęp do rynku Unii Europejskiej dla większości produktów;
  7. podkreśla, że IEPA jest umową w sprawie handlu towarami mającą na celu zachowanie i rozszerzenie możliwości eksportu towarów do Unii Europejskiej z krajów partnerskich EAC zarówno poprzez pełne otwarcie rynku, jak i poprzez poprawienie reguł pochodzenia;
  8. podkreśla znaczenie podpisania IEPA jako koniecznego kroku w kierunku trwałego wzrostu w całym regionie, a także znaczenie ciągłości negocjacji zmierzających do podpisania pełnej umowy w celu pobudzenia handlu, inwestycji i integracji regionalnej;
  9. przypomina, że umowy o partnerstwie gospodarczym powinny być zgodne z zasadami WTO, które nie wymagają ani nie zakazują zobowiązań związanych z liberalizacją lub obowiązków regulacyjnych w odniesieniu do usług, do ochrony praw własności intelektualnej i do tzw. „kwestii singapurskich”;
  10. apeluje o wprowadzenie ram regulacyjnych w okresie przechodzenia od tymczasowej do pełnej umowy o partnerstwie w zakresie usług; wzywa do podjęcia kroków w celu zapewnienia, w miarę możliwości, wprowadzenia przepisów dotyczących usługi powszechnej, w tym w odniesieniu do istotnych usług publicznych; w tym kontekście potwierdza swoje opinie wyrażone w swojej rezolucji z dnia 4 września 2008 r. w sprawie handlu usługami ⁽¹⁾;

(1) Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0407.

Środa, 25 marca 2009 r.

11. przypomina, że rzeczywiście funkcjonujący rynek regionalny stanowi istotną podstawę skutecznego wdrożenia IEPA i że integracja oraz współpraca regionalna są niezbędne dla rozwoju społecznego i gospodarczego państw partnerskich EAC;
12. domaga się, by umowy zawarte między Unią Europejską a krajami regionu Afryki Wschodniej i Południowej nie były wzajemnie sprzeczne ani nie utrudniały integracji regionalnej w tym szerzej pojmowanym regionie;
13. przyjmuje do wiadomości ustanowienie okresów przejściowych w ramach przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w celu umożliwienia im przystosowania do zmian zachodzących w wyniku umowy, a także wzywa władze odnośnych krajów do dalszego wspierania interesów MŚP w negocjacjach zmierzających do podpisania pełnej umowy;
14. wzywa Unię Europejską, aby udzielała silniejszego i odpowiedniego wsparcia władzom krajów AKP i sektorowi prywatnemu, tak aby ułatwić przekształcenie gospodarek tych krajów po podpisaniu IEPA;
15. w związku z tym popiera uzgodnione wyłączenia z ogólnego systemu taryfowego dotyczące produktów rolnych i niektórych przetworzonych produktów rolnych z uwagi na to, że głównym celem tych wyłączeń jest ochrona nowo powstających gałęzi przemysłu i produktów wrażliwych w tych krajach;
16. wzywa Komisję do sprecyzowania rzeczywistego rozdziału funduszy w regionie AKP, wynikającego z zadeklarowanych środków priorytetowych ustanowionych w ramach zwiększonej linii budżetowej „Pomoc handlowa”;
17. wzywa odpowiednie kraje do dostarczenia jasnych i przejrzystych informacji na temat swojej sytuacji gospodarczej i politycznej oraz rozwoju w celu poprawy współpracy z Komisją;
18. uznaje, że nastąpiło włączenie do wszechstronnych umów o partnerstwie gospodarczym rozdziału na temat współpracy w dziedzinie rozwoju obejmującego współpracę w zakresie handlu towarami, konkurencyjność podaży, infrastrukturę wspierającą przedsiębiorczość, handel usługami, zagadnienia związane z handlem, tworzenie zdolności instytucjonalnych oraz dostosowania podatkowe; wzywa obie strony do zastosowania się do przyjętego zobowiązania dotyczącego zakończenia negocjacji w sprawie konkurencji i zamówień publicznych dopiero w momencie stworzenia odpowiedniego potencjału;
19. przypomina, że EPA musi wspierać cele rozwojowe, strategie polityczne i priorytety państw partnerskich EAC, nie tylko w zakresie struktury i treści, lecz także w odniesieniu do sposobu i ducha jej realizacji;
20. przypomina o przyjęciu w październiku 2007 r. strategii UE w sprawie pomocy na rzecz wymiany handlowej, w ramach której podjęto zobowiązanie do zwiększenia zbiorowej pomocy UE dotyczącej handlu do 2 mld (2 000 000 000) EUR rocznie do roku 2010 (1 mld EUR od Wspólnoty, 1 mld EUR od państw członkowskich); nalega, aby państwa partnerskie EAC otrzymały odpowiednią i sprawiedliwą część tej pomocy;
21. apeluje o szybkie określenie i dostarczenie przydziału środków pomocy na rzecz wymiany handlowej; podkreśla, że fundusze te powinny stanowić dodatkowe środki, a nie tylko inną postać finansowania z EFR, że powinny być zgodne z priorytetami Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej oraz że ich udostępnianie powinno przebiegać terminowo, w sposób przewidywalny oraz w zgodzie z harmonogramami wykonawczymi krajowych i regionalnych planów rozwoju strategicznego; sprzeciwia się wszelkim formom uzależnienia przyznawania wsparcia na poziomie europejskim od udziału w umowach o partnerstwie gospodarczym i zwraca się do Komisji o zagwarantowanie, że dostęp do funduszy z 10. edycji EFR będzie niezależny od wyników i tempa negocjacji;
22. wzywa Komisję do wyjaśnienia sposobu dystrybucji środków w całym regionie, wzywa państwa członkowskie do przedstawienia w zarysie dodatkowych środków wykraczających poza zobowiązania budżetowe na lata 2008-2013;

Środa, 25 marca 2009 r.

23. w świetle zobowiązań podjętych przez Radę we wrześniu 2007 r. odnośnie do Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (porozumienie TRIPS) i do dostępu do leków wzywa Komisję, by nie negocjowała w sprawie postanowień TRIPS+ z dziedziny farmakologii mających wpływ na zdrowie publiczne i dostęp do leków w pełnej umowie o partnerstwie gospodarczym, by nie starała się o przystąpienie do Układu o współpracy patentowej i Traktatu o prawie patentowym lub przyjęcie wynikających z nich zobowiązań, by zrezygnowała z włączenia do umowy przepisów dyrektywy 2004/48/WE w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej oraz by nie wprowadzała do pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym przepisów takich, jak ochrona nieoryginalnych baz danych;
24. wzywa negocjatorów wszystkich pełnych EPA, aby w pełni opowiedzieli się za przejrzystym zarządzaniem zasobami naturalnymi i opracowaniem najlepszych praktyk, dzięki którym kraje AKP będą mogły uzyskać maksymalne korzyści z takich zasobów;
25. podkreśla, że każda wszechstronna EPA musi zawierać również przepisy z dziedziny dobrego zarządzania, przejrzystości działań politycznych i praw człowieka;
26. podkreśla znaczenie handlu wewnątrzregionalnego oraz potrzebę zwiększenia regionalnych połączeń handlowych w celu zapewnienia zrównoważonego rozwoju w danym regionie; podkreśla znaczenie współpracy i zgodności między poszczególnymi podmiotami regionalnymi;
27. zachęca do dalszego obniżania taryf celnych między krajami rozwijającymi się a grupami regionalnymi, które stanowią dziś od 15 do 25 procent wartości handlowej, do dalszego promowania handlu w części południowej, wzrostu gospodarczego i integracji regionalnej;
28. wzywa Komisję do dołożenia wszelkich starań w celu ponownego rozpoczęcia negocjacji w sprawie dauhańskiej agendy rozwoju oraz zagwarantowania, że umowy dotyczące liberalizacji handlu będą nadal wspierać rozwój ubogich krajów;
29. jest przekonany, że wszechstronne EPA powinny stanowić uzupełnienie umowy w sprawie dauhańskiej agendy rozwoju, a nie rozwiązanie alternatywne dla krajów AKP;
30. rozumie potrzebę zamieszczenia rozdziału na temat ochrony handlu, określającego dwustronne środki ochronne; wzywa obie strony do unikania niepotrzebnego stosowania tych środków ochronnych; wzywa Komisję, aby w ramach ciągłych negocjacji mających na celu zawarcie wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym przyjęła przegląd środków ochronnych zawartych w tymczasowej umowie o partnerstwie gospodarczym w celu zagwarantowania właściwego, przejrzystego i szybkiego korzystania z tych środków pod warunkiem spełnienia kryteriów dotyczących ich stosowania;
31. domaga się szybkiej procedury ratyfikacji w celu bezzwłocznego udostępnienia krajom partnerskim korzyści płynących z IEPA;
32. przypomina, że choć przejściową umowę o partnerstwie gospodarczym można uznać za pierwszy krok w procesie, to pod względem prawnym jest ona całkowicie niezależną umową międzynarodową, która niekoniecznie musi zostać przekształcona w pełną EPA;
33. podkreśla, że możliwa zgoda Parlamentu na podpisanie IEPA nie określa z góry jego stanowiska co do zgody na ewentualną pełną EPA, ponieważ procedura zawierania odnosi się do dwóch różnych umów międzynarodowych;
34. przypomina, że EAC jest jedynym regionem, w którym wszyscy członkowie przystąpili do IEPA i zaproponowali jednakowe harmonogramy liberalizacji; zauważa, że należy je poddawać systematycznej ocenie i sprawdzać, czy ich wdrażanie nie jest zbyt utrudnione;
35. zauważa, że IEPA wpłynie prawdopodobnie na stosunki między regionem a jego najbliższymi partnerami handlowymi i że należy zagwarantować, iż obecne warunki umowy pomogą ułatwić zawieranie umów handlowych w przyszłości;
36. wzywa Komisję, by rozważyła wnioski Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej dotyczące ponownych negocjacji niektórych spornych kwestii zawartych w przejściowej umowie o partnerstwie gospodarczym, które chciałyby zmienić lub wycofać z myślą o pełnej umowie o partnerstwie gospodarczym;

Środa, 25 marca 2009 r.

37. apeluje do krajów AKP o kontynuowanie procesu liberalizacji oraz zachęca do rozszerzenia zakresu tego typu reform także na inne kwestie niż handel i towary, a także apeluje o zwiększenie stopnia liberalizacji handlu i usług;
38. zwraca uwagę, że EPA powinna przyczynić się do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju;
39. zauważa, że w trakcie negocjacji EPA niektóre kraje AKP, w celu zapewnienia wszystkim eksporterom traktowania na równi z najbardziej uprzywilejowanymi partnerami handlowymi, domagały się wprowadzenia klauzuli największego uprzywilejowania, w ramach której ustalana jest zwykła, niedyskryminująca taryfa na import towarów;
40. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Unia Europejska i kraje AKP wynegocjowały nowe, ulepszone i bardziej elastyczne reguły pochodzenia oraz że mogą one potencjalnie przynieść AKP znaczne korzyści, jeżeli zostaną wdrożone w odpowiedni sposób i z należyтым uwzględnieniem ich ograniczonych możliwości;
41. podkreśla, że eksport produktów górnictwa i wyrobów z drewna nie powinien naruszać wrażliwości ekosystemu, który ma kluczowe znaczenie dla kontynentu afrykańskiego, oraz że do EPA należy włączyć mechanizmy wynagradzania za usługi w zakresie ochrony środowiska naturalnego świadczone przez państwa partnerskie EAC;
42. uznaje za istotne, by w ramach wdrażania EPA ustanowić właściwy system monitorowania koordynowany przez odpowiednią komisję parlamentarną, złożoną z członków Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Rozwoju, zapewniając stosowną równowagę między utrzymaniem wiodącej roli Komisji Handlu Międzynarodowego a ogólną spójnością polityki handlowej i polityki rozwojowej; ta komisja parlamentarna powinna działać w elastyczny sposób oraz aktywnie koordynować swoją pracę z działaniami Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE; uważa, że to monitorowanie należy rozpocząć po przyjęciu każdej IEPA;
43. podkreśla w szczególności kluczową rolę parlamentów krajowych AKP i podmiotów niepaństwowych w monitorowaniu umów o partnerstwie gospodarczym i zarządzaniu nimi oraz zwraca się do Komisji o zagwarantowanie ich zaangażowania w toczące się procedury negocjacyjne; wymaga to jasnego harmonogramu ustalonego przez UE i kraje AKP w oparciu o podejście partycypacyjne;
44. domaga się odpowiednich i przejrzystych mechanizmów monitorowania o jasno określonej roli i wpływie celem badania skutków EPA o zwiększonej odpowiedzialności krajów AKP za własny rozwój oraz o szerokim zakresie konsultacji z zainteresowanymi stronami;
45. z zadowoleniem przyjmuje włączenie do IEPA klauzuli przeglądu, zgodnie z którą dokonany zostanie kompletny przegląd umowy nie później niż pięć lat po jej podpisaniu, a następnie co pięć lat, łącznie z analizą kosztów i skutków wdrożenia zobowiązań handlowych; w razie potrzeby należy wprowadzić zmiany do postanowień umowy oraz dostosowania w ich wykonywaniu, z poszanowaniem zasad i procedur WTO;
46. apeluje do Rady o zasięgnięcie opinii Parlamentu przed podjęciem decyzji w sprawie przejściowego stosowania umów międzynarodowych (jak ma to miejsce w przypadku EPA), gdy wymagana jest procedura zgody, mając na uwadze fakt, że Parlament mógłby później odrzucić umowę międzynarodową, czego skutkiem byłaby konieczność zakończenia jej przejściowego stosowania;
47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich i krajów AKP, Radzie Ministrów AKP-UE oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.
-

Środa, 25 marca 2009 r.

Wstępna Umowa o partnerstwie gospodarczym WE- państwa Afryki Środkowej

P6_TA(2009)0182

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wstępnej Umowy o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony, a państwami Afryki Środkowej, z drugiej strony

(2010/C 117 E/24)

Parlament Europejski

- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 25 września 2003 r. w sprawie Piątej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Konkun ⁽¹⁾, z dnia 12 maja 2005 r. w sprawie oceny realizacji rundy dauhańskiej po wejściu w życie decyzji Rady Generalnej WTO z dnia 1 sierpnia 2004 r. ⁽²⁾, z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie przygotowań do Szóstej Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu w Hongkongu ⁽³⁾, z dnia 23 marca 2006 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA) ⁽⁴⁾, z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy dauhańskiej po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu ⁽⁵⁾, z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie handlu i ubóstwa: projektowanie polityki handlowej z myślą o maksymalizacji udziału handlu w eliminacji ubóstwa ⁽⁶⁾, z dnia 7 września 2006 r. w sprawie zawieszenia negocjacji dotyczących agendy rozwoju z Ad-Dauhy ⁽⁷⁾, z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁸⁾, z dnia 12 grudnia 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁹⁾ i swoje stanowisko z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady wprowadzającego ogólny system preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2011 r. oraz zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 552/97, (WE) nr 1933/2006 oraz rozporządzenia Komisji (WE) nr 964/2007 i (WE) nr 1100/2006 ⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając wstępną Umowę o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony, a państwami Afryki Środkowej, z drugiej strony,
- uwzględniając Umowę o partnerstwie pomiędzy członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. (Umowa z Kotonu),
- uwzględniając wnioski Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) z kwietnia 2006 r., października 2006 r., maja 2007 r., października 2007 r., listopada 2007 r. i maja 2008 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 października 2007 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (COM(2007)0635),
- uwzględniając art. XXIV Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT),
- uwzględniając deklaracje ministerialne przyjęte w czasie czwartej sesji Konferencji Ministerialnej WTO w dniu 14 listopada 2001 r. w Ad-Dausze oraz w czasie szóstej sesji Konferencji Ministerialnej WTO w dniu 18 grudnia 2005 r. w Hongkongu,
- uwzględniając wspólnej strategii dotyczącej pomocy na rzecz wymiany handlowej, przyjętej przez Radę Unii Europejskiej w dniu 15 października 2007 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 E z 26.3.2004, s. 393.

⁽²⁾ Dz.U. C 92 E z 20.4.2006, s. 397.

⁽³⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s. 126.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 292 E z 1.12.2006, s. 121.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 261.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 244.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361.

⁽¹⁰⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0252.

Środa, 25 marca 2009 r.

- uwzględniając raport i zalecenia opracowane przez Zespół ds. Pomocy na rzecz Handlu, przyjęte przez Radę Generalną WTO w dniu 10 października 2006 r.,
  - uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r., w której określono milenijne cele rozwoju (MCR) jako kryteria wspólnie ustalone przez społeczność międzynarodową w celu wyeliminowania ubóstwa,
  - uwzględniając zobowiązania wspólnotowe w zakresie oficjalnej pomocy rozwojowej podjęte w konsensusie z Monterrey przyjętym w dniu 22 marca 2002 r. przez Organizację Narodów Zjednoczonych na konferencji międzynarodowej w sprawie finansowania rozwoju, w komunikacie z Gleneagles przyjętym wydanym przez grupę G8 w dniu 8 lipca 2005 r., w konkluzjach Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym, przyjętych w dniu 27 maja 2008 r. w Addis-Abebie oraz w deklaracji z Ad-Dauchy w sprawie finansowania rozwoju przyjętej w dniu 2 grudnia 2008 r. przez Organizację Narodów Zjednoczonych na drugiej międzynarodowej konferencji na temat finansowania rozwoju w celu dokonania przeglądu wprowadzania w życie konsensusu z Monterrey,
  - uwzględniając plan działania z Akry przyjęty w dniu 4 września 2008 r. przez państwa uczestniczące w trzecim forum wysokiego szczebla na temat skuteczności pomocy rozwojowej,
  - uwzględniając art. 108 ust. 5 w związku z art. 103 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że z powodu niemożliwości zawarcia porozumienia regionalnego z wszystkimi krajami Afryki Środkowej przed końcem 2007 r., Wspólnota Europejska i Kamerun parafowały w dniu 17 grudnia 2007 r. wstępną Umowę o partnerstwie gospodarczym; mając na uwadze, że umowa ta została podpisana w dniu 15 stycznia 2009 r. w Jaunde,
- B. mając na uwadze, że podstawowymi celami tej umowy, podobnie jak wszystkich EPA, muszą być zrównoważony rozwój gospodarczy i społeczny, likwidacja ubóstwa, a także wspieranie integracji regionalnej i większe włączenie gospodarek krajów AKP do gospodarki światowej,
- C. mając na uwadze, że Komisja wciąż równolegle negocjuje umowę z wszystkimi państwami Afryki Środkowej,
- D. mając na uwadze, że należy uwzględnić różnorodność profilu gospodarczego i społecznego ośmiu państw Afryki Środkowej, z których sześć jest państwami wyspiarskimi lub śródlądowymi, zaś pięć należy do grupy do najmniej rozwiniętych krajów i korzysta z wolnego dostępu do europejskiego rynku w ramach inicjatywy „Wszystko oprócz broni”,
- E. mając na uwadze, że otwarciu tych państw na eksport z Unii musi towarzyszyć pomoc rozwojowa i zasadnicza pomoc techniczna,
- F. mając na uwadze, że Komisja i państwa członkowskie zobowiązały się w październiku 2007 r. każde wnieść rocznie dodatkowy 1 mld (1 000 000 000) EUR w ramach inicjatywy „Pomocy na rzecz handlu” w celu wsparcia państw rozwijających się w poprawie ich zdolności handlowych, niezależnie od tego, czy podpisały EPA oraz mając na uwadze, że region Afryki Środkowej powinien od tej chwili otrzymywać sprawiedliwą i należną część tej kwoty,
- G. mając na uwadze, że istnieje jak dotąd ograniczona konkurencja pomiędzy gospodarką UE i Kamerunem, ponieważ eksportu UE obejmuje głównie towary, których Kamerun nie produkuje, lecz potrzebuje do bezpośredniej konsumpcji lub jako udziału w przemyśle krajowym oraz mając na uwadze, że inaczej jest w przypadku handlu towarami rolnymi, gdzie subsydia eksportowe UE stanowią poważną przeszkodę dla producentów z krajów AKP w sektorze rolnictwa, hodowli i produktów mlecznych, zakłócając, a często także niszcząc zarówno rynki lokalne, jak i regionalne, i że UE powinna w związku z tym niezwłocznie rozpocząć proces odstępowania od wszelkiego rodzaju subsydiów wywozowych; mając na uwadze, że ewentualny wzrost eksportu UE do Kamerunu po podpisaniu IEPA nie powinien hamować lokalnej produkcji ani nowo powstających sektorów przemysłu, jako że EPA powinna przyczynić się do dywersyfikacji gospodarek państw AKP,

Środa, 25 marca 2009 r.

1. podkreśla, że umów takich nie można uważać za satysfakcjonujące, jeżeli nie zmierzają do osiągnięcia następujących celów: udzielenie krajom AKP wsparcia finansowego na zrównoważony rozwój, promowanie większego włączenia tych państw do handlu światowego, wzmocnienie procesu regionalizacji, ożywienie wymiany handlowej między Unią Europejską a krajami AKP oraz wspieranie różnorodności gospodarczej strefy AKP;
2. zwraca, w szczególności, uwagę na pierwotną rację bytu tych umów, a mianowicie: rozwój, ograniczenie ubóstwa i wkład w osiągnięcie MCR;
3. uważa, że spełnienie powyższych celów można uzyskać poprzez ochronę ukierunkowaną na kraje AKP przed pewnymi możliwymi negatywnymi skutkami wdrażania EPA, poprzez wsparcie umożliwiające im czerpanie rzeczywistych korzyści z ułatwień handlowych oraz poprzez służenie pomocą w rozwoju gospodarczym i społecznym; wzywa Komisję i państwa członkowskie do udzielania większego i bardziej odpowiedniego wsparcia w celu ułatwienia przekształcenia gospodarczego na skutek podpisania IEPA;
4. zachęca negocjujące strony, aby zgodnie z planem zakończyły negocjacje w 2009 r.; zachęca strony do dołożenia wszelkich możliwych starań w celu planowego zawarcia wszechstronnych EPA między krajami AKP a Unią Europejską do końca 2009 r.;
5. jest świadomy, że zgodnie z zasadami WTO umowa miała zostać zawarta do 31 grudnia 2007 r.; zauważa jednak, że Komisja, jakby możliwe jeszcze było spełnienie zobowiązań Wspólnoty Europejskiej wobec WTO poprzez ograniczenie do umowy dotyczącej samych towarów, naciskała na zawarcie wszechstronnych umów o partnerstwie gospodarczym przed upływem tego terminu;
6. uważa, że wymóg 80 % liberalizacji w odniesieniu do wartości obrotów handlowych na przestrzeni 15 lat jest interpretacją artykułu XXIV GATT i nie uwzględnia w wystarczającym stopniu faktu, że Unia prowadzi negocjacje z kilkoma najbiedniejszymi krajami świata, które wykazują różnice w odniesieniu do poziomu rozwoju oraz wrażliwych sektorów;
7. uznaje korzyści płynące z podpisania przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym dla eksporterów, w wyniku rozszerzenia możliwości w zakresie wywozu do Unii Europejskiej po wygaśnięciu z dniem 31 grudnia 2007 r. preferencji taryfowych przewidzianych w umowie z Kotonu, a tym samym uniknięcia negatywnych skutków, jakie mogły wyniknąć dla eksporterów z krajów AKP, gdyby musieli funkcjonować w mniej korzystnym systemie handlowym;
8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Unia Europejska oferuje krajom AKP w pełni bezcłowy i bezkwotowy dostęp do rynku Unii Europejskiej dla większości produktów w celu wsparcia liberalizacji handlu między krajami AKP a Unią Europejską;
9. podkreśla, że jeżeli umowa zostanie potwierdzona, konieczne będzie podjęcie znacznych wysiłków, a także udzielenie poważnej pomocy UE i pomocy technicznej w celu modernizacji gospodarki Kamerunu;
10. uważa, że mimo że kameruńskie produkty rolne mają preferencyjny dostęp do rynku europejskiego, EPA nie przyniesie rozwoju kameruńskiej produkcji rolnej, jeżeli zdolności produkcyjne nie zostaną wzmocnione i zmodernizowane poprzez inwestycje techniczne i finansowe;
11. zauważa, że istotna rozbieżność w odniesieniu do wysokości środków publicznych przeznaczanych na dotacje dla rolnictwa między UE a krajami AKP stawia w niekorzystnej sytuacji kraje AKP poprzez zmniejszanie ich konkurencyjności zarówno w odniesieniu do handlu krajowego, jak i zagranicznego, ponieważ ich produkty są rzeczywiście droższe;
12. popiera w związku z tym uzgodnione wyjątki od taryf celnych dotyczące głównie produktów rolnych oraz niektórych przetworzonych produktów rolnych, biorąc pod uwagę fakt, że wyjątki te opierają się przede wszystkim na potrzebie ochrony nowo powstających gałęzi przemysłu lub wrażliwych produktów w tych krajach;

Środa, 25 marca 2009 r.

13. uważa, że w celu zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego w Kamerunie i regionie konieczne jest wprowadzenie polityki długoterminowego wspierania lokalnego rolnictwa, łącznie z instrumentami polityki handlowej umożliwiającymi regulację rynku oraz ochronę zrównoważonego rolnictwa rodzinnego; jest zdania, że nie należy ograniczać możliwości interwencji państwa w tej dziedzinie; podkreśla, że te zagadnienia muszą stać się głównym problemem w negocjacjach w celu zapewnienia spójności polityki handlowej ze wszystkimi politykami UE dotyczącymi suwerenności w zakresie żywności i prawa do żywności;

14. wzywa negocjatorów wszystkich kompleksowych EPA, aby w pełni opowiedzieli się za przejrzystym zarządzaniem zasobami naturalnymi i opracowaniem najlepszych praktyk, dzięki którym odnośne kraje będą mogły uzyskać maksymalne korzyści z tych zasobów;

15. wzywa Komisję do wyjaśnienia, jak wygląda faktyczny podział środków w regionie AKP, przewidzianych na wydatki priorytetowe w ramach zwiększonego budżetu pomocy na rzecz wymiany handlowej;

16. wzywa do wczesnego określenia i zapewnienia części środków z pomocy na rzecz wymiany handlowej handlu; podkreśla, że fundusze te powinny stanowić dodatkowe źródło, nie zaś być jedynie sposobem na przekierowanie środków z Europejskiego Funduszu Rozwoju, oraz że powinny być zgodne z priorytetami regionu Afryki Środkowej, jak również to, że powinny być wydawane na czas, w przewidywanym okresie i zgodnie z realizowanym harmonogramem strategicznych planów rozwoju kraju i regionu; sprzeciwia się wszelkiemu uzależnianiu umów o partnerstwie gospodarczym od kwestii zagwarantowania pomocy UE i wzywa Komisję do zapewnienia, że dostęp do funduszy z 10. EFR nie będzie uzależniony od wyników i tempa negocjacji;

17. stwierdza, że należy przestrzegać harmonogramu zobowiązań i wypłat środków funduszy unijnych uzgodnionego w programach krajowych i regionalnych, ponieważ takie środki są niezbędne do wspierania procesu liberalizacji w krajach AKP;

18. przypomina liczne wnioski Parlamentu w sprawie włączenia EFR do budżetu UE; potępia wykorzystywanie EFR jako pierwszego źródła finansowania funduszu regionalnych umów o partnerstwie gospodarczym, jeżeli przewidywano dodatkowe fundusze; zwraca uwagę, że środki przyznane w ramach krajowego programu indykatywnego dla Kamerunu i regionalnego programu indykatywnego są niewystarczające, aby można było zmodernizować gospodarkę Kamerunu, co pociągałoby za sobą podpisanie umowy o partnerstwie gospodarczym;

19. podkreśla, że środki unijne muszą jednocześnie pomóc w modernizacji gospodarek krajów AKP i w wyrównaniu strat w przychodach z ceł; wzywa Komisję, aby możliwie jak najszybciej poinformowała, jakie będą jej metody obliczania wpływu podatkowego netto EPA;

20. podkreśla, że zgodnie z zasadami paryskimi ustanowionymi w deklaracji paryskiej w sprawie skuteczności pomocy, pomoc musi między innymi odpowiadać na zapotrzebowanie, dlatego też wzywa kraje AKP do przedstawienia, jakie dodatkowe związane z umowami o partnerstwie gospodarczym fundusze są potrzebne, w szczególności w świetle ram prawnych, środków zabezpieczających, ułatwiania handlu, wsparcia przy spełnianiu międzynarodowych norm sanitarnych i fitosanitarnych oraz w dziedzinie własności intelektualnej, jak również mechanizmów monitorowania umów o partnerstwie gospodarczym;

21. wzywa odpowiednie kraje do dostarczenia jasnych i przejrzystych informacji na temat swojej sytuacji gospodarczej i politycznej oraz rozwoju w celu ulepszenia współpracy z Komisją;

22. podkreśla znaczenie handlu wewnątrzregionalnego oraz potrzebę zwiększenia regionalnych połączeń handlowych w celu zapewnienia zrównoważonego rozwoju w danym regionie; podkreśla znaczenie współpracy i zgodności między poszczególnymi podmiotami regionalnymi;

23. zachęca do dalszego obniżania taryf celnych między krajami rozwijającymi się a grupami regionalnymi, które dziś stanowią od 15 do 25 procent wartości handlowej, do dalszego promowania handlu w części południowej, wzrostu gospodarczego i integracji regionalnej;

Środa, 25 marca 2009 r.

24. utrzymuje, że przyszła EPA z Afryką Środkową nie może w żadnym wypadku zagrażać spójności ani osłabiać integracji regionalnej tych państw;
25. wzywa Komisję do dołożenia wszelkich starań w celu ponownego rozpoczęcia negocjacji w sprawie dauhańskiej agendy rozwoju oraz zagwarantowania, że umowy dotyczące liberalizacji handlu nadal będą wspierać rozwój krajów biednych;
26. jest przekonany, że całościowe EPA powinny stanowić uzupełnienie umowy w sprawie dauhańskiej agendy rozwoju, a nie rozwiązanie alternatywne dla krajów AKP;
27. stwierdza, że niepewności związane z rozmowami w ramach rundy dauhańskiej i rozstrzygnięciem spornych kwestii dotyczących banana w WTO wymagają szczególnej czujności i priorytetowych działań Unii Europejskiej w celu zabezpieczenia przyszłości sektora bananowego w Kamerunie i w regionie oraz w Afryce Środkowej;
28. z zadowoleniem przyjmuje środki ochronne przewidziane w umowie, lecz zwraca uwagę, że mechanizmy przewidziane do ich wykorzystania są złożone i mogłyby ograniczyć możliwości ich stosowania; wzywa Komisję, aby w ramach ciągłych negocjacji mających na celu zawarcie wszechstronnej umowy o partnerstwie gospodarczym przyjęła przegląd środków ochronnych zawartych w tymczasowej umowie o partnerstwie gospodarczym w celu zagwarantowania właściwego, przejrzystego i szybkiego korzystania z tych środków pod warunkiem spełnienia kryteriów dotyczących ich stosowania;
29. zwraca uwagę na konieczność całościowej oceny wpływu EPA po ich wejściu w życie przez parlamenty krajowe, Parlament Europejski i społeczeństwo obywatelskie; wzywa do zapewnienia w razie potrzeby możliwości przeglądu harmonogramu liberalizacji;
30. wzywa do wspierania produkcji i eksportu produktów przetworzonych o największej wartości dodanej, w szczególności poprzez uproszczenie i uelastycznienie zasad pochodzenia, które powinny uwzględniać różnice w poziomie rozwoju przemysłowego między UE a krajami AKP, a także między poszczególnymi krajami AKP;
31. przyjmuje do wiadomości ustanowienie okresów przejściowych w ramach IEPA dla MŚP w celu umożliwienia im przystosowania do zmian zachodzących w wyniku umowy, a także wzywa władze odnośnych krajów do dalszego wspierania interesów MŚP w negocjacjach zmierzających do podpisania wszechstronnej EPA;
32. wzywa Unię Europejską, aby udzielała silniejszego i odpowiedniego wsparcia władzom krajów AKP i sektorowi prywatnemu, tak aby ułatwić przekształcenie gospodarcze po podpisaniu IEPA;
33. zwraca uwagę, że regionalna EPA nie może stanowić zwykłej transpozycji IEPA z Kamerunem; przypomina, że Kamerun nie odzwierciedla różnorodności ośmiu państw regionu, które nie mają tych samych priorytetów i potrzeb w odniesieniu do harmonogramu liberalizacji, okresu przejściowego czy listy produktów wrażliwych; wzywa, aby regionalna EPA była wystarczająco elastyczna, by uwzględnić te szczególne cechy;
34. stwierdza, że aktualna oferta regionu Afryki Środkowej dotycząca liberalizacji 71 % jego wymiany handlowej przez okres 20 lat, z pięcioletnim okresem przygotowawczym nie jest zgodna z założeniami WTO, która przewiduje liberalizację na poziomie 80 % w okresie 15 lat;
35. zaleca elastyczne, asymetryczne i pragmatyczne podejście w trwających negocjacjach dotyczących pełnej umowy o partnerstwie gospodarczym; w tym kontekście w szczególności wzywa Komisję, aby uwzględniła wniosek regionu Afryki Środkowej dotyczący aspektów rozwojowych umowy; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje konkluzje GAERC z maja 2008 r.;

Środa, 25 marca 2009 r.

36. wzywa Komisję, żeby bezwarunkowo i w elastyczny sposób wysłała naprzeciw zgłaszanym przez kraje AKP wnioskowi o dokonanie przeglądu kwestii spornych w IEPA, w tym definicji pojęcia „zasadniczo każda forma wymiany handlowej”, klauzuli największego uprzywilejowania (KNU), zobowiązań do zniesienia cef wywozowych, klauzuli zawieszającej oraz specjalnych zabezpieczeń dwustronnych;
37. wzywa, aby w razie gdyby państwa Afryki Środkowej niebędące państwami najmniej rozwiniętymi nie chciały podpisać EPA, Komisja rozpatrzyła wszelkie możliwości alternatywne w celu przedstawienia tym państwom nowych ram handlowych zgodnie z zasadami WTO;
38. przypomina, że umowy o partnerstwie gospodarczym muszą być zgodne z kryteriami WTO, które nie wymagają ani nie zabraniają zobowiązań w zakresie liberalizacji usług lub tzw. kwestii singapurskich;
39. wzywa Komisję, aby nie włączała do umowy o EPA postanowień dotyczących własności intelektualnej, które stanowiłyby barierę w dostępie do podstawowych leków; zachęca Unię Europejską, aby wykozystwała umowy o partnerstwie gospodarczym do pomocy krajom AKP we wdrożeniu instrumentów elastyczności zgodnie z deklaracją z Ad-Dauh w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) i zdrowia publicznego;
40. nalega, aby EPA zawierały wzmocnione rozdziały o rozwoju w celu osiągnięcia MCR oraz promowania i wzmocnienia podstawowych praw socjalnych i praw człowieka;
41. podkreśla, że każda wszechstronna EPA musi również zawierać przepisy z zakresu dobrego zarządzania, przejrzystości działań politycznych i praw człowieka;
42. nalega, aby Parlament był regularnie informowany i aktywnie uczestniczył w procesie negocjowania EPA; przypomina w związku z tym o roli Parlamentu w zakresie nadzoru i wczesnego ostrzegania oraz woli parlamentarzystów do stymulowania pogłębionego dialogu między instytucjami europejskimi i przedstawicielami krajów AKP i społeczeństwa obywatelskiego;
43. zaleca, aby Parlament uwzględnił w swoim harmonogramie – przy zachowaniu pewnej dozy elastyczności – opinie parlamentów krajów AKP na temat rezultatów negocjacji w sprawie wyników negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym, zanim wyrazi na nie zgodę;
44. wzywa do ustanowienia odpowiednich i przejrzystych mechanizmów monitorowania – z jasno określoną rolą i zakresem oddziaływania – w celu śledzenia wpływu EPA przy większej odpowiedzialności ze strony krajów AKP oraz szerokich konsultacjach z zainteresowanymi stronami;
45. podkreśla w szczególności kluczową rolę parlamentów AKP i podmiotów niepaństwowych w monitorowaniu i zarządzaniu EPA i zwraca się do Komisji o zapewnienie ich systematycznego zaangażowania w proces odbywających się negocjacji; uważa, że wymaga to jasnej agendy dla dalszych negocjacji, którą powinny ustalić kraje AKP i Unia Europejska w oparciu o podejście partycypacyjne;
46. uznaje za istotne, by w ramach realizacji umowy o partnerstwie gospodarczym ustanowić właściwy system monitorowania koordynowany przez odpowiednią komisję parlamentarną i z udziałem członków Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Rozwoju, zapewniając stosowną równowagę między utrzymaniem wiodącej roli Komisji Handlu Międzynarodowego a ogólną spójnością polityki handlowej i polityki na rzecz rozwoju; jest zdania, że ta komisja parlamentarna powinna działać w sposób elastyczny oraz aktywnie koordynować swoją pracę z pracami Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE; uważa, że to monitorowanie należy rozpocząć po przyjęciu każdej przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym;
47. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich i krajów AKP, Radzie Ministrów AKP-UE oraz Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.

Środa, 25 marca 2009 r.

Roczne sprawozdania Europejskiego Banku Inwestycyjnego i Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju za rok 2007

P6_TA(2009)0185

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie rocznych sprawozdań Europejskiego Banku Inwestycyjnego i Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju za rok 2007 (2008/2155(INI))

(2010/C 117 E/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) za 2007 r.,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOiR) za 2007 r.,
- uwzględniając art. 9, 266 i 267 traktatu WE i protokół nr 11 dotyczący statutu EBI,
- uwzględniając Umowę ustanawiającą Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju (EBOiR) z dnia 29 maja 1990 r.,
- uwzględniając art. 230 i 232 traktatu WE dotyczące roli Trybunału Sprawiedliwości,
- uwzględniając art. 248 traktatu WE dotyczące roli Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/1016/WE z dnia 19 grudnia 2006 r. w sprawie udzielenia gwarancji wspólnotowej dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Wspólnoty ⁽¹⁾,
- uwzględniając orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 listopada 2008 r. dotyczące podstawy prawnej decyzji 2006/1016/WE ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2008/847/WE z dnia 4 listopada 2008 r. w sprawie kwalifikowalności krajów Azji Środkowej na mocy decyzji Rady 2006/1016/WE w sprawie udzielenia gwarancji wspólnotowej dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Wspólnoty ⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 97/135/WE z dnia 17 lutego 1997 r. przewidującą, że Wspólnota Europejska winna subskrybować dodatkowe akcje w wyniku podjęcia decyzji o podwojeniu środków finansowych dla Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju ⁽⁴⁾,
- uwzględniając obecny przegląd zasobów kapitałowych (CRR3) EBOiR-u w roku 2006 obejmujący lata 2006-2010,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie działalności Wspólnot Europejskich w 2007 r. w zakresie zaciągania i udzielania pożyczek (COM(2008)0590),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Inwestycyjnego za rok 2006 ⁽⁵⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 414 z 30.12.2006, s. 95.

⁽²⁾ Sprawa C-155/07, Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej, dotychczas niepublikowana w Zbiorze Orzeczeń.

⁽³⁾ Dz.U. L 301 z 12.11.2008, s. 13.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 52 z 22.2.1997, s. 15.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0132.

Środa, 25 marca 2009 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 lutego 2007 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Inwestycyjnego za rok 2005 ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 stycznia 2003 r. w sprawie działań Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOiR) ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Parlamentarnej Rady Europy z dnia 24 czerwca 2008 r. w sprawie Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju jako kluczowego partnera umożliwiającego zmiany w państwach w okresie transformacji,
- uwzględniając umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony, podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. ⁽³⁾ (umowa z Kotonu),
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w ramach Rady, Parlamentu Europejskiego i Komisji w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus europejski” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 maja 2008 r. dotyczące ramowej strategii inwestycyjnej dla Bałkanów Zachodnich: wzmacnianie spójności istniejących instrumentów finansowania regionu w celu wsparcia wzrostu i stabilności,
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 21 maja 2008 r. dotyczący rozporządzenia zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1638/2006 z dnia 24 października 2006 r. określające przepisy ogólne w sprawie ustanowienia Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa i Partnerstwa (COM(2008)0308),
- uwzględniając orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 2003 r., dotyczące kompetencji dochodzeniowych Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) względem EBI ⁽⁵⁾,
- uwzględniając porozumienie trójstronne zawarte między Trybunałem Obrachunkowym, Europejskim Bankiem Inwestycyjnym i Komisją Europejską w sprawie metod kontroli stosowanych przez Trybunał Obrachunkowy, o którym mowa w art. 248 ust. 3 traktatu WE, a które odnowiono w lipcu 2007 r.,
- uwzględniając protokół ustaleń zawarty między Komisją, EBI i EBOiR-em w dniu 15 grudnia 2006 r. dotyczący współpracy w Europie Wschodniej i na Kaukazie Południowym oraz w Rosji i Azji Środkowej,
- uwzględniając protokół ustaleń podpisany w dniu 27 maja 2008 r. między Komisją Europejską a Europejskim Bankiem Inwestycyjnym w celu zwiększenia koordynacji strategii politycznych w zakresie pożyczek zewnętrznych Unii Europejskiej,
- uwzględniając protokół podpisany w dniu 16 września 2008 r. między EBI, Komisją i właściwymi władzami krajowymi w sprawie uczestnictwa w działaniach Europejskiego specjalistycznego ośrodka ds. partnerstw publiczno-prywatnych,
- uwzględniając plan działalności EBI na lata 2008-2010 w formie zatwierdzonej przez radę administracyjną w dniu 20 listopada 2007 r.,
- uwzględniając konsultacje publiczne przeprowadzone przez EBI w sprawie jego oświadczenia dotyczącego zasad i norm środowiskowych i społecznych w 2008 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, s. 544.

⁽²⁾ Dz.U. C 38 E z 12.2.2004, s. 313.

⁽³⁾ Dz.U. L 317 z 15.12.2000, s. 3.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽⁵⁾ Sprawa C-15/00, Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu [2003] ECR I-7281.

Środa, 25 marca 2009 r.

- uwzględniając politykę środowiskową i społeczną EBOiR-u w postaci przyjętej przez Radę Dyrektorów w dniu 12 maja 2008 r.,
  - uwzględniając politykę w dziedzinie działań energetycznych EBOiR-u w postaci przyjętej przez Radę Dyrektorów w dniu 11 lipca 2006 r.,
  - uwzględniając przegląd energetyczny EBI w postaci zatwierdzonej przez radę administracyjną w dniu 31 stycznia 2006 r.,
  - uwzględniając notatkę informacyjną EBI z dnia 5 czerwca 2007 r. dotyczącą zwiększonego wkładu EBI w politykę energetyczną UE w formie popartej przez Radę Gubernatorów w czerwcu 2007 r.,
  - uwzględniając konkluzje z posiedzenia prezydencji Rady Europejskiej w Brukseli w dniach 11–12 grudnia 2008 r. dotyczące kwestii gospodarczych i finansowych,
  - uwzględniając sprawozdanie zatytułowane „Ustalenia i wnioski z konsultacji w sprawie MŚP w latach 2007/2008” przygotowane przez EBI w maju 2008 r. oraz późniejsze unowocześnienie i zwiększenie wsparcia udzielanego przez grupę EBI europejskim MŚP,
  - uwzględniając Oświadczenie w sprawie zasad i norm polityki środowiskowej i społecznej EBI z dnia 18 marca 2008 r.,
  - uwzględniając konkluzje Rady z posiedzenia Rady ECOFIN w dniach 7 października 2008 r. oraz 2 grudnia 2008 r. dotyczące roli EBI we wsparciu udzielanym MŚP,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 października 2008 r. zatytułowany „Przewyciężenie kryzysu finansowego i wyjście na prostą: europejskie ramy działania” (COM(2008)0706),
  - uwzględniając komunikat Komisji z 26 listopada 2008 r. zatytułowany „Europejski plan naprawy gospodarczej” (COM(2008)0800),
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Kontroli Budżetowej (A6-0135/2009),
- A. mając na uwadze, że EBI utworzono w 1957 r. na mocy traktatu rzymskiego oraz że jego udziałowcy - państwa członkowskie - wnoszą kapitał o wysokości 165 mld euro,
- B. mając na uwadze, że EBI od 1963 r. podejmuje poza Wspólnotą działania wspierające jej politykę zewnętrzną,
- C. mając na uwadze, że EBOiR utworzono w 1991 r. oraz że jego udziałowcami jest 61 państw trzecich, Wspólnota Europejska i EBI, które wniosły kapitał założycielski w wysokości 20 mld euro,
- D. mając na uwadze, że państwa członkowskie, Wspólnota Europejska i EBI posiadają wspólnie 63 % udziałów EBOiR-u,
- E. mając na uwadze, że statutowym celem EBI jest przyczynianie się, poprzez odwołanie się do rynku kapitałowego i zasobów własnych, do zrównoważonego i stałego rozwoju rynku wewnętrznego w interesie Wspólnoty,

Środa, 25 marca 2009 r.

- F. mając na uwadze, że w warunkach obecnego chaosu finansowego oraz dotkliwego braku płynności i kredytów dla przedsiębiorstw EBI powinien odgrywać ważną rolę w planach dotyczących naprawy gospodarczej na szczeblu europejskim i państw członkowskich,
- G. mając na uwadze, że statutowym celem EBOiR-u jest przyczynianie się do postępu ekonomicznego i odbudowy oraz wspieranie przejścia do gospodarki wolnorynkowej i promowanie prywatnych i związanych z przedsiębiorczością inicjatyw w krajach Europy Środkowej i Wschodniej przestrzegających zasad demokracji wielopartyjnej, pluralizmu i gospodarki rynkowej,
- H. mając na uwadze, że należy podkreślić i zwiększyć rolę EBI dla międzynarodowych rynków kapitałowych jako emitenta wysoko notowanych obligacji z oceną AAA,
- I. mając na uwadze, że na mocy art. 11 Umowy ustanawiającej EBOiR ma on realizować co najmniej 60 % swoich inwestycji w sektorze prywatnym,
- J. mając na uwadze, że Umowa ustanawiająca EBOiR przewiduje, że rada zarządzająca co najmniej co pięć lat będzie dokonywać przeglądu zasobów kapitałowych EBOiR-u, a następny przegląd planuje się na rok 2010,
- K. mając na uwadze, że w dniu 1 października 2008 r. powołano komitet sterujący złożony z dziewięciu ekspertów z myślą o nadzorze nad oceną śródkresowego przeglądu upoważnienia EBI dotyczącego pożyczek zewnętrznych i zarządzaniu tą oceną, jak przewiduje decyzja 2006/1016/WE,
- L. mając na uwadze, że na mocy zmienionej decyzji 2006/1016/WE ten śródkresowy przegląd należy przeprowadzić w ścisłej współpracy z Parlamentem,
- M. mając na uwadze, że decyzja 2006/1016/WE o upoważnieniu EBI dotyczącym pożyczek zewnętrznych przewiduje udostępnienie pożyczek w wysokości 25,8 miliarda euro w latach 2007-2013 w następującym rozbiciu na regiony: kraje przedakcesyjne, w tym Chorwacja i Turcja: 8,7 mld euro; państwa śródziemnomorskie: 8,7 mld euro; Europa Wschodnia, Południowy Kaukaz i Federacja Rosyjska: 3,7 mld euro; Ameryka Łacińska: 2,8 mld euro; Azja: 1 mld euro; i Republika Południowej Afryki: 0,9 mld euro,
- N. mając na uwadze, że pożyczki przyznane przez EBI w 2007 r. na wsparcie celów politycznych UE wyniosły 47,8 mld euro, w tym 41,4 mld przyznano w ramach Unii Europejskiej i państw zrzeszonych w ramach Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu, a 6,4 mld w państwach partnerskich i kandydujących,
- O. mając na uwadze, że, przyjmując podział na regiony geograficzne, w 2007 r. EBI udzielił następujących pożyczek poza terytorium UE: Azji i Ameryce Łacińskiej — 925 mln euro, w Europie Wschodniej, na Południowym Kaukazie i w Rosji — 230 mln euro, w państwach basenu Morza Śródziemnego — 1 438 mln euro, w państwach ubiegających się o członkostwo — 2 870 mln euro; w krajach AKP — 756 mln euro; a w Afryce Południowej — 113 mln euro,
- P. mając na uwadze, że roczna wielkość obrotów EBOiR-u wyniosła w 2007 r. 5,6 mld euro, rozkładając się na 353 projekty w 29 krajach działania w Europie Środkowej i państwach bałtyckich ⁽¹⁾, Europie Południowo-Wschodniej ⁽²⁾, zachodniej Wspólnocie Niepodległych Państw i na Kaukazie ⁽³⁾, Rosji i Azji Centralnej ⁽⁴⁾,
- Q. mając na uwadze, że inwestycje EBOiR-u w Rosji wzrosły w 2007 r. do poziomu 2,3 miliarda euro (przy czym całkowity portfel w Rosji osiągnął 5,7 mld euro), co objęło 83 projekty i stanowiło 42 % rocznych zobowiązań EBOiR-u (w porównaniu z 38 % w 2006 r.),
- R. mając na uwadze, że inwestycje w akcje EBOiR-u wzrosły z 1 miliarda euro w 2006 r. do 1,7 miliarda euro w 2007 r., a udział akcji w rocznej wielkości obrotów banku wzrósł z 20 % w 2006 r. do 30 % w 2007 r.,

⁽¹⁾ Bułgarii, Republice Czeskiej, Estonii, na Węgrzech, Łotwie, Litwie, w Polsce, Rumunii, Słowacji i Słowenii.

⁽²⁾ Albanii, Bośni i Hercegowinie, Bułgarii, Byłej Jugosłowiańskiej Republice Macedonii, Czarnogórze, Rumunii i Serbii.

⁽³⁾ Armenii, Azerbejdżanie, na Białorusi, w Gruzji, Mołdawii i na Ukrainie.

⁽⁴⁾ Kazachstanie, Republice Kirgiskiej, Mongolii, Tadżykistanie, Turkmenistanie i Uzbekistanie.

Środa, 25 marca 2009 r.

- S. mając na uwadze, że rada zarządzająca EBOiR-u zdecydowała w dniu 28 października 2008 r. włączyć Turcję do krajów korzystających ze środków na inwestycje przekazywanych przez EBOiR oraz że EBOiR przewiduje zainwestowanie w tym kraju 450 mln euro do końca 2010 r.,
- T. mając na uwadze, że EBI finansuje projekty w Turcji od 1965 r. i zainwestował ok. 10 mld euro we wszystkich kluczowych sektorach gospodarki tego kraju,
- U. mając na uwadze, że na mocy umowy z Kotonu EBI nie tylko udziela pożyczek z zasobów własnych, ale także finansuje działania w krajach AKP z instrumentu finansowania ryzykownych inwestycji, którego środki pochodzą z Europejskiego Funduszu Rozwoju,
- V. mając na uwadze, że strategia EBI dotycząca finansowania powinna przyczyniać się do realizacji ogólnego celu, jakim jest rozwijanie i umacnianie demokracji i praworządności oraz do przestrzegania międzynarodowych porozumień dotyczących ochrony środowiska, których stronami są Wspólnota Europejska lub jej państwa członkowskie,
- W. mając na uwadze, że Komisja, państwa członkowskie, państwa partnerskie zrzeszone w ramach Europejskiej Polityki Sąsiedztwa, międzynarodowe instytucje finansowe oraz europejskie regionalne i dwustronne instytucje finansowe współpracują obecnie w ramach sąsiedzkiego funduszu inwestycyjnego (NIF) w celu udostępnienia dodatkowych środków na projekty w zakresie infrastruktury, głównie w sektorze energii, transportu i środowiska we wszystkich państwach objętych europejską polityką sąsiedztwa,
- X. mając na uwadze, że grupa EBI nadal czynnie wspiera MŚP przy pomocy pożyczek oraz kapitału podwyższonego ryzyka i gwarancji udzielonych na zabezpieczenie pożyczek, przy czym te dwa ostatnie rodzaje działalności prowadzone są w przy wykorzystaniu Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego,

Cele i działania EBI

1. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdanie EBI za rok 2007, w szczególności jego działania finansowe na terytorium Unii Europejskiej skupiające się na sześciu priorytetach politycznych (zapewnieniu spójności gospodarczej i społecznej, wdrażaniu inicjatywy Innowacja 2010, rozwoju transeuropejskich sieci transportu i dostępu, wsparciu dla małych i średnich przedsiębiorstw, ochronie i poprawie stanu środowiska naturalnego oraz zapewnieniu trwałej, konkurencyjnej i bezpiecznej energii), a także w odniesieniu do upoważnienia EBI dotyczącego pożyczek zewnętrznych w krajach trzecich;
2. z zadowoleniem przyjmuje cel EBI, jakim jest zajęcie się – w ramach operacji finansowania realizowanych wewnątrz Unii Europejskiej – między innymi problemem zmiany klimatu; w związku z tym przypomina, że istnieje potrzeba opracowania przyjaznych dla środowiska naturalnego kryteriów finansowania, zgodnych ze strategicznymi celami Unii Europejskiej w zakresie zmniejszenia emisji gazów cieplarnianych; wzywa EBI do skoncentrowania się wyłącznie na finansowaniu projektów związanych z wydajnością energetyczną, odnawialnymi źródłami energii oraz inwestycjami w badania i rozwój w tych dwóch obszarach; ponadto wzywa EBI do opracowania i upublicznienia metodologii oceny wpływu finansowanych projektów na klimat, jako zestawu kryteriów oceny umożliwiających EBI odrzucenie pewnych projektów z uwagi na ich negatywny wpływ na klimat;
3. stwierdza, że EBI jest jedyną instytucją finansową opartą na Traktacie i że większość jego operacji koncentruje się na projektach w państwach członkowskich, chociaż zgodnie z decyzją 2006/1016/WE ma on do odegrania coraz ważniejszą rolę również w krajach trzecich;
4. zauważa, że w ramach działań w krajach trzecich EBI wdrażał dotychczas cele polityczne wyznaczone przez Radę; uważa, że działalność EBI w zakresie pożyczek winna w ramach jego kompetencji cechować się spójnością w poszczególnych krajach, prostotą podejścia w odniesieniu do poszczególnych instytucji i instrumentów UE, elastycznością w odniesieniu do sposobu reagowania przez Unię Europejską na znacząco różne warunki w poszczególnych państwach, spójnością z dążeniami do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju oraz odpowiedzialnością zarówno wobec społeczeństwa, jak i Parlamentu, za wykorzystanie i wydajność pochodzących z UE wydatkowanych funduszy;
5. potwierdza swoje przekonanie, że inwestycje w transport publiczny są istotnym aspektem europejskiego planu naprawy gospodarczej; w tym kontekście ponownie wyraża przekonanie, że EBI ma potencjał, aby odegrać kluczową rolę w zakresie przyjaznego środowiska przekształcania europejskiego transportu; dlatego wzywa EBI do znacznego zwiększenia wsparcia udzielanego kolei, miejskiemu transportowi publicznemu, transportowi intermodalnemu oraz zarządzaniu transportem;

Środa, 25 marca 2009 r.

6. stoi na stanowisku, że działalność EBI powinna również odzwierciedlać cele i zobowiązania przyjęte przez Unię Europejską w kontekście Organizacji Narodów Zjednoczonych (takich jak protokół z Kioto); wzywa zatem EBI do przedstawiania Parlamentowi corocznych sprawozdań z wdrażania celów UE i ONZ w operacjach prowadzonych przez nie w krajach rozwijających się;
7. z zadowoleniem zauważa prowadzone systematycznie w ostatnich latach działania EBI w odpowiedzi na zalecenia Parlamentu; zaleca publiczne udostępnianie wyników tych działań w ramach rocznego sprawozdania EBI;
8. wzywa EBI do lepszego monitorowania oraz wyjaśniania charakteru i docelowego przeznaczenia globalnych pożyczek udzielanych przezeń na wsparcie MŚP;
9. w odniesieniu do nadzoru nad EBI:
  - (a) przypomina, że EBI, którego zadania mają charakter polityczny, nie podlega tradycyjnemu nadzorowi ostrożnościowemu; jest zdania, że nadzór nad metodami pracy EBI jest jednak konieczny;
  - (b) proponuje wzmocnienie komisji rewizyjnej EBI poprzez uzupełnienie składu tej komisji wynoszącego trzech członków i trzech członków zastępczych dwoma członkami zatrudnionymi przez krajowe organy nadzorcze;
  - (c) z zadowoleniem przyjmuje techniczną współpracę między EBI a krajowym organem nadzorczym w Luksemburgu, zwraca się jednak o wzmocnienie tej współpracy;
  - (d) zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zbadanie możliwości szerszego przeglądu postanowień dotyczących nadzoru operacji finansowych EBI, którego dokonać można by w ramach przyszłego europejskiego systemu nadzoru ostrożnościowego z myślą o sprawdzeniu jakości sytuacji finansowej EBI przy zapewnieniu rzetelności wyników tego przeglądu i przestrzeganiu zasad prawidłowego postępowania w tej dziedzinie;
10. z zadowoleniem przyjmuje opracowanie i publikację w 2007 r. sektorowej strategii operacyjnej EBI w zakresie sektorów energetyki i transportu oraz sektora wodnego, uznając je za ważny krok w kierunku zwiększenia przejrzystości operacji udzielania pożyczek przez EBI;
11. wyraża zadowolenie z faktu, że EBI w przeglądzie polityki udostępniania informacji uwzględnił odpowiednie przepisy rozporządzenia w sprawie Konwencji z Aarhus ⁽¹⁾; z zadowoleniem przyjmuje publikację sprawozdania EBI z przeglądu oceny operacji za rok 2007 i zachęca EBI do dalszego zwiększania zakresu działań jego departamentu ds. oceny operacji;
12. z zadowoleniem przyjmuje przegląd Oświadczenia w sprawie zasad i norm polityki środowiskowej i społecznej EBI; stoi na stanowisku, że EBI powinien przeznaczyć wystarczające środki na wdrożenie zmienionego oświadczenia i przygotować sprawozdanie w sprawie jego funkcjonowania;
13. podkreśla, że EBI powinien w dalszym ciągu prowadzić politykę „zero tolerancji” wobec nadużyć finansowych i korupcji, i w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem informację o przeglądzie polityki banku w zakresie zwalczania nadużyć i korupcji, prania brudnych pieniędzy oraz finansowania terroryzmu; wyraża jednak niepokój, że polityka ta wydaje się pozostawać zdecydowanie pasywna; ponawia apel do EBI, by przy przyjmowaniu strategii i procedur w zakresie zwalczania nadużyć uwzględnił on środki przewidujące:
  - (a) mechanizm administracyjnego wykluczenia przedsiębiorstw, które zostały uznane za winne korupcji przez Europejski Bank Inwestycyjny lub inne banki rozwoju wielostronnego,

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264 z 25.9.2006, s. 13).

Środa, 25 marca 2009 r.

- (b) przepisy chroniące pracowników ujawniających nielegalne działania ich pracodawców (tzw. „whistleblower protection”) oraz
- (c) wzmocnienie funkcji dochodzeniowych oraz prewencyjny i śledczy charakter tych funkcji;
14. wyraża zadowolenie z istnienia komitetu ad hoc ds. etyki (zajmujący się głównie zagadnieniami związanymi z okresem następującym po wykorzystaniu środków) oraz niezależnego urzędnika ds. zgodności; zwraca się jednak o informowanie go o statusie tego urzędnika i wykonywanych przez niego pracach;
15. wyraża uznanie dla EBI, że został jednym z sygnatariuszy deklaracji programowej dotyczącej zarządzania przedsiębiorstwami na rynkach wschodzących podpisanej w Waszyngtonie w październiku 2007 r.; zauważa, że ta deklaracja programowa została także podpisana przez instytucje finansowe wspierające rozwój i czyni ona z zarządzania pierwszoplanowy przedmiot działalności tych instytucji na rzecz zrównoważonego rozwoju w krajach wschodzących;
16. wyraża zadowolenie z faktu zatwierdzenia przez Komitet Zarządzający EBI strategii Banku w zakresie mechanizmu rozpatrywania skarg; wzywa jednak ponownie EBI do przeprowadzenia przeglądu swoich wewnętrznych mechanizmów dotyczących rozpatrywania skarg i przedstawienia nowych wytycznych w zakresie mechanizmu odwoławczego, który objąłby wszystkie działania finansowane przez EBI;
17. odnotowuje pozytywne wyniki audytu zewnętrznego oraz wnioski z rocznego sprawozdania komitetu weryfikacyjnego; w obliczu obecnego kryzysu finansowego i gospodarczego ponawia swój apel do EBI o stosowanie tych samych zasad ostrożnościowych, jakich przestrzegają instytucje kredytowe, oraz rzeczystwej kontroli ostrożnościowej;

Cele i działania EBOiR-u

18. z zadowoleniem przyjmuje roczne sprawozdanie EBOiR-u za rok 2007, a w szczególności ze względu na fakt, że działania inwestycyjne EBOiR-u skupione były na krajach na wczesnym lub średnim etapie transformacji, a ponadto wyraża zadowolenie w związku z postępami tego banku w finansowaniu projektów w ramach inicjatywy poświęconej zrównoważonej i trwałej energii, w związku z którą winno się traktować priorytetowo korzystne dla UE projekty energetyczne;
19. zaznacza, że EBOiR działa głównie w krajach trzecich, jednak niektóre operacje pozostają kluczowe także w państwach członkowskich;
20. zauważa ponadto, że rola, jaką odgrywa EBOiR w kontekście międzynarodowym i regionalnym różni się obecnie w znacznym stopniu od odgrywanej w roku 1991, a mandat EBOiR-u powinien być stosowany w tym nowym środowisku, w którym EBOiR dostosowuje się do potrzeb rynku i rozszerza swoje działania na Południe i Wschód;
21. przyznaje też, że warunki działania stają się coraz trudniejsze wraz z pogorszeniem się klimatu biznesowego ze względu na malejące doświadczenie partnerów lokalnych i coraz częstsze obawy związane z wiarygodnością;
22. uważa, że EBOiR musi zwiększyć pomoc techniczną i działalność konsultacyjną w celu promowania standardów dobrego sprawowania rządów oraz zapewnienia właściwego zarządzania projektami na szczeblu lokalnym w krajach sąsiadujących z UE;
23. z zadowoleniem przyjmuje postępy dokonane w 2008 r. przez EBOiR w zakresie wprowadzania równouprawnienia płci; wzywa oba banki do nasilenia działań w zakresie wprowadzania równouprawnienia płci w ich strukturach instytucjonalnych i polityce zewnętrznej;

Współpraca między EBI i EBOiR-em a innymi międzynarodowymi, regionalnymi i krajowymi instytucjami finansowymi

24. zauważa, że EBI i EBOiR coraz częściej finansują działania w tych samych regionach geograficznych poza Unią Europejską, np. w Europie Wschodniej, na Południowym Kaukazie, w Rosji, na Bałkanach Zachodnich i w niedalekiej przyszłości w Turcji;

Środa, 25 marca 2009 r.

25. zaznacza, że w krajach, w których realizowane są wspólne działania, istnieją obecnie trzy różne typy współpracy między EBI a EBOiR-em: protokół ustaleń dla Europy Wschodniej przewidujący wiodącą rolę EBOiR-u i zasadę wspólnych inwestycji; na Bałkanach Zachodnich, gdzie odchodzi się od operacji konkurencyjnych lub równoległych na rzecz nowych rodzajów współpracy poprzez wspólne mobilizowanie funduszy oraz ostatnio umowa oparta na definicji odrębnych i wspólnych stref kompetencji (gdzie bank pełniący rolę przywódczą wybierany jest osobno dla każdego przypadku), tak jak w przypadku porozumień o współpracy w Turcji;

26. zauważa, że między celami, doświadczeniem i sposobem działania obu banków istnieją różnice oraz nie da się prosto rozróżnić między pożyczkami dla sektora publicznego i prywatnego; wskazuje, że coraz częściej można wyodrębnić wspólne dziedziny, w których oba banki się specjalizują, np. finansowanie MŚP, energia i zmiany klimatyczne oraz projekty w ramach partnerstw publiczno-prywatnych (PPP); podkreśla w związku z tym konieczność ściślejszej współpracy;

27. jest zdania, że działania EBI i EBOiR-u w krajach wspólnej aktywności nie powinny ze sobą współzawodniczyć, ale się dopełniać w oparciu o zasadę stosunkowej przewagi w odniesieniu do każdego banku oraz unikać podwajania ponoszonych kosztów z myślą o kliencie;

28. z myślą o prowadzeniu lepiej zorganizowanej współpracy między EBI a EBOiR-em w krajach wspólnej aktywności zaleca zatem, by:

- (a) obydwa banki poprawiły faktyczny podział pracy, zmierzając do większej specjalizacji, tak aby skupić się na właściwym dla każdego z nich potencjale i mocnych stronach;
- (b) EBI specjalizował się w większym stopniu w finansowaniu na dużą skalę prywatnej i publicznej infrastruktury i projektów, w tym inwestycji w ramach partnerstw publiczno-prywatnych, a także bezpośrednich inwestycji zagranicznych przedsiębiorstw UE; EBOiR specjalizował się natomiast w inwestycjach na mniejszą skalę, budowaniu instytucji, prywatyzacji, ułatwianiu wymiany handlowej, rynkach finansowych i bezpośrednich kapitałowych instrumentach inwestycyjnych, tak aby promować normy zbiorowego zarządzania;
- (c) określić typy projektów, sektory i produkty, którymi mogłyby się interesować obydwa banki i dzięki którym mogłyby one rozszerzyć zakres wspólnej ekspertyzy i pomnożyć zasoby (takie jak finansowanie MŚP i poprawa inwestycji na rzecz walki ze zmianami klimatycznymi, np. w promowanie energii ze źródeł odnawialnych i zmniejszanie emisji gazów cieplarnianych); w obszarach interesujących obie instytucje przyjąć pragmatyczne podejście i prowadzić osobną analizę każdego przypadku, przy czym jedna z instytucji obejmowałaby przywództwo nad każdym ze współfinansowanych projektów w celu uniknięcia powielania oraz zgodnie z procedurami wzajemnej uznawalności w charakterze warunku wstępnego; w tym kontekście uwzględniać normy UE przy finansowanych projektach, na przykład w odniesieniu do walki ze zmianami klimatu czy do poszanowania praw społecznych, niezależnie od tego, czy ich prowadzenie przejmie EBI czy EBOiR;
- (d) wdrażać w każdej z instytucji przejrzyste mechanizmy współpracy, zarówno przez odgórne zarządzanie, jak i działania w terenie;
- (e) obydwa banki przedstawiły konkretną propozycję w sprawie bardziej spójnej współpracy, w tym refleksję na temat wspólnych norm z korzyścią dla ich udziałowców, zainteresowanych stron i państw-beneficjentów;
- (f) obydwa banki składały regularne sprawozdania Komisji na temat ich współpracy;
- (g) Komisja składała coroczne sprawozdanie dla Parlamentu i Rady w sprawie oceny oddziaływania i skuteczności operacji finansowych EBI i EBOiR-u, a także wkładu każdego z nich w dążenie do celów w zakresie polityki zewnętrznej Unii Europejskiej, a także w sprawie współpracy obydwu banków i ich współpracy z innymi instytucjami finansowymi; oraz
- (h) Parlament organizował coroczne posiedzenia prezesów obydwu banków wraz z komisarzem ds. gospodarczych i monetarnych;

Środa, 25 marca 2009 r.

29. zaleca, aby w dłuższej perspektywie udziałowcy EBI wzięli pod uwagę zwiększenie udziału EBI w kapitale EBOiR-u, zwłaszcza w przypadku zwiększenia kapitału lub, gdy jeden z udziałowców EBOiR-u rozważa wycofanie swojego udziału w banku; uważa, że w dłuższej perspektywie może to lepiej służyć spójności polityki i specjalizacji obu banków, zarówno z funkcjonalnego, jak i geograficznego punktu widzenia;

30. jest zdania, że należy unikać wszelkiego pokrywania się liczbą instrumentów pomocy zewnętrznej Unii Europejskiej; zwraca się o wzmocnienie współpracy z instytucjami lub agencjami zajmującymi się rozwojem regionalnym i krajowym w Unii Europejskiej, tak aby zaoferować skuteczne finansowanie poprzez unikanie pokrywania się i powielania realizowanych zadań oraz zapewnić spójne podejście i lepszą widoczność skutków działań UE; popiera w tym kontekście możliwość wzajemnego przekazywania i uznawalności procedur;

31. przypomina o znaczeniu przewidzianej w „Konsensusie europejskim” umowy, która przewiduje wzmocnienie synergii między programami wspieranymi przez EBI i inne instytucje finansowe a programami finansowanymi przez Wspólnotę, a to w celu zagwarantowania maksymalnego oddziaływania na państwa-beneficjentów; podkreśla, że jako główną wytyczną należy przy tym przyjąć interes beneficjentów;

32. uznaje, że EBI i EBOiR winny współpracować z innymi międzynarodowymi lub regionalnymi instytucjami finansowymi, takimi jak Bank Światowy, Azjatycki Bank Rozwoju i Afrykański Bank Rozwoju, tak aby wzmocnić swe oddziaływanie w regionach oddalonych od Unii Europejskiej i uniknąć niepożądanych przypadków pokrywania się i powielania działań dotyczących finansowania; uważa jednak, że wśród wielonarodowych banków i instytucji zajmujących się rozwojem EBI powinien odgrywać dominującą rolę w zakresie promowania środowiskowych, społecznych i rozwojowych celów Unii Europejskiej;

33. zauważa, że te wielonarodowe banki i instytucje wywierają korzystny wpływ na państwa rozwijające się; uważa za konieczne dalsze badanie tego wpływu i rozważenie kolejnych działań w świetle celów i operacji Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR); proponuje, by udostępnianie środków na zakup gruntów można było kwalifikować jako koszty inwestycyjne pod warunkiem zgodności z celami środowiskowymi i społecznymi i w ramach mandatu zewnętrznego EBI, ponieważ ma ono kluczowe znaczenie dla rozwoju wewnętrznego, zwłaszcza w krajach afrykańskich;

Globalny kryzys finansowy i jego skutki dla EBI i EBOiR

34. podkreśla ważną rolę, jaką wyznacza EBI europejski plan naprawy gospodarczej, zwłaszcza w odniesieniu do większego finansowania MŚP, energii ze źródeł odnawialnych i ekologicznego transportu; z zadowoleniem przyjmuje decyzję EBI o zwiększeniu wysokości udzielanych przezeń pożyczek o około 30 % (czyli o 15 miliardów euro) zarówno w roku 2009, jak i w roku 2010 oraz decyzję o zwiększeniu o około 67 mld euro subskrybowanego kapitału EBI do poziomu 232 mld euro zgodnie ze strategią lizbońską; wzywa jednakże państwa członkowskie do dalszego zwiększania kapitału EBI w taki sposób by zagwarantować, że EBI dzięki wystarczającej zdolności kredytowej zaspokoi średniookresowe potrzeby finansowe sektorów gospodarki oraz przedsiębiorstw, w których wspieranie miejsc pracy przyjaznych środowisku oraz stałych miejsc pracy jest konieczne; podkreśla, że te dodatkowe fundusze powinny służyć osiągnięciu długoterminowych celów; jest zdania, że większe zobowiązania wymagają zarówno odpowiednich zasobów finansowych i większej przejrzystości, a także odpowiedzialności EBI za podejmowane działania;

35. zachęca do wprowadzania lepszych uzgodnień dotyczących podziału ryzyka między bankami komercyjnymi a EBI przy oferowaniu finansowania dla MŚP; wzywa jednak do zwrócenia należytej uwagi na sposób wykorzystania przez banki komercyjne pożyczek otrzymanych z EBI i apeluje o przyjęcie przez banki komercyjne i EBI kodeksu postępowania w tym zakresie; zauważa także, że należy zaktualizować wykaz banków bezpośrednich EBI;

36. jest zdania, że EBI i Komisja powinny przyspieszyć wdrażanie projektów w państwach członkowskich oraz w sektorach, które najbardziej odczuły skutki kryzysu; w związku z tym w celu przyspieszenia podziału wsparcia strukturalnego dostrzega konieczność wykorzystania doświadczeń płynących z programów pomocy technicznej, takich jak Jaspers, Jeremie, Jessica i Jasmine;

Środa, 25 marca 2009 r.

37. zauważa, że w reakcji na kryzys finansowy Unia Europejska wystąpiła do EBI o szybsze udzielenie wsparcia projektom z zakresu PPP; wzywa EBI i EBOiR do realizowania takich projektów jedynie wtedy, gdy są one przystępne i przynoszą faktyczne korzyści; uważa w związku z tym, że potrzebna jest poprawa praktyk w zakresie udostępniania informacji, najkorzystniejszej relacji jakości do ceny i oceny przystępności;

38. wzywa państwa członkowskie do pełnego wykorzystania instrumentów z zakresu kapitału podwyższonego ryzyka, globalnych pożyczek oraz mikrokredytów oferowanych przez programy i ułatwienia dostępne w ramach EBI;

39. odnotowuje, że działalność EBI związana z zaciąganiem i udzielaniem pożyczek zarówno wewnątrz UE, jak i poza nią, stopniowo się nasilała i stanowi dziś główne narzędzie w zakresie zaciągania oraz udzielania pożyczek na szczeblu UE; zaznacza ponadto, że odnotowano duży popyt na emisję obligacji EBI, w tym ze strony Azji; wzywa zatem EBI - jako bank kierujący się polityką publiczną - i jego gubernatorów do maksymalizowania tego potencjału w zakresie zaciągania pożyczek poprzez dalszą emisję obligacji na rynku światowym - zwłaszcza obligacji z przewagą euro - by wesprzeć długoterminowe cele i złagodzić gospodarcze spowolnienie wewnątrz UE i w państwach sąsiadujących;

40. wzywa zdecydowanie Komisję i EBI do wspólnego zbadania, jak można pokonać zapaść kredytową w realnej gospodarce przy pomocy nowych innowacyjnych instrumentów finansowych;

41. z zadowoleniem przyjmuje decyzję EBOiR-u o zwiększeniu w 2009 r. rocznej wielkości obrotów banku o około 20 % do około 7 miliardów EUR w celu złagodzenia obecnego kryzysu finansowo-gospodarczego i zauważa, że połowa z 1 miliarda EUR dodatkowych wydatków na 2009 r. przeznaczona jest dla Europy Środkowej i Wschodniej;

42. podkreśla, że obecnie w okresie restrykcyjnych warunków udzielania kredytów rola obydwu banków ulega zwiększeniu zarówno na terenie Unii Europejskiej, jak i poza nią; wzywa oba banki do dotrzymywania zobowiązań wobec krajów trzecich nawet w trudnych ekonomicznie czasach;

43. proponuje, by po starannym zbadaniu skutków kryzysu finansowego dla realnej gospodarki zwrócić się do EBI o zwiększenie wsparcia dla nowych państw członkowskich; ponadto wskazuje na znaczenie udziału sektora prywatnego w przywróceniu stabilności gospodarki tych państw; z zadowoleniem przyjmuje poprawę działań EBOiR-u w nowych państwach członkowskich i niedawny Wspólny plan działania międzynarodowych instytucji finansowych na rzecz wsparcia systemów bankowych i systemów udzielania pożyczek w realnej gospodarce w Europie Środkowej i Wschodniej stworzony przez EBOiR, EBI, Europejski Fundusz Inwestycyjny oraz grupę Banku Światowego z myślą o wsparciu systemu bankowego i realnej gospodarki w Europie Środkowej i Wschodniej; zaleca jednak, by w należyтым czasie zmienić definicję państw „w okresie transformacji” i dokonać oceny wycofania się EBOiR-u z działań na terenie Unii Europejskiej;

44. zauważa z zadowoleniem, że EBI i EBOiR są raczej w ograniczonym stopniu narażone na skutki kryzysu finansowego, nawet jeśli w 2008 r. EBOiR mógłby zaksięgować swoje pierwsze straty w tej dekadzie w wyniku upadku rynków kapitałowych;

Wpływ orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości na mandat zewnętrzny EBI

45. z zadowoleniem przyjmuje orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 listopada 2008 r. dotyczące podstawy prawnej decyzji 2006/1016/WE,

46. zaleca, by po wydaniu tego orzeczenia Parlament, Rada i Komisja szybko zawarły porozumienie w celu zagwarantowania pełnego poszanowania uprawnień Parlamentu i ciągłości zewnętrznych operacji finansowych EBI; podkreśla zatem, że szybkie zawarcie tego porozumienia stanowi tymczasowe rozwiązanie o konkretnej dacie zakończenia - do przeglądu śródkresowego w 2010 r.;

Środa, 25 marca 2009 r.

47. jest zdania, że przyjęcie decyzji zastępującej decyzję 2006/1016/WE w przewidzianym terminie zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości jest kluczowe i uznaje, że prowadzony obecnie śródkresowy przegląd działalności zewnętrznej EBI w zakresie zaciągania i udzielania pożyczek oraz umów o współpracy, który ma się zakończyć w 2010 r., powinien umożliwić prawdziwą, szeroką debatę na temat celów Unii oraz środków, jakie oddaje ona do dyspozycji EBI na realizację tych celów, w czym Parlament jako współprawodawca powinien mieć odpowiedni udział; zwraca się do Komisji o całkowite uwzględnienie zaleceń zawartych w tej rezolucji przy sporządzaniu nowego wniosku dotyczącego decyzji w sprawie upoważnienia EBI dotyczącego pożyczek zewnętrznych po dokonaniu przeglądu śródkresowego;

48. zaleca, by komitet sterujący zakończył prace na początku 2010 r. i zwraca się do przewodniczącego komitetu o złożenie zaraz potem do Parlamentu i Rady sprawozdania w sprawie przyjętych konkluzji; oczekuje na konkluzje komitetu sterującego i zwraca się do komitetu o uwzględnienie zaleceń zawartych w tej rezolucji i we wcześniejszych rezolucjach Parlamentu; wzywa komitet sterujący do regularnego informowania Parlamentu o postępie prac;

*

* *

49. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu, Europejskiemu Bankowi Odbudowy i Rozwoju oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich.

Przyszłość przemysłu motoryzacyjnego

P6_TA(2009)0186

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie przyszłości przemysłu motoryzacyjnego

(2010/C 117 E/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w dniach 23-24 marca 2000 r. w Lizbonie,
- uwzględniając komunikat przewodniczącego Barroso z dnia 2 lutego 2005 r. zatytułowany „Wspólne działania na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia. Nowy początek strategii lizbońskiej” (COM(2005)0024),
- uwzględniając konkluzje raportu końcowego grupy wysokiego szczebla CARS 21 z dnia 12 grudnia 2005 r. oraz konkluzje śródkresowej konferencji przeglądowej wysokiego szczebla CARS 21 z dnia 29 października 2008 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie CARS 21: ramy prawne podstawą dla zwiększania konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje prezydencji z posiedzenia Rady Europejskiej, które odbyło się w dniach 15-16 października 2008 r. w Brukseli,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 października 2008 r. zatytułowany „Przewyciężenie kryzysu finansowego i wyjście na prostą: europejskie ramy działania” (COM(2008)0706),

⁽¹⁾ Dz.U. C 41 E z 19.2.2009, s. 1.

Środa, 25 marca 2009 r.

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2008 r. zatytułowany „Europejski plan naprawy gospodarczej” (COM(2008)0800),
  - uwzględniając swoje stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 17 grudnia 2008 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) określającego normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz obniżenia poziomów emisji CO₂ pochodzących z samochodów dostawczych⁽¹⁾,
  - uwzględniając oświadczenia Rady i Komisji z dnia 4 lutego 2009 r. w sprawie wpływu kryzysu finansowego na przemysł samochodowy,
  - uwzględniając konkluzje Rady ds. Konkurencyjności na temat przemysłu motoryzacyjnego z dni 5-6 marca 2009 r.,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 lutego 2009 r. zatytułowany „Reakcja na kryzys w europejskim przemyśle motoryzacyjnym” (COM(2009)0104),
  - uwzględniając konkluzje spotkania europejskich ministrów przemysłu z wiceprzewodniczącym Komisji Günterem Verheugenem dotyczące sytuacji w sektorze motoryzacyjnym, które odbyło się w dniu 16 stycznia 2009 r. w Brukseli,
  - uwzględniając dane statystyczne dotyczące sprzedaży pojazdów w 2008 r. opublikowane w dniu 29 stycznia 2009 r. przez Stowarzyszenie Europejskich Producentów Pojazdów,
  - uwzględniając art. 103 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Europa stoi w obliczu wyjątkowego i głębokiego kryzysu finansowego i gospodarczego, a także wysokich wskaźników bezrobocia związanych z utratą tysięcy miejsc pracy we wszystkich odnośnych sektorach przemysłu,
- B. mając na uwadze, że obecnie europejski rynek finansowy nie funkcjonuje prawidłowo, zwłaszcza w zakresie działalności pożyczkowej,
- C. mając na uwadze, że europejski przemysł motoryzacyjny i łańcuch jego dostawców, które stanowią kluczowy sektor gospodarki europejskiej wnoszący wkład w zatrudnienie, innowacje i konkurencyjność całej gospodarki, zostały szczególnie dotknięte skutkami obecnego kryzysu,
- D. mając na uwadze, że w Unii Europejskiej w przemyśle motoryzacyjnym obserwuje się nadmierną zdolność strukturalną oraz mając na uwadze, że w 2009 r. spodziewany jest dalszy znaczny spadek popytu na pojazdy i wynikający stąd spadek produkcji, co w sposób nieunikniony zwiększy presję na poziom zatrudnienia i inwestycji w Unii Europejskiej,
- E. mając na uwadze, że europejski sektor motoryzacyjny jest największym prywatnym inwestorem w dziedzinie badań i rozwoju w Unii Europejskiej, a producenci europejskich samochodów osobowych i pojazdów przeznaczonych do celów gospodarczych w świetle wymogów prawnych i rynkowych muszą ponosić wysokie nakłady inwestycyjne, zwłaszcza z uwagi na konieczność przejścia na flotę pojazdów niskoemisyjnych,
- F. mając na uwadze, że pakiet legislacyjny w sprawie działań w dziedzinie energii ze źródeł odnawialnych i zmian klimatycznych, przyjęty w grudniu 2008 r., będzie odgrywał kluczową rolę w zachęcaniu do „zielonych” inwestycji mających na celu energooszczędność w przemyśle motoryzacyjnym,
- G. mając na uwadze, że europejski przemysł motoryzacyjny zatrudnia bezpośrednio i pośrednio 12 milionów pracowników, tzn. 6 % wszystkich zatrudnionych w Unii Europejskiej, i miliony tych stanowisk pracy są obecnie zagrożone, a wiele z nich to stanowiska wysoko wykwalifikowane i nie powinny zostać zlikwidowane,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0614.

Środa, 25 marca 2009 r.

- H. mając na uwadze, że istnieją znaczne możliwości tworzenia miejsc pracy za pośrednictwem „zielonych” technologii w sektorze motoryzacyjnym,
- I. mając na uwadze, że europejski przemysł motoryzacyjny stanowi klucz do gospodarki UE z uwagi na efekt mnożnikowy, jaki wywiera na inne sektory i gałęzie przemysłu, a zwłaszcza na istnienie setek tysięcy małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP),
- J. mając na uwadze, że państwa członkowskie zaczęły przyjmować krajowe środki wsparcia przemysłu motoryzacyjnego,
- K. mając na uwadze, że to właśnie przemysł jest w głównej mierze odpowiedzialny za radzenie sobie z kryzysem,
- L. mając na uwadze, że Komisja prowadzi obecnie dalsze negocjacje dotyczące dalszej liberalizacji handlu w ramach rundy z Doha i porozumienia o wolnym handlu z Koreą Południową,
1. uznaje, że obecny kryzys gospodarczy i finansowy wywiera ogromną presję na przemysł motoryzacyjny, który przejawia się zwłaszcza w poważnym spadku popytu na pojazdy samochodowe, a również w nadmiarze zdolności produkcyjnych, trudnościach w dostępności kredytów oraz problemach finansowych i strukturalnych datujących się sprzed kryzysu;
  2. podkreśla, że kryzys występuje na szczeblu europejskim; zwraca w związku z tym uwagę na znaczenie spójnych i skoordynowanych między państwami członkowskimi inicjatyw na rzecz europejskiego przemysłu motoryzacyjnego i wzywa do opracowania rzeczywistych europejskich ram działania zapewniających konkretne sposoby umożliwiające podjęcie koniecznych kroków decyzyjnych zarówno na szczeblu UE, jak i państw członkowskich;
  3. z rosnącym zaniepokojeniem stwierdza, że niektóre krótkoterminowe środki przyjęte przez państwa członkowskie na szczeblu krajowym mogą przyczynić się do zakłócenia konkurencji na jednolitym rynku szkodząc długofalowej konkurencyjności, wzywa zatem państwa członkowskie do zapewnienia spójności, skuteczności i koordynacji dalszych środków;
  4. z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście tymczasowe ramy oceny pomocy państwa, ustanowione w ramach europejskiego planu naprawy gospodarczej;
  5. przyjmuje z zadowoleniem starania Komisji, aby w politycznie skuteczny sposób zareagować na problemy General Motors Europe i jego dostawców poprzez skoordynowanie wysiłków zainteresowanych państw członkowskich, w tym zorganizowanie w dniu 13 marca 2009 r. posiedzenia na szczeblu ministerialnym oraz poszukiwanie sprawiedliwego i uczciwego rozwiązania kwestii praw własności intelektualnej;
  6. wzywa Radę i Komisję do przyspieszenia, uproszczenia i zwiększenia wsparcia finansowego dla przemysłu motoryzacyjnego, zwłaszcza za pośrednictwem Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) oraz poprzez zezwolenie na udzielanie gwarancji państwa na niskooprocentowane pożyczki; nalega na Radę i Komisję, aby wystąpiły o uproszczenie procedury administracyjnej dotyczącej wniosków o pożyczki; uważa, że takie wsparcie finansowe, zwłaszcza w postaci pożyczek, powinno pomóc w pobudzeniu popytu na nowe pojazdy, przynosząc korzyści pod względem wzrostu gospodarczego, środowiska i bezpieczeństwa na drogach;
  7. nalega, aby EBI zwracał wystarczającą uwagę na MŚP połączone z sektorem motoryzacyjnym w celu utrzymania dostępu do kredytów i wzywa państwa członkowskie do zwiększenia zdolności kredytowej EBI w celu zaspokojenia średnioterminowych potrzeb finansowych przemysłu motoryzacyjnego;
  8. kładzie nacisk na fakt, że wszystkie środki natury finansowej lub podatkowej, łącznie z systemami złomowania, muszą wspierać i przyspieszać niezbędne przekształcenia technologiczne sektora, zwłaszcza w dziedzinie wydajności energetycznej silników i redukcji emisji, w pełnej zgodności z niedawno przyjętymi przepisami;

Środa, 25 marca 2009 r.

9. ponownie stwierdza, że strategie polityczne zarówno na szczeblu UE, jak i na szczeblach krajowych powinny przyczynić się do radzenia sobie z fazą restrukturyzacji i rekonwersji, jaka czeka przemysł motoryzacyjny i gałęzie przemysłu jego łańcucha dostaw, z uwagi na bardzo konkurencyjne otoczenie gospodarcze, i w związku z tym wzywa przemysł do opracowania spójnej strategii biznesowej i wdrażania tego rodzaju środków dostosowawczych w sposób odpowiedzialny społecznie i w ścisłej współpracy ze związkami zawodowymi;

10. podkreśla konieczność pełnego włączenia związków zawodowych do trwających rozmów i zwraca się do Komisji o wspieranie prawdziwego europejskiego dialogu społecznego z myślą o tym sektorze przemysłu, szczególnie w kontekście obecnego kryzysu;

11. zwraca się do Komisji o zapewnienie jak najlepszego wykorzystania dostępnych funduszy europejskich na wsparcie zatrudnienia (Funduszu Spójności, Funduszy Strukturalnych, Funduszu Społecznego czy Funduszu dostosowania do Globalizacji) w kontekście zrównoważonego wdrażania wszystkich priorytetów lizbońskich, a także o ułatwianie, poprawianie i przyspieszanie dostępu do tych funduszy; uważa, że fundusze te powinny finansować systemy szkolenia i przekwalifikowywania pracowników na wczesnym etapie, a każdorazowo tam, gdzie trzeba zastosować ograniczenia czasu pracy;

12. potwierdza, że przemysł motoryzacyjny potrzebuje nieustających inwestycji w programy badawczo-rozwojowe tworzące najlepsze możliwe rozwiązania w zakresie jakości, bezpieczeństwa i oddziaływania na środowisko służące osiągnięciu zrównoważonych ram konkurencji, zachęca w związku z tym Komisję do ułatwienia, poprawienia i przyspieszenia dostępu do unijnych instrumentów wsparcia badań i rozwoju oraz innowacji, takich jak siódmy program ramowy w zakresie badań i rozwoju technologicznego;

13. wzywa Komisję do określenia wytycznych i zaleceń dotyczących środków promujących skoordynowane podejście do odnowy floty, takich jak systemy złomowania i inne zachęty rynkowe, które wywierają pozytywne i krótkoterminowe skutki na popyt na nowe samochody i skierowanych na ożywienie rynku leasingu samochodów; wzywa Komisję do monitorowania w tym kontekście już wdrożonych środków krajowych w celu uniknięcia zakłóceń na rynku wewnętrznym;

14. potwierdza konieczność pogłębienia dialogu i dyskusji toczonych z krajami trzecimi i głównymi partnerami handlowymi UE na temat przyszłości sektora motoryzacyjnego, wzywa zatem Komisję do dokładnego śledzenia sytuacji w krajach nienależących do UE, zwłaszcza w Stanach Zjednoczonych i w Azji, aby zagwarantować równe warunki w skali międzynarodowej, unikając protekcjonizmu i środków dyskryminujących na światowym rynku samochodowym;

15. wzywa Komisję do zapewnienia zrównoważonej i sprawiedliwej umowy między Unią Europejską a Koreą Południową przed zawarciem porozumienia o wolnym handlu;

16. z zadowoleniem przyjmuje proces CARS 21 ustanawiający długofalową politykę przemysłową na szczeblu europejskim; wzywa Komisję do nieustannego wdrażania, monitorowania i dokonywania przeglądu tego długoterminowego planu strategicznego z myślą o zapewnieniu przyszłej konkurencyjności europejskiego przemysłu motoryzacyjnego i trwałego w nim zatrudnienia;

17. wzywa Komisję do pełnego stosowania zasad lepszego stanowienia prawa i przeprowadzenia w związku z tym dokładnej oceny skutków przyszłych przepisów wspólnotowych dotyczących pojazdów silnikowych, zgodnie z zaleceniami CARS 21, zapewniając tym samym pewność prawną i przewidywalność w sektorze motoryzacyjnym;

18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, jak również parlamentom i rządów państw członkowskich.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

Biała księga w sprawie roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z naruszenia wspólnotowego prawa ochrony konkurencji

P6_TA(2009)0187

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie białej księgi w sprawie roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z naruszenia wspólnotowego prawa ochrony konkurencji (2008/2154(INI))

(2010/C 117 E/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając białą księgę Komisji z dnia 2 kwietnia 2008 r. w sprawie roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z naruszenia wspólnotowego prawa ochrony konkurencji (COM(2008)0165) (biała księga),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie zielonej księgi dotyczącej roszczeń o odszkodowanie za stosowanie praktyk ograniczających konkurencję i nadużywanie pozycji dominującej ⁽¹⁾,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 marca 2007 r. zatytułowany „Strategia polityki konsumenckiej UE na lata 2007-2013. Wzmocnienie pozycji konsumentów, polepszenie ich dobrobytu oraz zapewnienie ich skutecznej ochrony” (COM(2007)0099),
  - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasad konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu ⁽²⁾, rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 Traktatu WE ⁽³⁾ oraz rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych ⁽⁵⁾ oraz rozporządzenie Komisji (WE) nr 622/2008 z dnia 30 czerwca 2008 r. dotyczące prowadzenia postępowań ugodowych w sprawach kartelowych ⁽⁶⁾,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, jak również Komisji Prawnej (A6-0123/2009),
- A. mając na uwadze, że polityka konkurencji zwiększa wydajność gospodarczą Unii Europejskiej i w znacznym stopniu przyczynia się do osiągnięcia celów strategii lizbońskiej,
- B. mając na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich orzekł, iż w celu zagwarantowania pełnej skuteczności art. 81 traktatu osoby fizyczne i przedsiębiorstwa mogą dochodzić naprawy szkód wyrządzonych im na skutek naruszenia wspólnotowego prawa konkurencji,
- C. mając na uwadze, że roszczenia o naprawienie szkody to tylko jeden z elementów skutecznego systemu egzekwowania prawa z powództwa prywatnego, a także mając na uwadze, że mechanizmy alternatywnego rozstrzygnięcia sporów stanowią w odpowiednich okolicznościach skuteczną alternatywę dla mechanizmów roszczeń zbiorowych i dają możliwość szybkiego i sprawiedliwego zawarcia ugody pozasądowej, dlatego należy zachęcać do ich stosowania,

⁽¹⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 653.

⁽²⁾ Dz.U. L 1 z 4.1.2003, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 123 z 27.4.2004, s. 18.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 298 z 8.12.2006, s. 17.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 171 z 1.7.2008, s. 3.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- D. mając na uwadze, że kwestie, o których mowa w białej księdze, dotyczą wszystkich kategorii podmiotów poszkodowanych, wszystkich rodzajów naruszenia art. 81 i 82 traktatu WE i wszystkich sektorów gospodarki,
- E. mając na uwadze, że każdy wniosek o wprowadzenie mechanizmu roszczeń zbiorowych z powodu naruszenia wspólnotowych przepisów antymonopolowych powinien uzupełniać istniejące już w niektórych państwach członkowskich inne formy ochrony (np. pozwy reprezentacyjne i sprawy „testowe”), ale nie powinien ich zastępować,
- F. mając na uwadze, że celem dochodzenia roszczeń odszkodowawczych z powództwa prywatnego musi być pełne wyrównanie poniesionej szkody oraz mając na uwadze, że należy przestrzegać zasad odpowiedzialności pozaumownej, które zakazują nieuczciwego wzbogacania się, zabraniają wielokrotnego naprawiania tej samej szkody i zmierzają do uniknięcia odszkodowań represyjnych,
- G. mając na uwadze, że egzekwowanie prawa konkurencji przez Komisję i krajowe organy ds. konkurencji wchodzi w zakres prawa publicznego oraz mając na uwadze, że pomimo tego, iż niektóre państwa członkowskie podjęły lub podejmą środki w celu ułatwienia podmiotom prywatnym dochodzenia roszczeń odszkodowawczych w przypadku naruszenia wspólnotowych przepisów w zakresie konkurencji, przed sądami krajowymi toczy się stosunkowo niewiele postępowań odszkodowawczych,
- H. mając na uwadze, że dochodzenie roszczeń z powództwa prywatnego powinno uzupełniać i wspomagać urzędowe egzekwowanie prawa konkurencji przez organy ochrony konkurencji, ale nie może go zastąpić i z tego względu należy zwiększyć kadrowe i finansowe zasoby organów ds. ochrony konkurencji w celu skuteczniejszego ścigania naruszeń wspólnotowego prawa konkurencji,
- I. mając na uwadze, że bez względu na sposób rozstrzygnięcia danego sporu konieczne jest wprowadzenie procedur i zabezpieczeń zapewniających wszystkim stronom sprawiedliwe traktowanie przy równoczesnym zagwarantowaniu nienadużywania tego systemu, tak jak miało to miejsce w innych systemach prawnych, a w szczególności w Stanach Zjednoczonych,
- J. mając na uwadze, że Komisja musi przestrzegać zasad pomocniczości i proporcjonalności w przypadku każdej propozycji, która nie podlega wyłącznej kompetencji Wspólnoty,
1. z zadowoleniem przyjmuje białą księgę i podkreśla, że wspólnotowe przepisy ochrony konkurencji, a szczególnie ich skuteczne egzekwowanie, wymagają, by podmioty poszkodowane wskutek naruszenia wspólnotowego prawa konkurencji były uprawnione do otrzymania zadośćuczynienia za poniesioną szkodę;
  2. zauważa, że Komisja do tej pory nie określiła podstawy prawnej proponowanych przez siebie środków oraz że należy zwrócić dalszą uwagę na określenie podstawy prawnej planowanych ingerencji w postępowania krajowe dotyczące odszkodowań pozaumownych i krajowe prawo procesowe;
  3. jest zdania, że pewne przeszkody w skutecznym odwoływaniu się przez podmioty poszkodowane wskutek naruszenia wspólnotowych przepisów konkurencji, np. szkody masowe i rozproszone, asymetria w zakresie informacji i inne problemy napotymane w trakcie dochodzenia roszczeń odszkodowawczych, pojawiają się nie tylko w postępowaniach związanych ze wspólnotowym prawem konkurencji, lecz również w takich dziedzinach jak odpowiedzialność za produkt i inne kwestie konsumenckie;
  4. przypomina, że pojedynczych konsumentów, ale również małe przedsiębiorstwa, zwłaszcza te, które poniosły szkody rozproszone i szkody o stosunkowo niewielkiej wartości, do wszczynania postępowań o odszkodowanie zniechęcają często ich koszty, opóźnienia, niepewność wyniku oraz związane z nimi zagrożenia i obciążenia; podkreśla w tym kontekście, że ważnym środkiem odstrasającym są roszczenia zbiorowe, które pozwalają na połączenie indywidualnych roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia wspólnotowych przepisów konkurencji i dają większe możliwości uzyskania przez osoby poszkodowane dostępu do wymiaru sprawiedliwości; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji w sprawie ustanowienia mechanizmów poprawiających dochodzenie roszczeń zbiorowych, a przy tym pozwalających uniknąć nadmiernej liczby sporów sądowych;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

5. zwraca uwagę na to, że Dyrekcja Generalna Komisji ds. Zdrowia i Ochrony Konsumentów opublikowała pod koniec 2008 r. wyniki dwóch badań na temat mechanizmów dochodzenia roszczeń zbiorowych w państwach członkowskich i ewentualnych przeszkód dla rynku wewnętrznego, które wynikają z różnic w ustawodawstwie między państwami członkowskimi; zwraca również uwagę, że Komisja opublikowała zieloną księgę w sprawie możliwych sposobów działania Wspólnoty w obszarze prawa ochrony konsumenta i zapowiedziała publikację jeszcze jednego dokumentu strategicznego w 2009 r.; podkreśla, że działania na szczeblu Wspólnoty nie mogą prowadzić do przypadkowego i niepotrzebnego rozdrobnienia krajowego prawa procesowego i że w związku z tym należy dokładnie rozważyć, czy i w jakim stopniu należy przyjąć podejście horyzontalne lub zintegrowane w celu ułatwienia pozasądowego rozstrzygnięcia sporów oraz dochodzenia roszczeń o naprawienie szkody; w związku z tym wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy ewentualnych podstaw prawnych oraz sposobów postępowania, opartych na podejściu horyzontalnym lub zintegrowanym, nie ograniczonych jednak do jednego instrumentu o charakterze horyzontalnym, a także wzywa do tymczasowego powstrzymania się od przedstawiania jakichkolwiek mechanizmów dochodzenia roszczeń zbiorowych przez osoby poszkodowane wskutek naruszenia wspólnotowego prawa konkurencji, jeżeli Parlament nie będzie mógł uczestniczyć w przyjęciu tych mechanizmów w ramach procedury współdecyzji;

6. zwraca uwagę, że roszczenia odszkodowawcze wynikłe z naruszenia wspólnotowego prawa konkurencji należy traktować możliwie jak najbardziej na równi z innymi roszczeniami pozaumownymi; jest zdania, że podejście horyzontalne lub zintegrowane mogłoby obejmować przepisy proceduralne wspólne dla mechanizmów dochodzenia roszczeń zbiorowych w różnych obszarach prawa i podkreśla, że to podejście nie może opóźnić ani uniemożliwić przygotowania wniosków i środków uznanych za konieczne dla pełnego wdrożenia wspólnotowego prawa konkurencji; ponadto zwraca uwagę na bardziej zaawansowaną analizę cywilnych roszczeń z zakresu prawa konkurencji oraz rozbudowane ramy dla organów ds. konkurencji, w tym dla Europejskiej Sieci Konkurencji, a także uważa, że przynajmniej w odniesieniu do niektórych kwestii uzasadnia to szybkie działania, biorąc pod uwagę, że niektóre z przewidzianych środków można rozszerzyć na obszary nie objęte prawem konkurencji; jest zdania, że takie przepisy sektorowe można by już zaproponować w odniesieniu do szczególnie złożonych kwestii i szczególnych problemów napotkanych przez osoby poszkodowane wskutek naruszenia prawa konkurencji;

7. zauważa, że pozwani potrzebują ostatecznych rozstrzygnięć w celu ograniczenia niepewności i nadmiernych konsekwencji ekonomicznych, które mogłyby dotknąć pracowników, dostawców, podwykonawców i inne niewinne strony; wzywa do ewentualnego wprowadzenia dla powództw zbiorowych procedury ugodowej, którą strony mogłyby wszcząć przed wniesieniem pozwu lub która mogłaby zostać zarządzona przez sąd, przed który wniesiono sprawę, uważa, że ta procedura ugodowa powinna dążyć do rozstrzygnięcia sporu w drodze pozasądowej, która podlegałaby zatwierdzeniu przez sąd, która może być uznana za wiążącą dla wszystkich osób poszkodowanych uczestniczących w procedurze ugodowej; podkreśla, że procedura taka nie może powodować zbędnej zwłoki w postępowaniu ani przyczyniać się do niesprawiedliwych rozstrzygnięć; wzywa Komisję do poszukiwania sposobów uzyskania większej pewności, w tym sprawdzenia, czy w normalnej sytuacji można zakładać, że każdy kolejny powód nie będzie mógł uzyskać niczego ponad to, co ustalono w ugodzie zbiorowej;

8. jest zdania, że w celu dochodzenia roszczeń w drodze powództwa samodzielnego lub powództwa wnoszonego po stwierdzeniu naruszenia prawa przez właściwy organ ochrony konkurencji nabywcom bezpośrednim i pośrednim należy udostępnić możliwość powództwa indywidualnego, zbiorowego lub reprezentacyjnego, które można również wnieść w formie sprawy „testowej”, jednak aby uniknąć wielokrotnego wytaczania sprawy przez jedną stronę w odniesieniu do tej samej podstawy roszczenia, wybór jednej podstawy przez stronę powinien wykluczać zarówno jednoczesne, jak i późniejsze wykorzystanie innej podstawy roszczenia; uważa, że w przypadku, gdy różne strony wniosą oddzielne powództwa, powinno się dążyć do ich połączenia lub do rozpatrzenia ich kolejno;

9. jest zdania, że w celu uniknięcia nadużyć w prowadzeniu sporów sądowych państwa członkowskie powinny przyznać prawo do wytaczania powództw reprezentacyjnych organom państwowym, takim jak Rzecznik Praw Obywatelskich, lub uprawnionym podmiotom, takim jak organizacje konsumenckie, zgodnie z art. 3 dyrektywy 98/27/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie nakazów zaprzestania szkodliwych praktyk w celu ochrony interesów konsumentów⁽¹⁾ i że upoważnienie ad hoc do podjęcia takich działań powinno być brane pod uwagę przede wszystkim w przypadku stowarzyszeń handlowych, które dochodzą roszczeń odszkodowawczych ze strony przedsiębiorstw;

(1) Dz.U. L 166 z 11.6.1998, s. 51.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

10. apeluje, aby jedynie wyraźnie określona grupa ludzi mogła uczestniczyć w powództwach zbiorowych i aby identyfikacja członków tej grupy w przypadku roszczeń zbiorowych typu opt-in oraz identyfikacja w przypadku powództw reprezentacyjnych wnoszonych przez uprawnione podmioty wyznaczone uprzednio lub upoważnione ad hoc miały miejsce w określonych ramach czasowych bez zbędnych opóźnień oraz z poszanowaniem istniejącego prawa przewidującego późniejszą datę; podkreśla, że tylko faktycznie poniesiona szkoda może być naprawiona; zwraca uwagę, że w przypadku skutecznego powództwa przyznane odszkodowanie musi zostać wypłacone określonej grupie ludzi lub podmiotowi przez nią wyznaczonemu, a uprawniony podmiot może otrzymać co najwyżej zwrot kosztów poniesionych w trakcie postępowania i nie może być bezpośrednio lub pośrednio wyznaczony do otrzymania odszkodowania;

11. podkreśla, że w przypadku skutecznego powództwa samodzielnego nie wyklucza się późniejszego urzędowego postępowania w sprawie naruszenia wspólnotowego prawa konkurencji; podkreśla również, że aby zachęcić przedsiębiorstwa do możliwie najszybszego i najskuteczniejszego naprawiania szkód wobec ofiar niezgodnych z prawem działań organy ds. konkurencji proszone są o uwzględnienie odszkodowania, które zostało wypłacone lub które ma zostać wypłacone, przy określaniu grzywny, jaka ma zostać nałożona na pozwane przedsiębiorstwo; zwraca uwagę, że nie powinno to jednak stać w sprzeczności z prawem osoby poszkodowanej do pełnego wyrównania poniesionej szkody lub z koniecznością utrzymania odstraszającego charakteru grzywien, a także nie powinno prowadzić do długotrwałej niepewności co do ostateczności rozstrzygnięcia dla przedsiębiorstw; wzywa Radę i Komisję do jednoznacznego włączenia tych zasad nakładania grzywny do rozporządzenia (WE) 1/2003 oraz do udoskonalenia i sprecyzowania tych zasad w celu zapewnienia zgodności z wymogami ogólnych zasad prawnych;

12. zauważa, że etapem wstępnym powinna być pobieżna ocena zasadności roszczenia zbiorowego i podkreśla, że powód zbiorowy nie może znajdować się w lepszej lub gorszej sytuacji niż powód indywidualny; domaga się, aby w ramach mechanizmów dochodzenia roszczeń zbiorowych stosowano zasadę, według której strona wnosząca roszczenie musi udowodnić zarzut, o ile obowiązujące prawo krajowe nie przewiduje ułatwień dowodowych lub łatwiejszego dostępu do informacji i dowodów posiadanych przez pozwanego;

13. domaga się, aby w następstwie dochodzenia Komisja miała obowiązek umożliwić osobom poszkodowanym w wyniku naruszenia prawa konkurencji dostęp do informacji koniecznych do wniesienia powództwa o odszkodowanie i podkreśla, że art. 255 traktatu WE oraz rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 określają prawo dostępu do dokumentów instytucji, które mogą go odmówić jedynie na warunkach określonych w tym rozporządzeniu, a w szczególności w jego art. 4; dlatego uważa, że Komisja musi odpowiednio interpretować rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 lub zaproponować jego zmianę; podkreśla, że przyznając dostęp do dokumentów, organy muszą zwrócić szczególną uwagę na ochronę tajemnicy handlowej i firmowej pozwanego lub osób trzecich i zwraca uwagę, że potrzebne są wytyczne dotyczące traktowania wniosków o złagodzenie kary;

14. jest zdania, że – stosując art. 81 i 82 traktatu i w odniesieniu do tej samej podstawy roszczenia – sąd krajowy nie powinien być związany decyzją podjętą przez krajowy organ ds. konkurencji innego państwa członkowskiego, nie naruszając przepisów określających wiążący charakter decyzji przyjętych przez członka Europejskiej Sieci Konkurencji (ECN); zauważa, że programy szkoleń i wymiany powinny prowadzić do zbieżności decyzji, aby normą stała się akceptacja decyzji krajowych organów ds. konkurencji;

15. podkreśla, że warunkiem wstępnym roszczenia odszkodowawczego musi być zawsze działanie zamierzone oraz że naruszenie wspólnotowego prawa konkurencji musi przynajmniej nosić znamię zaniechania, chyba że istnieje domniemanie lub wzruszalne domniemanie błędu w prawie krajowym w przypadku naruszenia wspólnotowego prawa konkurencji, gwarantujące spójne i jednolite egzekwowanie prawa konkurencji;

16. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że odszkodowanie ma na celu wyrównanie strat oraz utraconego zysku łącznie z nadmiernymi obciążeniami i odsetkami oraz domaga się ustanowienia takiego pojęcia odszkodowania na szczeblu wspólnotowym dla mechanizmów dochodzenia roszczeń zbiorowych;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

17. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że Komisja pracuje nad niewiązującymi ramowymi wytycznymi dotyczącymi obliczania odszkodowania, które mogłyby obejmować użyteczne wskazówki dotyczące informacji wymaganych do takich obliczeń oraz – gdy tylko możliwe – stosowania tych obliczeń w ramach alternatywnych mechanizmów rozwiązywania sporów;
18. zwraca uwagę, że ważne jest opracowanie jednolitego podejścia wspólnotowego do przerzucania obciążeń i opowiada się za dopuszczeniem jako środka obrony, że pozwany musi zawsze przedstawić dowody na ten środek obrony oraz że sądy mają możliwość odwołania się do sprawdzonych krajowych zasad dotyczących związku między przyczynowością a odpowiedzialnością w celu podjęcia sprawiedliwych decyzji w indywidualnych przypadkach; sugeruje, aby zaproponowano wytyczne dotyczące zakresu, w jakim nabywca pośredni, a w szczególności ostatni nabywca pośredni może opierać się na wzruszalnym domniemaniu, że bezprawne obciążenia zostały przeniesione w całości na poziom pośredniego nabywcy;
19. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że w przypadku ciągłych lub powtarzających się naruszeń termin przedawnienia powinien rozpocząć się w dniu zaprzestania naruszenia lub w momencie, w którym można zakładać, że osoba poszkodowana wie o istnieniu naruszenia, w zależności od tego, który termin jest późniejszy; podkreśla, że przepisy dotyczące okresu przedawnienia służą powstaniu pewności prawnej i że z tego względu w przypadku niewniesienia powództwa publicznego lub prywatnego musi obowiązywać 5-letni termin przedawnienia; z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że okres przedawnienia w przypadku powództw samodzielnych ma być ustalony na bazie prawa krajowego i domaga się, aby dotyczyło to także powództw późniejszych, wnoszonych po stwierdzeniu naruszenia prawa przez właściwy organ ochrony konkurencji; zwraca uwagę, że przepisy państw członkowskich regulujące zawieszenie lub przerwanie okresu przedawnienia mają pozostać bez zmian;
20. przyjmuje z zadowoleniem fakt, że państwa członkowskie mają określać własne zasady rozdziału kosztów; uważa, że zadaniem państw członkowskich jest ocena, czy mają zagwarantować, że asymetria zasobów między powodem a pozwanym w postępowaniu sądowym nie zniechęca do wnoszenia dobrze uzasadnionych pozwów o odszkodowanie i zauważa, że dostęp do wymiaru sprawiedliwości musi również być zrównoważony przez solidne środki zapobiegające nadużyciom między innymi w postaci roszczeń lekkomyślnych, dokuczliwych lub noszących znamiona szantażu;
21. zwraca uwagę, że stosowanie programu łagodzenia kar w znacznym stopniu przyczynia się do wykrycia karteli, umożliwiając tym samym przede wszystkim postępowanie z powództwa prywatnego, i domaga się analizy sposobów podtrzymania atrakcyjności programu łagodzenia kar; podkreśla, że pomimo znaczenia stosowania programu łagodzenia kar pełne zwolnienie współpracujących świadków z odpowiedzialności solidarnej jest sprzeczne z systemem i kategorycznie odrzuca takie zwolnienie z uwagi na szkodliwość dla wielu poszkodowanych przez naruszenie wspólnotowych zasad konkurencji;
22. wzywa Komisję, aby z zasady unikała przerywania postępowań z zakresu prawa konkurencji i doprowadzała wszystkie istotne sprawy do właściwego zamknięcia jednoznacznej decyzją, aby wzmocnić prawo osób poszkodowanych do wnoszenia pozwów o odszkodowanie, nie zaś osłabiać je;
23. podkreśla zdecydowanie, że Parlament Europejski musi brać udział w każdej inicjatywie legislacyjnej w dziedzinie roszczeń zbiorowych w ramach procedury współdecyzji;
24. apeluje, aby każdy wniosek legislacyjny był poprzedzony niezależną analizą kosztów i korzyści;
25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich i partnerom społecznym na poziomie wspólnotowym.
-

Czwartek, 26 marca 2009 r.

Umowa o wolnym handlu UE/Indie

P6_TA(2009)0189

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie umowy o wolnym handlu między UE a Indiami (2008/2135(INI))

(2010/C 117 E/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólny plan działania dotyczący indyjsko-europejskiego partnerstwa strategicznego z dnia 7 września 2005 r., w szczególności rozdział poświęcony rozwojowi handlu i inwestycji, a także jego zmienioną wersję,
- uwzględniając wspólne oświadczenie czwartego szczytu biznesowego UE-Indie, który odbył się dnia 29 listopada 2003 r., a w szczególności wspólną inicjatywę UE i Indii na rzecz handlu i inwestycji,
- uwzględniając wnioski z dziewiątego posiedzenia indyjsko-europejskiego okrągłego stołu, które odbyło się w Hajdarabadzie w dniach 18–20 września 2005 r.,
- uwzględniając sprawozdanie indyjsko-europejskiej grupy wysokiego szczebla ds. handlu na potrzeby siódmego szczytu UE-Indie, który odbył się w dniu 13 października 2006 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie dziewiątego szczytu UE-Indie, który odbył się w Marsylii w dniu 29 września 2008 r.,
- uwzględniając wspólne oświadczenie dziewiątego szczytu biznesowego UE-Indie, który odbył się w Paryżu w dniu 30 września 2008 r.,
- uwzględniając decyzję Światowej Organizacji Handlu (WTO) dotyczącą Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) i zdrowia publicznego, przyjętą dnia 29 listopada 2005 r.,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przyznawania licencji przymusowych na patenty dotyczące wytwarzania produktów farmaceutycznych przeznaczonych na wywóz do krajów, w których występują problemy związane ze zdrowiem publicznym ⁽¹⁾,
- uwzględniając protokół ustaleń w sprawie dwustronnej współpracy między indyjskim urzędem patentowym (Office of the Controller General of Patents, Designs and Trade Marks) a Europejskim Urzędem Patentowym, podpisany dnia 29 listopada 2006 r.,
- uwzględniając wytyczne Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) w sprawie przedsiębiorstw wielonarodowych oraz Trójstronną deklarację zasad dotyczących przedsiębiorstw wielonarodowych i polityki społecznej Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 marca 2006 r. zatytułowany „Realizacja partnerstwa na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia: uczynienie Europy liderem w zakresie odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw” (COM (2006)0136),
- uwzględniając statystyki OECD dotyczące zatrudnienia 2008/2007,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 5 lutego 2008 r. zatytułowany „Większy nacisk na kwestię dzieci w działaniach zewnętrznych UE” (COM(2008)0055),

⁽¹⁾ Dz.U. C 285 E z 22.11.2006, s. 79.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- uwzględniając porozumienie między USA a Indiami z 2004 r.: „Kolejny krok w stronę strategicznego partnerstwa” oraz Porozumienie o energii jądrowej wykorzystywanej do celów cywilnych, wynegocjowane podczas wizyty państwowej prezydenta George’a W. Busha do Indii w dniu 2 marca 2006 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 kwietnia 2006 r. w sprawie oceny rundy negocjacji z Ad-Dauh po Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (WTO) w Hongkongu ⁽¹⁾,
- uwzględniając deklarację ministerialną przyjętą dnia 14 listopada 2001 r. podczas czwartej sesji konferencji ministerialnej WTO w Ad-Dausze, a w szczególności jej ustęp 44 dotyczący szczególnego i zróżnicowanego traktowania,
- uwzględniając szczyt energetyczny UE-Indie, który odbył się w New Delhi w dniu 6 kwietnia 2006 r.,
- uwzględniając trzeci panel energetyczny UE-Indie, który odbył się w dniu 20 czerwca 2007 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 29 września 2005 r. w sprawie partnerstwa strategicznego między UE a Indiami ⁽²⁾,
- uwzględniając badanie w sprawie klauzul praw człowieka i demokracji w umowach międzynarodowych zawieranych przez UE, sporządzone na zamówienie parlamentarnej Podkomisji Praw Człowieka ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 4 października 2006 r. zatytułowany „Globalny wymiar Europy – konkurowanie na światowym rynku. Wkład w strategię wzrostu gospodarczego i zatrudnienia UE” (COM(2006)0567),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji w sprawie towarów podrobionych przechwyconych przez organy celne na zewnętrznych granicach UE w 2007 r., opublikowane dnia 19 maja 2008 r.,
- uwzględniając analizę jakościową ewentualnej umowy o wolnym handlu między UE a Indiami, przeprowadzoną przez Centrum Analiz Integracji Regionalnej w Sussex,
- uwzględniając analizę ekonomiczną w sprawie wpływu ewentualnej umowy o wolnym handlu między UE a Indiami na gospodarkę, sporządzoną na zamówienie Centrum Studiów Prospektywnych i Informacji Międzynarodowych (CEPII) i Ośrodka Analiz i Badań Europejskich w Regionie Śródziemnomorskim (CIREM) 15 marca 2007 r.,
- uwzględniając ogólne sprawozdanie analityczne i projekt tymczasowego sprawozdania w sprawie oceny wpływu umowy o wolnym handlu między Unią Europejską a Republiką Indii na zrównoważony handel, sporządzone przez ECORYS,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 28 września 2006 r. w sprawie stosunków gospodarczych i handlowych Unii Europejskiej z Indiami ⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie Porozumienia w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej (TRIPS) i dostępu do leków ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2006 r. w sprawie klauzuli dotyczącej praw człowieka i demokracji w umowach zawieranych przez Unię Europejską ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 1 lutego 2007 r. w sprawie sytuacji dalitów w zakresie przestrzegania praw człowieka w Indiach ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 293 E z 2.12.2006, s. 155.

⁽²⁾ Dz.U. C 227 E z 21.9.2006, s. 589.

⁽³⁾ DGExP/B/PolDep/Study/2005/06.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 400.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 591.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 290 E z 29.11.2006, s. 107.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 250 E z 25.10.2007, s. 87.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie Europy w czasach globalizacji – zewnętrznych aspektów konkurencji ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 września 2008 r. w sprawie handlu usługami ⁽²⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie domniemanego istnienia masowych grobów w części Kaszmiru kontrolowanej przez Indie ⁽³⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 24 września 2008 w sprawie przygotowań do szczytu UE-Indie (Marsylia, 29 września 2008 r.) ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając krajowy dokument strategiczny dotyczący Indii (2007–2013),
  - uwzględniając wizytę delegacji Parlamentu Europejskiego (złożoną z członków parlamentarnej Komisji Handlu Międzynarodowego) do New Delhi w listopadzie 2008 r.,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinie Komisji Spraw Zagranicznych i Komisji Rozwoju (A6-0131/2009),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska powinna w dalszym ciągu traktować priorytetowo oparty na zasadach, wielostronny system handlu ustanowiony przez WTO, który oferuje najlepsze perspektywy w kwestii uczciwego i sprawiedliwego handlu międzynarodowego poprzez określenie odpowiednich przepisów i zagwarantowanie ich stosowania,
- B. mając na uwadze, że pomyślnie i zrównoważone zakończenie dauhańskiej rundy rozwojowej ma zasadnicze znaczenie zarówno dla Unii Europejskiej, jak i Indii, oraz mając na uwadze, że tego typu umowa nie wyklucza porozumień dwustronnych WTO+, które mogą stanowić uzupełnienie zasad wielostronnych,
- C. mając na uwadze, że podstawę stosunków politycznych z Indiami stanowi strategiczne partnerstwo z 2004 r., wspólny plan działania z 2005 r., przyjęty podczas szczytu UE-Indie we wrześniu 2005 r. i zmieniony podczas dziewiątego szczytu UE-Indie w Marsylii, oraz umowa o współpracy z 1994 r.; mając na uwadze, że umowa o wolnym handlu powinna budować i rozszerzać współpracę przewidzianą w art. 24 umowy o współpracy,
- D. mając na uwadze, że Unia Europejska jest największym źródłem bezpośrednich inwestycji zagranicznych w Indiach o wartości 10,9 mld EUR (10 900 000 000) w 2007 r.; mając na uwadze, że inwestycje z Unii Europejskiej stanowiły 65 % wszystkich inwestycji napływających do Indii; mając również na uwadze, że inwestycje Indii w Unii Europejskiej wzrosły z 500 mln EUR w 2006 r. do 9,5 mld EUR w 2007 r.,
- E. mając na uwadze, że w 2000 r. Indie zajmowały siedemnaste miejsce na liście najważniejszych partnerów handlowych Unii Europejskiej, a w 2007 r. osiągnęły dziewiątą pozycję; mając na uwadze, że w latach 2000–2006 handel towarami między UE a Indiami wzrósł o ok. 80 %,
- F. mając na uwadze, że system handlowy i otoczenie regulacyjne w Indiach są nadal stosunkowo restrykcyjne; mając na uwadze, że w 2008 r. Bank Światowy sklasyfikował Indie na 122. miejscu (spośród 178 państw), jeżeli chodzi o „łatwość prowadzenia działalności gospodarczej”,
- G. mając na uwadze, że według raportu o rozwoju społecznym sporządzonego w ramach Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju 2007/2008 r. Indie zajmują 128. miejsce pod względem wskaźnika rozwoju społecznego (spośród 177 krajów), 35 % społeczeństwa indyjskiego żyje za mniej niż 1 USD dziennie, a 80 % – za mniej niż 2 USD; mając na uwadze, że pod względem wskaźnika ubóstwa ludności dla krajów rozwijających się Indie zajmują 62. miejsce spośród 108 krajów rozwijających się, dla których wskaźnik ten został obliczony; mając również na uwadze, że w Indiach występuje jeden z najwyższych wskaźników wykorzystywania pracy nieletnich,

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 128.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0407.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0366.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0455.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- H. mając na uwadze, że brak równowagi gospodarczej pomiędzy stanami indyjskimi, a w związku z tym nierówny podział bogactwa i dochodu narodowego, wymaga przyjęcia solidnych, uzupełniających strategii gospodarczych, łącznie z ujednoczeniem podatków oraz ukierunkowaniem wysiłków mających na celu budowanie potencjału na najbardziej niekorzystne stany, umożliwiając im korzystanie z funduszy,
- I. mając na uwadze, że Indie są największym pojedynczym beneficjentem ogólnego systemu preferencji; mając na uwadze, że preferencyjny przywóz Unii Europejskiej z Indii sięgnął w 2007 r. wartości 11,3 mld EUR w porównaniu do 9,7 mld EUR w 2006 r.,
- J. mając na uwadze, że obie strony potwierdzają swoje zaangażowanie na rzecz obniżenia ceł, dalszej liberalizacji przedsiębiorczości oraz handlu usługami,
- K. mając na uwadze, że dostępowi do rynku muszą towarzyszyć przejrzyste i odpowiednie przepisy i normy celem zagwarantowania, że liberalizacja handlu będzie przynosić korzyści,
- L. mając na uwadze, że dostęp do rynku utrudniają pozataryfowe bariery w handlu, takie jak wymogi dotyczące zdrowia i bezpieczeństwa lub bariery techniczne, ograniczenia ilościowe, procedury zgodności, mechanizmy ochrony handlu, procedury celne, opodatkowanie wewnętrzne i brak wprowadzenia norm i standardów międzynarodowych,
- M. mając na uwadze, że należy zwrócić większą uwagę na aspekty uznawania, odpowiedniej i skutecznej ochrony, wdrażania i egzekwowania praw własności intelektualnej, w tym patentów, znaków towarowych lub usługowych, prawa autorskiego i praw pokrewnych, oznaczeń geograficznych (w tym znaków pochodzenia), wzorów przemysłowych i topografii układów scalonych,
- N. mając na uwadze, że Indie są jednym z głównych źródeł pochodzenia podrobionych leków, które zostały przechwycone przez służby celne państw członkowskich (co stanowi 30 % wszystkich podrobionych leków); mając na uwadze, że niskiej jakości leki lub leki podrobione sprzyjają lekooporności i zwiększają chorobliwość oraz umieralność,
- O. mając na uwadze, że art. 1 ust. 1 umowy o współpracy stanowi o przestrzeganiu praw człowieka i zasad demokratycznych; mając na uwadze, że jest to kluczowy element umowy,
- P. mając na uwadze, że pod względem wskaźnika głodu na świecie Indie zajmują 66. miejsce spośród 88 państw (krajów rozwijających się i znajdujących się w okresie transformacji); mając na uwadze, że zgodnie ze wskaźnikiem głodu w Indiach ani jeden stan nie należy do kategorii „nieznaczny głód” lub „umiarkowany głód”; dwanaście stanów należy do kategorii „niepokojący głód”; zaś cztery stany – Pendżab, Kerala, Haryana i Assam – zalicza się do kategorii „poważny głód”,
- Q. mając na uwadze, że umowa o wolnym handlu powinna zawierać zobowiązania dotyczące norm społecznych i środowiskowych, a także zrównoważonego rozwoju i skutecznego wdrażania ustalonych na forum międzynarodowym norm społecznych i środowiskowych, stanowiących niezbędny warunek wspierania godnej pracy poprzez skuteczne, krajowe wdrażanie podstawowych norm pracy MOP,
- R. mając na uwadze, że Indie nie podpisały układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej; mając na uwadze, że Grupa Dostawców Jądrowych wniosła embargo na indyjski handel materiałami jądrowymi i że Kongres USA zatwierdził umowę o współpracy jądrowej między Stanami Zjednoczonymi a Indiami,
- S. mając na uwadze, że podczas dziewiątego szczytu UE-Indie w Marsylii podpisano horyzontalną umowę dotyczącą lotnictwa i Indie zajęły 11. miejsce pod względem ruchu pasażerskiego pomiędzy krajami należącymi do UE a krajami spoza UE; mając na uwadze, że Unia Europejska i Indie przyjęły zmieniony wspólny plan działania, rozszerzający strategiczne partnerstwo z 2005 r. na nowe obszary, oraz mając na uwadze, że w Indiach utworzono Europejskie Centrum Biznesu i Technologii,

Czwartek, 26 marca 2009 r.

Kwestie ogólne

1. uważa, że umowa o wolnym handlu powinna być zrównoważona i zgodna z zasadami i zobowiązaniami w ramach WTO; uważa, że zakończona sukcesem dauhańska runda rozwojowa pozostaje priorytetem handlowym zarówno dla Unii Europejskiej, jak i dla Indii, oraz że w ten sposób negocjacje z Indiami w sprawie umowy o wolnym handlu są uzupełnieniem zasad wielostronnych;
2. przypomina, że podstawą partnerstwa strategicznego UE-Indie są wspólne zasady i wspólnie uznawane wartości, co odzwierciedla umowa o współpracy WE-Indie z 1994 r. i wspólny plan działania z 2005 r.; nowa, oparta na konkurencyjności umowa o wolnym handlu powinna uzupełniać umowę o współpracy z 1994 r., z którą powinna być powiązana prawnie i instytucjonalnie;
3. z zadowoleniem przyjmuje wyniki dziewiątego szczytu UE-Indie oraz wspólny plan działania; zachęca negocjujące strony do prowadzenia konsultacji z głównymi zainteresowanymi stronami; przypomina o zobowiązaniu Unii Europejskiej i Indii dotyczącym przyspieszenia rozmów na temat umowy o wolnym handlu oraz osiągnięcia znacznych i skutecznych postępów prowadzących do wcześniejszego podpisania ambitnej i harmonijnej całościowej umowy handlowo-inwestycyjnej; wyraża rozczarowanie wolnym tempem negocjacji; wzywa obie strony do zawarcia kompleksowej, ambitnej i zrównoważonej umowy o wolnym handlu do końca 2010 r.;
4. zachęca rządy federalne i stanowe Indii do synchronizacji strategii politycznych i procedur w celu zmaksymalizowania potencjalnych zysków;
5. w oparciu o uzupełnianie się obu gospodarek zwraca uwagę na przyszły potencjał wzrostu wymiany handlowej i inwestycji między UE a Indiami oraz ogromne możliwości handlowe wynikające z umowy o wolnym handlu; jest zdania, że umowa o wolnym handlu między UE a Indiami ogólnie przyniesie obopólne korzyści, lecz zaleca przeprowadzenie oceny właściwości poszczególnych sektorów; ponadto podkreśla, że umowa o wolnym handlu musi gwarantować, iż wzrost dwustronnej wymiany handlowej będzie korzystny dla jak największej liczby ludzi i przyczyni się do osiągnięcia przez Indie milenijnych celów rozwoju, w tym w zakresie zapobiegania degradacji środowiska naturalnego;
6. zachęca również strony do tego, aby zajęły się potencjalnymi wadami umowy o wolnym handlu oraz sposobami, w jaki nagłe otwarcie rynków może niekorzystnie wpłynąć na rozwój społeczny i równość płci;
7. zwraca się do Komisji o włączenie rozdziału dotyczącego ambitnego, zrównoważonego rozwoju jako istotnego elementu umowy o wolnym handlu, podlegającego standardowemu mechanizmowi rozstrzygania sporów;

Wymiana towarowa

8. z zadowoleniem przyjmuje wyniki licznych symulacji w zakresie wolnego handlu, które pokazują, że umowa o wolnym handlu zwiększyłaby łączny eksport i import zarówno Unii Europejskiej, jak i Indii; podkreśla, że biorąc pod uwagę obecną średnią stopę wzrostu, zgodnie z oczekiwaniami do 2010 r. handel dwustronny przekroczy 70,7 mld EUR, a do 2015 r. – 160,6 mld EUR;
9. odnotowuje, że średnie stosowane taryfy celne w Indiach zmniejszyły się do poziomów, które obecnie są porównywalne z innymi krajami azjatyckimi, zwłaszcza średnia stosowana taryfa celna w Indiach, która obecnie wynosi 14,5 % w porównaniu ze średnią UE wynoszącą 4,1 %;
10. za istotny uważa fakt, że umowa o wolnym handlu potwierdza postanowienia Porozumienia w sprawie barier technicznych w handlu oraz Porozumienia w sprawie stosowania środków sanitarnych i fitosanitarnych; w związku z tym wzywa Komisję do zajęcia się nierozstrzygniętymi kwestiami, takimi jak dobrostan zwierząt;
11. zwraca uwagę, że Indie są zaniepokojone brakiem harmonizacji norm mikrobiologicznych w Unii Europejskiej, skutkami REACH, kosztownymi certyfikatami dotyczącymi eksportu owoców do Unii Europejskiej i kosztownymi procedurami zgodności odnośnie do oznakowania WE, oraz podkreśla, że kwestie te należy rozwiązać w umowie o wolnym handlu; wzywa obie strony do zadbania o to, by regulacje prawne i pozataryfowe bariery w handlu były zarządzane w taki sposób, aby nie utrudniać ogólnego wymiaru handlu; wzywa zarówno Indie jak i Unię Europejską do bliższej współpracy w różnych grupach roboczych, mającej na celu opracowanie bardziej przejrzystych ram dla regulacji i norm technicznych; wzywa Komisję do udzielenia pomocy technicznej w celu wsparcia producentów indyjskich w ich wysiłkach na rzecz spełnienia norm UE, przede wszystkim dotyczących aspektów zdrowotnych, środowiskowych i społecznych produkcji, stwarzając w ten sposób sytuacje przynoszące obopólne korzyści;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

12. przyznaje, że indyjski system norm wciąż ewoluuje; wzywa indyjski rząd norm i Centralną Organizację Standaryzacji i Kontroli Farmaceutyków do podniesienia standardów zgodnie z normami międzynarodowymi oraz do zwiększenia przejrzystości w ich formułowaniu poprzez ulepszenie procedur badawczych i certyfikacyjnych; wyraża zaniepokojenie odnośnie do wdrażania i monitorowania środków oraz norm sanitarnych i fitosanitarnych; wzywa Komisję, aby zapewniła odpowiednie wsparcie w celu zwiększenia możliwości i wykwalifikowanych zasobów ludzkich w ramach indyjskich organów regulacyjnych;

13. podkreśla, że umowa o wolnym handlu zawiera wiążący mechanizm rozstrzygania sporów między państwami, przepisy dotyczące mediacji w sprawie pozataryfowych barier w handlu, środków antidumpingowych i wyrównawczych oraz ogólną klauzulę wyłączenia, opartą na art. XX i XXI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu (GATT);

Handel usługami, przedsiębiorczość

14. zauważa, że usługi stanowią najszybciej rozwijający się sektor indyjskiej gospodarki; odnotowuje, że Indie mają ofensywne interesy w liberalizacji sposobu 1 i 4 Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS); zauważa, że Unia Europejska chciałaby zakończenia liberalizacji dostępu do rynku i traktowania narodowego w sposobie 3 w odniesieniu do większości usług;

15. zwraca uwagę, że liberalizacja usług w żaden sposób nie może ograniczać prawa do regulacji usług, w tym usług publicznych;

16. odnotowuje, że zgodnie z Federacją Indyjskich Izb Handlowo-Przemysłowych szacuje się, iż do 2015 r., do czasu wdrożenia umowy o wolnym handlu usługami, dwustronny handel usługami przekroczy 246 800 mln euro;

17. odnotowuje, że handel usługami pomiędzy Unią Europejską i Indiami jest stosunkowo niezrównoważony; UE eksportuje do Indii 1,5 % swoich usług, podczas gdy eksport usług z Indii do UE wynosi 9,2 % całkowitego eksportu tego kraju;

18. zachęca Indie do opracowania odpowiedniego prawodawstwa w zakresie ochrony danych, które pozwoliłoby Indiom osiągnąć status państwa o odpowiednim poziomie ochrony, aby umożliwić przekazywanie danych osobowych z Unii Europejskiej w oparciu o prawodawstwo UE i zgodnie z nim;

19. odnotowuje, że Indie są piątym co do wielkości rynkiem usług telekomunikacyjnych na świecie oraz że na rynku tym w ciągu ostatnich 5 lat odnotowano roczny wzrost o około 25 %; z zadowoleniem przyjmuje złagodzenie ograniczeń dotyczących własności zagranicznej w dziedzinie telekomunikacji, lecz ubolewa, że wciąż istnieją ograniczenia w polityce krajowej; w związku z tym wzywa do złagodzenia ograniczeń licencyjnych nakładanych na usługodawców oraz do zlikwidowania niepewności w zakresie polityki dotyczącej taryf celnych i połączenia systemów oraz podkreśla potrzebę zastąpienia starych przepisów sektorowych nowym, przyszłościowym ustawodawstwem, które będzie łączyć w sobie przepisy z dziedziny cyberprawa i nowe przepisy licencyjne; jest zdania, że sektor telekomunikacyjny i informatyczny jest siłą napędową indyjskiej gospodarki oraz że Indie mogą stać się centrum produkcji sprzętu telekomunikacyjnego dzięki ułatwieniu rozwoju specjalnych stref ekonomicznych obejmujących sektor telekomunikacyjny; podkreśla, że sektor produkcyjny dysponuje ogromnymi możliwościami;

20. w odniesieniu do sektora satelitarnego wzywa Indie do nawiązania dialogu z firmami z UE i otwarcia dla nich swojego rynku w celu:

- a) lepszego wsparcia celów rozwoju krajowego oraz zaspokojenia stale rosnącego popytu krajowego na usługi telewizyjne i szerokopasmowe w zakresie odbioru bezpośredniego; oraz
- b) przezwyciężenia niepokoju w kwestii bezpieczeństwa dotyczącego satelitarnych usług telefonii komórkowej za pomocą nowych rozwiązań technicznych, które umożliwiają władzom krajowym sprawowanie nadmiernej kontroli nad satelitarnymi usługami telefonii komórkowej;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

21. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Indii do zezwolenia zagranicznym firmom prawniczym na prowadzenie działalności w Indiach, jako że przyniesie to znaczne korzyści indyjskiej gospodarce i zawodowi prawnika, jak również europejskim firmom prawniczym specjalizującym się w prawie międzynarodowym oraz ich klientom; wzywa Komisję, aby wraz z władzami indyjskimi zbadała możliwości i zakres liberalizacji usług prawniczych w umowie o wolnym handlu;
22. zwraca uwagę, że bez zobowiązań w sposobie 4 nie da się w pełni osiągnąć założeń umowy o wolnym handlu; podkreśla, że zarówno w UE, jak i w Indiach istnieją ogromne korzyści w odniesieniu do ogólnokrajowego i ogólnounijnego uznawania kwalifikacji zawodowych, umów dotyczących wzajemnego uznawania i wymogów licencyjnych w ramach sektora wolnych zawodów, które z łatwością mogłyby zostać włączone do umowy o wolnym handlu; mimo to zwraca się o przeprowadzenie dokładnych analiz dotyczących poszczególnych państw członkowskich;
23. zachęca Indie do stopniowej liberalizacji sektora bankowego i ubezpieczeń;
24. zachęca Indie do zagwarantowania, że mający zostać zaprezentowany w najbliższej przyszłości zmieniony projekt ustawy o usługach pocztowych nie ograniczy obecnych możliwości dostępu do rynku dla dostawców usług ekspresowych i zachęca Komisję do zabiegania o przyjęcie przez Indie pełnych zobowiązań w kwestii usług ekspresowych, jak również własnej obsługi przewoźników ładunków ekspresowych na lotniskach, z myślą o zabezpieczeniu możliwości dostępu do rynku również w przyszłości;
25. zwraca się do Indii o bardziej otwarte podejście do kwestii przyznawania przynajmniej jednorocznych wiz wielokrotnego wjazdu obywatelom, przedsiębiorcom i politykom z państw członkowskich;

Investycje

26. wzywa Komisję do włączenia do umowy o wolnym handlu rozdziału poświęconego inwestycjom, który mógłby przewidywać utworzenie systemu z jednym punktem informacyjnym dla inwestorów;
27. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie w New Delhi Europejskiego Centrum Biznesu i Technologii, którego celem jest zwiększenie współpracy między przedsiębiorstwami i współpracy technologicznej pomiędzy Indiami i państwami członkowskimi;
28. przypomina, że aby inwestycja była korzystna, muszą jej towarzyszyć dobrze opracowane przepisy i regulacje prawne; potwierdza w tym kontekście swoją rezolucję z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw: nowe partnerstwo ⁽¹⁾; w związku z tym wzywa Komisję do poparcia w umowie o wolnym handlu przepisów dla przedsiębiorstw transnarodowych, zaprojektowanych, by zapewnić przestrzeganie przez inwestorów podstawowych norm Międzynarodowej Organizacji Pracy, zobowiązań społecznych i środowiskowych oraz umów międzynarodowych celem osiągnięcia równowagi pomiędzy wzrostem gospodarczym a wyższymi normami społecznymi i środowiskowymi;
29. przypomina, że o ile rozdziały poświęcone inwestycjom w ramach umowy o wolnym handlu często zawierają zobowiązania dotyczące liberalizacji przepływu kapitału i rezygnacji z kontroli kapitałowej, o tyle do tego typu klauzul powinno się podchodzić z nadzwyczajną ostrożnością, biorąc pod uwagę znaczenie kontroli kapitałowej – zwłaszcza dla krajów rozwijających się – mającej na celu złagodzenie skutków kryzysu finansowego; wzywa Unię Europejską do promowania na forach międzynarodowych większej społecznej odpowiedzialności zagranicznych przedsiębiorstw z siedzibą w Indiach i jednocześnie nalega na osiągnięcie z indyjskim rządem porozumienia w sprawie wprowadzenia skutecznego systemu kontroli praw pracowników w przedsiębiorstwach krajowych i zagranicznych z siedzibą w Indiach;
30. wzywa Komisję do włączenia do umowy o wolnym handlu rozdziału poświęconego inwestycjom, który jest jej ważną częścią, umożliwiając w ten sposób zwiększenie płynności procesu wzajemnych inwestycji rynkowych poprzez wspieranie i ochronę transakcji inwestycyjnych przy jednoczesnym badaniu bezpośrednich możliwości; proponuje, aby tego typu umowy inwestycyjne przewidywały utworzenie systemu z jednym punktem informacyjnym dla inwestorów z obu gospodarek, w którym wyjaśniane będą im różnice pomiędzy przepisami i praktykami inwestycyjnymi oraz udostępniając informacje na temat wszystkich aspektów prawnych;

(1) Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, s. 45.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

Zamówienia publiczne

31. ubolewa, że Indie nie chcą uwzględnienia w umowie o wolnym handlu kwestii zamówień publicznych; wzywa Komisję, aby wynegocjowała skuteczny i przejrzysty system udzielania zamówień; wzywa Indie do stosowania przejrzystych i sprawiedliwych procedur w trakcie przyznawania zamówień publicznych oraz do udzielenia dostępu do systemów zamówień publicznych przedsiębiorstwom europejskim;

Handel i konkurencja

32. zachęca do wdrożenia w Indiach nowego prawa konkurencji; jest zdania, że Unia Europejska powinna włączyć do umowy o wolnym handlu art. 81 i 82 traktatu WE w celu zabezpieczenia zobowiązań dotyczących polityki konkurencji;

Prawa własności intelektualnej, polityka przemysłowa i handlowa

33. z zadowoleniem przyjmuje zdecydowane zobowiązanie Indii do ustanowienia solidnego systemu praw własności intelektualnej i stosowania elastycznych zasad wynikających z handlowych aspektów praw własności intelektualnej celem wywiązania się ze swoich obowiązków w zakresie zdrowia publicznego, zwłaszcza pod względem dostępu do leków; zachęca do jego rygorystycznego wprowadzenia i egzekwowania; wzywa Komisję i odpowiednie władze indyjskie do skoordynowania działań w celu skutecznego zwalczania fałszerstwa, a szczególnie podrabianych leków;

34. wzywa Unię Europejską i Indie do zagwarantowania, że zobowiązania wynikające z umowy o wolnym handlu nie będą wykluczały dostępu do podstawowych leków, podczas gdy Indie rozbudowują swój potencjał, przechodząc z przemysłu generycznego do przemysłu opartego na badaniach;

35. wzywa Unię Europejską i Indie do wspierania środków i inicjatyw, na przykład funduszy nagród, porozumień przedsiębiorstw w sprawie wymiany patentów i innych alternatywnych mechanizmów, celem zwiększenia dostępu do leków i ich innowacyjności, zwłaszcza w odniesieniu do chorób zaniedbywanych;

Handel i zrównoważony rozwój

36. uznaje, że rozdział poświęcony istotnemu rozwojowi stanowi niezbędny element wszelkich umów o wolnym handlu i podlega standardowemu mechanizmowi rozstrzygnięcia sporów;

37. wzywa Unię Europejską i Indie do zagwarantowania, że promowanie handlu i bezpośrednich inwestycji zagranicznych nie będzie odbywało się kosztem osłabienia prawodawstwa i obniżenia norm w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego albo podstawowych norm w zakresie pracy oraz bezpieczeństwa i higieny pracy, umożliwiając jednocześnie odpowiednie monitorowanie przestrzegania tych standardów;

38. zwraca się z o ratyfikowanie i skuteczne stosowanie podstawowych konwencji MOP;

39. wyraża zaniepokojenie problemem wykorzystywania pracy dzieci w Indiach, która bardzo często odbywa się w niebezpiecznych i niezdrowych warunkach; zwraca się do Komisji o poruszenie tego tematu podczas negocjacji w sprawie umowy o wolnym handlu oraz zwraca się do rządu indyjskiego o maksymalne zwiększenie swoich wysiłków mających na celu usunięcie przyczyn tego stanu rzeczy, aby położyć kres temu zjawisku;

40. przyjmuje do wiadomości wprowadzenie w 2006 r. nowego indyjskiego prawa pracy dotyczącego dzieci, które zakazuje pracy dzieci w wieku poniżej 14 lat jako pomoc domowa lub pracy na stoiskach z żywnością, i wzywa Unię Europejską do dalszego zachęcania Indii do ratyfikowania konwencji MOP nr 182 w sprawie najgorszych form pracy dzieci oraz konwencji nr 138 dotyczącej minimalnego wieku dopuszczenia do zatrudnienia, a także konwencji nr 98 w sprawie prawa organizowania się i rokowań zbiorowych, co byłoby pozytywnym krokiem na drodze do ostatecznego zniesienia pracy dzieci;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

41. podkreśla, że Unia Europejska powinna skłonić rząd indyjski do zajęcia się zjawiskiem niewolniczej pracy dotyczącym miliony ludzi w Indiach, w większości należących do dalitów i adiwasi (rdzenne plemienia i ludy); zauważa, że kwestia ta nie jest w odpowiedni sposób podejmowana z powodu braku woli administracyjnej i politycznej;
42. wzywa Unię Europejską do wprowadzenia do umowy o wolnym handlu z Indiami przepisu gwarantującego, że przedsiębiorstwa z UE korzystające ze specjalnych stref gospodarczych nie będą mogły uzyskać zwolnienia z przestrzegania podstawowych praw pracowniczych lub innych praw z dziedziny zatrudnienia opartych na konwencjach MOP i ratyfikowanych przez Indie;
43. podkreśla, że klauzule praw człowieka i demokracji stanowią zasadniczy element umowy o wolnym handlu; wyraża zaniepokojenie z powodu trwających prześladowań mniejszości religijnych i obrońców praw człowieka w Indiach oraz powszechnie przyjętych praw człowieka i stanu bezpieczeństwa w części Kaszmiru kontrolowanej przez Indie;
44. wzywa Radę, Komisję i Indie do zagwarantowania, że umowa o wolnym handlu nie będzie krzywdząca dla grup w niekorzystnej sytuacji, takich jak dalitowie i adiwasi, oraz że wszyscy członkowie społeczeństwa będą czerpać potencjalne korzyści z umowy o wolnym handlu;
45. z zadowoleniem przyjmuje podjęte przez Unię Europejską i Indie zobowiązanie do współpracy przy badaniach energii jądrowej wykorzystywanej do celów cywilnych; zwraca uwagę, że Indie nie są sygnatariuszem Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej, a Grupa Dostawców Jądrowych przyznała im odstępstwo; wzywa Indie do podpisania tego układu;

Rola Parlamentu Europejskiego

46. oczekuje od Rady i Komisji przedstawienia umowy o wolnym handlu do zatwierdzenia przez Parlament zgodnie z art. 300 ust. 3 akapit drugi traktatu WE;
47. zwraca się do Rady i Komisji o potwierdzenie zobowiązania Indii do negocjowania umowy UE o wolnym handlu z nowym rządem indyjskim, który zostanie wybrany podczas nadchodzących wyborów powszechnych;

Inne kwestie do rozważenia

48. zauważa szybki wzrost inflacji w Indiach; stwierdza, że utrzymanie przez Indie pozycji konkurencyjnego partnera handlowego dla Unii Europejskiej będzie wymagało znacznych inwestycji w infrastrukturę i znacznego wzrostu potencjału generowania energii; przychylnie odnosi się do rządowego planu przeznaczenia 500 mld USD na ten cel w ciągu kolejnych 5 lat i wzywa instytucje prywatne i publiczne do pełnej współpracy w ramach tego ogromnego projektu;
49. z zadowoleniem przyjmuje otwarcie przez premiera Indii nowej sringarskiej linii kolejowej łączącej miasta Baramulla i Qazigund, dzięki której powstanie wiele tysięcy nowych miejsc pracy dla miejscowej ludności; uważa, że podobne do tej inicjatywy gospodarcze zwiększą szanse na bardziej dostatnią i pokojową przyszłość dla Kaszmirczyków;
50. z zadowoleniem przyjmuje postępy, jakie Indie poczyniły zarówno w roli ofiarodawcy, jak i beneficjenta pomocy rozwojowej;
51. docenia postępy we współpracy w zakresie badań i rozwoju, w tym w ramach finansowanego przez UE programu ramowego; z zadowoleniem wita liczne grupy studentów indyjskich uczące się na europejskich uniwersytetach dzięki programowi Erasmus Mundus;
52. stwierdza, że jeżeli współpraca gospodarcza pomiędzy Unią Europejską a Indiami będzie oparta na systemie uniwersalnych wartości propagowanych przez Unię, to może ona stać się modelem dla współpracy z innymi krajami;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

53. z zadowoleniem przyjmuje uruchomienie specjalnego działania na rzecz współpracy kulturalnej pomiędzy UE a Indiami w okresie 2007-2009, zwłaszcza w dziedzinie edukacji, wymiany studentów, szkolenia i dialogu międzykulturowego;
54. wyraża swoje zaniepokojenie z powodu globalnego wzrostu cen surowców i wpływu wysokich cen, także w Indiach, na najuboższe społeczności, co stanowi wyzwanie pod względem stabilnego wzrostu i zaostrzenia się globalnych nierówności; wzywa Unię Europejską i Indie do koordynacji kompleksowej strategii mającej na celu rozwiązanie tego problemu w zintegrowany sposób;
55. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Indie poczyniły znaczne postępy na drodze do upowszechnienia edukacji podstawowej, skuteczniejszej walki z ubóstwem i zwiększenia dostępu do wody pitnej; zauważa jednak, że Indie wciąż nie są w stanie zrealizować milenijnych celów rozwoju związanych ze zdrowiem, w takich dziedzinach jak śmiertelność noworodków, zdrowie matek, niedożywienie dzieci, ograniczenie zachorowań na malarię, gruźlicę oraz HIV/AIDS; jest zaniepokojony faktem, że dalitowie i adiwasi doświadczają w najmniejszym stopniu postępów w ramach realizacji milenijnych celów rozwoju oraz w dalszym ciągu spotykają się z dyskryminacją w dziedzinie dostępu do mieszkalnictwa, edukacji, zatrudnienia oraz do opieki zdrowotnej i innych usług;
56. zauważa, że mimo trwałości wzrostu gospodarczego ciągle utrzymują się znaczne nierówności, przy czym ponad 800 milionów ludzi utrzymuje się za mniej niż 2 dolary dziennie; jest szczególnie zaniepokojony sytuacją najmniej uprzywilejowanych grup ludności, zwłaszcza kobiet, dzieci, marginalizowanych grup i ofiar dyskryminacji, takich jak dalitowie i adiwasi, i ludności wiejskiej; podkreśla konieczność zapewnienia, że umowa o wolnym handlu nie ograniczy uprawnień, które są rządowi Indii niezbędne do rozwiązania problemu ubóstwa i nierówności; wzywa Radę i Komisję do wspólnych działań z rządem Indii na rzecz poprawy sytuacji tych grup i do przeanalizowania możliwości przyszłej współpracy na rzecz położenia kresu dyskryminacji na tle płci i przynależności kastowej, powołując się na swoją wyżej wspomnianą rezolucję w sprawie sytuacji dalitów w zakresie przestrzegania praw człowieka w Indiach;
57. podkreśla, że postępujące zniszczenie środowiska naturalnego w Indiach staje się coraz poważniejszym problemem implikującym niewyobrażalne skutki o charakterze gospodarczym, społecznym i środowiskowym, zwłaszcza dla dużej liczby Hindusów żyjących w ubóstwie, i podkreśla wyjątkowo pilną potrzebę kontynuowania współpracy między UE a Indiami w tym zakresie;
58. pozostaje pod wrażeniem wpływu wzrostu gospodarczego na rozwój niektórych regionów Indii oraz wzywa Komisję do wspierania badań oraz najważniejszych sposobów działania i podstawowych strategii krajowych i regionalnych, które się do tego przyczyniły, w celu ułatwienia międzyregionalnej wymiany doświadczeń i najlepszych praktyk;
59. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Indii do podwyższenia wydatków publicznych na służbę zdrowia i pochwała tę tendencję, mając na uwadze gwarancję właściwego dostępu do skutecznej opieki zdrowotnej, zwłaszcza na obszarach wiejskich;
60. uważa, że Unia Europejska musi poświęcić szczególną uwagę sektorowi małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) w Indiach, i proponuje w związku z tym, aby we wszystkich programach współpracy na rzecz rozwoju między Unią Europejską a Indiami, MŚP były wzmocniane poprzez działania wspomagające finansowanie lokalnych projektów uzasadnionych potrzebami rynku proponowanymi przez obywateli;
61. z zadowoleniem przyjmuje pojawienie się i upowszechnienie na terenie Indii mikrokredytów, które zostały uznane za skuteczny sposób generowania rozwoju napędzanego lokalną inicjatywą;

*

* *

62. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentom państw członkowskich, a także rządowi i parlamentowi Indii.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

Spółeczna odpowiedzialność podwykonawców w łańcuchu produkcji

P6_TA(2009)0190

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności podwykonawców w łańcuchu produkcji (2008/2249(INI))

(2010/C 117 E/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 31 ust. 1 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając art. 39, 49, 50 i 137 traktatu WE,
- uwzględniając dyrektywę Rady 94/45/WE z dnia 22 września 1994 r. w sprawie ustanowienia Europejskiej Rady Zakładowej lub trybu informowania i konsultowania pracowników w przedsiębiorstwach lub w grupach przedsiębiorstw o zasięgu wspólnotowym ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę 2002/14/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 marca 2002 r. ustanawiającą ogólne ramowe warunki informowania i przeprowadzania konsultacji z pracownikami we Wspólnocie Europejskiej ⁽²⁾,
- uwzględniając wniosek w sprawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady przewidującej kary dla pracodawców zatrudniających obywateli państw trzecich nielegalnie przebywających na terytorium UE (COM(2007)0249),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 26 października 2006 r. w sprawie stosowania dyrektywy 96/71/WE dotyczącej delegowania pracowników ⁽³⁾ oraz rezolucję z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wytyczne OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych,
- uwzględniając trójstronną deklarację zasad Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotyczących przedsiębiorstw wielonarodowych i polityki społecznej,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 listopada 2005 r. w sprawie społecznego wymiaru globalizacji ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 marca 2007 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw: nowe partnerstwo ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie upowszechniania godnej pracy dla wszystkich ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 października 2008 r. w sprawie zaostrzenia walki z pracą niezgodną ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie modernizacji prawa pracy w celu sprostania wyzwaniom XXI wieku ⁽⁹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 254 z 30.9.1994, s. 64.

⁽²⁾ Dz.U. L 80 z 23.3.2002, s. 29.

⁽³⁾ Dz.U. C 313 E z 20.12.2006, s. 452.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 411.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 280 E z 18.11.2006, s. 65.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 301E z 13.12.2007, s. 45.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 321.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0466.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 175 E z 10.7.2008, s. 401.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 12 października 2004 r. w sprawie C 60/03 Wolff & Müller ⁽¹⁾,
  - uwzględniając badanie: „Odpowiedzialność w umowach o podwykonawstwo w europejskim sektorze budowlanym” przeprowadzone przez Europejską Fundację na Rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A6-0065/2009),
- A. mając na uwadze, że podwykonawstwo może być postrzegane jako integralna część działalności gospodarczej,
- B. mając na uwadze, że nienotowany wcześniej poziom działalności gospodarczej w ostatnim dwudziestopięcioletniu odegrał kluczową rolę w zwiększeniu poziomu zatrudnienia w większości gospodarek Unii Europejskiej, a także że rozwój ten przyniósł korzyści dużym i małym przedsiębiorstwom oraz sprzyjał przedsiębiorczości,
- C. mając na uwadze, że globalizacja i wynikający z niej wzrost konkurencji powodują zmiany w sposobach organizacji przedsiębiorstw, w tym outsourcing niestrategicznych elementów działalności, tworzenie sieci i częstsze korzystanie z podwykonawstwa,
- D. mając w związku z powyższym na uwadze, że złożoność powiązań między spółkami-matkami a ich spółkami zależnymi oraz między głównymi wykonawcami a ich podwykonawcami powoduje, że trudniej jest zidentyfikować poszczególne struktury, działania i strategie, a także obowiązki lub odpowiedzialności poszczególnych podmiotów w łańcuchu produkcji,
- E. mając na uwadze, że zmiany te pociągnęły za sobą daleko idące skutki dla stosunków pracy i czasem utrudniają wyraźne określenie gałęzi prawa mającej zastosowanie do stosunków między poszczególnymi ogniwami łańcucha produkcji, co w konsekwencji sprawia, że ramy prawne w dziedzinie przemysłu nie regulują już wyceny i przydziału pracy,
- F. mając na uwadze, że obecnie proces produkcji w niektórych gałęziach przemysłu przybiera formę podzielonego przedłużonego łańcucha produkcji o poszerzonym charakterze – łańcucha logistycznego (poziomego i pionowego) oraz łańcucha wartości o charakterze gospodarczym i produkcyjnym, obejmującego pojedyncze specjalizacje lub zadania, które są często „eksternalizowane” do małych przedsiębiorstw lub samozatrudnionych wykonawców, a także mając na uwadze, że w księgowości przedsiębiorstw skutkuje to zastąpieniem bezpośrednich kosztów pracy podwykonawstwem, usługami lub kosztami dostaw w oparciu o faktury i „handlowe umowy o świadczenie usług”,
- G. mając na uwadze, że podwykonawcy często ze sobą konkurują oraz że z tego względu pracownicy podmiotu udzielającego zamówienia i pracownicy podwykonawców poddani są presji dotyczącej ich warunków pracy,
- H. mając na uwadze, że Parlament już wcześniej wskazywał na problemy związane z osobami pozornie samozatrudnionymi oraz że problem ten dotyczy również podwykonawców,
- I. mając na uwadze, że podwykonawstwo i outsourcing na rzecz prawnie niezależnych przedsiębiorstw nie prowadzą do niezależności, zaś przedsiębiorstwa na niższym poziomie łańcucha wartości – z wyjątkiem wyspecjalizowanych podwykonawców prowadzących działalność w dziedzinie wysokich technologii lub w innej zaawansowanej dziedzinie – często nie są w stanie działać na równych zasadach z głównymi kontrahentami,
- J. mając na uwadze, że choć podwykonawstwo posiada wiele zalet i umożliwiło zwiększenie zdolności produkcyjnej, powoduje ono również pewne zachwianie równowagi gospodarczej i społecznej między pracownikami, oraz może przyczynić się do degradacji warunków pracy, co stanowi przedmiot obaw,

⁽¹⁾ Sprawa C-60/03 Wolff i Müller [2004] ECR I-9553.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- K. mając na uwadze, że podwykonawstwo może być również świadczone przez pośredników, takich jak biura pośrednictwa pracy czy agencje pracy czasowej, które czasami działają w charakterze przedsiębiorstw działających na zasadzie skrzynki pocztowej (letterbox companies), oraz że często zleca się wykonanie tylko jednostkowej pracy lub też zatrudnia się pracownika tylko w tym celu; mając na uwadze, że takie praktyki wskazują na szybko zmieniającą się specyfikę przemysłu budowlanego i innych sektorów, w których stosunek pracy jest często nietrwały,
- L. mając na uwadze, że w kontekście transgranicznym problemy związane z tą niepewną sytuacją są spotęgowane, gdy na przykład pracownicy zostają oddelegowani do trzeciego państwa członkowskiego,
- M. mając na uwadze, że stosunki pracy w sektorze budowlanym zostały na nowo zdefiniowane, a jednocześnie zmniejszyła się bezpośrednia odpowiedzialność społeczna „głównego wykonawcy”, jako że praca jest zlecana na zewnątrz podwykonawcom i biurom pośrednictwa pracy, przez co korzystanie z taniej i często niewykwalifikowanej siły roboczej stanowi integralną część niższego poziomu podwykonawstwa,
- N. mając na uwadze, że niektóre sektory, a w szczególności sektor budowlany, są szczególnie narażone na nadużycia w często złożonych łańcuchach podwykonawstwa,
- O. mając na uwadze, że podstawowa zasada równego wynagrodzenia za tę samą pracę w tym samym miejscu powinna obowiązywać wobec wszystkich pracowników niezależnie od ich statusu i rodzaju zawartych przez nich umów, a także że zasada ta musi być egzekwowana,
1. nawołuje organy publiczne i wszystkie zainteresowane podmioty, aby dołożyły wszelkich starań w celu zwiększenia wśród pracowników znajomości przysługujących im praw w ramach różnych instrumentów (prawa pracy, umów zbiorowych, kodeksów postępowania) regulujących ich stosunek pracy oraz warunki zatrudnienia w przedsiębiorstwach, dla których pracują, jak również stosunki umowne w łańcuchach podwykonawstwa;
  2. wzywa Komisję do upowszechniania znajomości najlepszych rozwiązań, istniejących wytycznych i standardów oraz praktyk w zakresie odpowiedzialności społecznej wśród spółek, niezależnie od tego czy są one głównymi wykonawcami czy też podwykonawcami;
  3. ponownie zachęca Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie zastosowania programu dotyczącego godnej pracy do pracowników przedsiębiorstw przyjmujących podwykonawstwo, a w szczególności w sprawie zgodności z podstawowymi standardami pracy, praw socjalnych, szkoleń pracowników i równego traktowania;
  4. podkreśla znaczenie podwykonawców w łańcuchach produkcyjnych wykorzystujących nowe technologie w celu poprawy jakości produkcji i miejsc pracy;
  5. wzywa krajowe organy publiczne do przyjęcia lub opracowania dodatkowych przepisów prawnych, na podstawie których wyklucza się z zamówień publicznych przedsiębiorstwa, gdy udowodniono im naruszenie przepisów prawa pracy, umów zbiorowych lub kodeksów postępowania;
  6. wyraża zadowolenie z przyjęcia międzynarodowych ram prawnych, uzgodnionych między poszczególnymi wielonarodowymi przedsiębiorstwami a światowymi federacjami związków zawodowych, które służą ochronie standardów pracy w przedsiębiorstwach wielonarodowych oraz u ich podwykonawców i przedsiębiorstw powiązanych w różnych krajach, i które określają status pracownika zależnego i zapewniają ochronę socjalną niezależnie od warunków zatrudnienia;
  7. zwraca uwagę na wyrok w sprawie Wolff & Müller, w którym Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że niemiecki krajowy system odpowiedzialności nie narusza prawa wspólnotowego, lecz w zamyśle ma zapewnić ochronę pracownikom oddelegowanym za granicę;
  8. przyjmuje do wiadomości wyniki konsultacji publicznych w sprawie Zielonej księgi Komisji pt. „Modernizacja prawa pracy w celu sprostania wyzwaniom XXI wieku”(COM(2006)0708); w związku z tym popiera zamiar Komisji podjęcia kroków niezbędnych do doprecyzowania praw i obowiązków stron uczestniczących w łańcuchach podwykonawstwa, tak żeby zapobiec pozbawieniu pracowników zdolności do skutecznego egzekwowania swoich praw;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

9. wyraża zadowolenie z faktu, że osiem państw członkowskich (Austria, Belgia, Finlandia, Francja, Niemcy, Włochy, Holandia i Hiszpania) w odpowiedzi na problemy związane ze zobowiązaniami podwykonawców jako pracodawców ustanowiło krajowe systemy odpowiedzialności; zachęca inne państwa członkowskie do rozważenia możliwości wprowadzenia podobnych systemów; podkreśla jednak fakt, że wdrożenie tych zasad w transgranicznych procedurach podwykonawstwa jest szczególnie trudne w sytuacji, gdy w państwach członkowskich obowiązują różne systemy;
10. podkreśla, że w analizie Europejskiej fundacji na rzecz poprawy warunków życia i pracy wskazano, iż jedną z przyczyn nieskuteczności rozwiązań jest niewielki zakres odpowiedzialności, np. ograniczenie do tylko jednego ognia łańcucha;
11. podkreśla, że przed szczególnym wyzwaniem stoją małe przedsiębiorstwa; wzywa decydentów, aby opracowali odpowiednie narzędzia służące zwiększeniu świadomości w sektorze małych przedsiębiorstw;
12. przypomina wszystkim zainteresowanym podmiotom, że w swej rezolucji z dnia 26 października 2006 r. w sprawie delegowania pracowników Parlament wezwał Komisję do uregulowania kwestii odpowiedzialności solidarnej wykonawców generalnych lub głównych w celu zapobiegania nadużyciom związanym z transgranicznym podwykonawstwem i outsourcingiem pracowników oraz do utworzenia przejrzystego i konkurencyjnego rynku dla wszystkich przedsiębiorstw;
13. ponawia swój postulat do Komisji o utworzenie wyraźnie zdefiniowanego wspólnotowego instrumentu wprowadzającego pojęcie solidarnej odpowiedzialności na poziomie Wspólnoty, przy poszanowaniu różnych systemów prawnych obowiązujących w państwach członkowskich oraz zasad pomocniczości i proporcjonalności;
14. wzywa Komisję, żeby oceniła wykonalność wspólnotowego instrumentu dotyczącego odpowiedzialności łańcuchowej i jego znaczenie dla wartości dodanej jako sposób na zwiększenie przejrzystości w procesach udzielania podwykonawstwa i zapewnienie lepszego wykonywania przepisów prawa wspólnotowego i krajowego; podkreśla, że taka analiza powinna mieć charakter ponadbranżowy;
15. wyraża przekonanie, że wspólnotowy instrument dotyczący odpowiedzialności w łańcuchu produkcji mógłby być przydatny nie tylko pracownikom, lecz również organom państw członkowskich, pracodawcom i w szczególności MŚP w ich walce z szarą strefą w gospodarce, ponieważ jasne i przejrzyste zasady wspólnotowe uniemożliwiłyby działanie na rynku podejrzanych podmiotów, a w konsekwencji doprowadziły do poprawy funkcjonowania wewnętrznego rynku;
16. stwierdza, że wszelkie środki, które informują pracowników o ich prawach i wspierają w ich wykonywaniu, zdecydowanie przyczyniają się do umacniania odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw; wzywa państwa członkowskie do zadbania o to, aby pracownicy byli z zasady informowani o przysługujących im prawach oraz uważa, że partnerzy społeczni ponoszą w związku z tym szczególną odpowiedzialność;
17. nawołuje Komisję do wzmożenia wysiłków w zakresie propagowania intensywniejszej i lepszej współpracy i koordynacji między krajowymi organami administracyjnymi, inspektoratami, rządowymi organami egzekwowania prawa, organami ds. ubezpieczeń społecznych oraz organami podatkowymi; ponadto wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia surowszych procedur w zakresie prowadzenia inspekcji i wspierania bliższych powiązań między krajowymi inspektoratami pracy, co umożliwi lepszą współpracę i koordynację ich działalności; wzywa Komisję, żeby opracowała standardy jakości dla organów inspekcji pracy oraz dokonała analizy wykonalności ewentualnego ustanowienia wspólnotowej sieci organów inspekcji pracy;
18. podkreśla, że należy wspierać zachęty dla przedsiębiorstw, żeby dokonywały w dobrej wierze wszelkich rozsądnych starań, takich jak systemy certyfikacji i kodeksy postępowania, aby uniemożliwić naruszenie prawa pracy przez podwykonawców, informując między innymi odpowiednie organy i zrywając umowę z podwykonawcą dopuszczającym się nielegalnej praktyki, w celu uniknięcia możliwości poniesienia solidarnej odpowiedzialności za to naruszenie;
19. zwraca się do obu stron przemysłu, żeby stały się liderami we wspieraniu z jednej strony podwykonawstwa spółdzielczego w odniesieniu do specyficznych prac jednorazowych, a z drugiej strony we wspieraniu ograniczeń dla przenoszenia podwykonawstwa na kolejne podmioty, oraz z zadowoleniem przyjmuje rozwój umów ramowych, które określają obowiązki socjalne i odpowiedzialność socjalną w łańcuchu, będąc uzupełnieniem niezbędnych uregulowań;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

20. ostrzega przed wzajemną niezgodnością, nakładaniem się na siebie i powielaniem przepisów zawartych w prawie pracy, kodeksach postępowania, normach i wytycznych przyjętych przez organy państwowe oraz obowiązujących umowach zbiorowych; dlatego podkreśla, że przedsiębiorstwa muszą w pierwszym rzędzie przestrzegać kodeksów postępowania, norm i wytycznych wyznaczonych na poziomie organizacji ponadnarodowych (OECD, MOP), krajowym i sektorowym;
21. przypomina wszystkim zainteresowanym podmiotom, a w szczególności pracodawcom, o spoczywających na nich obowiązkach w zakresie informowania pracowników, prowadzenia z nimi konsultacji i ich udziału, które są w szczególności gwarantowane na mocy wspólnotowych i krajowych instrumentów prawnych;
22. proponuje, żeby w krajowych przepisach prawa zagwarantowano pracownikom podwykonawców w łańcuchach produkcyjnych możliwość pogodzenia życia rodzinnego i zawodowego, oraz żeby skutecznie wdrażano dyrektywy w sprawie urlopu macierzyńskiego i wychowawczego;
23. wzywa Komisję do zapewnienia rzeczywistej zgodności z dyrektywą 96/71/WE, w tym w razie konieczności do wszczęcia postępowania o naruszenie przepisów; ponadto wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia działań służących poprawie dostępu oddelegowanych pracowników do informacji, usprawnieniu koordynacji i współpracy administracyjnej między państwami członkowskimi, w tym wyjaśnieniu roli biur łącznikowych państw członkowskich oraz rozwiązaniu problemów związanych z transgranicznym egzekwowaniem przepisów, które stanowią przeszkodę w skutecznym wykonywaniu dyrektywy 96/71/WE;
24. podkreśla, że przeciwdziałanie ewentualnym negatywnym skutkom podwykonawstwa można wzmocnić poprzez usprawnienie wzmoczonego dialogu społecznego między organizacjami pracodawców a związkami zawodowymi;
25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.

Ceny żywności w Europie

P6_TA(2009)0191

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie cen żywności w Europie (2008/2175(INI))

(2010/C 117 E/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 33 Traktatu WE,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 grudnia 2008 r. „Ceny żywności w Europie” (COM(2008)0821),
- uwzględniając analizę Parlamentu z dnia 20 października 2007 r. zatytułowaną „Różnica pomiędzy cenami producenta a cenami płaconymi przez konsumenta”,
- uwzględniając analizę Komisji Europejskiej z dnia 28 listopada 2006 r. pt. „Konkurencyjność europejskiego przemysłu spożywczego. Ocena gospodarcza i prawna”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 20 maja 2008 r. zatytułowany „Reakcja na kwestię wzrostu cen żywności – Wskazówki dotyczące działania na szczeblu UE” (COM(2008)0321),

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- uwzględniając oświadczenie z dnia 19 lutego 2008 r. w sprawie zbadania przypadków nadużywania władzy przez duże supermarkety prowadzące działalność w Unii Europejskiej oraz przeciwdziałania im ⁽¹⁾,
  - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 7 kwietnia 2005 r. zatytułowaną „Sektor wielkich detalistów — tendencje i oddziaływanie na rolników i konsumentów” ⁽²⁾,
  - uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 22 stycznia 1997 r. na temat ograniczeń wertykalnych (COM(1996)0721),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2007 r. w sprawie podwyżki cen paszy i żywności ⁽³⁾,
  - uwzględniając trwającą ocenę funkcjonowania wspólnej polityki rolnej (WPR),
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0094/2009),
- A. mając na uwadze, że w Europie i na świecie obserwuje się ostatnio dużą zmienność cen żywności przy czasami gwałtownych wzrostach cen i niejednoznaczny wpływ na sektor rolnictwa, gdyż niektórzy zyskują na wyższych cenach, a inni – przeważnie hodowcy bydła i przetwórcy żywności – ponoszą znacznie większe koszty,
- B. mając na uwadze, że w wyniku wzrostu cen środków produkcji, na przykład nawozów i środków ochrony roślin, doszło również do znacznego wzrostu kosztów produkcji rolnej, a obecnie mimo tego, że ceny producentów gwałtownie spadają, nie dochodzi do analogicznego spadku tych kosztów produkcji w tym samym okresie,
- C. mając na uwadze, że spadek cen produktów rolnych, którego nie równoważy spadek kosztów produkcji, prowadzi do pogorszenia się sytuacji finansowej rolników, a wielu z nich rezygnuje z produkcji z uwagi na niedostateczną opłacalność,
- D. mając na uwadze, że w poszczególnych państwach członkowskich stwierdzono znaczne zróżnicowanie cen ustalanych przez dużych producentów dla takich samych produktów,
- E. mając na uwadze, że w Europie odnotowano duże różnice pomiędzy cenami konsumpcyjnymi a cenami producentów, których w pewnych przypadkach nie da się wytłumaczyć kosztami związanymi z przetworzeniem, dystrybucją i sprzedażą produktów,
- F. mając na uwadze, że w analizie cen i ich zmian konieczne jest uwzględnienie całego łańcucha dostaw, oraz mając na uwadze, że sektor spożywczy jest rozdrobniony, a łańcuch dostaw, obejmujący wielu pośredników handlowych, wykazuje duży stopień złożoności,
- G. mając na uwadze, że w ostatnich latach niektóre duże przedsiębiorstwa sektora przetwórczego zwiększyły swoje udziały w rynku,
- H. mając na uwadze, że w ostatnich latach doszło do znacznych zmian struktury konkurencji w ramach łańcucha zaopatrzenia w żywność oraz wzrostu stopnia koncentracji w sektorze spożywczym, jak również w sektorze handlu hurtowego i detalicznego,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0054.

⁽²⁾ Dz.U. C 255 z 14.10.2005, s. 44.

⁽³⁾ Dz.U. C 263E z 16.10.2008, s. 621.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- I. mając na uwadze, że dane z całej Unii Europejskiej wskazują, iż duże supermarkety korzystają ze swojej siły nabywczej, aby obniżyć ceny oferowane dostawcom do nieopłacalnego poziomu oraz aby narzucać im nieuczciwe warunki; mając na uwadze, że wielcy detaliści w Unii Europejskiej szybko stają się „stróżami” kontrolującymi dostęp rolników i innych dostawców do konsumentów,
- J. mając na uwadze, że ceny konsumpcyjne w Unii Europejskiej są średnio do pięciu razy wyższe niż ceny na wyjściu z gospodarstwa; mając na uwadze, że pięćdziesiąt lat temu rolnicy w Unii Europejskiej otrzymali około połowę ceny detalicznej żywności, natomiast obecnie ułamek ten – przy jednoczesnym wyraźnie zwiększonym stopniu przetworzenia żywności – drastycznie zmalał do znacznie niższego poziomu,
- K. mając na uwadze, że chociaż przez wiele lat finansowanie WPR przyczyniało się do zapewnienia konsumentom niskich cen, to można zauważyć, że mimo spadków cen w sektorze rolnym ceny płacone przez konsumentów są nadal wysokie lub nie są obniżane,
- L. mając na uwadze, że wysoki stopień samowystarczalności UE stanowi ze strategicznego punktu widzenia rozsądną koncepcję, a w tym kontekście należy wspierać silną pozycję unijnych producentów pierwotnych jako podmiotów zaopatrujących nas w produkty żywnościowe,
- M. mając na uwadze, że brak równowagi w zakresie pozycji negocjacyjnej producentów rolnych i pozostałych podmiotów w łańcuchu dostaw spowodował stałą silną presję na marże producentów w sektorze rolnym,
  1. jest zdania, że zgodnie z Traktatem WE w unijnym interesie publicznym leży utrzymanie odpowiedniego poziomu cen producentów i konsumentów oraz zapewnienie uczciwej konkurencji, zwłaszcza w odniesieniu do towarów strategicznych, takich jak produkty rolne i spożywcze;
  2. jest zdania, że konkurencja umożliwia konsumentom łatwy zakup żywności w konkurencyjnych cenach, ale również rolnikom stabilny dochód dzięki cenom pokrywającym koszty produkcji, a ponadto rolnikom należy zapewnić odpowiednie wynagrodzenie za ich pracę, także w celu zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw żywności o dobrej jakości;
  3. jest zdania, że duży zbiór czynników ma wpływ na mechanizm przekazywania cen oraz na różnice pomiędzy cenami producenta a cenami konsumpcyjnymi; wymienia wśród tych czynników strategie marketingowe podmiotów w łańcuchu dostaw, np. sektora przetwórczego, hurtowników i detalistów, udział kosztów pozarolniczych (jak energia i praca), ramy legislacyjne i regulacyjne, nietrwały charakter produktów, stopień przetworzenia i zakres sprzedaży oraz częstotliwość przeladunku produktów i preferencje zakupowe konsumentów;
  4. jest zdania, że spośród czynników wywierających największy wpływ na mechanizm przekazywania ceny oraz na różnicę pomiędzy ceną producenta a ceną konsumpcyjną decydującą rolę odgrywa zwiększająca się koncentracja wzdłuż całego łańcucha dostaw żywności, stopień uszlachetniania produktów i wzrost cen przy innych zewnętrznych czynnikach kosztowych oraz spekulacja w odniesieniu do towarów rolnych; w związku z tym potwierdza swoje stanowisko, że instrumenty regulujące rynek są istotne, a w obecnych warunkach – bardziej potrzebne niż kiedykolwiek;
  5. zgadza się z Komisją, że rozwój sytuacji w zakresie podaży i popytu oraz problemy z funkcjonowaniem łańcucha dostaw żywności w znacznym stopniu przyczyniają się do wzrostu cen żywności; podkreśla jednocześnie, że w znacznej mierze przyczyniły się do tego również spekulacje na rynkach finansowych, co spowodowało zaburzenia mechanizmu kształtowania się cen;
  6. wzywa Komisję do jak najszybszego zbadania w formie analizy podziału marży zysków w ramach łańcucha produkcji i dostaw, jak zaplanowano w trakcie procedury budżetowej w budżecie na 2009 r. na podstawie wcześniejszej propozycji Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi; traktuje je jako pierwszy etap wspierania przejrzystości w ramach tego łańcucha;
  7. ubolewa nad stopniową likwidacją unijnych działań interwencyjnych na rynku rolnym, ponieważ ich brak w decydującym stopniu przyczynia się do znacznych wahań cen; uważa, że konieczne jest ustanowienie nowych instrumentów sterowania rynkiem, co umożliwi zapewnienie stabilnych dochodów producentom oraz zaoferowanie konsumentom przystępnych cen;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

8. jest zdania, że w ramach WPR konieczne są instrumenty sterowania rynkiem służące stabilizacji sektora rolnego i rynku rolniczych produktów żywnościowych oraz utrzymaniu zrównoważonej unijnej produkcji rolnej przy odpowiednich cenach, w celu uniknięcia „skoków” cen końcowych i czynników produkcji;

9. jest zdania, że dokonane przez Komisję porównanie między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi w odniesieniu do produktywności jest całkowicie zasadne, jednakże nie może być absolutną podstawą określenia wirtualnej wielkości produktywności w sektorze spożywczym (przede wszystkim produkcji rolnej i przetwórstwa) w Unii Europejskiej; podkreśla, że rolnictwo i sektor spożywczy w UE różnią się znacznie od amerykańskich, zarówno pod względem uwzględnianych przez niego rodzajów i dziedzin, jak również pod względem panujących warunków i obowiązujących przepisów;

10. jest zdania, że konieczne jest wspieranie wzrostu konkurencyjności i innowacyjności pierwotnego sektora rolnego, ponieważ stwarza to producentom pierwotnym zdecydowanie więcej możliwości dywersyfikacji w zakresie prowadzenia gospodarstwa oraz zmniejszenia zależności od pozostałych etapów łańcucha produkcji i dostaw;

11. jest zdania, że koncentracja podaży produkcji rolnej za pośrednictwem organizacji producentów, spółdzielni lub podobnych instytucji umożliwiłaby określenie na nowo ich roli w łańcuchu dostaw żywności, co wzmocniłoby pozycję negocyjną rolników, zapewniłoby większą wartość dodaną ich produktom i przybliżyłoby kanały dystrybucji do konsumentów;

Niedoskonałości rynku produktów żywnościowych

12. zwraca uwagę na fakt, że znacząca siła rynkowa opłaca się w szczególności w sektorze rolno-spożywczym, biorąc pod uwagę nieelastyczność cenową dostaw towarów rolnych z jednej strony i popyt konsumentów, z drugiej;

13. wyraża obawę dotyczącą praktyk rynkowych, takich jak sprzedaż towarów poniżej kosztów w celu spowodowania większej frekwencji w supermarketach; opowiada się za zakazem sprzedaży żywności poniżej kosztów i wspiera państwa członkowskie, które już wprowadziły takie środki; pragnie, by podejmowano więcej unijnych działań skierowanych przeciwko takim agresywnym praktykom cenowym, jak też przeciwko praktykom działającym na niekorzyść konkurencji, na przykład sprzedaży wiązanej produktów lub wykorzystywaniu w każdy inny sposób dominującej pozycji na rynku;

14. jest zdania, że jedynie duże (zdywersyfikowane) przedsiębiorstwa są w stanie przetrwać stosowanie w krótkim okresie cen poniżej kosztów, które już same w sobie nie są korzystne dla żadnego przedsiębiorstwa, i to jedynie w celu wykluczenia konkurencji z rynku; jest zdania, że w perspektywie długoterminowej taka praktyka nie jest korzystna ani dla konsumentów, ani dla całego rynku;

15. wyraża ponadto obawy związane z innymi przypadkami wykorzystywania przez sektor handlu swojej siły rynkowej; zalicza się tu zbyt długie terminy płatności, opłaty za pozycjonowanie, wyasygnowanie dodatków, groźenie usunięciem produktów z listy, zniżki działające wstecz na towary już sprzedane, bezpodstawnie wysoki wkład w wydatki na promocję poniesione przez detalistę oraz naleganie na wyłączność dostaw;

16. podkreśla, że w niektórych państwach członkowskich koncentracja dotyczy zarówno sprzedających, jak i kupujących podmiotów na rynku, co pogarsza niekorzystny wpływ na rynek;

17. podkreśla, że w świetle reformy WPR, a szczególnie oddzielenia płatności od produkcji, na decyzje rolników o rodzaju produkcji będą wpływały sygnały rynkowe, których nie powinna zakłócić nadmierna koncentracja w sektorze handlu detalicznego; jest zdania, że wzrost importu żywności w UE prawdopodobnie obniży ceny w gospodarstwach rolnych;

18. zwraca uwagę na fakt, że detaliści mogą wykorzystywać oznaczenia takie jak „fair trade”, czyli sprawiedliwy handel, aby zwiększyć swoje zyski; apeluje z tego względu o opracowanie strategii wspierania i rozwoju sprawiedliwego handlu w Unii Europejskiej, w celu ograniczenia stosowania takich praktyk handlowych i kontrolowania wykorzystywania takich oznaczeń;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

19. uznaje, że w perspektywie krótkoterminowej skutkami koncentracji na rynku mogą być niższe ceny żywności na różnych szczeblach łańcucha dostaw żywności, jednakże w perspektywie średnio- i długoterminowej należy zwrócić uwagę, aby nie doszło do naruszenia swobodnej konkurencji, wykluczenia w ten sposób niewielkich producentów z rynku oraz ograniczenie konsumentom możliwości wyboru;

20. zwraca uwagę na fakt, że wiele MŚP w branży rolno-spożywczej jest szczególnie narażonych na ryzyko, zwłaszcza jeśli w znacznej mierze zależą one od jednego dużego przedsiębiorstwa; zauważa, że duże przedsiębiorstwa w łańcuchu dostaw żywności często stosują w odniesieniu do kilku dostawców „konkursy na najniższą cenę”, a małe firmy, aby utrzymać się na rynku, muszą obniżyć koszty i marże, co przekłada się na zmniejszenie cen płaconych rolnikom, gorszy dostęp do rynku i mniejszą liczbę kanałów dystrybucji dla MŚP, ograniczenie zatrudnienia oraz gorszą jakość produktów oferowanych konsumentom;

21. wyraża niepokój w związku ze zwiększonym poziomem spekulacji na rynkach finansowych w odniesieniu do produktów żywnościowych; wzywa Komisję do zainicjowania badań w tej sprawie; oczekuje na wyniki prac grupy wysokiego szczebla ds. konkurencyjności i przemysłu rolno-spożywczego oraz zachęca tę grupę do zaproponowania skutecznych środków mających na celu przywrócenie równowagi na rynku;

22. wyraża dalsze zastrzeżenia wobec wniosków Komisji, zgodnie z którymi spekulacja na rynkach finansowych nie przyczyniła się w znacznym stopniu do procesu kształtowania się cen; uważa, że Komisja powinna podjąć inicjatywy służące wzmocnieniu nadzoru nad rynkami transakcji terminowych dla podstawowych produktów rolnych;

23. uważa, że Komisja obecnie ogranicza się do jednostronnego interpretowania dostępnych danych, ponieważ nie uwzględnia możliwych skutków inwestycji spekulacyjnych na rynkach transakcji terminowych, takich jak:

- wzrost cen płaconych przez użytkowników końcowych (producentów i konsumentów), wynikający ze wzbudzenia fałszywych oczekiwań w odniesieniu do kształtowania się cen,
- powstanie barier i dodatkowej niepewności dla nowoutworzonych i małych przedsiębiorstw produkcyjnych, opierających się na produktach rolnych, co powoduje powstanie ewentualnych barier związanych z wejściem na rynek oraz ograniczeń w odniesieniu do procedury wzmocnienia konkurencji na niektórych rynkach,
- niesprawiedliwa redystrybucja (społeczna i geograficzna) nadwyżki ze sprzedaży produktów rolnych ze szkodą dla rolników/producentów, a z korzyścią dla pośredników handlowych i spekulantów;

24. podkreśla, że w przeciwieństwie do szacunków Komisji, jeszcze pilniejszym zadaniem jest kontrola nowych przepisów regulacyjnych odnoszących się do rynków transakcji terminowych, ponieważ istnieją przesłanki świadczące o tym, że już obecnie spekulacja powoduje problemy w odniesieniu do cen podstawowych produktów rolnych, a w ten sposób również na rynkach i w przedsiębiorstwach produkcyjnych działających jedynie na tych rynkach;

25. jest zdania, że Komisja w ciągu ostatnich pięciu lat zwiększyła nadzór nad kartelami, zarówno dzięki wprowadzeniu lepszego prawodawstwa w dziedzinie konkurencji, jak i wdrożeniu istniejących przepisów; jest zdania, że środki takie jak np. wnioski o złagodzenie kary, procedura ugody czy kryminalistyczne narzędzia IT miały w to znaczny wkład; uważa jednak, że nadal istnieje możliwość dokonania ulepszeń w zakresie ich treści i wdrażania przez państwa członkowskie;

26. zwraca uwagę komisarza odpowiedzialnego za zagadnienia konkurencji na przyjęte przez Parlament wspomniane wyżej oświadczenie pisemne w sprawie zbadania ewentualnych przypadków nadużywania władzy przez duże supermarkety prowadzące działalność w Unii Europejskiej oraz przeciwdziałania im; wyraża rozczarowanie, że Komisja nie skorzystała z zawartych w nim zaleceń; domaga się w tym kontekście zbadania koncentracji rynkowej i tworzenia karteli w handlu detalicznym oraz stosowania kar w przypadku działań sprzecznych z prawem;

27. wzywa Komisję do przeanalizowania w jej sprawozdaniach rocznych różnicy pomiędzy cenami producenta a cenami płaconymi przez konsumentów, różnic między cenami w poszczególnych państwach członkowskich oraz różnic między cenami poszczególnych produktów rolnych;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

28. zwraca uwagę, że przedsiębiorstwa o znacznej wielkości odnoszą wyraźne korzyści gospodarcze (korzyści skali i zakresu), które przyczyniają się do obniżenia kosztów, a więc również cen; podkreśla jednak, że działania służące usprawnieniu łańcucha dostaw żywności powinny wspierać ustanowienie skutecznych systemów służących wykorzystaniu tych korzyści przez sektor rolny (na przykład klastry, sieci i stowarzyszenia branżowe), w celu zmniejszenia presji na marże zysków, wywieranej przez przedsiębiorstwa na kolejnym etapie;

29. wyraża najgłębsze zaniepokojenie faktem, że dokonana w wyżej wspomnianym komunikacie Komisji na temat cen żywności w Unii Europejskiej analiza najbardziej rozpowszechnionych praktyk niekorzystnych dla konkurencji w łańcuchu dostaw żywności nie wymienia nadużywania dominującej pozycji rynkowej, które można zaobserwować w handlu detalicznym i w pewnej mierze w handlu hurtowym; jest zdania, że niekorzystne dla konkurencji praktyki, stosowane przez przedsiębiorstwa mające duży udział w rynku, jak umowy na wyłączność czy obowiązkowa wiązana sprzedaż produktów stanowią znaczne utrudnienie dla zdrowej konkurencji w łańcuchu dostaw żywności;

Rola Unii Europejskiej

Reagowanie na zaburzenia równowagi na rynku

30. popiera decyzję Komisji dotyczącą zaproponowania skutecznego unijnego systemu monitorowania rynku, zdolnego do rejestrowania tendencji cenowych i kosztów nakładów w ramach całego łańcucha dostaw; wyraża przekonanie, że system ten powinien zapewnić przejrzystość i pozwolić na przeprowadzenie transgranicznego porównywania podobnych produktów; jest zdania, że system ten należy ustanowić w ścisłej współpracy z Eurostatem i krajowymi organami statystycznymi oraz powinien on współpracować z Siecią Europejskich Centrów Konsumentkich (ECC); zwraca uwagę na zasadę, zgodnie z którą należy dążyć do zapewnienia dodatkowych kosztów i obciążeń w rozsądnych granicach;

31. wzywa Komisję do ustanowienia wspólnotowych ram prawnych, obejmujących między innymi zasadniczą zmianę dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/35/WE z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych⁽¹⁾ i wspierających zrównoważone stosunki między poszczególnymi podmiotami łańcucha dostaw żywności, uniemożliwiających nieuczciwe praktyki i wspierających sprawiedliwy podział marż handlowych;

32. wzywa organy odpowiedzialne za konkurencję na szczeblu krajowym i unijnym do badania oraz oceny cen konsumpcyjnych w całej Unii Europejskiej w celu zapewnienia przestrzegania przepisów dotyczących konkurencji i określenia zakresu odpowiedzialności poszczególnych podmiotów stanowiących część łańcucha tworzenia wartości; podkreśla, że spadki cen powinny być odczuwalne dla konsumentów w perspektywie krótkoterminowej, a producenci powinni szybciej korzystać ze wzrostów cen;

33. stwierdza, że można osiągnąć większą przejrzystość struktury kosztów poprzez stworzenie ogólnounijnej bazy danych, łatwo dostępnej dla obywateli i zawierającej ceny referencyjne produktów i środków produkcji oraz informacje o kosztach energii, wynagrodzenia, czynszów, opłat i prowizji w całej Unii Europejskiej; wzywa Komisję do sporządzenia planów takiego systemu elektronicznego, na podstawie istniejących modeli krajowych, jak francuskie „observatoires des prix”; ponadto jest zdania, że konieczne jest również utworzenie we współpracy z Organizacją Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) międzynarodowego obserwatorium cen produktów rolnych, nakładów i żywności, aby lepiej monitorować te dane na szczeblu międzynarodowym;

34. wzywa poszczególne podmioty łańcucha produkcji i dystrybucji do wspólnego opracowania sprawdzonych rozwiązań lub „tablic ogłoszeniowych postępu” w celu wspierania przejrzystości cen w odniesieniu do produktów rolnych;

35. wzywa władze państw członkowskich oraz Komisję do realizacji szczegółowych badań i analiz dotyczących przekazywania cen i marż stosowanych na etapie pomiędzy gospodarstwem a ostateczną ceną konsumpcyjną, jak również analiz dotyczących sytuacji i liczby supermarketów oraz ich obrotów, wraz ze specyficznymi kosztami logistyki i zużycia energii; wzywa organy państw członkowskich i Komisję do zbadania, czy wobec zmian na rynku handlu detalicznego kryteria określania dominującej pozycji rynkowej są nadal odpowiednie; apeluje o przywrócenie grupy zadaniowej Komisji ds. łańcucha dostaw żywności, współpracującej z krajowymi organami ds. konkurencji;

⁽¹⁾ Dz.U. L 200 z 8.8.2000, s. 35.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

36. stwierdza, że jedną z przyczyn różnic między cenami producentów a cenami sprzedaży jest brak równowagi w łańcuchu dostaw żywności, a mimo to Unia Europejska nie dysponuje wystarczającymi środkami wspierającymi dla organizacji producentów w formie spółdzielni i innych organizacji służących wspieraniu koncentracji podaży; wzywa Komisję do przyjęcia środków, zarówno w ramach WPR, jak i w ramach innych dziedzin unijnej polityki, służących wspieraniu tych organizacji, co spowoduje dalszą organizację rynku i wzmocnienie pozycji negocjacyjnej producentów w odniesieniu do pozostałych podmiotów łańcucha dostaw żywności;

37. proponuje, by krajowe organy ds. konkurencji, mające szerokie kompetencje na mocy prawodawstwa wspólnotowego w odniesieniu do monitorowania konkurencji na wszystkich etapach łańcucha dostaw żywności, pogłębiły nadzorowaną przez Komisję współpracę, w drodze otwartej metody koordynacji, w odniesieniu do monitorowania kosztów produkcji i handlu w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego;

38. wobec faktu, że na handel detaliczny mają wpływ przede wszystkim krajowe czynniki cechy prawne, gospodarcze, polityczne i kulturowe, uznaje, że korzystne byłoby prowadzenie lepszej wymiany informacji w ramach Europejskiej Sieci Konkurencji (ECN) oraz ewentualne koordynowanie działań poszczególnych państw członkowskich w zakresie badania praktyk niekorzystnych dla konkurencji, stosowanych przez przedsiębiorstwa działające na szczeblu wewnątrzunijnym;

39. apeluje o wsparcie w ramach strategii lizbońskiej krajowych planów dotyczących ograniczenia lub likwidacji nieuzasadnionej ingerencji regulacyjnej w handel detaliczny, które ograniczają konkurencję i sprawne działanie łańcucha dostaw żywności ze szkodą dla konsumentów;

40. jest zdania, że zarówno na szczeblu krajowym, jak i unijnym należy wykorzystać program łagodzenia kar w celu wykrywania przez właściwe organy nadzoru nad konkurencją większej liczby niekorzystnych dla konkurencji praktyk w ramach łańcucha dostaw żywności;

41. zwraca uwagę, że – oprócz wspólnotowych przepisów dotyczących konkurencji – na szczeblu unijnym istnieje jeszcze wiele innych środków wpływających na działalność sektora handlu detalicznego, między innymi przepisy dotyczące jednolitego rynku oraz wspólnotowe przepisy ochrony konsumenta; podkreśla, że wszystkie takie środki muszą być ze sobą zgodne i koordynowane w sposób scentralizowany na szczeblu unijnym, w celu osiągnięcia jak najlepszych rezultatów w odniesieniu do cen płaconych przez konsumentów;

42. podkreśla fakt, że reakcje na obecny kryzys w sektorze produktów spożywczych powinny mieć miejsce również na szczeblu międzynarodowym; wzywa do utworzenia międzynarodowej sieci przy FAO, aby zapewnić wystarczające światowe zapasy żywności;

43. wzywa Komisję do wynegocjowania porozumienia w ramach Międzynarodowej Organizacji Handlu, które pozostawiłoby rolnictwu dostateczną swobodę, zapewniając dalszą konkurencyjność wobec państw trzecich; jest zdania, że przyjmowanie przepisów niezwiązanych z handlem w decydującym stopniu przyczynia się do zachowania unijnych norm produkcyjnych i zapewnienia ich przestrzegania;

44. domaga się ustanowienia na szczeblu UE systemu zaopatrzenia kryzysowego i magazynowania niektórych podstawowych produktów żywnościowych, podobnie jak w przypadku produktów ropopochodnych;

45. wzywa do wprowadzenia mechanizmów zwalczających obserwowane na rynkach finansowych spekulacje w odniesieniu do towarów rolnych i instrumentów finansowych opartych na tych towarach; popiera zamiar Komisji dotyczący zbadania, jakie środki mogą przyczynić się do ograniczenia wahań cen na rynkach surowców wykorzystywanych w rolnictwie;

46. wzywa do opracowania środków wspierających współpracę pomiędzy niewielkimi producentami rolnymi, aby mogli oni konkurować z dużymi producentami, przetwórcami i detalistami; jest zdania, że państwa członkowskie i Unia Europejska powinny zapewnić istnienie różnych form handlu oraz powinny unikać całkowitej liberalizacji rynku produktów rolnych, która doprowadziłaby do dalszej koncentracji; apeluje do Komisji o opublikowanie zielonej księgi w sprawie wzmocnienia organizacji producentów, skutecznych koncepcji obejmujących cały łańcuch oraz siły rynkowej wielkich detalistów;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

47. wzywa Komisję do prowadzenia dokładniejszej kontroli spełniania przez importowaną żywność w szczególności unijnych wymogów higieny i ochrony środowiska, aby konsumenci w UE nie byli narażeni na większe ryzyko ze strony produktów importowanych;
48. uważa, że konieczne jest dążenie do silniejszej koncentracji podaży produktów rolnych poprzez wspieranie różnych form prawnych stowarzyszenia się, w celu określenia na nowo znaczenia w ramach łańcucha dostaw żywności, nadania wartości dodanej produktom wytwarzanym przez rolników oraz wzmocnienia ich pozycji negocjacyjnej wobec pozostałych podmiotów uczestniczących w handlu;
49. wzywa do przywrócenia Europejskiego Serwisu Konsultacyjnego dla Producentów Żywności, dzięki któremu rolnicy i organizacje producentów mogliby uzyskać poradę dotyczącą dystrybucji produktów, rynku detalicznego i możliwości w zakresie produkcji konkretnych wyrobów;
50. wzywa do uruchomienia specjalnego numeru telefonicznego przeznaczonego dla konsumentów i producentów rolnych, gdzie mogliby zgłaszać przypadki nadużyć i gdzie można by udostępniać informacje o porównywalnych produktach i cenach w całej UE; uważa, że numer ten powinien zostać ustanowiony i powinien działać w ramach krajowych Europejskich Centrów Konsumentckich;
51. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie tablicy wyników dla rynków konsumenckich jako narzędzia umożliwiającego lepsze monitorowanie rynku wewnętrznego i zapewniającego konsumentom więcej informacji;
52. wyraża obawę dotyczącą wpływu pośredników na ostateczną cenę konsumpcyjną; wzywa Komisję do przeprowadzenia analizy łańcucha dostaw w celu lepszego zrozumienia roli poszczególnych podmiotów łańcucha w kształtowaniu cen;

Zbliżanie producentów do konsumentów

53. wzywa do wprowadzenia polityk, które sprzyjają szerszemu i bardziej bezpośredniemu kontaktowi między producentami i konsumentami, takich jak niedawno przyjęty europejski program na rzecz zapewnienia owoców w szkołach, ponieważ dzięki temu producenci zyskują bardziej znaczącą rolę na rynku, a konsumenci otrzymują jednocześnie lepszy wybór większej gamy produktów; przykładem takiego działania jest tworzenie i wspieranie możliwości bezpośredniej sprzedaży produktów przez producentów;
54. wzywa Komisję do podjęcia działań mających na celu uproszczenie procedury łączenia się i współpracy między organizacjami producentów, na przykład spółdzielniami, unikając tym samym nakładów biurokratycznych i innych ograniczeń, aby organizacje producentów jako większe jednostki mogły dostosować się do warunków dostaw wymaganych na rynku globalnym;
55. jest zdania, że bardziej wyczerpujące i lepsze informowanie konsumentów ma nadrzędne znaczenie dla stworzenia atmosfery zaufania do systemu oraz że należy dołożyć wszelkich starań, aby edukować i właściwie informować konsumentów oraz dostarczać im obiektywnych informacji;
56. proponuje, aby w informacjach dla konsumentów położyć szczególny nacisk na dążenia producentów we Wspólnocie do przestrzegania przepisów wspólnotowych w dziedzinie ochrony środowiska, bezpieczeństwa żywności i ochrony zwierząt;
57. podkreśla, że polityka ochrony konsumentów uwzględnia nie tylko ceny, ale również zapewnienie różnorodności i jakości produktów spożywczych; w związku z tym proponuje, aby Komisja zbadała, w jakich warunkach dochodzi do strat jakości i różnorodności produktów w łańcuchu dostaw żywności, a przede wszystkim w handlu detalicznym;
58. stwierdza, że lokalne sklepy detaliczne zapewniają wartość dodaną polegającą na istotnym wkładzie w likwidowanie dystansu między producentami i konsumentami oraz poprawie jakości życia w obszarach wiejskich poprzez tworzenie nowych miejsc pracy i wzmocnianie istniejących więzi społecznych;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

59. jest zdania, że należy szeroko propagować zastosowanie nowych technologii i Internetu; podkreśla, że nowe technologie można wykorzystywać do dostarczania większej ilości informacji o miejscu, cenie i charakterystyce rozmaitych rodzajów produktów; wyraża przekonanie, że dzięki temu można lepiej dostosować się do popytu na produkty niszowe i zaoferować konsumentom szerszy wybór; popiera wykorzystanie funduszy unijnych przeznaczonych na rozwój obszarów wiejskich, konkurencji i funduszy spójności na rzecz ułatwienia producentom dostępu do rynku za pośrednictwem nowoczesnych technologii i Internetu;

60. wzywa do wprowadzenia środków, które sprzyjają rozwojowi koncepcji „żywności lokalnej”, w szczególności środków wspierających sprzedaż i informowanie konsumentów o szczególnych właściwościach danych produktów oraz korzyściach gospodarczych i zdrowotnych związanych z ich konsumpcją, jak też do wspierania rynków tradycyjnych i tradycyjnych form sprzedaży, przy których producenci bezpośrednio spotykają się z konsumentami;

61. wzywa do silniejszego wsparcia przez Unię Europejską i państwa członkowskie rolnictwa ekologicznego; wzywa ponadto do prowadzenia ambitnej polityki zachęt finansowych w celu zachęcania do stosowania takich form produkcji rolnej i umożliwienia konsumentom uzyskania dostępu do produktów o wysokiej jakości po rozsądnej cenie;

62. apeluje o zacieśnienie współpracy pomiędzy producentami, realizując tradycyjny model organizacji producentów, albo też wprowadzając nowe formy współpracy w operacjach marketingowych rolników;

63. wzywa do szerszego promowania zróżnicowania produktów rolnych jako koncepcji marketingowej, w której różne ceny zależą od jakości;

64. wyraża zaniepokojenie faktem, że w wyżej wspomnianym komunikacie Komisji na temat cen żywności w Europie silna pozycja negocjacyjna producentów żywności kosztem sektora handlu detalicznego, wynikająca z silnej marki lub dywersyfikacji produktu, jest przedstawiana w niewłaściwie negatywny sposób w porównaniu do zdecydowanie istotniejszych czynników, na przykład braku konkurencji lub oligopolu i monopolu; jest zdania, że stworzenie silnej marki produktu lub dywersyfikacja stanowią dozwolone praktyki, a niedozwoloną praktyką jest jedynie nadużywanie wynikającej z tego pozycji;

65. wzywa do wzmocnienia i uproszczenia unijnych polityk na rzecz ochrony oznaczeń pochodzenia i oznaczeń geograficznych, jak też innych certyfikatów, które przyczyniają się do zróżnicowania produktów rolnych; z zadowoleniem przyjmuje w tym kontekście debatę zainicjowaną poprzez opublikowanie w dniu 15 października 2008 r. zielonej księgi w sprawie jakości produktów rolnych COM(2008)0641;

66. uważa za konieczne przeprowadzenie dokładniejszego badania opcji wprowadzenia specjalnego oznaczenia na unijnych produktach rolnych, opartego na istniejących modelach; uważa, że oznaczenie to powinno gwarantować przestrzeganie unijnych norm produkcji, takich jak uczciwe traktowanie uczestników rynku w całym łańcuchu produkcji i dystrybucji; jest ponadto zdania, że takie oznaczenie stanowiłoby dla konsumentów zachętę do zwiększonej konsumpcji unijnych produktów, wspierając w ten sposób producentów;

67. wzywa Komisję do zbadania kosztów ponoszonych przez producentów w celu przestrzegania przepisów wspólnotowych w dziedzinie ochrony środowiska oraz tego, w jakim zakresie te normy różnią się w poszczególnych państwach członkowskich lub są bardziej restrykcyjne niż te obowiązujące względem produktów importowanych;

*

* *

68. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

Wpływ ekstensywnej urbanizacji w Hiszpanii na indywidualne prawa obywateli europejskich, środowisko i stosowanie prawa UE w oparciu o otrzymane petycje

P6_TA(2009)0192

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie wpływu ekstensywnej urbanizacji w Hiszpanii na indywidualne prawa obywateli europejskich, środowisko i stosowanie prawa UE w oparciu o otrzymane petycje (2008/2248(INI))

(2010/C 117 E/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając petycje otrzymane w związku z przedmiotem niniejszej rezolucji, w szczególności petycje 0609/03,
  - uwzględniając prawo kierowania petycją zagwarantowane w art. 194 traktatu WE,
  - uwzględniając art. 192 ust. 1 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Petycji oraz opinię Komisji Prawnej (A6-0082/2009),
- A. mając na uwadze, że proces składania petycji zapewnia obywatelom i mieszkańcom europejskim sposób uzyskania zadośćuczynienia za szkody na drodze pozasądowej, jeżeli są one związane z aspektami działalności Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że art. 6 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej stanowi, że „Unia opiera się na zasadach wolności, demokracji, poszanowania praw człowieka i podstawowych wolności oraz państwa prawnego, które są wspólne dla Państw Członkowskich”,
- C. mając na uwadze, że w art. 6 ust. 2 traktatu UE Unia sama zobowiązuje się do szanowania praw podstawowych zagwarantowanych w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności,
- D. mając na uwadze, że każdy obywatel lub mieszkaniec kraju, który podpisał EKPC, twierdzący, że zostały złamane w jego przypadku prawa człowieka, powinien zwrócić się do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, biorąc pod uwagę fakt, iż przed przedstawieniem jakiegokolwiek sprawy przed Trybunałem powinien wyczerpać wszystkie dostępne środki wewnętrzne, zgodnie z art. 35 EKPC,
- E. mając na uwadze, że art. 7 traktatu UE przewiduje procedurę umożliwiającą Unii reagowanie na przypadki naruszania zasad wymienionych w art. 6 ust. 1 oraz poszukiwanie rozwiązań,
- F. mając na uwadze, że art. 7 Traktatu UE przyznaje również Parlamentowi prawo do skierowania do Rady uzasadnionego wniosku o stwierdzenie, czy istnieje wyraźne ryzyko poważnego naruszenia przez państwo członkowskie wartości, na których opiera się Unia,
- G. mając na uwadze, że art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej gwarantuje ochronę prywatności i życia rodzinnego, w tym prywatnego domu obywateli, oraz że art. 8 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności przyznaje te same prawa i precyzuje, że „[n]iedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa, z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności innych osób”; mając na uwadze, że Parlament, Rada i Komisja zobowiązały się do przestrzegania postanowień Karty we wszystkich swoich działaniach,

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- H. mając na uwadze, że prawo własności prywatnej jest uznane za podstawowe prawo obywateli europejskich w art. 17 karty praw podstawowych, który przewiduje, że „[k]ażdy ma prawo do władania, używania, rozporządzania i przekazania w drodze spadku mienia nabytego zgodnie z prawem” i „[n]ikt nie może być pozbawiony swojej własności, chyba że w interesie publicznym, w przypadkach i na warunkach przewidzianych w ustawie, za słusznym odszkodowaniem za jej utratę wypłaconym we właściwym terminie” oraz że „[k]orzystanie z mienia może podlegać regulacji ustawowej w zakresie, w jakim jest to konieczne ze względu na interes ogólny”,
- I. mając na uwadze art. 18 traktatu WE, który przewiduje, że „[k]ażdy obywatel Unii ma prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium Państw Członkowskich, z zastrzeżeniem ograniczeń i warunków ustanowionych w niniejszym Traktacie i środkach przyjętych w celu jego wykonania”,
- J. mając na uwadze, że zgodnie z art. 295 traktat WE „nie przesądza w niczym zasad prawa własności w państwach członkowskich”; mając na uwadze, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości w zakresie określenia zasad prawa własności; oraz że orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości potwierdziło, iż państwa członkowskie mają bezwzględny obowiązek wykonywania swoich kompetencji w tym zakresie zgodnie z podstawowymi zasadami prawa wspólnotowego, takimi jak swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału (patrz wyrok z dnia 22 czerwca 1976 r. w sprawie C-119/75 *Terrapin przeciwko Terranova* [1976], Zb. Orz. 1039),
- K. mając jednak na uwadze, że Trybunał Sprawiedliwości konsekwentnie orzeka, iż chociaż prawo własności jest częścią ogólnych zasad prawa wspólnotowego, nie jest ono prawem absolutnym i należy postrzegać je w odniesieniu do jego funkcji społecznej, a także mając w związku z tym na uwadze, że jego wykonywanie może zostać ograniczone, o ile ograniczenia takie w istocie odpowiadają celom realizowanym w interesie ogólnym przez Wspólnotę oraz nie stanowią nieproporcjonalnego i nieakceptowanego zakłócenia naruszającego meritum zagwarantowanych praw (wyrok z dnia 10 grudnia 2002 r. w sprawie C-491/01 *British American Tobacco (Investments) i Imperial Tobacco* [2002], Zb. Orz. s. I-11453),
- L. mając na uwadze, niezależnie od tego orzecznictwa, że Trybunał Sprawiedliwości konsekwentnie orzeka, iż jeśli przepisy krajowe wykraczają poza zakres prawa wspólnotowego, Wspólnota nie posiada jurysdykcji w zakresie oceny zgodności tych przepisów z prawami podstawowymi, o których przestrzeganie dba Trybunał (patrz np. postanowienie z dnia 6 października 2005 r. w sprawie C-328/04 *Vajnai* [2005], Zb. Orz. s. I-8577, ust. 12 i 13),
- M. mając na uwadze, że akapit pierwszy art. 1 pierwszego protokołu dodatkowego do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności stanowi, że „[k]ażda osoba fizyczna i prawna ma prawo do poszanowania swego mienia” oraz że „[n]ikt nie może być pozbawiony swojej własności, chyba że w interesie publicznym i na warunkach przewidzianych przez ustawę oraz zgodnie z ogólnymi zasadami prawa międzynarodowego”; mając na uwadze, że w akapicie drugim tego artykułu stwierdza się, że „[p]owyższe postanowienia nie będą jednak w żaden sposób naruszać prawa państwa do stosowania takich ustaw, jakie uzna za konieczne do uregulowania sposobu korzystania z własności zgodnie z interesem powszechnym lub w celu zabezpieczenia uiszczania podatków bądź innych należności lub kar pieniężnych”; a także mając na uwadze, że w chwili ratyfikacji wspomnianego protokołu Hiszpania zgłosiła zastrzeżenie co do art. 1 w świetle art. 33 hiszpańskiej konstytucji, w którym stwierdza się, że: „uznaje się prawo do własności prywatnej i dziedziczenia. 2. Zakres tych praw określa ich funkcja społeczna, zgodnie z przepisami prawa. 3. Nikt nie może być pozbawiony swojej własności lub swoich praw, chyba że w sprawie uznanej za leżącą w interesie publicznym lub w interesie społeczeństwa oraz w zamian za odpowiednie odszkodowanie przewidziane przepisami prawa.”,
- N. mając na uwadze, że według Parlamentu obowiązek zrzeczenia się praw do legalnie nabytych nieruchomości bez uczciwego procesu i należnego odszkodowania, połączony z obowiązkiem pokrycia arbitralnych kosztów za niepożądaną i często niepotrzebną rozbudowę infrastruktury stanowi pogwałcenie podstawowych praw jednostki zawartych w europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności i orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (patrz np. sprawa *Aka przeciwko Turcji* ⁽¹⁾),

(1) Wyrok z dnia 23 września 1998 r.; zob. również rezolucję Parlamentu Europejskiego z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie rezultatów wizyty rozpoznawczej w regionach Andaluzji, Walencji i Madrytu, przeprowadzonej w imieniu Komisji Petycji (Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 340).

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- O. mając na uwadze, że w 2008 roku hiszpańskie władze wydały wytyczne dotyczące stosowania przepisów ustawy z 1988 r. o strefie przybrzeżnej, która była lekceważona przez wiele lat, w czasie których wyrządzono ogromne szkody w środowisku naturalnym obszarów przybrzeżnych w Hiszpanii; mając na uwadze, że nawet obowiązujące wytyczne nie wskazują jednoznacznych przepisów wykonawczych dla odnośnych władz lokalnych i regionalnych oraz mając również na uwadze, że wiele z ostatnio złożonych petycji dotyczy wstecznego działania wytycznych oraz arbitralnego niszczenia i burzenia legalnie nabytych nieruchomości osób prywatnych, ich praw do takich nieruchomości oraz ich zdolności do przenoszenia swoich praw w drodze dziedziczenia,
- P. mając na uwadze, że z uwagi na faktyczny przebieg linii demarkacyjnej poszkodowani umocnili się w przekonaniu, że jest ona określana w sposób dowolny ze stratą dla zagranicznych właścicieli, na przykład na wyspie Formentera,
- Q. mając na uwadze, że wspomniana ustawa o strefie przybrzeżnej ma niewspółmierne skutki dla właścicieli nieruchomości, których prawa powinny być w pełni przestrzegane, a jednocześnie w sposób niewystarczający wpływa na rzeczywistych sprawców zniszczeń w strefie przybrzeżnej, którzy w wielu przypadkach odpowiedzialni są za nadmierną urbanizację wybrzeży, łącznie z budową ośrodków wczasowych, i którzy niezmiennie działali z pełną świadomością, iż łamią przepisy wspomnianej ustawy,
- R. mając na uwadze, że podczas obecnej kadencji parlamentarnej Komisja Petycji, działając w odpowiedzi na bardzo dużą liczbę otrzymanych petycji, przeprowadziła szczegółowe badania, przedstawiła trzy sprawozdania w sprawie skali naruszania przysługujących obywatelom UE praw do legalnie nabytych nieruchomości w Hiszpanii oraz szczegółowo przedstawiła obawy odnoszące się do naruszania zasad zrównoważonego rozwoju, ochrony środowiska naturalnego, zaopatrzenia w wodę i jej jakości, a także do procedur dotyczących zamówień publicznych związanych z urbanizacją oraz niewystarczającej kontroli procedur dotyczących urbanizacji sprawowanej przez wiele władz lokalnych i regionalnych w Hiszpanii⁽¹⁾, które aktualnie są przedmiotem postępowania sądowego, tak w Hiszpanii, jak i przed Trybunałem Sprawiedliwości,
- S. mając na uwadze, że istnieją liczne przykłady przypadków, w których wszystkie władze administracyjne – centralna, okręgów autonomicznych oraz lokalne – ponoszą odpowiedzialność za wcielenie w życie niezrównoważonego modelu rozwoju, niosącego za sobą poważne konsekwencje środowiskowe, a także społeczne i gospodarcze,
- T. mając na uwadze, że Parlament Europejski otrzymał wiele petycji od osób fizycznych i różnych stowarzyszeń reprezentujących obywateli UE, w których przedstawiają skargi na temat różnych aspektów działalności urbanistycznej, stwierdzając, że w przypadku wielu problemów przedstawionych w petycjach dotyczących ekspansji urbanistycznej nie zauważa się łamania prawa wspólnotowego – punktem odniesienia są tu komunikaty wystosowywane do państw członkowskich, a w związku z tym powinny one zostać rozwiązane na drodze prawnej w kraju członkowskim, którego dotyczy dana sprawa,
- U. mając na uwadze coraz większą liczbę dowodów świadczących o tym, że władze sądowe w Hiszpanii podjęły już działania w odpowiedzi na wyzwanie wynikające z nadmiernej urbanizacji na wielu obszarach przybrzeżnych, polegające w szczególności na wszczęciu dochodzeń i wniesieniu oskarżeń przeciwko niektórym nieuczciwym urzędnikom lokalnym, którzy swoim działaniem ułatwili bezprecedensowy i nieuregulowany rozwój infrastruktury urbanistycznej z uszczerbkiem dla praw obywateli UE, wskutek czego doszło do nieodwracalnego zniszczenia różnorodności biologicznej i integralności środowiska naturalnego w wielu regionach w Hiszpanii; mając na uwadze, że, jak zauważył Parlament w odpowiedzi na tego rodzaju oskarżenia, procedury są oburzająco powolne, a wyroki wydane w wielu tych sprawach nie mogą zostać wykonane w sposób zadowalający dla poszkodowanych, i z tego względu wielu poszkodowanych obywateli UE spoza Hiszpanii umocniło się w przekonaniu o beczynności i/lub stronniczości hiszpańskiego wymiaru sprawiedliwości; a także mając na uwadze, że po wyczerpaniu krajowych środków odwoławczych właściwa ścieżka apelacji prowadzi do Trybunału Praw Człowieka,

⁽¹⁾ Zob. wyżej wymienioną rezolucję z dnia 21 czerwca 2007 r. oraz rezolucję z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie domniemanych nadużyć przy stosowaniu walencjańskiej ustawy o działalności urbanistycznej (LRAU) oraz jej oddziaływania na obywateli europejskich (petycje 609/2003, 732/2003, 985/2002, 1112/2002, 107/2004 i inne) (Dz.U. C 286 E z 23.11.2006, s. 225).

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- V. mając na uwadze, że prowadzona na tak szeroką skalę działalność, wspierana przez nieodpowiedzialne władze lokalne i regionalne za pomocą nieodpowiedniego, a czasami nieuzasadnionego ustawodawstwa, które w wielu przypadkach pozostaje w sprzeczności z celami kilku europejskich aktów prawnych, w najwyższym stopniu szkodzi wizerunkowi Hiszpanii i jej szerszym gospodarczym i politycznym interesom w Europie, jak zaszkodziło mu nieodpowiednie wykorzystanie obowiązującego ustawodawstwa urbanistycznego i dotyczącego środowiska naturalnego w hiszpańskich wspólnotach autonomicznych w przypadku niektórych działań urbanistycznych, jak również wykrycie kilku poważnych przypadków korupcji spowodowanych przez takie nadużycia,
- W. mając na uwadze, że regionalni rzecznicy praw obywatelskich często w bardzo trudnych okolicznościach podejmowali działania na rzecz obrony interesów obywateli UE w przypadkach związanych z nadużyciami dotyczącymi urbanizacji, pomimo że władze regionalne w niektórych regionach autonomicznych mogły zignorować ich wysiłki,
- X. mając na uwadze, że art. 33 konstytucji hiszpańskiej odnosi się do indywidualnych praw własności oraz że dostępne są odmienne wykładnie tego artykułu, co w szczególności dotyczy własności przeznaczonej na użytek społeczny w odróżnieniu od praw osób fizycznych do legalnie nabytych domów i mieszkań; mając na uwadze, że nie wydane zostało orzeczenie o stosowaniu prawa gruntowego w regionie Walencji,
- Y. mając na uwadze, że art. 47 konstytucji hiszpańskiej określa, że wszyscy Hiszpanie mają prawo do godnego i odpowiedniego miejsca zamieszkania i gwarantuje, że rolą władz publicznych jest promowanie niezbędnych warunków oraz ustalenie odpowiednich norm, aby prawo to było realizowane, regulując wykorzystanie gruntów zgodnie z interesem ogólnym w celu uniemożliwienia spekulacji,
- Z. mając na uwadze, że rząd krajowy w Hiszpanii ma obowiązek stosowania traktatu WE oraz występowania w obronie i zapewnienia stosowania całego prawa europejskiego na jej terytorium, niezależnie od wewnętrznej organizacji władz politycznych ustanowionej konstytucją Królestwa Hiszpanii,
- AA. mając na uwadze, że Komisja, działając zgodnie z uprawnieniami przyznanymi jej na mocy art. 226 traktatu WE, wszczęła przeciwko Hiszpanii postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości w sprawie dotyczącej nadużyć związanych z nadmierną urbanizacją mających miejsce w Hiszpanii, która to sprawa bezpośrednio dotyczy stosowania przez władze walencjańskie dyrektywy w sprawie zamówień publicznych ⁽¹⁾,
- AB. mając na uwadze, że Komisja, na wniosek Komisji Petycji, wszczęła dochodzenie w sprawie ponad 250 projektów urbanistycznych, które uzyskały negatywną opinię właściwych organów ds. inżynierii wodnej i organów zajmujących się dorzeczami i które mogą w związku z tym zostać zaklasyfikowane jako naruszające dyrektywę w dziedzinie polityki wodnej ⁽²⁾, szczególnie w Andaluzji, Kastylii-La Manchy, Murcji i Walencji,
- AC. mając na uwadze, że wiele z tych projektów urbanizacyjnych jest odseparowanych od skonsolidowanych obszarów miejskich, które wymagały ogromnych wydatków na podstawowe usługi, takie jak energia elektryczna i woda oraz na infrastrukturę drogową; mając na uwadze, że inwestycje na takie projekty często obejmują dofinansowanie z UE,
- AD. mając na uwadze, że w wielu udokumentowanych przypadkach nadużyć związanych z urbanizacją w Hiszpanii Komisja nie podejmowała wystarczająco przekonujących działań, nie tylko jeśli chodzi o egzekwowanie przestrzegania zasady ostrożności przewidzianej w przepisach dotyczących środowiska naturalnego, lecz także z powodu swobodnego interpretowania przez nią aktów uchwalonych przez władze lokalne lub regionalne i mających obowiązującą moc prawną, takich jak „tymczasowe zatwierdzenie” zintegrowanego planu rozwoju obszarów miejskich przez władzę lokalną,

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi (Dz.U. L 134 z 30.04.2004, s. 114).

⁽²⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1).

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- AE. mając na uwadze, że celem dyrektywy w sprawie strategicznej oceny wpływu na środowisko ⁽¹⁾, której art. 3 jednoznacznie dotyczy turystyki i urbanizacji, jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony środowiska naturalnego i przyczynienie się do uwzględniania aspektów środowiskowych w przygotowywaniu i przyjmowaniu planów i programów w celu wspierania stałego rozwoju, oraz mając na uwadze, że zgodnie z ramową dyrektywą wodną państwa członkowskie winny zapobiegać pogarszaniu się stanu swoich wód i propagować zrównoważone korzystanie z zasobów słodkiej wody,
- AF. mając na uwadze, że kolejne wizyty rozpoznawcze Komisji Petycji wykazały, iż niektóre z władz lokalnych i regionalnych (nie tylko w regionach przybrzeżnych) często wydają się błędnie pojmować te cele przy proponowaniu programów ekstensywnej urbanizacji lub udzielaniu na nie zgody; mając na uwadze, że większość planów urbanistycznych zakwestionowanych w petycjach dotyczy zmiany klasyfikacji obszarów wiejskich na tereny przeznaczone do urbanizacji – ze znaczną korzyścią ekonomiczną dla firm budowlanych i deweloperów; mając również na uwadze wiele przypadków usuwania z wykazów lub przeklasyfikowywania terenów chronionych lub terenów, które powinny być chronione, ponieważ są wrażliwe pod względem różnorodności biologicznej, oraz wiele przypadków braku uwzględnienia tych terenów w wykazie, czego celem jest właśnie umożliwienie urbanizacji danego obszaru,
- AG. mając na uwadze, że sytuacja taka zwiększa nadużycia o skutkach odczuwanych przez tysiące obywateli UE, którzy na skutek planów firm budowlanych nie tylko utracili legalnie nabyte nieruchomości, lecz także zostali zmuszeni do pokrycia arbitralnych kosztów niechcianych, często niepotrzebnych i nieuzasadnionych projektów dotyczących infrastruktury mających bezpośredni wpływ na ich prawa własności, co ostatecznie doprowadziło do finansowej i emocjonalnej katastrofy wielu rodzin,
- AH. mając na uwadze, że wiele tysięcy obywateli europejskich w różnych okolicznościach zakupiło nieruchomości w Hiszpanii, czego dokonało w dobrej wierze, przy pomocy lokalnych prawników, urbanistów i architektów, jedynie z takim skutkiem, że obywatele ci stali się następnie ofiarami nadużyć związanych z urbanizacją, których dopuścili się pozbawione skrupułów władze lokalne, wskutek czego ich nieruchomości zostały przeznaczone do rozbiórki, ponieważ stwierdzono, że ich domy zostały wybudowane nielegalnie, a zatem są bezwartościowe i nie mogą zostać sprzedane,
- AI. mając na uwadze, że pośrednicy nieruchomości w państwach członkowskich, takich jak Wielka Brytania, a także inne podmioty świadczące usługi związane z rynkiem nieruchomości w Hiszpanii, nadal sprzedają nieruchomości w ramach nowych projektów urbanizacyjnych, pomimo iż muszą oni być świadomi tego, że istnieje duże prawdopodobieństwo, iż dany projekt nie zostanie ukończony lub wybudowany,
- AJ. mając na uwadze, że naturalne wyspy śródziemnomorskie i obszary przybrzeżne w Hiszpanii uległy w ostatnim dziesięcioleciu rozległym zniszczeniom spowodowanym stosowaniem na dużą skalę cementu i betonu w tych regionach w sposób, który wywarł skutki nie tylko na delikatne środowisko przybrzeżne – którego znaczna część nominalnie podlega ochronie na mocy dyrektywy siedliskowej ⁽²⁾/Natura 2000 i dyrektywy ptasiej ⁽³⁾, jak obszary w Cabo de Gata (Almeria) i w Murcji – lecz także na działalność społeczną i kulturalną na wielu obszarach, co jest tragiczną i niepowetowaną stratą z punktu widzenia ich tożsamości kulturowej i dziedzictwa kulturowego oraz integralności środowiska naturalnego, a doszło do tego z powodu chciwości i spekulacji niektórych władz lokalnych i przedstawicieli przemysłu budowlanego, którym udało się odnieść ogromne korzyści z działalności prowadzonej w tym zakresie, przy czym większość tych korzyści przypadła w udziale innym krajom ⁽⁴⁾,
- AK. mając na uwadze, że ten model wzrostu ma negatywny wpływ również na sektor turystyczny, gdyż jest to model niszczący turystykę wysokiej jakości, ponieważ niszczy walory środowiskowe i przyczynia się do nadmiernej ekspansji urbanistycznej,
- AL. mając na uwadze, że chodzi o model wyniszczający dobra kulturowe, niszczący wartości i wyznaczniki tożsamości fundamentalne w hiszpańskiej różnorodności kulturowej, strefy badań archeologicznych, budynki i miejsca o wartości kulturowej, jak również otoczenie naturalne i pejzaż,

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197 z 21.07.2001, s. 30).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 79/409/EWG z dnia 2 kwietnia 1979 r. w sprawie ochrony dzikiego ptactwa (Dz.U. L 103 z 25.4.1979, s. 1).

⁽⁴⁾ Patrz ostatnie sprawozdania wydane przez Bank Hiszpanii, Greenpeace i Transparency International.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

AM. mając na uwadze, że przemysł budowlany, który osiągnął znaczne zyski w ciągu ostatnich lat szybkiego rozwoju gospodarczego, stał się główną ofiarą obecnego załamania się rynków finansowych, wywołanego częściowo przez ryzykowne przedsięwzięcia o charakterze spekulacyjnym w sektorze budownictwa mieszkaniowego, oraz mając na uwadze, że sytuacja ta ma skutki nie tylko dla samych przedsiębiorstw, które stoją obecnie w obliczu upadłości, lecz także dla dziesiątków tysięcy pracowników przemysłu budowlanego, którzy stoją obecnie w obliczu bezrobocia na skutek prowadzenia nierównoważonych strategii dotyczących urbanizacji i którzy także obecnie są ofiarami tych strategii,

1. wzywa rząd Hiszpanii oraz rządy regionów, których ta sprawa dotyczy, do przeprowadzenia gruntownego przeglądu i nowelizacji wszystkich przepisów prawnych mających wpływ na prawa indywidualnych właścicieli nieruchomości w następstwie masowej urbanizacji w celu ukrócenia praktyk naruszania praw i obowiązków przewidzianych w traktacie WE, w Karcie praw podstawowych i europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz w odpowiednich dyrektywach UE, a także w innych konwencjach, których UE jest stroną;

2. wzywa władze hiszpańskie do zniesienia wszystkich przepisów i organów prawnych, które ułatwiają spekulacje, takich jak urzędnik ds. urbanizacji („agente urbanizador”);

3. uważa, że właściwe władze regionalne powinny zawiesić i znowelizować wszystkie nowe plany urbanistyczne, które nie spełniają ścisłych kryteriów trwałości środowiska naturalnego i odpowiedzialności społecznej i które nie gwarantują poszanowania praw własności do legalnie nabytych nieruchomości, oraz wstrzymać i anulować wszystkie obecne prace, w przypadku których nie były przestrzegane lub stosowane kryteria określone w prawie UE, co w szczególności dotyczy udzielania zamówień dotyczących urbanizacji i zgodności z przepisami odnoszącymi się do wód i środowiska naturalnego;

4. zwraca się do hiszpańskich władz o zagwarantowanie, że żaden akt administracyjny, który nakładałby na obywatela obowiązek zrzeczenia się nabytej zgodnie z prawem własności prywatnej, nie znajdzie podstawy prawnej w przepisach, które zostały przyjęte po dacie wybudowania rzeczonyj nieruchomości, gdyż byłoby to sprzeczne z zasadą, iż akty administracyjne nie działają wstecz, która jest zasadą ogólną prawa wspólnotowego (wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 29 stycznia 1985 r. w sprawie 234/83 *Gesamthochschule Duisburg*, [1985] Zb. Orz. s. 333) i podważyłoby daną obywatelom gwarancję pewności prawnej, zaufania i uzasadnionych oczekiwań względem ochrony zapewnianej przez prawo UE;

5. wzywa władze hiszpańskie do rozwinięcia kultury przejrzystości ukierunkowanej na informowanie obywateli na temat zarządzania gruntami i dawanie w ten sposób impulsu rzeczywistym mechanizmom informacji i uczestnictwa obywateli w tym procesie;

6. wzywa rząd hiszpański do zorganizowania debaty publicznej z udziałem wszystkich organów administracyjnych, która miałaby na celu przygotowanie dogłębnej analizy tematu poprzez utworzenie komisji roboczej do spraw rozwoju urbanistycznego Hiszpanii umożliwiającej podjęcie kroków prawnych przeciwko spekulacjom i nierównoważonemu rozwojowi;

7. wzywa właściwe władze krajowe i regionalne do ustanowienia działających mechanizmów sądowych i administracyjnych, z udziałem regionalnych rzeczników praw obywatelskich, posiadających kompetencje umożliwiające usprawnienie procesu odwoławczego i przyznawania odszkodowania ofiarom nadużyć związanych z urbanizacją z powodu błędnego zastosowania przepisów obowiązującego ustawodawstwa;

8. zwraca się do właściwych organów finansowych i handlowych zajmujących się przemysłem budowlanym i urbanizacyjnym o udział wraz z władzami politycznymi w poszukiwaniu rozwiązań problemów, wynikłych z urbanizacji na szeroką skalę, która dotknęła wielu obywateli UE, którzy zdecydowali się wykorzystać możliwości zapewnione postanowieniami traktatu UE i zgodnie z art. 44 skorzystali z prawa przedsiębiorczości w państwie członkowskim niebędącym krajem ich pochodzenia;

9. apeluje do właściwych władz krajowych, regionalnych i lokalnych o zagwarantowanie sprawiedliwego rozstrzygnięcia wielu toczących się spraw wniesionych przez obywateli UE, którzy ucierpieli w wyniku nieukończenia budowy swoich domów z powodu nieudolnego planowania i koordynacji między instytucjami i przedsiębiorstwami budowlanymi;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

10. zauważa, że jeśli poszkodowane osoby nie uzyskają zadośćuczynienia w hiszpańskich sądach, będą zmuszone odwołać się do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, biorąc pod uwagę fakt, że domniemane naruszenia podstawowego prawa do własności nie wchodzą w zakres jurysdykcji Trybunału Sprawiedliwości;
11. wzywa instytucje UE do udzielenia władzom hiszpańskim porady i pomocy, jeśli o takowe się zwrócić, aby umożliwić im skuteczne przezwyciężenie katastrofalnych skutków, które prowadzona na szeroką skalę urbanizacja wywiera na życie obywateli, w odpowiednio krótkim, lecz rozsądnym terminie;
12. wzywa jednocześnie Komisję do zapewnienia ścisłego przestrzegania prawa wspólnotowego oraz poszanowania celów określonych w dyrektywach wymienionych w niniejszej rezolucji, tak aby były one przestrzegane;
13. wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z faktem, że organy wymiaru sprawiedliwości i organy sądownicze w Hiszpanii napotkały trudności w radzeniu sobie ze skutkami, jakie miała dla życia ludzi prowadzona na szeroką skalę urbanizacja, o czym świadczą tysiące zażaleń w tej sprawie, otrzymane przez Parlament i właściwą komisję parlamentarną;
14. za niepokojący uważa fakt, że wśród składających petycje powszechny wydaje się brak zaufania do hiszpańskiego systemu wymiaru sprawiedliwości jako skutecznego narzędzia w dochodzeniu odszkodowania i sprawiedliwości;
15. wyraża zaniepokojenie brakiem należytej transpozycji dyrektyw w sprawie prania pieniędzy⁽¹⁾, co obecnie jest przedmiotem postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom traktatowym państwa członkowskiego i co ograniczyło przejrzystość i ściganie prawne nielegalnego obrotu kapitałem finansowym, w tym inwestycji w niektóre duże projekty urbanizacyjne;
16. jest zdania, że osoby, które działając w dobrej wierze zakupiły w Hiszpanii nieruchomość i których transakcja została uznana za nielegalną, powinny mieć prawo do uzyskania odpowiedniego odszkodowania za pośrednictwem hiszpańskich sądów,
17. uważa, że osoby prywatne, które nabyły nieruchomość w Hiszpanii i były świadome prawdopodobnej nielegalności danej transakcji, mogą zostać zobowiązane do poniesienia kosztów podjętego przez siebie ryzyka, co powinno tym bardziej stosować się *a fortiori* przez analogię do podmiotów pracujących zawodowo w tym sektorze; uważa w związku z tym, że deweloperzy, którzy zawierając umowy powinni być świadomi ich niezgodności z prawem, nie powinni być uprawnieni do otrzymania odszkodowania z tytułu odstąpienia od realizacji planów urbanistycznych z powodu braku zgodności z przepisami prawa krajowego i wspólnotowego, ani nie powinno im przysługiwać automatyczne prawo do zwrotu już poniesionych kosztów na rzecz władz miejskich, jeśli zostały one poniesione ze świadomością, iż zawarta umowa jest prawdopodobnie niezgodna z przepisami prawa;
18. uważa jednak, że podstawową przyczyną wielu problemów związanych z urbanizacją są brak jasności, precyzji i pewności w zakresie indywidualnych praw własności określonych w obowiązujących przepisach prawnych oraz brak właściwego i konsekwentnego stosowania prawa dotyczącego środowiska naturalnego, co z kolei, w połączeniu z pewną swobodą procesu sądowego, nie tylko spotęgowało problem, lecz także doprowadziło do powszechnej korupcji, której ofiarami ponownie padli głównie obywatele UE i która przyniosła również znaczne straty państwu hiszpańskiemu;
19. popiera wnioski regionalnej rzeczniczki praw obywatelskich (Síndica de Greuges) regionu Walencji, instytucji o uznanym prestiżu, jeśli chodzi o ochronę praw podstawowych obywateli, która głosi, że prawa właścicieli mogły zostać naruszone poprzez zaniżanie wartości nieruchomości przez urzędnika ds. urbanizacji, bądź w związku z przymusem poniesienia obciążeń urbanistycznych przez niego nałożonych i nierzadko nadmiernych;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15). Dyrektywa Komisji 2006/70/WE z dnia 1 sierpnia 2006 r. ustanawiająca środki wykonawcze do dyrektywy 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do definicji osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne, jak również w odniesieniu do technicznych kryteriów stosowania uproszczonych zasad należytej staranności wobec klienta oraz wyłączenia z uwagi na działalność finansową prowadzoną w sposób sporadyczny lub w bardzo ograniczonym zakresie (Dz.U. L 214 z 4.8.2006, s. 29).

Czwartek, 26 marca 2009 r.

20. uważa, że dostęp do informacji i udział obywateli w procesie urbanistycznym musi być zagwarantowany już na samym początku poprzez dostarczanie obywatelom informacji na temat środowiska naturalnego w sposób jasny, prosty i zrozumiały;

21. uważa jednocześnie, że ani w aktualnie obowiązującym prawie ani poprzez odpowiednie władze nie została wskazana definicja „interesu ogólnego”, w związku z czym definicja ta objęła projekty nieprzyczyniające się do zrównoważonego rozwoju z punktu widzenia środowiska naturalnego, ignorując w niektórych przypadkach negatywne oceny wpływu na środowisko naturalne i sprawozdania konfederacji hydrograficznej;

22. uznaje i popiera starania władz hiszpańskich mające na celu ochronę środowiska naturalnego w strefie przybrzeżnej oraz, tam gdzie to możliwe, jego odbudowę w sposób, który umożliwi bioróżnorodność i przywrócenie naturalnie występujących gatunków fauny i flory; w tym szczególnym kontekście apeluje do władz hiszpańskich, aby bezzwłocznie dokonały przeglądu i w razie konieczności zmieniły ustawę o strefie przybrzeżnej w celu ochrony praw prawowitych właścicieli domów i tych, którzy posiadają małe działki w obszarach przybrzeżnych, które nie wywierają negatywnego wpływu na środowisko w strefie przybrzeżnej; podkreśla, że taka ochrona nie powinna dotyczyć przedsięwzięć o charakterze spekulacyjnym, które nie sprzyjają przestrzeganiu przepisów unijnych dyrektyw środowiskowych; zobowiązuje się dokonać przeglądu petycji, które zostały złożone w związku z tą kwestią, w świetle odpowiedzi otrzymanych od właściwych władz hiszpańskich;

23. wyraża zaniepokojenie w związku z planami zagospodarowania przestrzennego w okręgu miejskim Marbella w Andaluzji, gdzie dziesiątki tysięcy domów wybudowanych nielegalnie i prawdopodobnie niezgodnie z prawodawstwem UE w zakresie ochrony środowiska i udziału społeczeństwa, polityki wodnej i zamówień publicznych, ma zostać wkrótce zalegalizowanych przez nowy powszechny plan zagospodarowania przestrzennego miasta, czego rezultatem będzie brak pewności prawnej i środków zabezpieczających dla nabywców domów, właścicieli nieruchomości i wszystkich obywateli;

24. składa wyrazy uznania regionalnym rzecznikom praw obywatelskich („síndics de greuges”) i ich pracownikom, a także bardziej gorliwym prokuratorom („fiscals”), którzy ostatnio podjęli ogromne wysiłki w celu przywrócenia stosowania przez instytucje dotknięte tym problemem właściwych procedur dotyczących tych kwestii, oraz całkowicie popiera ich działania;

25. pochwała również działania osób, które złożyły petycje, ich stowarzyszeń i stowarzyszeń lokalnych społeczności, zrzeszających dziesiątki tysięcy obywateli hiszpańskich i obywateli innych krajów, którzy zwrócili uwagę Parlamentu na te kwestie i pomogli w ochronie podstawowych praw swoich sąsiadów oraz wszystkich osób odczuwających skutki tego złożonego problemu;

26. przypomina, że dyrektywa w sprawie oceny skutków wywieranych na środowisko naturalne ⁽¹⁾ i dyrektywa w sprawie strategicznej oceny wpływu na środowisko ⁽²⁾ nakładają obowiązek skonsultowania się ze społecznością, której dotyczą przedsięwzięcia, na etapie ustanawiania i sporządzania planów, a nie – jak często miało miejsce w przypadkach, na które zwrócono uwagę Komisji Petycji – po faktycznym uzgodnieniu planów przez władzę lokalną; w tym samym kontekście przypomina, że również wszelkie znaczące zmiany istniejących planów winny następować zgodnie z tą procedurą oraz że plany muszą również być aktualne, a nie – jak się powszechnie zdarza – niedokładne lub zdezaktualizowane;

27. przypomina również, że art. 91 rozporządzenia (WE) nr 1083/2006 ⁽³⁾ uprawnia Komisję do wstrzymania biegu terminu płatności funduszy strukturalnych, a art. 92 uprawnia ją do zawieszenia płatności dla danego państwa członkowskiego lub regionu oraz do dokonania korekt dotyczących finansowanych projektów, które uznano za nie w pełni zgodne z przepisami dotyczącymi stosowania odpowiednich aktów prawnych UE;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko (Dz.U. L 197 z 21.7.2001, s. 30).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności (Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25).

Czwartek, 26 marca 2009 r.

28. przypomina również, że Parlament, jako władza budżetowa, może także zdecydować o umieszczeniu funduszy przeznaczonych na polityki spójności w rezerwie do czasu rozwiązania problemu, jeśli uzna to za konieczne do przekonania państwa członkowskiego do położenia kresu poważnemu naruszaniu przepisów i zasad, których państwo to winno przestrzegać zgodnie z traktatem lub na skutek stosowania prawa UE;
29. zgodnie z wnioskami zawartymi w poprzednich rezolucjach ponownie kwestionuje metody wyboru firm budowlanych oraz często nadmierne uprawnienia nadawane urbanistom i deweloperom przez niektóre władze lokalne, kosztem lokalnych społeczności oraz obywateli, którzy mieszkają w danym miejscu;
30. ponownie wzywa lokalne władze do konsultowania się z obywatelami i do angażowania ich w projekty urbanistyczne w celu wspierania sprawiedliwej, przejrzystej i zrównoważonej urbanizacji tam, gdzie jest to konieczne, w interesie lokalnych społeczności, a nie tylko deweloperów, agentów nieruchomości i innych zainteresowanych podmiotów;
31. wzywa władze odpowiadające za kwestie urbanistyczne, aby rozszerzyły procedury konsultacji urbanistycznej na właścicieli nieruchomości powiadamianych za potwierdzeniem odbioru o wszelkich zmianach dotyczących klasyfikacji własności oraz aby proponowały organom lokalnym wysyłanie bezpośrednich i osobistych zaproszeń podczas przeprowadzania procedury apelacyjnej w odniesieniu do planów zagospodarowania lub przekształceń;
32. zdecydowanie potępia nielegalne praktyki niektórych deweloperów polegające na podstępny podważaniu prawa własności nieruchomości, przysługującego obywatelom UE, poprzez ingerowanie w ewidencję gruntów i katastry oraz wzywa lokalne władze do ustanowienia odpowiednich zabezpieczeń prawnych w celu przeciwdziałania tego rodzaju praktykom;
33. potwierdza, że w przypadkach, gdy należne jest odszkodowanie za utratę własności, powinno ono być odpowiednio wysokie, zgodnie z prawem oraz z orzecnictwem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
34. przypomina, że dyrektywa dotycząca nieuczciwych praktyk handlowych ⁽¹⁾ zobowiązuje wszystkie państwa członkowskie do zapewnienia konsumentom, którzy stali się ofiarami takich praktyk, odpowiednich środków umożliwiających skorzystanie z prawnego zadośćuczynienia i innych środków prawnych oraz do zagwarantowania, że w odniesieniu do takich praktyk stosowane są odpowiednie sankcje;
35. ponownie wzywa Komisję do zainicjowania kampanii informacyjnej skierowanej do obywateli UE nabywających nieruchomości w państwie członkowskim innym niż ich własne;
36. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Komisji oraz Radzie, jak również rządowi i parlamentowi Królestwa Hiszpanii, władzom wspólnot autonomicznych i ich regionalnym zgromadzeniom, krajowym i regionalnym rzecznikom praw obywatelskich oraz osobom, które złożyły petycje.

---

(1) Dyrektywa 2005/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 maja 2005 r. w sprawie nieuczciwych praktyk handlowych stosowanych przez przedsiębiorstwa wobec konsumentów na rynku wewnętrznym (Dz.U. L 149 z 11.6.2005, str. 22).

Czwartek, 26 marca 2009 r.

Stan stosunków transatlantycznych po wyborach w USA

P6_TA(2009)0193

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie stanu stosunków transatlantycznych po wyborach prezydenckich w USA (2008/2199 (INI))

(2010/C 117 E/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie stosunków transatlantycznych, w szczególności dwie rezolucje z dnia 1 czerwca 2006 r. w sprawie poprawy stosunków UE-USA w ramach porozumienia o partnerstwie transatlantycznym ⁽¹⁾ oraz w sprawie transatlantycznych stosunków gospodarczych między UE i Stanami Zjednoczonymi ⁽²⁾, oraz swoją rezolucję z dnia 25 kwietnia 2007 r. w sprawie stosunków transatlantycznych ⁽³⁾, a także najnowszą rezolucję z dnia 5 czerwca 2008 r. w sprawie szczytu UE-USA ⁽⁴⁾,
  - uwzględniając deklarację transatlantyczną w sprawie stosunków UE-USA z 1990 r. i Nową Agendę Transatlantyczną z 1995 r.,
  - uwzględniając wynik szczytu UE-USA, który odbył się dnia 10 czerwca 2008 r. w Brdzie,
  - uwzględniając wnioski z nieformalnego posiedzenia Rady Unii Europejskiej do spraw ogólnych, które odbyło się w dniu 8 stycznia 2009 r., dotyczącego priorytetowych obszarów współpracy transatlantycznej podczas prezydentury czeskiej (współpraca gospodarcza i finansowa, bezpieczeństwo energetyczne, przygotowania do konferencji ONZ w sprawie zmian klimatu oraz wzmocniony dialog w sprawie Bliskiego Wschodu, Afganistanu i Iranu),
  - uwzględniając wspólne oświadczenia 64. Transatlantycznego Dialogu Ustawodawców (TDU) z maja 2008 r. z Lublany i 65. TDU z grudnia 2008 r. z Miami,
  - uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 11 i 12 grudnia 2008 r.,
  - uwzględniając deklarację ze szczytu Rady Północnoatlantycznej w Bukareszcie w dniu 3 kwietnia 2008 r.,
  - uwzględniając swoje rezolucje w sprawie podejścia UE między innymi do Bliskiego Wschodu, Afganistanu, Iranu i Iraku, w sprawie ONZ i milenijnych celów rozwoju (MDG) oraz w sprawie bezpieczeństwa energetycznego,
  - uwzględniając art. 45 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych i opinie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0114/2009),
- A. mając na uwadze, że wprowadzenie na urząd nowego prezydenta USA rozpoczyna nową epokę w historii Stanów Zjednoczonych, że wzbudziło ono wielkie oczekiwania na całym świecie i może nadać nowy impuls partnerstwu transatlantycznemu,
- B. mając na uwadze, że Unia Europejska staje się coraz ważniejszym partnerem na arenie międzynarodowej oraz mając na uwadze, że po wejściu w życie traktatu lizbońskiego i jego narzędzi polityki międzynarodowej UE będzie mogła odgrywać mocniejszą i spójniejszą rolę na arenie międzynarodowej,

⁽¹⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 226.

⁽²⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 235.

⁽³⁾ Dz.U. C 74 E z 20.3.2008, s. 670.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0256.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- C. mając na uwadze, że, jak wynika z badań opinii publicznej, większość Europejczyków popiera ideę, iż UE powinna odgrywać bardziej znaczącą rolę na arenie międzynarodowej mając na uwadze, że większość Europejczyków i Amerykanów uważa, że UE i USA powinny zajmować się zagrożeniami międzynarodowymi działając w partnerstwie,
- D. mając na uwadze, że wielu Europejczyków oczekuje od nowej administracji USA gotowości do współpracy na arenie międzynarodowej i umacniania stosunków UE-USA, opartego na wzajemnym szacunku i zrozumieniu ograniczeń i priorytetów partnerów,
- E. mając na uwadze, że partnerstwo transatlantyckie musi pozostać kamieniem węgielnym działań zewnętrznych Unii,
- F. mając na uwadze, że partnerstwo transatlantyckie opiera się na wspólnych podstawowych wartościach, takich jak demokracja, prawa człowieka, państwo prawa i multilateralizm, jak również na wspólnych celach, takich jak otwarte i zintegrowane gospodarki oraz zrównoważony rozwój; mając na uwadze, że podstawa ta jest stabilna pomimo pewnych różnic, jakie były widoczne w ostatnich latach,
- G. mając na uwadze, że UE i USA odgrywają kluczowe role w światowej polityce i gospodarce oraz wspólnie ponoszą odpowiedzialność za promowanie pokoju, poszanowania praw człowieka i stabilności, a także za stawianie czoła rozlicznym światowym zagrożeniom i wyzwaniom, takim jak poważny kryzys finansowy, likwidacja ubóstwa i realizacja pozostałych milenijnych celów rozwoju, zmiany klimatu, bezpieczeństwo energetyczne, terroryzm i rozpowszechnianie materiałów jądrowych,
- H. mając na uwadze, że w coraz bardziej zglobalizowanym, złożonym i zmieniającym się świecie, w interesie obydwu partnerów, UE i USA, leży wspólne kształtowanie otoczenia międzynarodowego oraz zgodne przeciwstawianie się wspólnym zagrożeniom i wyzwaniom w oparciu o prawo międzynarodowe i instytucje wielostronne, w szczególności system Narodów Zjednoczonych, jak również zachęcanie partnerów do współdziałania w tych wysiłkach,
- I. mając na uwadze, że konieczne jest zaangażowanie wschodzących podmiotów w odpowiedzialność za światowy ład, ponieważ, jak powiedział Barack Obama w lipcu 2008 r. w Berlinie, wówczas kandydat na prezydenta, „żadne państwo, niezależnie od tego, jak wielkie czy potężne by było”, nie może samotnie pokonać globalnych wyzwań,
- J. mając na uwadze, że ze względu na znaczenie wzajemnych stosunków i swoją odpowiedzialność za porządek międzynarodowy oraz ze względu na zmiany, jakie przechodzą obaj partnerzy i świat, konieczne jest, aby partnerstwo UE-USA opierało się na solidnych i nowoczesnych podstawach, takich jak nowe porozumienie o partnerstwie,
- K. mając na uwadze, że partnerstwo transatlantyckie i NATO są nieodzowne dla zbiorowego bezpieczeństwa,
- L. mając na uwadze, że prace Transatlantyckiej Rady Gospodarczej muszą być kontynuowane w celu osiągnięcia prawdziwego zintegrowanego rynku transatlantyckiego; mając na uwadze, że wspólne przywództwo jest konieczne do przeprowadzenia ważkich reform międzynarodowych instytucji gospodarczych w dobie obecnego kryzysu,
- M. mając na uwadze, że produkt krajowy brutto (PKB) UE i USA stanowi ponad połowę globalnego PKB oraz mając na uwadze, że obydwaj partnerzy tworzą największe dwustronne światowe partnerstwo w zakresie handlu i inwestycji, które zdaniem Komisji daje prawie 14 milionów miejsc pracy w UE i w USA zależnych od transatlantyckich więzi handlowych i inwestycyjnych,

Dwustronne zagadnienia instytucjonalne

1. gratuluje Barackowi Obamie zwycięstwa w wyborach na prezydenta Stanów Zjednoczonych Ameryki; przypomina jego stanowcze zobowiązanie do partnerstwa transatlantyckiego, jakie złożył w trakcie swojego wystąpienia w Berlinie w lipcu 2008 r., w którym powiedział, że „Ameryka nie ma lepszego partnera niż Europa” i dodał, że nadeszła pora, aby połączyć siły w celu sprostania wyzwaniom XXI wieku; potwierdza zaproszenie dla prezydenta Obamy do wystąpienia, podczas jego pierwszej wizyty oficjalnej w Europie, na sesji plenarnej Parlamentu Europejskiego;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

2. nawołuje Radę, państwa członkowskie UE i Komisję do poprawy koordynacji i spójności polityki UE wobec nowej administracji USA;
3. wyraża przekonanie, że stosunki UE-USA stanowią dla najważniejsze strategiczne partnerstwo; uważa, że koordynacja działań podejmowanych przez UE i USA w celu sprostania globalnym wyzwaniom przy jednoczesnym poszanowaniu prawa międzynarodowego i wzmocnieniu multilateralizmu ma kluczowe znaczenie dla społeczności międzynarodowej; apeluje do czeskiej prezydencji Rady i do Komisji o uzgodnienie z nową administracją USA wspólnego planu celów krótko- i długoterminowych w zakresie kwestii dwustronnych oraz problemów i konfliktów globalnych i regionalnych;
4. z ogromnym zadowoleniem wita mający odbyć się w Pradze w dniu 5 kwietnia 2009 r. szczyt między prezydentem Obamą i 27 szefami państw i rządów UE i wyraża nadzieję, że spotkanie to dostarczy impulsu do zacieśniania stosunków transatlantyckich i opracowania wspólnego programu;
5. podkreśla, że obecne tempo prac należy także wykorzystać celem poprawy i odnowy ram stosunków transatlantyckich; kładzie nacisk na potrzebę zastąpienia obecnie obowiązującej Nowej Agendy Transatlantyckiej z 1995 r. nowym Porozumieniem o Partnerstwie Transatlantyckim, stanowiącym stabilniejszą i bardziej aktualną podstawę tych stosunków;
6. uważa za właściwe, aby negocjacje dotyczące nowego porozumienia rozpoczęły się po wejściu w życie traktatu lizbońskiego, tak aby mogły zostać zakończone do 2012 r.;
7. wyraża przekonanie, że do nowego porozumienia należy włączyć Transatlantycką Radę Gospodarczą, jako organ odpowiedzialny za rozwój integracji gospodarczej i współpracy w dziedzinie regulacji; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Transatlantyckiej Radzie Gospodarczej doradza szereg zainteresowanych stron, włączając w to przedstawicieli biznesu oraz wzywa, aby przedstawicielom związków zawodowych po każdej stronie Atlantyku nadano porównywalną rolę;
8. zaleca, aby szczyt UE-USA odbywał się dwa razy do roku, aby zapewnić partnerstwu strategiczny kierunek i impuls oraz aby w dalszym ciągu pracować nad stworzeniem odpowiedniego nadzoru przy uwzględnieniu wcześniej określonych celów;
9. stoi na stanowisku, że w ramach nowego porozumienia należy utworzyć organ zajmujący się systematycznymi konsultacjami na wysokim szczeblu i koordynacją w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa; zaleca, aby temu organowi przewodniczył ze strony UE wysoki przedstawiciel / wiceprzewodniczący Komisji, a po stronie amerykańskiej sekretarz stanu, i aby zbierał się on przynajmniej raz na trzy miesiące, bez uszczerbku dla nieoficjalnych kontaktów; proponuje, aby mechanizm ten nazwać Transatlantycką Radą Polityczną (TRP);
10. potwierdza, że nowe porozumienie powinno podnieść jakość obecnego TDU, tworząc wspólne zgromadzenie stanowiące forum parlamentarnego dialogu, definiowania celów i wspólnej kontroli nad wykonaniem porozumienia, jak również płaszczyznę umożliwiającą koordynację prac Parlamentu Europejskiego i Kongresu USA w zagadnieniach stanowiących przedmiot wspólnej troski, obejmującą bliską współpracę komisji i sprawozdawców obu stron; uważa, że zgromadzenie to powinno odbywać posiedzenie plenarne dwa razy do roku, a w jego skład powinni wchodzić posłowie do Parlamentu Europejskiego i członkowie obu izb Kongresu USA; uważa, że zgromadzenie to mogłoby ustanowić grupy robocze odpowiedzialne za przygotowanie posiedzeń plenarnych; potwierdza, że w ramach tego zgromadzenia należy stworzyć legislacyjny system wzajemnego wczesnego ostrzegania; uważa, że komitet sterujący powinien być odpowiedzialny za poprawę współpracy między komisjami ustawodawczymi i sprawozdawcami Parlamentu Europejskiego i Kongresu USA w zakresie aktów prawnych, które odnoszą się do dalszej integracji transatlantyckiego rynku, a w szczególności do prac Transatlantyckiej Rady Gospodarczej;
11. uważa, że zgromadzenie transatlantyckie powinno być systematycznie informowanie przez Transatlantycką Radę Gospodarczą i Transatlantycką Radę Polityczną o prowadzonej przez nie działalności, w tym powinno być uprawnione do prowadzenia wysłuchań z udziałem przedstawicieli tych rad, a także powinno mieć prawo przedstawiania wniosków na posiedzeniach obu rad i szczytach UE-USA; domaga się, aby poza wzmocnieniem roli parlamentarzystów w Transatlantyckiej Radzie Gospodarczej, obaj współprzewodniczący zgromadzenia byli zaproszeni do uczestniczenia w inauguracji posiedzeń obu rad oraz szczytów UE-USA;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

12. zachęca Kongres USA w pełnej współpracy z Parlamentem Europejskim do rozważenia możliwości utworzenia biura łącznikowego Kongresu USA w Brukseli;
13. zwraca się do sekretarza generalnego Parlamentu o to, by w trybie pilnym wykonał decyzję Prezydium z dnia 11 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia w Waszyngtonie stanowiska urzędnika łącznikowego;
14. zauważa korzyści płynące ze wspólnego programu wymiany urzędników i zwraca się do sekretarza generalnego Parlamentu o rozważenie, wspólnie z sekretarzami amerykańskiej Izby Reprezentantów i Senatu, możliwości uchwalenia wspólnego memorandum w sprawie wymiany urzędników, na zasadzie analogicznej do wymiany urzędników z Sekretariatem ONZ;
15. podkreśla, że partnerstwo transatlantyczne powinno być poparte głębokim zrozumieniem i bliższą więzią między stronami społeczeństwa obywatelskiego obu stron; podkreśla potrzebę zwiększenia wymiany studentów, naukowców i oraz innych uczestników społeczeństwa obywatelskiego z obu stron celem zagwarantowania, by obecne i przyszłe pokolenia cechowało wzajemne zrozumienie i by pozostały zaangażowane w to partnerstwo; uważa, że w budżecie UE na 2010 r. oraz w budżetach właściwych instytucji UEA należy uwzględnić wsparcie dla tej inicjatywy, aby zapewnić jej skuteczny rozwój;
16. z dużym zadowoleniem przyjmuje rosnącą liczbę amerykańskich organizacji w Brukseli, a w szczególności ich zaangażowanie w problematykę Unii Europejskiej, jej instytucji oraz w zacieśnianie partnerstwa UE-USA; podkreśla, że organizacje europejskie powinny z podobnym zaangażowaniem działać w Waszyngtonie, aby zwiększać wśród amerykańskich polityków widoczność UE i znaczenie europejskich perspektyw w kwestiach o zasięgu transatlantycznym i globalnym; jest świadomy, że instytucje europejskie często nie są w stanie przeznaczyć takich środków, jakimi dysponują ich amerykańscy odpowiednicy; proponuje zatem, aby udostępnić fundusze według określonych priorytetów dla projektów tworzonych przez europejskie organizacje, które mają na celu zwiększenie wiedzy i zrozumienia kwestii i perspektyw europejskich w Stanach Zjednoczonych;
17. apeluje do UE i Stanów Zjednoczonych o pogłębienie współpracy w dziedzinie kultury oraz o dalsze rozwijanie i promowanie obopólnych korzyści wynikających z wymiany kulturalnej;
18. podkreśla znaczenie ściślejszej współpracy przy programach kosmicznych, w szczególności pomiędzy Europejską Agencją Kosmiczną (ESA) a NASA;

Globalne wyzwania

19. wzywa obu partnerów do udziału w skutecznym multilateralizmie i do angażowania wschodzących podmiotów w duchu współodpowiedzialności za międzynarodowy porządek, poszanowania prawa międzynarodowego i wspólnych problemów; nalega, aby UE i USA zwiększyły starania w celu realizacji programu reform ONZ, w tym reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ i innych forów wielostronnych tworzących globalną strukturę;
20. wzywa obydwu partnerów do promowania poszanowania praw człowieka na świecie jako kluczowego elementu ich polityki; podkreśla potrzebę intensywnej koordynacji w ramach dyplomacji prewencyjnej i kryzysowej, jak również w ramach skoordynowanego i skutecznego reagowania na pandemię i sytuacje wymagające pomocy humanitarnej; wzywa nową administrację USA do ratyfikowania Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego i przystąpienia do niego; ponawia swoje apele o zniesienie kary śmierci;
21. wzywa obydwu partnerów, aby zdecydowanie przyczynili się do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, w szczególności w Afryce, której nie może zagrozić kryzys gospodarczy, oraz aby przeanalizowali możliwość skoordynowanych działań w tych obszarach; wzywa obydwu partnerów do dotrzymania zobowiązania do przeznaczenia 0,7 % swojego PKB na współpracę w zakresie rozwoju;
22. wzywa obydwu partnerów, aby wspólnie pokierowali wielostronnymi staraniami zainicjowanymi na konferencji w Waszyngtonie dnia 15 listopada 2008 r., celem zażegnania obecnego kryzysu finansowego i gospodarczego oraz zreformowania międzynarodowego systemu finansowego, Banku Światowego i MFW, angażując w te działania wschodzące potęgi, przeciwstawiając się protekcyjnizmowi i promując udane zakończenie dauhańskiej rundy WTO;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

23. wyraża zadowolenie ze zdecydowanej postawy nowego prezydenta USA w sprawie walki ze zmianami klimatu; apeluje do UE i USA, aby przejęły inicjatywę i osiągnęły ambitne porozumienie dotyczące sytuacji po roku 2012 na konferencji kopenhaskiej w 2009 r., angażując wszystkie odnośne kraje emitujące gazy cieplarniane i zobowiązując je do realizacji wiążących celów średnio- i długoterminowych;

24. apeluje o ściślejszą współpracę między UE i USA w dziedzinie energetyki; wzywa do uznania za priorytet zapewnienia skutecznej koordynacji ich podejścia do krajów producentów i zwiększenia dywersyfikacji dostaw, zasobów i transportu; zachęca do ściślejszej współpracy naukowej i technicznej w zakresie energetyki i efektywności energetycznej;

25. zwraca uwagę na sprawozdanie Narodowej Rady Wywiadu (NRW), zatytułowane „Globalne tendencje 2025: zmieniony świat” i, biorąc pod uwagę zapotrzebowanie w instytucjach UE na długoterminowe myślenie strategiczne w kwestiach politycznych, apeluje do prezydencji czeskiej (styczeń-czerwiec 2009) i szwedzkiej (lipiec-grudzień 2009), aby dążyły do utworzenia systemu analiz podobnego do stosowanego przez NRW, celem rozpoznawania długoterminowych tendencji z perspektywy UE w ścisłej współpracy z Instytutem Unii Europejskiej Studiów nad Bezpieczeństwem; jest przekonany, że krok ten ułatwi dialog dotyczący głównych strategicznych problemów, którym partnerstwo transatlantyckie musi sprostać w długofalowej perspektywie;

Problemy regionalne

26. podkreśla, że pokojowe i sprawiedliwe rozwiązanie konfliktu na Bliskim Wschodzie jest niezwykle istotne, i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że będzie ono jednym z najpilniejszych priorytetów nowej administracji USA; zwraca się do administracji USA o ścisłe koordynowanie działań z UE oraz o zaangażowanie się w działalność Kwartetu Bliskowschodniego; z zadowoleniem przyjmuje dokonanie szybkiej nominacji byłego senatora George'a Mitchella na stanowisko specjalnego wysłannika USA na Bliskim Wschodzie; podkreśla, że obydwaj partnerzy powinni dążyć do intensyfikacji negocjacji w oparciu o mapę drogową i osiągnięcia konferencji w Annapolis, w celu uzyskania rozwiązania opartego na koncepcji dwóch państw; apeluje do obu partnerów o ścisłą współpracę w celu doprowadzenia, by obecne kruche zawieszenie broni w Strefie Gazy było pewne i trwałe, przy jednoczesnym zaangażowaniu podmiotów regionalnych, a także przyczynienia się do realizacji celów wyznaczonych w rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1860 z dnia 8 stycznia 2009 (S/RES/1860(2009)), takich jak udzielenie natychmiastowej pomocy humanitarnej dla ludności Strefy Gazy, zapobieżenie nielegalnemu handlowi bronią i zniesienie blokady w Strefie Gazy; nawołuje partnerów transatlantyckich do wspierania pojednania społeczności zamieszkujących Palestynę i wskazuje na znaczenie poprawy warunków życia Palestyńczyków zamieszkujących Zachodni Brzeg Jordanu i Gazę, jak również odbudowy Gazy;

27. apeluje do UE i USA o prowadzenie współpracy w celu wprowadzenia nowych strategii wspierających wysiłki podejmowane na rzecz poszanowania praw człowieka i umacniania demokracji na Bliskim Wschodzie, w oparciu o ich wpływy ekonomiczne oraz siłę przekonywania w tym regionie;

28. podkreśla, że w Afganistanie stawką są wartości, bezpieczeństwo i wiarygodność wspólnoty transatlantyckiej; apeluje do UE, USA, NATO i ONZ o przedstawienie nowej wspólnej koncepcji strategicznej, która kompleksowo obejmie komponenty działań międzynarodowych celem zwiększenia bezpieczeństwa we wszystkich regionach, umocnienia afgańskich instytucji rządowych i lokalnych oraz pomoże w budowaniu państwa i dobrobytu w ścisłej współpracy z państwami sąsiadującymi; uważa, że ostatecznym celem musi być stopniowe przekazywanie odpowiedzialności za bezpieczeństwo i stabilność w ręce władz afgańskich; nawiązuje do rezolucji Rady Bezpieczeństwa z dnia 22 września 2008 r. (S/RES/1833(2008)), w której zachęca się wszystkie afgańskie partie i ugrupowania do wzięcia konstruktywnego udziału w dialogu politycznym i unikania uciekania się do przemocy;

29. wzywa UE i USA do rozwoju wspólnej strategii wobec Pakistanu, mającej na celu umacnianie jego instytucji demokratycznych, państwa prawa i zdolności do walki z terroryzmem, a jednocześnie do popierania zaangażowania Pakistanu w odpowiedzialność za stabilność w regionie, w tym za bezpieczeństwo na granicy z Afganistanem, oraz do całkowitej rządowej kontroli granic pakistańskich prowincji i terytoriów plemiennych; wyraża zadowolenie z mianowania Richarda Holbrooke'a na stanowisko wspólnego specjalnego wysłannika w regionie Pakistanu i Afganistanu;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

30. podkreśla, że irański program nuklearny stanowi zagrożenie dla systemu nierozprzestrzeniania materiałów jądrowych i dla stabilności w regionie i na świecie; z zadowoleniem przyjmuje zapowiedź prezydenta Baracka Obamy dotyczącą rozważenia bezpośrednich kontaktów ze stroną irańską oraz popiera cel, do którego wspólnie dążą obaj partnerzy, polegający na wynegocjowaniu porozumienia z Iranem dzięki zastosowaniu podwójnej strategii dialogu i sankcji, w porozumieniu z innymi członkami Rady Bezpieczeństwa i Międzynarodowej Agencji Energii Atomowej; uważa, że partnerzy muszą ściśle koordynować wszelkie inicjatywy wobec Iranu w duchu zaufania i przejrzystości; wzywa partnerów transatlantyckich do określenia w jak najkrótszym terminie wspólnego stanowiska w sprawie Iranu, bez zwlekania do chwili zaistnienia sytuacji kryzysowej;

31. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikowanie porozumienia między USA i Irakiem w sprawie obecności wojsk amerykańskich w tym kraju; podkreśla gotowość UE do dalszej pomocy w odbudowie Iraku, ze zwróceniem szczególnej uwagi na państwo prawa, poszanowanie praw człowieka, umacnianie instytucji państwowych, jak również do wspierania rozwoju gospodarczego i ponownej integracji Iraku z gospodarką światową; wzywa partnerów, aby kontynuowali, w ramach skoordynowanych działań, współpracę z rządem irackim i z Organizacją Narodów Zjednoczonych celem poprawy stabilności i pojednania narodowego oraz przyczynienia się do jedności i niepodległości Iraku;

32. apeluje do obu stron o ścisłą koordynację ich polityki wobec Rosji; mając świadomość znaczenia Rosji jako kraju sąsiedniego, wzajemnej zależności Rosji i UE oraz roli Rosji jako partnera na arenie międzynarodowej, podkreśla znaczenie budowania konstruktywnej współpracy z Rosją w odpowiedzi na wyzwania, zagrożenia i możliwości będące przedmiotem wzajemnej troski, obejmującej kwestie bezpieczeństwa, rozbrojenia i nierozprzestrzeniania broni, przy jednoczesnym poszanowaniu zasad demokratycznych, praw człowieka i prawa międzynarodowego; w związku z powyższym podkreśla potrzebę poprawy wzajemnego zaufania między partnerami transatlantyckimi i Rosją, oraz konieczność intensyfikacji współpracy w ramach Rady NATO-Rosja; wzywa obu partnerów transatlantyckich do ścisłej koordynacji podejścia do wszelkich reform europejskiego systemu bezpieczeństwa, przy jednoczesnym poszanowaniu zasad OBWE i utrzymaniu jedności NATO; uważa, że przemiany w tej strukturze, które obejmują również międzynarodowe porozumienia, wśród których Traktat o konwencjonalnych siłach zbrojnych w Europie, muszą zostać przedstawione podczas dialogu z Rosją oraz innymi państwami członkowskimi OBWE, które nie należą do UE;

33. przyjmuje z zadowoleniem niedawne oświadczenia wiceprezydenta Stanów Zjednoczonych, Joe Bidena wygłoszone podczas europejskiej konferencji poświęconej bezpieczeństwu, która odbyła się w Monachium, wedle których USA będą kontynuowały konsultacje ze swoimi sprzymierzeńcami z NATO i z Rosją w sprawie systemu obrony przeciwrakietowej, a nowa administracja przeanalizuje koszty i skuteczność tego systemu; zauważa, że wedle pewnych sygnałów płynące z Rosji, mogłoby to spowodować powstrzymanie realizacji planów rozmieszczenia systemu raketowego krótkiego zasięgu „Iskander” w Kaliningradzie;

34. wzywa UE i USA do rozwoju wspólnej strategii dotyczącej sześciu państw Europy Wschodniej (Mołdowy, Ukrainy, Gruzji, Armenii, Azerbejdżanu i Białorusi) znajdujących się w obszarze europejskiej polityki sąsiedztwa w celu osiągnięcia konkretnych i trwałych rezultatów w zakresie nowego partnerstwa wschodniego i synergii czarnomorskiej;

35. apeluje do obu partnerów o zwrócenie szczególnej uwagi na Amerykę Łacińską, a w szczególności na organizacje regionalne działające na jej obszarze, i koordynowanie wysiłków na rzecz promowania umacniania demokracji, poszanowania praw człowieka, dobrego rządzenia, walki z ubóstwem, umacniania spójności społecznej, gospodarki rynkowej, zasad państwa prawa – z uwzględnieniem walki z przestępczością zorganizowaną i handlem narkotykami – oraz wspierania integracji regionalnej i współpracy w odpowiedzi na zmiany klimatyczne;

36. zaleca także promowanie wspólnego podejścia do pozostałych ważnych uczestników sceny międzynarodowej, takich jak Chiny, Indie czy Japonia, oraz do rozlicznych kryzysów i problemów w Afryce Subsaharyjskiej;

Obronność, nierozprzestrzenianie broni i sprawy bezpieczeństwa

37. podkreśla znaczenie NATO jako kamienia węgielnego bezpieczeństwa transatlantyckiego; z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady Europejskiej z grudnia 2008 r. dotyczącą umocnienia strategicznego partnerstwa między UE i NATO oraz wzywa obu partnerów do przyspieszenia tworzenia grupy wysokiego szczebla UE-NATO celem usprawnienia współpracy między dwoma organizacjami; proponuje zorganizowanie dyskusji na temat znaczenia euroatlantyckiej strategii bezpieczeństwa, w której można by określić wspólne problemy i obawy związane z bezpieczeństwem;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

38. podkreśla rosnące znaczenie europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz potrzebę dalszego ulepszania europejskich zdolności cywilnych i wojskowych; z zadowoleniem przyjmuje uznanie przez szczyt NATO w Bukareszcie w kwietniu 2008 r. znaczenia zwiększonych europejskich zdolności obronnych dla umocnienia bezpieczeństwa transatlantyckiego;

39. zachęca UE i USA do przyjęcia wspólnej strategii na wszystkich forach międzynarodowych, w szczególności ONZ, w sprawie rozbrojenia broni masowego rażenia i broni konwencjonalnej; apeluje do nowej administracji USA o ponowne podjęcie dialogu z Rosją w zakresie nierozprzestrzeniania broni oraz w innych obszarach kontroli zbrojeń i rozbrojenia poprzez rozszerzenie obecnych umów dwustronnych między obydwojoma państwami; podkreśla potrzebę ściślejszej współpracy celem zapewnienia postępu w okresie poprzedzającym konferencję przeglądową dotyczącą Układu o nierozprzestrzenianiu broni jądrowej w 2010 r. i z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie nowego prezydenta USA do ratyfikacji traktatu o całkowitym zakazie prób jądrowych;

40. podkreśla znaczenie wzmocnienia współpracy transatlantyckiej w zakresie walki z terroryzmem w oparciu o pełne poszanowanie prawa międzynarodowego i praw człowieka oraz znaczenie wspierania roli ONZ w zwalczaniu tego zagrożenia; zaznacza potrzebę bliższej współpracy, gdy stawką jest życie zakładników;

41. z zadowoleniem przyjmuje decyzję prezydenta Stanów Zjednoczonych, Baracka Obamy o zamknięciu więzienia w Zatoce Guantanamo, jak również inne powiązane dekrety dotyczące legalności metod przesłuchań oraz więzień CIA, a także zachęca administrację USA do zamknięcia wszelkich ośrodków odosobnienia znajdujących się poza granicami Stanów Zjednoczonych, które nie spełniają wymogów prawa międzynarodowego, i do stanowczego zaprzestania polityki wydawania w trybie nadzwyczajnym; wzywa państwa członkowskie, by na wniosek administracji USA współpracowały nad znalezieniem indywidualnych rozwiązań w kwestii przyjęcia niektórych z więźniów Guantanamo w UE, przestrzegając obowiązku lojalnej współpracy polegającego na wzajemnej konsultacji w zakresie możliwych skutków dla bezpieczeństwa publicznego w UE;

42. podkreśla znaczenie szybkiego wejścia w życie umów o ekstradycji i pomocy prawnej UE-USA oraz apeluje do państw członkowskich, które jeszcze tego nie uczyniły, o jak najszybsze ich ratyfikowanie; podkreśla, że skuteczne wdrożenie tych umów wymaga bardzo dużego wzajemnego zaufania opartego na pełnym poszanowaniu przez wszystkie strony zobowiązań dotyczących praw człowieka, obrony i prawa do sprawiedliwego procesu oraz stosowania prawa krajowego i międzynarodowego;

43. podkreśla, że dzielenie się danymi i informacjami stanowi cenne narzędzie w międzynarodowej walce z terroryzmem i przestępczością międzynarodową, ale podkreśla, że musi to się odbywać z poszanowaniem odpowiednich ram prawnych, gwarantujących stosowną ochronę wolności obywatelskich, w tym prawa do prywatności, i że powinno się to odbywać w oparciu o wiążącą umowę międzynarodową, zgodnie z ustaleniami szczytu UE-USA w 2008 r.;

44. z zadowoleniem przyjmuje niedawne rozszerzenie systemu bezwizowego na kolejnych siedem państw członkowskich; wzywa jednak USA, aby zniosły system wizowy wobec pozostałych pięciu państw członkowskich, które nie zostały objęte programem i aby traktowały wszystkich obywateli UE jednakowo na zasadach pełnej wzajemności; zwraca się do Komisji, aby potraktowała tę sprawę priorytetowo w kontaktach z nową administracją USA;

45. wyraża przekonanie, że ścisła współpraca między UE i USA w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych jest także konieczna do stopniowego budowania transatlantyckiej przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości;

Sprawy gospodarcze i handlowe

46. apeluje do obu partnerów, aby wykorzystali wszystkie możliwości Transatlantyckiej Rady Gospodarczej w celu usunięcia istniejących przeszkód dla integracji gospodarczej i stworzenia jednolitego transatlantyckiego rynku do roku 2015; zwraca się do Komisji, aby na podstawie analizy zatwierdzonej i sfinansowanej przez Parlament Europejski z budżetu na rok 2007, sporządziła szczegółową mapę drogową utrzymujących się przeszkód, które należy usunąć, mając na względzie dotrzymanie powyższego terminu;

47. podkreśla znaczenie wykorzystania Transatlantyckiej Rady Gospodarczej oraz mechanizmów współpracy makroekonomicznej między obydwojoma partnerami, i zachęca do umocnienia koordynacji między właściwymi instytucjami monetarnymi;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

48. z zadowoleniem przyjmuje postępy, jakie w ostatnich miesiącach poczyniono w promowaniu transatlantyckiej integracji gospodarczej; uważa w szczególności, że poprawa współpracy w obszarach, takich jak inwestycje, standardy rachunkowości, kwestie normatywne, bezpieczeństwo importowanych produktów i poszanowanie praw własności intelektualnej, znacznie posunęła się naprzód i musi być kontynuowana;

49. uważa jednocześnie, że transatlantycka współpraca gospodarcza powinna opierać się w większym stopniu na zasadzie odpowiedzialności, przejrzystości i przewidywalności; uważa, że harmonogramy posiedzeń, porządki dzienne, plany pracy i sprawozdania na temat postępu prac muszą być jak najszybciej uzgadniane między głównymi zainteresowanymi stronami i następnie powinny być publikowane na stronie internetowej;

50. jest zdania, że istnieje wielki potencjał w zakresie przyjmowania przez Stany Zjednoczone i Unię Europejską wspólnego stanowiska i podejmowania wspólnych inicjatyw na międzynarodowych forach ze względu na wiele wspólnych interesów handlowych, jak na przykład niedyskryminujący dostęp do surowców na rynkach światowych, wdrażanie praw własności intelektualnej oraz globalna harmonizacja w dziedzinie patentów; sugeruje, że lepsze wykorzystanie tego potencjału leży w interesie obu stron;

51. wyraża zaniepokojenie nowym utrudniającym handel amerykańskim projektem ustawy, zauważa jednak, że został on zmieniony, by zapewnić zgodność z zasadami WTO i nalega raczej na absolutną konieczność wspólnych działań w obecnej sytuacji kryzysowej, niż na podejmowanie kroków w celu odgradzenia się jedni od drugich;

52. opowiada się za stopniową integracją rynków finansowych poprzez wzajemną uznawalność połączoną z pewnym stopniem konwergencji obecnych ram regulacyjnych i poprzez ustanowienie sporadycznych odstępstw w każdym możliwym przypadku; przypomina, że podstawowe zasady, na których opiera się skuteczna integracja to wolny dostęp do rynków, przepisy zgodne z normami międzynarodowymi, jednolite stosowanie tych przepisów i ciągły dialog z podmiotami rynkowymi; wzywa władze UE i USA, by unikały tworzenia barier dla inwestycji zagranicznych i wprowadzania prawodawstwa o oddziaływaniu eksterytorialnym bez uprzednich konsultacji i uprzedniej zgody;

53. popiera zniesienie barier utrudniających inwestycje i świadczenie usług finansowych o charakterze transatlantyckim, a także lepszą integrację rynków UE i USA w celu umożliwienia im konkurowania z rynkami wschodzącymi, pod warunkiem ustanowienia skutecznych ram obejmujących zasady ostrożności mające zapobiec sytuacji, w której kryzys po jednej stronie Atlantyku miałby wpływ na sytuację po jego drugiej stronie;

54. podkreśla, że integracja rynków usług finansowych dokonana bez jednoczesnego przeglądu ram regulacyjnych i norm nadzoru zmniejszyłaby możliwość skutecznej kontroli ze strony władz; popiera zatem przyjęcie przepisów gwarantujących konkurencję, zapewniających większą przejrzystość oraz skuteczną kontrolę produktów, instytucji finansowych i rynków oraz tworzących wspólne modele zarządzania ryzykiem, zgodnie z porozumieniami osiągniętymi podczas szczytu G20 w listopadzie 2008 r.;

55. przyznaje, że władze nadzorcze USA poczyniły postępy we wdrażaniu umowy Bazylea II w odniesieniu do dużych banków; krytykuje jednak rozbieżności, które należy poprawić, ponieważ stanowią one dodatkowe obciążenie dla amerykańskich filii banków europejskich i zmniejszają w ten sposób ich konkurencyjność; zauważa też, że wciąż istnieje szereg zagadnień (dotyczących holdingów finansowych i małych banków), które należy niezwłocznie wyjaśnić; w związku z tym zachęca Kongres USA do rozważenia bardziej spójnej struktury nadzoru nad sektorami bankowości i ubezpieczeń, tak aby ułatwić koordynację między UE a USA;

56. zwraca się o wzmocnienie współpracy między organami nadzoru, aby kontrolować działalność podmiotów transgranicznych oraz uniemożliwić działanie instytucji finansowych zarejestrowanych na obszarach niechętnych do współpracy i niejasnej jurysdykcji, oraz apeluje o zlikwidowanie rajów podatkowych;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

57. wzywa władze UE i USA do wprowadzenia regulacji dotyczących agencji oceny zdolności kredytowej zgodnie ze wspólnymi zasadami i metodami, tak aby odbudować zaufanie do ocen zdolności kredytowej i zapewnić ich rzetelność; zaznacza jednak, że UE musi opracować swoje własne ramy regulacyjne, ponieważ eksterytorialne stosowanie norm Komisji Papierów Wartościowych i Giełd USA w odniesieniu do amerykańskich agencji działających na rynku europejskim byłoby nie do przyjęcia;

58. zgadza się z Komisją, że od instytucji udzielających kredytów powinno wymagać się zatrzymywania części udzielonego kredytu, tak aby zmusić je do przyjęcia na siebie części ryzyka; wzywa do poruszenia tej kwestii w ramach dialogu transatlantyckiego w celu utrzymania jednakowych warunków na poziomie międzynarodowym i ograniczenia ryzyka systemowego na światowych rynkach finansowych; uważa, że należałoby uzgodnić kodeks postępowania dla państwowych funduszy majątkowych;

59. zwraca się do nowego Kongresu o zmianę amerykańskiego przepisu nakładającego obowiązek skanowania 100 % przywożonych ładunków i nalega na ścisłą współpracę z UE w celu stosowania wielo-poziomowego podejścia opartego na rzeczywistym zagrożeniu; zauważa, że bezpieczny handel jest szczególnie ważny w coraz bardziej zintegrowanej gospodarce globalnej, jednak jednocześnie stwierdza, że takie radykalne rozwiązanie stanowi potencjalną nową barierę w handlu powodującą znaczne koszty dla podmiotów gospodarczych, co nie przynosi korzyści w zakresie bezpieczeństwa łańcucha dostaw;

60. uważa, że Transatlantycka Rada Gospodarcza mogłaby z pożytkiem organizować w Brukseli i Washingtonie seminaria dotyczące obowiązku 100 % skanowania towarów, aby osiągnąć lepsze zrozumienie między ustawodawcami UE i Stanów Zjednoczonych i szybko uzyskać zadawalające obie strony rozwiązanie tego problemu;

61. zaleca, by na kolejnym posiedzeniu Transatlantyckiej Rady Gospodarczej przedyskutowano kwestię przydatności włączenia bardziej technicznych tematów do zakresu zagadnień, którymi zajmuje się Transatlantycka Rada Gospodarcza oraz kwestię, czy wzmocniona współpraca między UE i Stanami Zjednoczonymi jest konieczna w celu osiągnięcia realnego systemu pułapów emisji i handlu uprawnieniami do emisji; zaleca rozwinięcie i włączenie do procesu Transatlantyckiej Rady Gospodarczej istniejących międzynarodowych wskaźników dotyczących energochłonnych sektorów przemysłu;

*

* *

62. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, jak również prezydentowi i Kongresowi Stanów Zjednoczonych Ameryki.

Utrwalenie bezpieczeństwa i podstawowych wolności w Internecie

P6_TA(2009)0194

Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. dla Rady w sprawie utrwalenia bezpieczeństwa i podstawowych wolności w Internecie (2008/2160(INI))

(2010/C 117 E/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt zalecenia dla Rady, przedstawiony przez Stavrosa Lambrinidisa w imieniu grupy PSE, dotyczący wzmocnienia bezpieczeństwa i podstawowych wolności w Internecie (B6-0302/2008),
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności oraz Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności zawarte tam postanowienia dotyczące ochrony danych osobowych, wolności wypowiedzi, poszanowania sfery prywatnej i życia rodzinnego, jak również prawo do wolności i bezpieczeństwa,

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych ⁽¹⁾, ramową decyzję Rady 2008/977/WSiSW z dnia 27 listopada 2008 r. w sprawie ochrony danych osobowych przetwarzanych w ramach współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych ⁽²⁾, dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/98/WE z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie ponownego wykorzystywania informacji sektora publicznego ⁽³⁾, wniosek Komisji dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 listopada 2007 r. zmieniającej dyrektywę 2002/22/WE w sprawie usługi powszechnej i praw użytkowników związanych z sieciami łączności elektronicznej, dyrektywę 2002/58/WE w sprawie przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej oraz rozporządzenie (WE) nr 2006/2004 w sprawie współpracy w zakresie ochrony konsumentów (COM(2007)0698), uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/24/WE z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie zatrzymywania generowanych lub przetwarzanych danych w związku ze świadczeniem ogólnie dostępnych usług łączności elektronicznej lub udostępnianiem publicznych sieci łączności ⁽⁴⁾, a także wyrok Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 10 lutego 2009 r. w sprawie C-301/06 Irlandia v. Parlament i Rada,
  - uwzględniając ramową decyzję Rady 2005/222/WSiSW z dnia 24 lutego 2005 r. w sprawie ataków na systemy informatyczne ⁽⁵⁾, ramową decyzję Rady 2001/413/WSiSW z dnia 28 maja 2001 r. w sprawie walki z oszustwami i fałszerstwami dotyczącymi bezgotówkowych środków płatności ⁽⁶⁾, ramową decyzję Rady 2008/919/WSiSW z dnia 28 listopada 2008 r. zmieniającą ramową decyzję 2002/475/WSiSW w sprawie zwalczania terroryzmu ⁽⁷⁾, uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 maja 2007 r. pt. „W kierunku ogólnej strategii zwalczania cyberprzestępczości” (COM(2007)0267), a także ostatnie inicjatywy na rzecz wykrywania ciężkiej przestępczości i terroryzmu (takie jak projekt „Check the Web”),
  - uwzględniając prace prowadzone przez Radę Europy, Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) i Organizację Narodów Zjednoczonych (ONZ) zarówno w odniesieniu do zwalczania przestępczości i przestępczości elektronicznej, jak i ochrony podstawowych praw i wolności, w tym również w Internecie ⁽⁸⁾,
  - uwzględniając ostatnie orzeczenia sądów europejskich i krajowych trybunałów konstytucyjnych w tej dziedzinie, a w szczególności wyrok niemieckiego trybunału konstytucyjnego (Bundesverfassungsgericht), który uznał odrębne prawo do ochrony poufności i integralności systemów informatycznych ⁽⁹⁾,
  - uwzględniając art. 114 ust. 3 i art. 94 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Kultury i Edukacji (A6-0103/2009),
- A. mając na uwadze, że rozwój Internetu dowodzi, iż staje się on niezastąpionym narzędziem promowania inicjatyw demokratycznych, nowym forum debaty politycznej (kampanie internetowe i głosowanie drogą elektroniczną), a także kluczowym instrumentem korzystania z wolności wypowiedzi na skalę światową (pisanie blogów) oraz prowadzenia działalności gospodarczej, jak również mechanizmem służącym wspieraniu umiejętności informatycznych i rozpowszechnianiu wiedzy (e-learning), mając na uwadze, że Internet zapewnia osobom ze wszystkich grup wiekowych większe możliwości komunikowania się z ludźmi z różnych części świata, ułatwiając zapoznanie się z innymi kulturami, a co za tym idzie zrozumienie innych ludzi i kultur; mając na uwadze, że Internet zwiększył także różnorodność źródeł informacji dostępnych dla obywateli, którzy obecnie mogą zapoznawać się z informacjami z różnych części świata,

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 30.12.2008, s. 60.

⁽³⁾ Dz.U. L 345 z 31.12.2003, s. 90.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 54.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 69 z 16.3.2005, s. 67.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 149 z 2.6.2001, s. 1.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 330 z 9.12.2008, s. 21.

⁽⁸⁾ Np.: konwencja Rady Europy o przestępczości w cyberprzestrzeni z dnia 23 listopada 2001 r.; konwencja Rady Europy o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych z dnia 28 stycznia 1981 r.

⁽⁹⁾ BVerfG, 1 BvR 370/07, 27.2.2008.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- B. mając na uwadze, że rządy oraz organizacje i instytucje interesu publicznego powinny zapewnić właściwe ramy regulacyjne i odpowiednie środki techniczne, aby umożliwić obywatelom czynny i skuteczny udział w procedurach administracyjnych za pośrednictwem usług administracji elektronicznej,
- C. mając na uwadze, że Internet nadaje pełne znaczenie definicji swobody wypowiedzi, zapisanej w art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, zwłaszcza jeżeli chodzi o pokonywanie granic,
- D. mając na uwadze, że przejrzystość, poszanowanie prywatności i atmosferę zaufania wśród zainteresowanych stron należy uważać za elementy niezbędne do powstania trwałej wizji bezpieczeństwa w Internecie,
- E. mając na uwadze, że w Internecie wolność wypowiedzi i prywatność mogą być zwiększone, jak i bardziej narażone na ingerencje i ograniczenia ze strony podmiotów prywatnych i publicznych,
- F. mając na uwadze, że dzięki wolności, jaką gwarantuje Internet, wykorzystuje się go również jako miejsce rozpowszechniania przesłań charakteryzujących się przemocą, takich jak nawoływanie do ataków terrorystycznych, jak również tworzenie stron internetowych, które mogą wyraźnie prowokować do opartych na nienawiści działań przestępczych, a także mając na uwadze, że szeroko rozumiane zagrożenie przestępczością w cyberprzestrzeni, skierowane przeciwko osobom indywidualnym (w tym dzieciom) i sieciom, nasiliło się na świecie,
- G. mając na uwadze, że przestępstwa te należy skutecznie i zdecydowanie zwalczać, nie naruszając podstaw wolnego i otwartego charakteru Internetu,
- H. mając na uwadze, że w społeczeństwie demokratycznym to obywatele mają prawo obserwować i osądzać działania i opinie swoich rządów, a także prywatnych firm świadczących im usługi oraz mając na uwadze, że technologicznie zaawansowane techniki monitorowania, niejednokrotnie w połączeniu z brakiem odpowiednich gwarancji prawnych dotyczących granic ich stosowania, coraz bardziej podważają tę zasadę,
- I. mając na uwadze, że jednostki mają prawo do swobodnej wypowiedzi w Internecie (np. za pomocą treści tworzonych przez użytkowników, blogów, społeczności internetowych); mając również na uwadze, że dzięki wyszukiwarkom i dostawcom usług internetowych uzyskanie informacji na przykład o innych osobach stało się znacznie łatwiejsze; mając jednak na uwadze, że w niektórych sytuacjach jednostki chciałyby usunąć informacje przechowywane w takich bazach danych; mając zatem na uwadze, że przedsiębiorstwa muszą być w stanie zagwarantować możliwość usunięcia danych osobowych z baz danych,
- J. mając na uwadze, że gwałtowny postęp technologiczny w coraz większym stopniu pozwala na niejawne monitorowanie poczynań obywateli w Internecie, niemożliwe do wykrycia przez jednostkę, oraz mając na uwadze, że samo istnienie technologii monitoringowych nie usprawiedliwia automatycznie ich stosowania oraz mając na uwadze, że nadrzędny interes ochrony podstawowych praw obywateli powinien określać granice i dokładne okoliczności korzystania z takich technologii przez władze publiczne lub przedsiębiorstwa; mając na uwadze, że zwalczanie przestępczości internetowej i zagrożeń dla otwartego społeczeństwa demokratycznego stwarzanych przez osoby i organizacje wykorzystujące Internet, by narazić na szwank prawa obywateli, nie może oznaczać, że państwa członkowskie mogą przypisywać sobie prawo do przechwytywania i monitorowania całego przesyłu danych w Internecie mającego miejsce na ich terytorium, niezależnie od tego, czy dotyczy to ich własnych obywateli, czy przesyłu danych z zagranicy; mając na uwadze, że zwalczanie przestępczości musi być proporcjonalne do charakteru przestępstw,
- K. mając na uwadze, że kradzież tożsamości i oszustwa dotyczące tożsamości stanowią rosnący problem, z którego władze, indywidualni obywatele i firmy dopiero zaczynają zdawać sobie sprawę, co powoduje poważne obawy dotyczące bezpieczeństwa w odniesieniu do nasilającego się wykorzystywania Internetu do wielu celów, w tym handlu poufnymi informacjami i ich wymiany,
- L. z uwagi na fakt, iż mając do czynienia z prawami takimi jak swoboda wypowiedzi lub poszanowanie sfery prywatnej, ograniczenia w korzystaniu z tych praw mogą mieć miejsce z nakazu władz publicznych, jeżeli są zgodne z prawem, konieczne, proporcjonalne i właściwe w społeczeństwie demokratycznym,

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- M. mając na uwadze, że w Internecie istnieje przepaść uprawnień i wiedzy pomiędzy firmami i instytucjami rządowymi z jednej strony a indywidualnymi użytkownikami z drugiej strony; mając na uwadze, że w związku z tym należy zainicjować debatę na temat niezbędnych granic „zgody”, zarówno w odniesieniu do danych, o których ujawnienie przedsiębiorstwa i rządy mogą zwrócić się do użytkownika, jak i tego, ile osoba prywatna powinna być zobowiązana ujawnić ze swojej prywatności oraz w zakresie innych praw podstawowych w celu otrzymania pewnych usług internetowych lub innych przywilejów,
- N. mając na uwadze, że z uwagi na swój globalny, otwarty i demokratyczny charakter Internet jest z zasady wolny, co jednak nie wyklucza potrzeby refleksji (na szczeblu krajowym i międzynarodowym, jak również na forum publicznym i prywatnym) nad sposobem poszanowania i ochrony podstawowych swobód użytkowników Internetu i ich bezpieczeństwa,
- O. mając na uwadze, że wśród licznych praw podstawowych naruszanych w świecie Internetu znajdują się m.in. poszanowanie prywatności (w tym prawo do trwałego usunięcia osobistego śladu cyfrowego), ochrony danych, wolności wypowiedzi, słowa i zrzeszania się, wolności prasy, wypowiedzi politycznej i udziału, niedyskryminacji i kształcenia; mając na uwadze, że treść takich praw, w tym ich obszar zastosowania i zakres, zapewniany poziom ochrony oraz zakaz ich naruszania powinny regulować przepisy dotyczące ochrony praw człowieka i praw podstawowych zagwarantowane w konstytucjach państw członkowskich, umowach międzynarodowych dotyczących praw człowieka, w tym Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, oraz ogólne zasady prawa wspólnotowego i Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i/lub inne właściwe przepisy prawa krajowego, międzynarodowego i wspólnotowego w ramach ich obszarów zastosowania,
- P. mając na uwadze, że wszystkie podmioty zaangażowane i aktywne w Internecie powinny przyjąć na siebie spoczywającą na nich odpowiedzialność i zaangażować się na forach, gdzie omawiane są ważne i niecierpiące zwłoki kwestie odnoszące się do działalności w Internecie, aby szukać wspólnych rozwiązań i promować je,
- Q. mając na uwadze, że analfabetyzm elektroniczny będzie nowym rodzajem analfabetyzmu w XXI w.; mając na uwadze, że zagwarantowanie wszystkim obywatelom dostępu do Internetu oznacza wobec tego gwarancję dostępu do szkolnictwa dla wszystkich obywateli, a także mając na uwadze, że władze lub prywatne przedsiębiorstwa nie powinny takiego dostępu odmawiać; mając na uwadze, że dostępu takiego nie należy nadużywać w ramach działalności sprzecznej z prawem; mając na uwadze, że należy koniecznie zająć się pojawiającymi się kwestiami, takimi jak neutralność sieci, interoperacyjność, globalna dostępność wszystkich połączeń internetowych oraz korzystanie z otwartych formatów i standardów,
- R. mając na uwadze, że infrastruktura techniczna i protokoły internetowe nie wspierają jeszcze w pełni międzynarodowego, wielokulturowego, a zwłaszcza wielojęzycznego charakteru Internetu,
- S. mając na uwadze, że w trwającym procesie związanym z „Internetową kartą praw” jest istotne, aby wziąć pod uwagę wszystkie właściwe badania i przedsięwzięcia w tej dziedzinie, w tym ostatnie badania Unii na ten temat ⁽¹⁾,
- T. mając na uwadze, że działalność gospodarcza jest ważna dla dalszego dynamicznego rozwoju Internetu, a zapewnienie jej opłacalności wymaga uczciwej konkurencji i ochrony praw własności intelektualnej, zgodnie z wymogiem konieczności, proporcjonalności i adekwatności,
- U. mając na uwadze, że należy utrzymać właściwą równowagę między ponownym wykorzystaniem informacji sektora publicznego, co daje niespotykane możliwości eksperymentowania i wymiany w dziedzinie kreatywności i kultury, a ochroną praw do własności intelektualnej,

(¹) Ostatnie badanie zatytułowane „Zwiększenie bezpieczeństwa i podstawowych swobód w sieci - polityka UE na rzecz walki z cyberprzestępczością” proponuje między innymi przyjęcie niewiążącej Internetowej karty praw.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- V. mając na uwadze, że na całym świecie rządy wywierają coraz większą presję na przedsiębiorstwa z sektora technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT), wymagając przestrzegania krajowych przepisów i polityk w sposób, który może być sprzeczny z uznanymi na szczeblu międzynarodowym prawami człowieka, jakimi są wolność wypowiedzi i ochrona prywatności; mając na uwadze, że podjęto konstruktywne działania, między innymi przez grupę złożoną z wielu zainteresowanych stron, w tym przedsiębiorstw, organizacji społeczeństwa obywatelskiego (między innymi grup działających na rzecz praw człowieka i wolności prasy), inwestorów i przedstawicieli środowisk naukowych, która opracowała podejście oparte na współpracy mające na celu ochronę i zwiększanie wolności wypowiedzi i ochronę prywatności w sektorze ITC oraz utworzyła inicjatywę „Global Network Initiative” (GNI) ⁽¹⁾,
- W. mając na uwadze, że rygorystyczne przepisy dotyczące ochrony danych leżą w sferze zainteresowań UE i jej obywateli, a punkt 2 preambuły dyrektywy 95/46/WE dotyczącej ochrony danych wyraźnie stanowi, że rozwiązania technologiczne (tzn. systemy przetwarzania danych) „są tworzone po to, aby służyły człowiekowi” i muszą „szanować ich podstawowe prawa i wolności, szczególnie prawo do prywatności, oraz przyczyniać się do postępu gospodarczego i społecznego, rozwoju handlu oraz dobrobytu jednostek”,

1. występuje do Rady z następującymi zaleceniami:

Pełny i bezpieczny dostęp do Internetu dla wszystkich

- a) zaleca podejmowanie wysiłków w celu uczynienia z Internetu ważnego narzędzia wzmacniającego pozycję jego użytkowników oraz stworzenia warunków umożliwiających rozwój inicjatyw oddolnych oraz demokracji elektronicznej przy jednoczesnym zagwarantowaniu istotnych zabezpieczeń, gdyż w dziedzinie tej mogą się pojawić nowe formy kontroli i cenzury; wolność i ochrona sfery prywatnej użytkowników Internetu powinna być rzeczywistością, a nie iluzją;
- b) uznaje, że Internet może stanowić niezwykłą szansę wzmocnienia aktywnego obywatelstwa oraz że w związku z tym dostęp do sieci i treści jest jednym z kluczowych elementów; zaleca pracę nad tą kwestią w oparciu o założenie, że każdy ma prawo być częścią społeczeństwa informacyjnego oraz że instytucje i zainteresowane podmioty na wszystkich szczeblach ponoszą ogólną odpowiedzialność za wspomaganie tego rozwoju oraz że należy stawić czoła dwóm nowym wyzwaniom wieku elektronicznego w postaci analfabetyzmu elektronicznego i wykluczenia z procesów demokratycznych ⁽²⁾;
- c) apeluje do państw członkowskich, aby zareagowały na rosnące zapotrzebowanie społeczeństwa na informacje i znalazły sposoby zapewnienia większej przejrzystości w procesie decyzyjnym poprzez zwiększenia dostępu obywateli do informacji przechowywanych przez rządy w celu umożliwienia obywatelom wykorzystania tych informacji; wzywa do stosowania tej samej zasady w odniesieniu do posiadanych przez nią informacji;
- d) zaleca, by przy współpracy z innymi podmiotami, zadbać o nietraktowanie bezpieczeństwa, wolności wypowiedzi i ochrony prywatności, a także otwartości Internetu jako konkurujących ze sobą celów, lecz realizować je jednocześnie w ramach całościowej wizji stanowiącej stosowną odpowiedź na te wszystkie wyzwania;
- e) domaga się gwarancji, że przysługujące nieletnim środki ochrony, zapisane w Konwencji ONZ o prawach dziecka i odzwierciedlone w prawodawstwie UE, znajdą pełne odzwierciedlenie we wszystkich właściwych działaniach, instrumentach i decyzjach odnoszących się do wzmocnienia bezpieczeństwa i wolności w Internecie;

Jednoznaczne zobowiązanie do zwalczania przestępczości w cyberprzestrzeni

- f) wzywa prezydencję Rady i państwa członkowskie do rozważenia i opracowania kompleksowej strategii na rzecz zwalczania cyberprzestępczości, zgodnie między innymi z konwencją Rady Europy w sprawie cyberprzestępczości, uwzględniającej sposoby rozwiązania problemu kradzieży tożsamości i oszustw na szczeblu UE we współpracy zarówno z dostawcami usług internetowych, jak i z organizacjami użytkowników, a także z organami policji zajmującymi się przestępczością informatyczną oraz do przedłożenia wniosku dotyczącego sposobu tworzenia kampanii informacyjnych i zapobiegania takiej przestępczości przy jednoczesnym zapewnianiu, by użytkowanie Internetu było bezpieczne i nieodpłatne dla ogółu użytkowników; wzywa do utworzenia unijnego działu pomocy ofiarom kradzieży tożsamości i oszustw dotyczących tożsamości;

⁽¹⁾ <http://www.globalnetworkinitiative.org/index.php>.

⁽²⁾ W dokumencie Rady Europy z dnia 17 września 2008 r. na temat Internetu jako niezwykle ważnego źródła zasobów dla wszystkich zainteresowanych („Internet – a critical resource for all”) podkreśla się również, że „zagwarantowanie i promowanie sprawiedliwości i partycypacji w odniesieniu do Internetu stanowi bardzo ważny krok, jeżeli chodzi o postępy w dziedzinie ogólnie pojmowanej sprawiedliwości i partycypacji w całym społeczeństwie”.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- g) zachęca do refleksji na temat niezbędnej współpracy w tej dziedzinie między podmiotami publiczno-prywatnymi oraz na temat wzmocnienia współpracy dotyczącej egzekwowania prawa, wraz z odpowiednim szkoleniem dla organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, w tym szkoleniem na temat ochrony praw podstawowych; uznaje potrzebę wspólnej odpowiedzialności oraz korzyści ze współregulacji i samoregulacji stanowiących skuteczną alternatywę lub instrumenty uzupełniające w stosunku do tradycyjnego prawodawstwa;
- h) zaleca zapewnienie, by prace podjęte w ramach projektu kontroli sieci internetowej („Check the Web”) i niedawne inicjatywy mające na celu poprawę przepływu informacji na temat przestępczości w sieci, w tym poprzez utworzenie krajowych platform ostrzegawczych oraz europejskiej platformy ostrzegawczej służących rejestrowaniu wykroczeń popełnianych w Internecie (utworzenie europejskiej platformy poświęconej przestępczości w sieci przez Europol), były konieczne, proporcjonalne i właściwe, a także by towarzyszyły im wszelkie niezbędne zabezpieczenia;
- i) wzywa państwa członkowskie do dokonania aktualizacji ustawodawstwa dotyczącego ochrony osób niepełnoletnich korzystających z Internetu, przede wszystkim poprzez wprowadzenie kar za przestępstwo uwodzenia dzieci przez Internet (tzw. „grooming”), zgodnie z definicją zapisaną w konwencji Rady Europy z dnia 25 października 2007 r. o ochronie dzieci przed seksualnym wykorzystywaniem i niegodziwym traktowaniem w celach seksualnych;
- j) zaleca wspieranie programów ochrony dzieci i kształcenia ich rodziców zgodnie z postanowieniami prawa UE w odniesieniu do nowych zagrożeń elektronicznych, a także przedstawienie oceny wpływu i skuteczności już istniejących programów; w działaniach tych szczególnie nacisk należy kłaść na gry internetowe, które skierowane są przede wszystkim do dzieci i młodzieży;
- k) zachęca wszystkich producentów komputerów z UE do fabrycznego instalowania łatwego aktywacji oprogramowania służącego ochronie dzieci;
- l) zaleca przyjęcie dyrektywy w sprawie środków prawa karnego mającej na celu egzekwowanie praw do własności intelektualnej, w oparciu o ocenę zasadności i proporcjonalności dyrektywy w świetle współczesnych badań w zakresie innowacyjności, i jednocześnie, w ramach dążenia do realizacji tego celu, zakazującej systematycznego monitorowania i nadzoru poczynań wszystkich użytkowników Internetu oraz gwarantującej proporcjonalność kar i popełnianych wykroczeń; w związku z tym zaleca poszanowanie wolności wypowiedzi i stowarzyszania się indywidualnych użytkowników oraz zwalczanie zachęt do nadużyć w cyberprzestrzeni dotyczących praw do własności intelektualnej, w tym również pewnych nadmiernych ograniczeń dostępu wprowadzanych przez samych posiadaczy praw do własności intelektualnej;
- m) domaga się gwarancji, że wyrażanie w Internecie kontrowersyjnych opinii na tematy polityczne nie będzie podlegać odpowiedzialności karnej;
- n) zaleca zapewnienie, by prawo dziennikarzy i mediów do zbierania i rozpowszechniania informacji dla celów informowania opinii publicznej nie było ograniczane, a jego wykonywanie nie podlegało karze zgodnie z jakimikolwiek przepisami lub stosowanymi praktykami;

Ciągła czujność w odniesieniu do bezwzględnej ochrony i intensywnego promowania podstawowych swobód w Internecie

- o) uważa, że „tożsamość cyfrowa” w coraz większym stopniu staje się integralną częścią naszego ego i w związku z tym zasługuje na stosowną i skuteczną ochronę przed ingerencją zarówno podmiotów prywatnych, jak i publicznych – tym samym należy określić i chronić zbiór danych właściwych „tożsamości cyfrowej” osoby, a wszystkie jego elementy należy uznać za niezbywalne prawa osobiste i nieekonomiczne; zaleca zwrócenie należytej uwagi na znaczenie anonimowości, pseudonimowości i kontroli przepływu informacji dla prywatności, a także na fakt, iż użytkownicy powinni dysponować skutecznymi środkami służącymi do jej ochrony oraz wiedzą na ich temat, na przykład dzięki różnym dostępnym technologiom na rzecz ochrony prywatności (PET);

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- p) zaleca zapewnienie, że państwa członkowskie, które przechwytyją dane i monitorują ich przepływ – bez względu na to, czy mowa o przepływie danych dotyczących ich obywateli, czy o przepływie danych z zagranicy - robią to stosując się ścisłym warunków i środków ostrożności przewidzianych przez prawo; zaleca wezwanie państw członkowskich do zapewnienia, by przeszukiwanie zdalne, o ile przewidziane prawem krajowym, prowadzono w oparciu o ważny nakaz przeszukania wydany przez właściwe władze sądowe; należy zauważyć, że uproszczone procedury przeszukiwania zdalnego w porównaniu z przeszukiwaniem bezpośrednim są niedopuszczalne, gdyż naruszają zasadę państwa prawa i prawo do prywatności;
- q) dostrzega niebezpieczeństwo, jakie kryje się w niektórych formach nadzoru i kontroli Internetu, których celem jest również śledzenie każdego „cyfrowego” kroku użytkownika oraz utworzenie na tej podstawie jego profilu i przyznanie mu „punktów”; tego rodzaju techniki należy zawsze poddawać ocenie obejmującej konieczność i proporcjonalność ich stosowania w kontekście celów, które się dzięki nim realizuje; podkreśla potrzebę głębszej świadomości i przyzwolenia użytkowników w odniesieniu do czynności podejmowanych przez nich w sieci elektronicznej, związanych z wymianą danych osobowych (np. w przypadku społeczności internetowych);
- r) wzywa państwa członkowskie do zidentyfikowania wszystkich podmiotów nadzorujących sieć oraz do przygotowania powszechnie dostępnego sprawozdania rocznego w sprawie nadzoru sieci przy zagwarantowaniu zgodności z prawem, proporcjonalności i przejrzystości;
- s) zaleca zbadanie i wprowadzenie ograniczeń dotyczących „przyzwolenia”, o które władze lub prywatne przedsiębiorstwa mogą się zwrócić do użytkowników lub do udzielenia którego mogą ich skłonić w celu częściowej rezygnacji z prywatności, gdyż porównanie pozycji negocjacyjnej i wiedzy użytkowników prywatnych i takich instytucji charakteryzuje się oczywistym brakiem równowagi;
- t) zaleca ścisłe ograniczenie, określenie i uregulowanie przypadków, w których organy rządowe mogą zażądać od prywatnej firmy internetowej ujawnienia danych, oraz dodatkowe zapewnienie, by ich wykorzystywanie przez rządy podlegało najściślejszym standardom ochrony danych; zaleca ustanowienie skutecznej kontroli i oceny tego procesu;
- u) podkreśla znaczenie umożliwienia użytkownikom Internetu zwiększenia ich prawa do nieodwracalnego usunięcia ich danych osobowych umieszczonych na stronach internetowych lub jakichkolwiek nośnikach danych osób trzecich; zaleca zagwarantowanie, że dostawcy usług internetowych, dostawcy usług e-handlu oraz usług społeczeństwa informacyjnego uszanują decyzje użytkowników; zaleca, aby państwa członkowskie zagwarantowały skuteczne egzekwowanie prawa obywateli do dostępu do ich danych osobowych, w tym, w stosownych przypadkach, do wykreślenia takich danych lub ich usunięcia ze stron internetowych;
- v) potępia rządową cenzurę treści, których można poszukiwać w zasobach Internetu, zwłaszcza jeżeli takie ograniczenia mogłyby osłabiać wypowiedzi polityczne;
- w) zaleca wezwanie państw członkowskich do zadbania o to, aby wolność wypowiedzi nie podlegała arbitralnym ograniczeniom natury publicznej lub prywatnej, oraz do unikania wszelkich środków legislacyjnych lub administracyjnych, które mogłyby osłabiać wolność słowa we wszelkich jej przejawach;
- x) przypomina, że transfer danych osobowych do krajów trzecich musi się odbywać zgodnie z postanowieniami między innymi dyrektywy 95/46/WE oraz decyzji ramowej 2008/977/WSiSW;
- y) zwraca uwagę na fakt, że rozwój tzw. „Internetu przedmiotów” i wykorzystywanie systemów identyfikacji radiowej (RFID) nie powinny zepchnąć na drugi plan ochrony danych i praw obywateli;
- z) zaleca wezwanie państw członkowskich do właściwego stosowania dyrektywy 95/46/WE w sprawie danych osobowych w odniesieniu do Internetu; zaleca przypomnienie państwom członkowskim, że dyrektywa ta, a w szczególności art. 8, ma zastosowanie bez względu na rodzaj technologii wykorzystywanej do przetwarzania danych osobowych oraz że w dyrektywie tej wzywa się państwa członkowskie do zapewnienia prawa do korzystania ze środków prawnych i odszkodowania za naruszenie jej przepisów (art. 22, 23 i 24);

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- aa) zaleca włączenie podstawowych zasad „internetowej karty praw” do procesu badawczo-rozwojowego dotyczącego narzędzi i programów związanych z Internetem oraz promowanie zasady poszanowania prywatności od samego początku (ang. *privacy by design*), zgodnie z którą wymogi dotyczące prywatności i ochrony danych należy wprowadzać na jak najwcześniejszym etapie cyklu życia nowych technologii, celem zapewnienia korzystnego środowiska obywatelom jako użytkownikom;
- ab) zaleca wspieranie i postulowanie czynnego uczestnictwa Europejskiego Inspektora Ochrony Danych i Grupy Roboczej Art. 29 w opracowywaniu wspólnotowego prawodawstwa dotyczącego działalności internetowej o potencjalnym wpływie na ochronę danych;

Przedsięwzięcia międzynarodowe

- ac) należy wezwać wszystkich dostawców usług internetowych do zaangażowania się w trwający proces tworzenia „internetowej karty praw”, który opiera się na istniejących prawach podstawowych, wspiera ich egzekwowanie i pomaga rozpoznać kształtujące się zasady; w związku z tym dynamiczna koalicja wokół internetowej karty praw powinna odgrywać rolę przewodnią;
- ad) w tym kontekście należy zadbać o podjęcie inicjatywy obejmującej wiele zainteresowanych stron i wiele szczebli oraz opartej na procesie, a także o rozważenie możliwości połączenia inicjatyw globalnych i lokalnych w celu określenia i ochrony praw użytkowników Internetu, co zagwarantuje zasadność i akceptację procesu oraz odpowiedzialność zań;
- ae) przyznaje, że globalny i otwarty charakter Internetu wymaga globalnych standardów ochrony danych, bezpieczeństwa i wolności słowa; w tym kontekście wzywa państwa członkowskie do podjęcia inicjatywy na rzecz opracowania takich standardów; z zadowoleniem przyjmuje rezolucję w sprawie pilnej potrzeby chronienia prywatności w świecie bez granic i opracowania wspólnego wniosku celem ustalenia międzynarodowych standardów ochrony prywatności i danych osobowych, przyjętego na 30. międzynarodowej konferencji rzeczników ochrony danych i prywatności zorganizowanej w Strasburgu, w dniach 15-17 października 2008 r.; zaleca wezwanie wszystkich zainteresowanych podmiotów z UE (prywatnych, jak i państwowych) do uczestnictwa w tych rozważaniach;
- af) zaleca podkreślenie znaczenia utworzenia prawdziwej internetowej e-agory, w ramach której obywatele państw Unii mogą prowadzić bardziej interaktywną dyskusję z podmiotami stanowiącymi prawo i innymi zainteresowanymi podmiotami instytucjonalnymi;
- ag) należy zachęcać UE do aktywnego udziału w różnych forach międzynarodowych zajmujących się globalnymi i lokalnymi aspektami Internetu, takich jak Forum Zarządzania Internetem (Internet Governance Forum – IGF);
- ah) zaleca uczestnictwo wszystkich zainteresowanych podmiotów UE w procesie tworzenia europejskiego forum IGF, które dokonałoby bilansu doświadczeń zgromadzonych przez krajowe fora IGF, funkcjonowało jako partner na szczeblu regionalnym i skuteczniej prezentowało kwestie ogólnoeuropejskie, stanowiska i obawy w mających powstać międzynarodowych forach IGF;

*

* *

2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie oraz przedstawienia go do wglądu Komisji.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

Strategia UE na rzecz lepszych warunków demontażu statków

P6_TA(2009)0195

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie strategii UE na rzecz lepszych warunków demontażu statków

(2010/C 117 E/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zieloną księgę Komisji z dnia 22 maja 2007 r. w sprawie lepszych warunków demontażu statków (COM(2007)0269),
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 21 maja 2008 r. w sprawie zielonej księgi w sprawie lepszych warunków demontażu statków ⁽¹⁾,
  - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie strategii UE na rzecz lepszych warunków demontażu statków (COM(2008)0767),
  - uwzględniając art. 2 i 6 traktatu WE, na mocy których wymagania w zakresie ochrony środowiska powinny zostać zintegrowane z różnymi sektorami polityki wspólnotowej w celu promowania rozwoju działań gospodarczych przyjaznych środowisku,
  - uwzględniając art. 175 traktatu WE,
  - uwzględniając konwencję bazylejską o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych (konwencja bazylejska), zatwierdzoną przez ONZ w dniu 22 marca 1989 r. jako ramy regulacyjne dla transgranicznych przewozów odpadów niebezpiecznych,
  - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1013/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 czerwca 2006 r. w sprawie przemieszczania odpadów ⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie przemieszczania odpadów),
  - uwzględniając konferencję dyplomatyczną przeprowadzoną w maju 2009 r. przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO), poświęconą międzynarodowej konwencji w sprawie bezpiecznego i ekologicznego recyklingu statków (konwencja w sprawie recyklingu statków),
  - uwzględniając art. 108 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze poważne obawy, że bez pilnych działań regulacyjnych na szczeblu UE warunki, w jakich odbywa się demontaż statków w Azji Południowej, które są zarówno destrukcyjne dla środowiska, jak i upokarzające dla człowieka, ulegną dalszemu pogorszeniu,
- B. mając na uwadze, że konwencja bazylejska (po zatwierdzeniu przez Radę Europejską) uznaje, iż statek może zostać uznany za odpad; mając jednak na uwadze, że może on być uważany za statek według innych przepisów prawa międzynarodowego, jako że większość armatorów aktualnie nie informuje władz o zamiarze usunięcia swoich statków; mając zatem na uwadze, że armatorzy powinni przyczynić się do zapewnienia, iż udostępniane są informacje odnośnie do ich zamiaru usunięcia statków oraz do wszelkich niebezpiecznych materiałów na pokładzie ich statków,
- C. mając na uwadze, że rozporządzenie w sprawie przemieszczania odpadów nadal jest systematycznie lekceważone oraz że uznaje się, iż odpowiedzialność i rola państw bandery grzecznościowej są podstawową przeszkodą w zwalczaniu nielegalnego wywozu odpadów toksycznych,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0222.

⁽²⁾ Dz.U. L 190 z 12.7.2006, s. 1.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

- D. mając na uwadze, że duża liczba statków wycofywanych z eksploatacji na skutek światowego wycofywania tankowców jednokadłubowych oraz natłok starych statków wycofywanych obecnie z rynku, między innymi z powodu recesji, doprowadzi do niekontrolowanej ekspansji niespełniających norm obiektów w Azji Południowej oraz rozprzestrzeni się na kraje regionu Afryki, jeżeli nie zostaną podjęte konkretne działania na szczeblu UE,
- E. mając na uwadze, że złomowanie statków przy użyciu metody zwanej „sztrandowaniem” (ang. „beaching”), która polega na porzucaniu statków na równinach pływowych, zostało globalnie potępione jako niebezpieczne dla pracowników oraz nieoferujące możliwości zapewnienia odpowiedniej ochrony środowiska morskiego przed substancjami zanieczyszczającymi pochodzącymi ze statków,
1. zwraca uwagę, że wyżej wymieniona rezolucja Parlamentu oraz zawarte w niej opinie są nadal aktualne, oraz podkreśla, że powinny one w jak największym stopniu znaleźć odzwierciedlenie w konwencji w sprawie recyklingu statków, która ma zostać przyjęta w maju 2009 r.;
  2. zwraca uwagę na konieczność potraktowania recyklingu statków jako integralnej części ich cyklu użytkowania, a co za tym idzie, uwzględnienia jego wymogów już na etapie projektowania konstrukcji oraz wyposażenia statku;
  3. zwraca uwagę, że wycofane z eksploatacji statki powinny być traktowane jako odpady niebezpieczne ze względu na zawarte w nich liczne substancje niebezpieczne i w związku z tym powinny zostać objęte zakresem konwencji bazylejskiej;
  4. z zadowoleniem przyjmuje strategię UE na rzecz lepszych warunków demontażu statków; podkreśla jednak, że Komisja musi szybko wyjść poza etap studium wykonalności i w pełni zobowiązać się do podjęcia działań gwarantujących skuteczne wdrożenie rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów; wzywa w związku z tym do zacieśnienia kontroli i monitorowania ze strony krajowych władz portowych i zwraca się do Komisji o przedstawienie wytycznych w tej dziedzinie;
  5. podkreśla, że nie ma czasu do zmarnowania, i wzywa do podjęcia konkretnych działań regulacyjnych na szczeblu UE, które wyjdą poza skromne niestety środki zaradcze IMO;
  6. wzywa do wyraźnego zakazu „sztrandowania” statków wycofanych z eksploatacji oraz uważa, że wszelkie wsparcie techniczne dla krajów południowoazjatyckich w ramach działań UE powinno mieć również na celu wycofywanie tej rażąco niezrównoważonej i zawierającej poważne błędy metody złomowania;
  7. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wynegocjowania warunków, które zagwarantują bardzo szybkie wprowadzenie w życie konwencji w sprawie recyklingu statków;
  8. wzywa państwa członkowskie do podpisania konwencji w sprawie recyklingu statków oraz jej ratyfikowania jak najszybciej po osiągnięciu porozumienia na szczeblu IMO;
  9. wzywa Komisję, państwa członkowskie i armatorów do bezzwłocznego zastosowania podstawowych elementów konwencji w sprawie recyklingu statków w celu zagwarantowania, że statki, które zostaną w najbliższych miesiącach i latach wysłane do demontażu, będą istotnie potraktowane w bezpieczny i niezagrożający środowisku sposób;
  10. podkreśla, że po przyjęciu konwencji w sprawie recyklingu statków w maju 2009 r. w Hongkongu trzeba będzie ocenić ją pod kątem poziomu kontroli równoważnego z konwencją bazylejską o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych, włączoną do europejskiego rozporządzenia w sprawie przemieszczania odpadów;
  11. popiera sugestie Komisji dotyczące środków na rzecz wprowadzenia niezależnej certyfikacji i audytu zakładów demontażu; uważa, że takie środki są pilnie potrzebne, i podkreśla, że wszelkie finansowanie ze środków Wspólnoty należy uzależnić od korzystania przez beneficjenta z takich certyfikowanych zakładów; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje normy opracowane przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa na Morzu (EMSA) jako idące we właściwym kierunku, lecz oczekuje dokonania w bliskiej przyszłości dalszych udoskonaleń;

Czwartek, 26 marca 2009 r.

12. wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych środków – takich jak systemy znakowania bezpiecznych i czystych obiektów do recyklingu – na rzecz promowania transferu wiedzy specjalistycznej i technologii, tak aby ułatwić zakładom demontażu w Azji Południowej przestrzeganie międzynarodowych norm w zakresie bezpieczeństwa i ochrony środowiska, a zwłaszcza norm, które zostaną ustanowione w konwencji w sprawie recyklingu statków w sprawie demontażu statków; jest zdania, że cel ten należy również wziąć pod uwagę w szerszych ramach unijnej polityki wspierania rozwoju, prowadzonej wobec krajów zaangażowanych w demontaż statków;

13. zdecydowanie zachęca do dialogu między UE a rządami krajów południowoazjatyckich zaangażowanych w demontaż statków, dotyczącego kwestii warunków pracy w miejscach demontażu, w tym kwestii pracy dzieci;

14. zwraca się o mechanizm finansowania oparty na obowiązkowych składkach ze strony sektora żeglugi oraz zgodny z zasadą odpowiedzialności producenta;

15. wzywa Komisję do wyraźnego przekazania odpowiedzialności za odpady państwu sprawującemu jurysdykcję, a nie ich właścicielom;

16. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentóm państw członkowskich, rządóm Turcji, Bangladeszu, Chin, Pakistanu i Indii, a także IMO.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Umowa pomiędzy Wspólnotą Europejską a rządem Nepalu dotycząca pewnych aspektów przewozów lotniczych *

P6_TA(2009)0146

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a rządem Nepalu dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych (COM(2008)0041 – C6-0041/2009 – 2008/0017(CNS))

(2010/C 117 E/35)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2008)0041),
  - uwzględniając art. 80 ust. 2 oraz art. 300 ust. 2 akapit pierwszy zdanie pierwsze traktatu WE,
  - uwzględniając art. 300 ust. 3 akapit pierwszy traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0041/2009),
  - uwzględniając art. 51, art. 83 ust. 7 i art. 43 ust. 1 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A6-0071/2009),
1. zatwierdza zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania swojego stanowiska Radzie i Komisji, a także rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi Nepalu.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Kołowe ciągniki rolnicze lub leśne (wersja ujednolicona) ***I

P6_TA(2009)0147

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych części i cech kołowych ciągników rolniczych lub leśnych (wersja ujednolicona) (COM(2008)0690 – C6-0414/2008 – 2008/0213(COD))

(2010/C 117 E/36)

(Procedura współdecyzji - ujednolicenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0690),
  - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0414/2008),
  - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie szybszej metody pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych ⁽¹⁾,
  - uwzględniając art. 80 i art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A6-0130/2009),
- A. mając na uwadze, że zdaniem grupy konsultacyjnej, złożonej z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, wniosek ogranicza się do prostej kodyfikacji istniejących przepisów bez zmian co do istoty,
1. zatwierdza wniosek Komisji w wersji uwzględniającej zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 4.4.1996, s. 2.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Wspólnotowy system zwolnień celnych (wersja ujednolicona)*

P6_TA(2009)0148

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych (wersja ujednolicona) (COM(2008)0842 – C6-0019/2009 – 2008/0235(CNS))

(2010/C 117 E/37)

(Procedura konsultacji - ujednolicenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Radzie (COM(2008)0842),
  - uwzględniając art. 26, art. 37 oraz art. 308 traktatu WE, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0019/2009),
  - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie szybszej metody pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych ⁽¹⁾,
  - uwzględniając art. 80 i art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A6-0129/2009),
- A. mając na uwadze, że zdaniem grupy konsultacyjnej, złożonej z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, wniosek ogranicza się do prostej kodyfikacji istniejących przepisów bez zmian co do istoty,
1. zatwierdza wniosek Komisji w wersji uwzględniającej zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 z 4.4.1996, s. 2.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Zbieranie informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny *

P6_TA(2009)0149

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie zalecenia dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2533/98 w sprawie zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny (13411/2008 – C6-0351/2008 – 2008/0807(CNS))

(2010/C 117 E/38)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając zalecenie Europejskiego Banku Centralnego przedstawione Radzie (13411/2008) ⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 107 ust. 6 Traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0351/2008),
- uwzględniając art. 51 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0119/2009),

1. zatwierdza po poprawkach zalecenie Europejskiego Banku Centralnego;
2. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
3. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do zalecenia Europejskiego Banku Centralnego;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Europejskiemu Bankowi Centralnemu.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ EUROPEJSKI BANK CENTRALNY

POPRAWKA

Poprawka 1

**Zalecenie dotyczące rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 7a preambuły (nowy)**

(7a) W celu zwiększenia jawności dane statystyczne zbierane od instytucji sektora finansowego przez ESBC powinny być udostępniane publicznie przy zagwarantowaniu wysokiego poziomu ochrony danych.

Poprawka 2

**Zalecenie dotyczące rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 7b preambuły (nowy)**

(7b) Przy opracowywaniu, sporządzaniu i rozpowszechnianiu statystyk europejskich powinno się uwzględniać istotne międzynarodowe zalecenia i najlepsze praktyki.

⁽¹⁾ Dz.U. C 251 z 3.10.2008, s. 1.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ EUROPEJSKI BANK CENTRALNY

POPRAWKA

Poprawka 3**Zalecenie dotyczące rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 8 preambuły**

(8) Ponadto, istotne jest zapewnienie ścisłej współpracy pomiędzy ESBC a Europejskim Systemem Statystycznym (ESS), przede wszystkim w celu popierania wymiany poufnych danych dla celów statystycznych pomiędzy obydwoma systemami w świetle art. 285 Traktatu i art. 5 Statutu.

(8) Ponadto istotne jest zapewnienie ścisłej współpracy pomiędzy ESBC a Europejskim Systemem Statystycznym (ESS) **w celu unikania powielania w gromadzeniu danych statystycznych**, przede wszystkim w celu popierania wymiany poufnych danych dla celów statystycznych pomiędzy obydwoma systemami w świetle art. 285 Traktatu i art. 5 Statutu.

Poprawka 4**Zalecenie dotyczące rozporządzenia – akt zmieniający**

Artykuł 1 – punkt 2a (nowy)
Rozporządzenie (WE) nr 2533/98
Artykuł 2a (nowy)

(2a) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 2a
Współpraca z ESS

W celu ograniczenia do minimum obciążenia sprawozdawczego unikać powielania i zagwarantować spójność podejścia do sporządzania europejskich statystyk, ESBC i ESS ściśle ze sobą współpracują, przestrzegając jednocześnie zasad statystycznych określonych w art. 3.”.

Poprawka 5**Zalecenie dotyczące rozporządzenia – akt zmieniający**

Artykuł 1 – punkt 4 – litera (g)
Rozporządzenie (WE) nr 2533/98
Artykuł 8 – ustępy od 11 do 13

(g) Dodaje się ust. 11-13 w następującym brzmieniu:

skreślone

„11. Bez uszczerbku dla krajowych przepisów dotyczących wymiany poufnych informacji statystycznych innych niż informacji, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, do przekazywania poufnych informacji statystycznych pomiędzy członkiem ESBC, który zebrał te informacje, a organem ESS może dojść pod warunkiem, że przekazywanie to jest niezbędne dla opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania lub poprawy jakości statystyk europejskich w zakresie odpowiednich kompetencji ESS i ESBC. Przekazywanie wykraczające poza to, co przewidziano w zdaniu poprzedzającym, wymaga wyraźnego zezwolenia członka ESBC, który zebrał te informacje.

12. W przypadku gdy poufne dane przekazywane są pomiędzy organem ESS a członkiem ESBC, dane te mogą być wykorzystane wyłącznie do celów statystycznych, a dostęp do nich mogą mieć tylko pracownicy zajmujący się danym obszarem statystyki.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ EUROPEJSKI BANK CENTRALNY

POPRAWKA

13. Środki ochronne, o których mowa art. 19 rozporządzenia (WE) nr [XX], dotyczą wszystkich poufnych danych przekazywanych pomiędzy organem ESS a członkiem ESBC zgodnie z ust. 11 i 12 powyżej, oraz z art. 20 ust. 1a rozporządzenia (WE) nr [XX]. EBC publikuje roczny raport o poufności dotyczący działań podjętych do zachowania poufności danych statystycznych.”;

Poprawka 6

Zalecenie dotyczące rozporządzenia – akt zmieniający

Artykuł 1 – punkt 4a (nowy)

Rozporządzenie (WE) nr 2533/98

Artykuł 8a (nowy)

(4a) Dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Współpraca między ESS a ESBC

1. Bez uszczerbku dla krajowych przepisów dotyczących wymiany poufnych informacji statystycznych innych niż informacje, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, do przekazywania poufnych informacji statystycznych pomiędzy członkiem ESBC, który zebrał te informacje, a organem ESS może dojść pod warunkiem, że przekazywanie to jest niezbędne dla opracowywania, tworzenia i rozpowszechniania lub poprawy jakości statystyk europejskich, w tym statystyk strefy euro, w zakresie odpowiednich kompetencji ESS i ESBC. Dalsze przekazywanie wykraczające poza pierwsze przekazanie wymaga wyraźnego zezwolenia członka ESBC, który zebrał te informacje.

2. Jeżeli dane poufne przekazywane są pomiędzy organem ESS a członkiem ESBC, dane te mogą być wykorzystane wyłącznie do celów statystycznych, a dostęp do nich mogą mieć tylko pracownicy zajmujący się danym obszarem statystyki.

3. Przepisy i środki ochronne, o których mowa art. 20 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 z dnia ... w sprawie statystyk europejskich (*), dotyczą wszystkich poufnych danych przekazywanych pomiędzy organem ESS a członkiem ESBC zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu oraz z art. 21 ust. 1a rozporządzenia (WE) nr .../2009. EBC publikuje roczne sprawozdanie dotyczące działań podjętych dla zachowania poufności danych statystycznych.

(*) Dz.U.: proszę wstawić numer, datę i odniesienie do rozporządzenia.”.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Produkty kosmetyczne (przekształcenie) ***I

P6_TA(2009)0158

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie produktów kosmetycznych (przekształcenie) (COM(2008)0049 – C6-0053/2008 – 2008/0035(COD))

(2010/C 117 E/39)

(Procedura współdecyzji: przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0049),
  - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0053/2008),
  - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
  - uwzględniając pismo z dnia 21 listopada 2008 r. skierowane przez Komisję Prawną do Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności zgodnie z art. 80a ust. 3 Regulaminu,
  - uwzględniając art. 80a i art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Prawnej (A6-0484/2008),
- A. mając na uwadze, że konsultacyjna grupa robocza służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do kodyfikacji niezmienionych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami merytorycznymi wniosek zawiera prostą kodyfikację istniejących tekstów, bez zmian merytorycznych,
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji po dostosowaniu do zaleceń konsultacyjnej grupy roboczej złożonej ze służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji;
  2. przyjmuje do wiadomości oświadczenia Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
  3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

P6_TC1-COD(2008)0035

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 24 marca 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 dotyczącego produktów kosmetycznych (tekst przekształcony)

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr ....)

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenia Komisji

Komisja przyjmuje do wiadomości zaniepokojenie państw członkowskich przekształcaniem dyrektyw na rozporządzenia.

Komisja wyraża przekonanie, że w przypadku gdy obowiązujące przepisy dyrektywy są wystarczająco jasne, precyzyjne i szczegółowe, istnieje możliwość przekształcenia ich w mające bezpośrednie zastosowanie przepisy rozporządzenia. Jest tak szczególnie w przypadku przepisów o charakterze technicznym, które zostały już w pełni przetransponowane do prawodawstwa krajowego wszystkich państw członkowskich.

W świetle rozbieżnych opinii Komisja przyjmuje do wiadomości, że szczególnie przypadek rozporządzenia ws. kosmetyków nie stanowi precedensu, pozwalającego na interpretację porozumienia międzyinstytucjonalnego w tym zakresie.

Komisja zobowiązuje się wyjaśnić sytuację w zakresie sprzedaży produktów kosmetycznych w Internecie przed datą wejścia w życie rozporządzenia.

Tak jak Parlament Europejski, Komisja jest zaniepokojona faktem, że branża kosmetyczna może być narażona na fałszerstwa, co z kolei może stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzkiego. W związku z tym Komisja podejmie działania w celu poprawienia współpracy pomiędzy właściwymi organami krajowymi na rzecz zwalczania podrobienia kosmetyków.

Komisja przygotowuje notę wyjaśniającą dotyczącą przepisów przejściowych oraz terminów wprowadzenia w życie ww. rozporządzenia, w szczególności uwzględniając art. 7, 8, 10 i 12 lit. a.

Komisja zwraca uwagę, że prace nad jednolitym brzmieniem definicji nanomateriałów są kontynuowane. W związku z tym Komisja potwierdza konieczność uwzględnienia w przyszłym prawodawstwie wspólnotowym postępów w zakresie ustalenia wspólnej definicji oraz zauważa, że procedura komitologii, mająca zastosowanie do niniejszego wniosku, pozwala na uaktualnienie definicji w jego ramach.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Wprowadzanie do obrotu produktów biobójczych ***I

P6_TA(2009)0159

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 98/8/WE dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych w odniesieniu do przedłużenia niektórych terminów (COM(2008)0618 – C6-0346/2008 – 2008/0188(COD))

(2010/C 117 E/40)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0618),
  - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C6-0346/2008),
  - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A6-0076/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0188

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 24 marca 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE zmieniającej dyrektywę 98/8/WE dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych w odniesieniu do przedłużenia niektórych terminów

(Jako że zostało osiągnięte porozumienie pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2009/107/WE.)

Wtorek, 24 marca 2009 r.

Struktura i stawki akcyzy stosowane do wyrobów tytoniowych *

P6_TA(2009)0160

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 92/79/EWG, 92/80/EWG i 95/59/WE w zakresie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych (COM(2008)0459 – C6-0311/2008 – 2008/0150(CNS))

(2010/C 117 E/41)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0459),
  - uwzględniając art. 93 traktatu WE, zgodnie z którym Rada przeprowadziła konsultacje z Parlamentem (C6-0311/2008),
  - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A6-0121/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
  2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę wniosku, zgodnie z art. 250 ust. 2 traktatu WE;
  3. zwraca się do Rady, jeśli ta uzna za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
  4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
  5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający Punkt 2 preambuły

(2) W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i równocześnie wysokiego poziomu ochrony zdrowia, zgodnie z wymogiem art. 152 Traktatu WE, biorąc pod uwagę, że Wspólnota jest stroną ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu, konieczne jest wprowadzenie różnych zmian w przedmiotowej dziedzinie. Zmiany te powinny uwzględniać istniejącą sytuację w przypadku każdego z różnych rodzajów wyrobów tytoniowych.

(2) W celu zapewnienia prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego i równocześnie wysokiego poziomu ochrony zdrowia, zgodnie z wymogiem art. 152 Traktatu WE, biorąc pod uwagę, że Wspólnota jest stroną ramowej konwencji Światowej Organizacji Zdrowia o ograniczeniu użycia tytoniu, konieczne jest wprowadzenie różnych zmian w przedmiotowej dziedzinie. Zmiany te powinny **w stosownych przypadkach** uwzględniać **zakaz palenia tytoniu oraz** istniejącą sytuację w przypadku każdego z różnych rodzajów wyrobów tytoniowych **oraz powinny stanowić uzupełnienie zakazu reklamy wyrobów tytoniowych i prowadzonych kampanii edukacyjnych. Należy również uwzględnić potrzebę zwalczania przemytu z krajów trzecich i przestępczości zorganizowanej, a także wprowadzenie i rozszerzenie strefy Schengen.**

Wtorek, 24 marca 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 2**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Punkt 3 preambuły**

(3) Jeśli chodzi o papierosy, zasady należy uprościć w taki sposób, aby stworzyć neutralne warunki konkurencji dla producentów, zmniejszyć podział rynków wyrobów tytoniowych i sprzyjać osiągnięciu celów zdrowotnych. W tym celu należy zastąpić koncepcję najpopularniejszej kategorii cenowej; **stawka minimalna ad valorem powinna odnosić się do średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży, a wszystkie papierosy należy objąć minimalną stawką pieniężną. Z podobnych przyczyn średnia ważona cena detaliczna sprzedaży powinna stanowić również poziom odniesienia dla pomiarów znaczenia specyficznego podatku akcyzowego w zakresie całego ciężaru podatkowego.**

(3) Jeśli chodzi o papierosy, zasady należy uprościć w taki sposób, aby stworzyć neutralne warunki konkurencji dla producentów, zmniejszyć podział rynków wyrobów tytoniowych, **zapewnić równe traktowanie wszystkich państw członkowskich, producentów tytoniu i przemysłu tytoniowego UE**, sprzyjać osiągnięciu celów zdrowotnych i **spełniać cele makroekonomiczne, takie jak niski poziom inflacji, w perspektywie rozszerzenia strefy euro i dostosowania poziomu cen.** W tym celu należy zastąpić koncepcję najpopularniejszej kategorii cenowej **do dnia 1 stycznia 2012 r. minimalna stawka podatku akcyzowego od wszystkich wyrobów tytoniowych we wszystkich państwach członkowskich powinna być wyrażana wyłącznie jako specyficzny składnik podatku akcyzowego od jednostki wyrobu tytoniowego.** Średnia ważona cena detaliczna sprzedaży powinna stanowić **wyłącznie** poziom odniesienia dla pomiarów udziału specyficznego podatku akcyzowego w łącznym ciężarze podatkowym. **Państwa członkowskie, w których obowiązuje wysoka stawka podatku akcyzowego na wyroby tytoniowe powinny przyjąć politykę umiaru w podwyższaniu podatków, mając na uwadze znaczenie dostosowania poziomu podatków na rynku wewnętrznym.**

Poprawka 3**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Punkt 5 preambuły**

(5) Jeśli chodzi o drobno krojony tytoń przeznaczony do skręcania papierosów, minimalne stawki wspólnotowe powinny być wyrażone w taki sposób, aby uzyskać skutki podobne do uzyskiwanych w przypadku papierosów. W tym celu należy przewidzieć, że krajowe poziomy opodatkowania muszą być zgodne **zarówno** z minimum wyrażonym jako **odsetek ceny detalicznej, jak i z minimum wyrażonym w postaci stałej kwoty.**

(5) Jeśli chodzi o drobno krojony tytoń przeznaczony do skręcania papierosów, minimalne stawki wspólnotowe powinny być wyrażone w taki sposób, aby uzyskać skutki podobne do uzyskiwanych w przypadku papierosów. W tym celu należy przewidzieć, że **do dnia 1 stycznia 2012 r.** krajowe poziomy opodatkowania muszą być zgodne z minimum wyrażonym jako **kwota stała, pobierana od jednostki wyrobu tytoniowego.**

Poprawka 7**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający
Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 92/79/EWG

Artykuł 2 – ustęp 1 – akapit pierwszy

1. Państwa członkowskie zapewniają **udział akcyzy (podatku specyficznego i podatku ad valorem) na papierosy w średniej ważonej detalicznej cenie sprzedaży papierosów na poziomie co najmniej 57 %.** Akcyza ta wynosi nie mniej niż 64 EUR za 1 000 papierosów, **niezależnie od średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży.**

1. **Do dnia 1 stycznia 2012 r.** państwa członkowskie zapewniają, **aby podatek akcyzowy wynosił nie mniej niż 64 euro za 1 000 papierosów w odniesieniu do wszystkich rodzajów papierosów.**

Wtorek, 24 marca 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 8**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 92/79/EWG

Artykuł 2 – ustęp 2

2. Począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r., państwa członkowskie zapewniają **udział** akcyzy (**podatku specyficznego i podatku ad valorem**) na papierosy w **średniej ważonej detalicznej cenie sprzedaży** papierosów na poziomie co najmniej 63 %. **Akcyza ta wynosi nie mniej niż 90 EUR** za 1 000 papierosów, **niezależnie od średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży**.

Jednak państwa członkowskie, które nakładają podatek akcyzowy wynoszący co najmniej 122 EUR za 1 000 papierosów na podstawie średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży, nie muszą spełniać wymogu 63 % ustanowionego w akapicie pierwszym.

2. Począwszy od dnia 1 stycznia 2014 r., **wszystkie** państwa członkowskie zapewniają **wysokość** akcyzy **od wszystkich kategorii** papierosów na poziomie co najmniej 75 EUR za 1 000 papierosów **lub o 8 EUR więcej niż wynosił poziom za 1 000 papierosów w dniu 1 stycznia 2010 r.**

Poprawka 9**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 92/79/EWG

Artykuł 2 – ustęp 3

3. Średnią ważoną cenę detaliczną sprzedaży określa się **1 stycznia** każdego roku, poprzez odniesienie do roku n-1, na podstawie **całkowitych dopuszczeń do konsumpcji** i cen obejmujących wszystkie podatki.

3. Średnią ważoną cenę detaliczną sprzedaży określa się **w dniu 1 marca** każdego roku, poprzez odniesienie do roku n-1, na podstawie **łącznej ilości wprowadzonej na rynek** i cen obejmujących wszystkie podatki.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 92/79/EWG

Artykuł 2 – ustęp 5

5. Państwa członkowskie stopniowo zwiększają podatki akcyzowe w celu spełnienia wymogów, o których mowa w ust. 2, **w terminach określonych odpowiednio w ust. 2 i 4.**

5. **Do dnia 1 stycznia 2012 r.** państwa członkowskie stopniowo zwiększają podatki akcyzowe w celu spełnienia wymogów, o których mowa w ust. 1.

Państwa członkowskie, w których podatek akcyzowy stosowany w dniu 1 stycznia 2009 r. w odniesieniu do jakiegokolwiek kategorii detalicznej ceny sprzedaży przekracza 64 EUR za 1 000 papierosów, nie obniżają stawki podatku akcyzowego.

Poprawka 11**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 1**

Dyrektywa 92/79/EWG

Artykuł 2 – ustęp 6 – akapit pierwszy a (nowy)

Przy tej samej okazji Komisja oblicza i publikuje do celów informacyjnych minimalną unijną cenę papierosów, wyrażoną w euro lub innych walutach krajowych, poprzez dodanie stawek akcyzy i podatku VAT mających zastosowanie do teoretycznej paczki papierosów o wartości netto 0 EUR.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 12**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 2**

Dyrektywa 92/79/EWG

Artykuł 2a

Artykuł 2a otrzymuje brzmienie:

skreślony

„Artykuł 2a

1. Jeżeli następuje zmiana średnich ważonych detalicznych cen sprzedaży papierosów w państwie członkowskim, która powoduje spadek stawki podatku akcyzowego poniżej poziomu określonego odpowiednio w art. 2 ust. 1 i 2, wówczas państwo członkowskie, którego to dotyczy, może powstrzymać się od dostosowania tego podatku do 1 stycznia drugiego roku następującego po roku, w którym zaistniała taka zmiana.

2. Jeżeli państwo członkowskie podwyższa stawkę podatku od wartości dodanej dla papierosów, wówczas może obniżyć akcyzę do kwoty, która wyrażona jako odsetek średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży jest równa wzrostowi stawki podatku od wartości dodanej, również wyrażonej jako odsetek średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży, nawet jeżeli takie dostosowanie powoduje obniżenie podatku akcyzowego poniżej poziomów, wyrażonych jako odsetek średniej ważonej detalicznej ceny sprzedaży, określonych odpowiednio w art. 2 ust. 1 i 2.

Państwo członkowskie podwyższa jednak ten podatek ponownie, tak aby osiągnąć co najmniej ten poziom, najpóźniej 1 stycznia drugiego roku następującego po roku, w którym dokonano takiego obniżenia.”

Poprawka 13**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Dyrektywa 92/80/EWG

Artykuł 3 – ustęp 1 – akapity ósmy i dziewiąty

Od dnia **01.01.2010 r.** państwa członkowskie stosują podatek akcyzowy na drobno krojony tytoń do palenia przeznaczony do skręcania papierosów **w wysokości** co najmniej **38 % detalicznej ceny sprzedaży**, z uwzględnieniem wszystkich podatków, oraz **co najmniej 43 EUR** za kilogram.

Od dnia **1 stycznia 2014 r.** państwa członkowskie stosują podatek akcyzowy na drobno krojony tytoń do palenia przeznaczony do skręcania papierosów w wysokości co najmniej **42 % detalicznej ceny sprzedaży**, z uwzględnieniem wszystkich podatków, oraz **co najmniej 60 EUR** za kilogram.

Od dnia **1 stycznia 2014 r.** państwa członkowskie stosują podatek akcyzowy na drobno krojony tytoń do palenia przeznaczony do skręcania papierosów **wynoszący** co najmniej **50 EUR** za kilogram **lub co najmniej o 6 % wyższy w stosunku do poziomu za kilogram z dnia 1 stycznia 2012 r.**

Od dnia **1 stycznia 2012 r.** państwa członkowskie stosują podatek akcyzowy na drobno krojony tytoń do palenia przeznaczony do skręcania papierosów **wynoszący** co najmniej **43 EUR** za kilogram **lub o 20 % wyższy w stosunku do poziomu za kilogram z dnia 1 stycznia 2010 r.**

Wtorek, 24 marca 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 14**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Dyrektywa 92/80/EWG

Artykuł 3 – ustęp 1 – akapity dziesiąty i jedenasty

Państwa członkowskie *zwiększają* stopniowo podatki akcyzowe, aby osiągnąć nowe wymogi minimalne, **o których mowa w akapicie dziewiątym, w dniu 1 stycznia 2014 r.**

Państwa członkowskie *podwyższają* stopniowo podatki akcyzowe, aby osiągnąć **te** nowe wymogi minimalne.

Od dnia **1 stycznia 2010 r.** podatek akcyzowy wyrażony jako **odsetek, jako** kwota za kilogram lub od danej liczby sztuk, stanowi co najmniej równowartość:

Od dnia **1 stycznia 2012 r.** podatek akcyzowy wyrażony jako kwota za kilogram lub od danej liczby sztuk, stanowi co najmniej równowartość:

(a) w przypadku cygar lub cygaretek, **5 % detalicznej ceny sprzedaży, z uwzględnieniem wszystkich podatków, lub** kwoty 12 EUR za 1 000 sztuk lub za kilogram;

(a) w przypadku cygar lub cygaretek, kwoty 12 EUR za 1 000 sztuk lub za kilogram;

(b) w przypadku tytoniu do palenia innego niż drobno krojony tytoń do palenia przeznaczony do skręcania papierosów, **20 % detalicznej ceny sprzedaży, z uwzględnieniem wszystkich podatków, lub** kwoty 22 EUR za kilogram.

(b) w przypadku tytoniu do palenia innego niż drobno krojony tytoń do palenia przeznaczony do skręcania papierosów, kwoty 22 EUR za kilogram.

Poprawka 15**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 3 – punkt 4a (nowy)**

Dyrektywa 95/59/WE

Artykuł 9 – ustęp 1 – akapit trzeci

(4a) **W art. 9 ust. 1 trzeciego akapitu otrzymuje brzmienie:**

„Przepisy akapitu drugiego nie mogą jednakże utrudniać wprowadzenia krajowych systemów [...] kontroli poziomu cen, przestrzegania narzuconych cen lub wdrażania przez właściwy organ państwa członkowskiego odpowiednich środków w postaci progów cenowych mających zastosowanie do wszystkich wyrobów tytoniowych w kontekście polityki zdrowia publicznego tego państwa członkowskiego w celu zniechęcania - zwłaszcza ludzi młodych - do konsumpcji tytoniu, pod warunkiem, że są one zgodne z prawodawstwem wspólnotowym.”

Poprawka 16**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 3 – punkt 5**

Dyrektywa 95/59/WE

Artykuł 16 – ustęp 1

1. Specyficzny składnik podatku akcyzowego nie może wynosić mniej niż 10 % i więcej niż **75 %** wielkości całego ciężaru podatkowego wynikającego z dodania następujących wartości:

1. **Od 1 stycznia 2012 r.** specyficzny składnik podatku akcyzowego nie może wynosić mniej niż 10 % ani więcej niż **55 %** łącznego ciężaru podatkowego wynikającego z dodania następujących wartości:

(a) specyficznego podatku akcyzowego;

(a) specyficznego podatku akcyzowego;

(b) proporcjonalnego podatku akcyzowego i podatku od wartości dodanej nałożonych na średnią ważoną cenę detaliczną sprzedaży.

(b) proporcjonalnego podatku akcyzowego i podatku od wartości dodanej nałożonych na średnią ważoną cenę detaliczną sprzedaży.

Wtorek, 24 marca 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

Średnią ważoną cenę detaliczną sprzedaży określa się **1 stycznia** każdego roku, poprzez odniesienie do roku n-1, na podstawie całkowitych dopuszczeń do konsumpcji i cen obejmujących wszystkie podatki.

POPRAWKA

Średnią ważoną cenę detaliczną sprzedaży określa się **w dniu 1 marca** każdego roku poprzez odniesienie do roku n-1, na podstawie całkowitych dopuszczeń do konsumpcji i cen obejmujących wszystkie podatki.

1a. Od 1 stycznia 2014 r. specyficzny składnik podatku akcyzowego nie może wynosić mniej niż 10 % i więcej niż 60 % łącznego ciężaru podatkowego wynikającego z dodania następujących wartości:

- (a) **specyficznego podatku akcyzowego; oraz**
- (b) **proporcjonalnego podatku akcyzowego i podatku od wartości dodanej nałożonych na średnią ważoną cenę detaliczną sprzedaży.**

Średnią ważoną cenę detaliczną sprzedaży określa się w dniu 1 marca każdego roku poprzez odniesienie do roku n-1, na podstawie całkowitych dopuszczeń do konsumpcji i cen obejmujących wszystkie podatki.

Środa, 25 marca 2009 r.

Wspólne Instrukcje Konsularne: identyfikatory biometryczne i wnioski wizowe ***II

P6_TA(2009)0167

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. dotyczącego wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego Wspólne Instrukcje Konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz w związku z wprowadzeniem technologii biometrycznych, łącznie z przepisami dotyczącymi organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych (5329/1/2009 – C6-0088/2009 – 2006/0088(COD))

(2010/C 117 E/42)

(Procedura współdecyzji: drugie czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólne stanowisko Rady (5329/1/2009 – C6-0088/2009),
  - uwzględniając swoje stanowisko zajęte w pierwszym czytaniu ⁽¹⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2006)0269),
  - uwzględniając art. 251 ust. 2 Traktatu WE,
  - uwzględniając art. 67 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A6-0143/2009),
1. zatwierdza wspólne stanowisko;
  2. stwierdza, że akt zostaje przyjęty zgodnie ze wspólnym stanowiskiem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady aktu, zgodnie z art. 254 ust. 1 Traktatu WE;
  4. zobowiązuje swojego sekretarza generalnego do podpisania aktu po stwierdzeniu, że wszystkie procedury zostały prawidłowo zakończone, oraz do zlecenia, w porozumieniu z sekretarzem generalnym Rady, jego publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
  5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte dnia 10.7.2008 r., P6_TA(2008)0358.

Środa, 25 marca 2009 r.

Gwarancja wspólnotowa dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego ***I

P6_TA(2009)0168

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielenia gwarancji wspólnotowej dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Wspólnoty (COM(2008)0910 – C6-0025/2009 – 2008/0268(COD))

(2010/C 117 E/43)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0910),
  - uwzględniając art. 251 oraz art. 179 i 181a Traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C6-0025/2009),
  - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A6-0109/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0268

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 marca 2009 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2009/WE w sprawie udzielenia gwarancji wspólnotowej dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Wspólnoty

(Jako że osiągnięto porozumienie między Parlamentem a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada treści ostatecznego aktu prawnego, decyzji 633/2009/WE.)

Środa, 25 marca 2009 r.

Skuteczność działania i zrównoważony rozwój europejskiego systemu lotnictwa ***I

P6_TA(2009)0169

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 549/2004, (WE) nr 550/2004, (WE) nr 551/2004 oraz (WE) nr 552/2004 w celu poprawienia skuteczności działania i zrównoważonego rozwoju europejskiego systemu lotnictwa (COM(2008)0388 – C6-0250/2008 – 2008/0127(COD))

(2010/C 117 E/44)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0388),
  - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 80 ust. 2 Traktatu WE, zgodnie z którymi projekt został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0250/2008),
  - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A6-0002/2009),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0127

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 marca 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 549/2004, (WE) nr 550/2004, (WE) nr 551/2004 oraz (WE) nr 552/2004 w celu poprawienia skuteczności działania i zrównoważonego rozwoju europejskiego systemu lotnictwa

(Jako że osiągnięto porozumienie między Parlamentem a Radą, stanowisko Parlamentu w pierwszym czytaniu odpowiada treści ostatecznego aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr ...)

Środa, 25 marca 2009 r.

Lotniska, zarządzanie ruchem lotniczym i służby żeglugi powietrznej ***I

P6_TA(2009)0170

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 216/2008 w zakresie lotnisk, zarządzania ruchem lotniczym i służb żeglugi powietrznej oraz uchylającego dyrektywę Rady 2006/23/WE (COM(2008)0390 – C6-0251/2008 – 2008/0128(COD))

(2010/C 117 E/45)

(Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0390),
  - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 80 ust. 2 Traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C6-0251/2008),
  - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A6-0515/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P6_TC1-COD(2008)0128

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 marca 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 216/2008 w zakresie lotnisk, zarządzania ruchem lotniczym i służb żeglugi powietrznej oraz uchylające dyrektywę 2006/23/WE

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr ....)

Środa, 25 marca 2009 r.

Nowa żywność ***I

P6_TA(2009)0171

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nowej żywności i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr XXX/XXXX [jednolita procedura] (COM(2007)0872 – C6-0027/2008 – 2008/0002(COD))

(2010/C 117 E/46)

(Procedura współdecyzji, pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2007)0872),
  - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 95 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C6-0027/2008),
  - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A6-0512/2008),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 marca 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr.../2009 sprawie nowej żywności, zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1331/2008 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 258/97

P6_TC1-COD(2008)0002

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji ||,

Środa, 25 marca 2009 r.

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) **W realizacji polityki wspólnotowej oraz ze względu na traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, konieczne jest zapewnienie wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzkiego i ochrony konsumentów, jak również wysokiego poziomu dobrostanu zwierząt i ochrony środowiska naturalnego. Ponadto zawsze powinno się stosować zasadę ostrożności określoną w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającym ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującym Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającym procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽³⁾ i.**
- (2) Realizując polityki Wspólnoty, należy zapewnić wysoki poziom ochrony życia i zdrowia ludzi, **który powinien być nadrzędny w stosunku do funkcjonowania rynku wewnętrznego.**
- (3) **Artykuł 13 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej wyjaśnia, że przy formułowaniu i wykonywaniu strategii politycznych Unia i państwa członkowskie w pełni uwzględniają wymagania w zakresie dobrostanu zwierząt jako istot zdolnych do odczuwania.**
- (4) **Standardy określone w przepisach wspólnotowych muszą stosować się do wszystkich produktów żywnościowych wprowadzanych do obrotu we Wspólnocie, w tym także do żywności importowanej z krajów trzecich.**
- (5) **Parlament Europejski w rezolucji z dnia 3 września 2008 r. w sprawie klonowania zwierząt w celu produkcji Żywności ⁽⁴⁾ wezwał Komisję do przedłożenia wniosków zakazujących w celu produkcji żywności: (i) klonowania zwierząt, (ii) hodowli klonowanych zwierząt lub ich potomstwa, (iii) wprowadzania na rynek produktów mięsnych lub mlecznych pochodzących z klonowanych zwierząt lub ich potomstwa oraz (iv) importu klonowanych zwierząt, ich potomstwa i nasienia, importu zarodków klonowanych zwierząt lub ich potomstwa oraz importu produktów mięsnych lub mlecznych pochodzących z klonowanych zwierząt lub ich potomstwa;**
- (6) **Komitet Naukowy ds. Pojawiających się i Nowo Rozpoznanych Zagrożeń dla Zdrowia (SCENIHR) przyjął w dniach 28–29 września 2005 r. opinię, w której stwierdził, że istnieją „poważne luki w wiedzy koniecznej do oceny ryzyka. Braki te dotyczą charakterystyki nanocząsteczek, wykrywania i pomiaru nanocząsteczek, reakcji na dawkę, los i utrzymywanie się nanocząsteczek w organizmie ludzkim i środowisku oraz wszelkich aspektów toksykologii i toksykologii środowiskowej związanych z nanocząsteczkami”; ponadto zgodnie z konkluzją SCENIHR „istniejące metody toksykologiczne i ekotoksykologiczne mogą nie wystarczyć do rozpatrzenia wszystkich kwestii pojawiających się w związku z nanocząsteczkami”;**
- (7) Wspólnotowe przepisy dotyczące nowej żywności ustanowiono rozporządzeniem (WE) nr 258/97 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 1997 r. dotyczącym nowej żywności i nowych składników żywności ⁽⁵⁾ oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1852/2001 z dnia 20 września 2001 r. ustanawiającym szczegółowe zasady udostępniania opinii publicznej niektórych informacji oraz ochrony informacji przekazywanych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 258/97 ⁽⁶⁾. Dla celów przejrzystości rozporządzenie (WE) nr 258/97 należy uchylić i zastąpić niniejszym rozporządzeniem. Niniejsze rozporządzenie powinno objąć środki regulowane dotychczas rozporządzeniem (WE) nr 1852/2001.

⁽¹⁾ Dz.U. C 224 z 30.8.2008, s. 81.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009.

⁽³⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ **Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0400.**

⁽⁵⁾ Dz.U. L 43 z 14.2.1997, s. 1. ||

⁽⁶⁾ Dz.U. L 253 z 21.9.2001, s. 17.

Środa, 25 marca 2009 r.

- (8) Aby zapewnić ciągłość w odniesieniu do rozporządzenia (WE) nr 258/97, nadal powinno obowiązywać kryterium, zgodnie z którym jako nowa żywność klasyfikowana jest taka żywność, która nie była w znacznym stopniu wykorzystywana we Wspólnocie do spożycia przez ludzi przed wejściem w życie rozporządzenia (WE) 258/97, a mianowicie przed 15 maja 1997 r. **Wykorzystywanie we Wspólnocie oznacza stosowanie w państwach członkowskich niezależnie od daty ich przystąpienia do Unii Europejskiej.**
- (9) Obowiązująca definicja nowej żywności powinna zostać ulepszona, **poprzez wyjaśnienie kryteriów dotyczących nowości**, i uaktualniona, zastępując istniejące obecnie kategorie przez zamieszczenie odniesienia do ogólnej definicji żywności zawartej w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002 ||.
- (10) **Żywność o niedawno lub celowo zmienionej pierwotnej strukturze molekularnej, żywność składająca się lub wyizolowana z mikroorganizmów, grzybów lub alg, nowe odmiany mikroorganizmów o nieznannej historii bezpiecznego wykorzystania oraz koncentraty substancji, które w sposób naturalny występują w roślinach, powinny być uznawane za nową żywność w sposób zdefiniowany w niniejszym rozporządzeniu.**
- (11) Trzeba również sprecyzować, że daną żywność należy uważać za nową, jeżeli wytworzono ją za pomocą technologii produkcji niestosowanej dotychczas. Zwłaszcza nowe technologie w hodowli i w zakresie procesów produkcji żywności, które mają wpływ na żywność, a przez to mogą wpływać na bezpieczeństwo żywności, powinny zostać objęte niniejszym rozporządzeniem. Do nowej żywności powinno w związku z tym zaliczać się żywność pozyskiwaną z roślin i zwierząt, wyprodukowaną nietradycyjnymi metodami hodowlanymi, oraz żywność zmienioną w nowych procesach produkcji, takich jak np. nanotechnologie i nanonauki, które mogłyby mieć wpływ na żywność. Żywności pozyskiwanej z nowych odmian roślin lub ras zwierząt, wyprodukowanej tradycyjnymi metodami hodowlanymi, nie należy uważać za nową żywność.
- (12) **Klonowanie zwierząt jest sprzeczne z dyrektywą Rady 98/58/WE z dnia 20 lipca 1998 r. dotyczącą ochrony zwierząt hodowlanych ⁽¹⁾, w załączniku do której pkt 20 stanowi, że naturalna i sztuczna hodowla lub procedury dotyczące hodowli, które powodują lub mogą spowodować cierpienie lub zranienie danych zwierząt, nie mogą być praktykowane. Z tego względu nie wolno umieszczać w wykazie wspólnotowym żywności wyprodukowanej ze sklonowanych zwierząt lub ich potomstwa.**
- (13) **Obecnie dostępne metody badań nie są odpowiednie do oceny ryzyka związanego z nanomateriałami. Należy w pilnym trybie opracować metody badań bez udziału zwierząt w celu badania nanomateriałów.**
- (14) **Mając na uwadze, że Europejska Grupa ds. Etyki w Nauce i Nowych Technologiach stwierdziła w opinii nr 23 z dnia 16 stycznia 2008 r. w sprawie etycznych aspektów klonowania zwierząt do celów produkcji żywności, iż „nie znajduje przekonujących argumentów dla uzasadnienia produkcji żywności z klonowanych zwierząt i ich potomstwa”. Mając na uwadze, że Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności zatwierdził w opinii z dnia 15 lipca 2008 r. w sprawie klonowania zwierząt ⁽²⁾, iż „odkryto, negatywny, często poważny i prowadzący do śmierci wpływ... na zdrowie i dobrostan znacznej liczby sklonowanych zwierząt”.**
- (15) **Jedynie nanomateriały umieszczone w wykazie zatwierdzonych substancji występujące w opakowaniach artykułów spożywczych wraz z określeniem limitu migracji do lub na powierzchnię produktów żywnościowych znajdujących się w tych opakowaniach.**
- (16) **Żywność pochodząca z klonowanych zwierząt i ich potomstwa powinna jednak zostać wyłączona z zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia. Powinna być ona regulowana odrębnymi przepisami, przyjętymi w drodze procedury współdecyzji, a nie jednolitej procedury udzielania zezwoleń. Przed datą rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia Komisja powinna przedstawić odpowiedni wniosek legislacyjny. Do czasu wejścia w życie rozporządzenia dotyczącego klonowanych zwierząt powinno obowiązywać moratorium na wprowadzanie do obrotu żywności pochodzącej z klonowanych zwierząt i ich potomstwa.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 221 z 8.8.1998, s. 23.

⁽²⁾ Dziennik EFSA (2008) 767, s. 32.

Środa, 25 marca 2009 r.

- (17) Należy przyjąć środki wykonawcze w celu ustalenia **dalszych** kryteriów, które ułatwią ocenę tego, czy dana żywność była w znacznym stopniu wykorzystywana we Wspólnocie do spożycia przez ludzi przed dniem 15 maja 1997 r. Jeżeli dany środek spożywczy stosowano przed tą datą wyłącznie jako suplement żywnościowy lub w suplementach żywnościowych zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2002/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 czerwca 2002 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do suplementów żywnościowych ⁽¹⁾, może on być wprowadzany do obrotu po tej dacie, dla tego samego zastosowania i nie uważa się go za nową żywność. Takie stosowanie danego środka spożywczego jako suplement żywnościowy lub w suplementach żywnościowych nie powinno jednak być brane pod uwagę do stwierdzenia, czy dany środek spożywczy był w znacznym stopniu wykorzystywany do spożycia przez ludzi we Wspólnocie przed 15 maja 1997 r. Dlatego na inne zastosowania danego środka spożywczego, tj. inne niż jako suplement żywnościowy, wymagane jest uzyskanie zezwolenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
- (18) W przypadku zmiany formuły produktów żywnościowych wyprodukowanych z istniejących składników dostępnych na rynku Wspólnoty, zwłaszcza poprzez zmianę składu składników żywności lub ich ilości, produktów takich nie należy uważać za nową żywność.
- (19) **Przepisy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi ⁽²⁾ powinny mieć zastosowanie w przypadku, kiedy przy uwzględnieniu wszystkich jego cech charakterystycznych produkt może być objęty zarówno definicją „produktu leczniczego” jak i definicją produktu regulowanego innym prawodawstwem wspólnotowym. W związku z tym dane państwo członkowskie, w przypadku ustalenia w oparciu o dyrektywę 2001/83/WE, że dana substancja jest produktem leczniczym, może ograniczyć wprowadzenie takiego produktu do obrotu zgodnie z prawem wspólnotowym.**
- (20) Nowa żywność, która uzyskała zezwolenie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 258/97, powinna zachować swój status nowej żywności, jednak na jej nowe zastosowania każdorazowo konieczne powinno być uzyskanie zezwolenia.
- (21) Żywność wykorzystywana w celach technologicznych lub genetycznie zmodyfikowana nie powinna być objęta zakresem niniejszego rozporządzenia, **dopóki żywność taka objęta jest procedurą oceny bezpieczeństwa i zatwierdzenia zgodnie z innymi przepisami prawodawstwa wspólnotowego.** W związku z tym z zakresu niniejszego rozporządzenia należy wykluczyć żywność wykorzystywaną wyłącznie jako dodatki do żywności, wchodzące w zakres rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności ⁽³⁾, środki aromatyzujące wchodzące w zakres rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1334/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie środków aromatyzujących i niektórych składników żywności o właściwościach aromatyzujących do użycia w oraz na środkach spożywczych ⁽⁴⁾, rozpuszczalniki do ekstrakcji wchodzące w zakres dyrektywy Rady 88/344/EWG z dnia 13 czerwca 1988 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich dotyczących rozpuszczalników do ekstrakcji stosowanych w produkcji środków spożywczych i składników żywności ⁽⁵⁾, enzymy wchodzące w zakres rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1332/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie enzymów spożywczych ⁽⁶⁾ oraz genetycznie zmodyfikowaną żywność wchodzącą w zakres rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy ⁽⁷⁾.
- (22) Stosowanie witamin i minerałów regulują specjalne przepisy sektorowe prawa żywnościowego. W związku z tym z zakresu niniejszego rozporządzenia należy wykluczyć witaminy i minerały wchodzące w zakres dyrektywy Rady 89/398/EWG z dnia 3 maja 1989 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków spożywczych specjalnego przeznaczenia żywieniowego ⁽⁸⁾, dyrektywy 2002/46/WE || oraz rozporządzenia (WE) nr 1925/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie dodawania do żywności witamin i składników mineralnych oraz niektórych innych substancji ⁽⁹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 183 z 12.7.2002, s. 51.

⁽²⁾ **Dz.U. L 311 z 28.11.2001, s. 67.**

⁽³⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 34.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 157 z 24.6.1988, s. 28. ||

⁽⁶⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 7.

⁽⁷⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 1. ||

⁽⁸⁾ Dz.U. L 186 z 30.6.1989, s. 27. ||

⁽⁹⁾ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 26.

Środa, 25 marca 2009 r.

- (23) Nowa żywność, inna niż witaminy i minerały, przeznaczona do specjalnego zastosowania żywieniowego, wzbogacenia żywności lub jako suplementy żywnościowe, powinna być oceniana zgodnie z obowiązującymi dla nowej żywności kryteriami i wymogami bezpieczeństwa. Jednocześnie powinna ona nadal podlegać przepisom zawartym w dyrektywie 89/398/EWG i w dyrektywach szczególnych, o których mowa w jej art. 4 ust. 1 i w jej załączniku I, w dyrektywie 2002/46/WE oraz w rozporządzeniu (WE) nr 1925/2006.
- (24) **Komisja powinna ustanowić prostą i przejrzystą procedurę w odniesieniu do przypadków, w których nie dysponuje danymi na temat spożycia przez ludzi przed dniem 15 maja 1997 r. Należy włączyć w tę procedurę państwa członkowskie. Procedurę należy przyjąć nie później, niż sześć miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.**
- (25) Nowa żywność powinna być wprowadzana do obrotu we Wspólnocie tylko wtedy, gdy jest bezpieczna i nie wprowadza konsumenta w błąd. **Ocena jej bezpieczeństwa powinna opierać się na zasadzie ostrożności określonej w art. 7 rozporządzenia (WE) nr 178/2002.** Ponadto nie powinna różnić się od żywności, którą ma zastąpić, w żaden sposób, który powodowałby niekorzystne skutki odżywcze dla konsumenta.
- (26) Konieczne jest zastosowanie zharmonizowanej scentralizowanej procedury oceny bezpieczeństwa i wydawania zezwoleń, która jest skuteczna, ograniczona w czasie i przejrzysta. W celu dalszej harmonizacji różnych procedur wydawania zezwoleń na żywność ocenę bezpieczeństwa nowej żywności i umieszczanie jej we wspólnotowym wykazie należy przeprowadzać zgodnie z procedurą ustanowioną w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1331/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. ustanawiającym jednolitą procedurę wydawania zezwoleń na stosowanie dodatków do żywności, enzymów spożywczych i środków aromatyzujących do żywności ⁽¹⁾. **Przy zatwierdzaniu nowej żywności należy wziąć również pod uwagę inne czynniki istotne dla rozpatrywanej sprawy, w tym czynniki natury etycznej.**
- (27) **W celu uniknięcia badań na zwierzętach, badania na kręgowcach do celów niniejszego rozporządzenia powinny być przeprowadzane tylko w ostateczności. Rozporządzenie to powinno zapewniać ograniczone do minimum przeprowadzanie testów na kręgowcach oraz unikanie podwójnego testowania, a także promować wykorzystywanie metod badań bez udziału zwierząt i inteligentne strategie badań. Dotychczasowe wyniki badań na kręgowcach muszą być udostępniane w procesie opracowania nowej żywności. Ponadto, zgodnie z dyrektywą Rady 86/609/EWG z dnia 24 listopada 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących ochrony zwierząt wykorzystywanych do celów doświadczalnych i innych celów naukowych ⁽²⁾, badania na kręgowcach również muszą zostać zastąpione, ograniczone lub udoskonalone. Wdrożenie niniejszego rozporządzenia musi w miarę możliwości odbywać się przy wykorzystaniu odpowiednich alternatywnych metod badawczych. Nie później niż siedem lat po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia Komisja powinna dokonać przeglądu przepisów dotyczących ochrony danych w zakresie wyników badań na kręgowcach i w razie potrzeby odpowiednio je zmienić.**
- (28) Ponadto należy ustanowić kryteria oceny potencjalnego zagrożenia wynikającego z nowej żywności. W celu zapewnienia zharmonizowanej naukowej oceny nowej żywności, takie oceny powinny być prowadzone przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności („Urząd”) **we współpracy z władzami państw członkowskich.**
- (29) **W procedurze wydawania zezwoleń konieczne jest uwzględnienie aspektów etycznych i ochrony środowiska naturalnego jako części oceny ryzyka. Te aspekty powinny być oceniane odpowiednio przez Europejską Grupę Etyki w Nauce i Nowych Technologiach oraz Europejską Agencję Środowiska.**
- (30) W celu uproszczenia procedur, wnioskodawcy powinni mieć możliwość składania pojedynczego wniosku dotyczącego żywności regulowanej różnymi przepisami sektorowymi prawa żywnościowego. Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1331/2008.
- (31) W stosownych przypadkach i opierając się na wynikach oceny bezpieczeństwa, należy wprowadzić wymogi dotyczące monitorowania stosowania nowej żywności przeznaczonej do spożycia przez ludzi po jej wprowadzeniu do obrotu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 358 z 18.12.1986, s. 1.

Środa, 25 marca 2009 r.

- (32) Umieszczenie nowej żywności we wspólnotowym wykazie nowej żywności powinno pozostać bez uszczerbku dla możliwości dokonania oceny skutków ogólnej konsumpcji substancji, którą dodano do tej żywności lub stosowano w jej produkcji, lub porównywalnego produktu zgodnie z art. 8 rozporządzenia (WE) nr 1925/2006.
- (33) W szczególnych okolicznościach, mając na względzie stymulowanie badań i rozwoju w przemyśle rolno-spożywczym, a przez to również innowacji, **właściwe jest zapewnienie ochrony inwestycji dokonanych przez innowatorów podczas gromadzenia informacji i danych na poparcie wniosku składanego zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.** Nowo opracowane dowody naukowe i poufne dane przedłożone na poparcie wniosku o umieszczenie nowej żywności we wspólnotowym wykazie nie powinny przez ograniczony okres czasu być wykorzystywane na korzyść innego wnioskodawcy bez zgody pierwszego wnioskodawcy. Ochrona danych naukowych dostarczonych przez danego wnioskodawcę nie powinna uniemożliwiać innym wnioskodawcom starań o włączenie do wspólnotowego wykazu nowej żywności na podstawie ich własnych danych naukowych. **Ochrona danych osobowych nie powinna ponadto stać na przeszkodzie przejrzystości i dostępowi do informacji dotyczących danych wykorzystywanych do oceny bezpieczeństwa nowej żywności. Powinno się jednakże przestrzegać prawa własności intelektualnej.**
- (34) Nowa żywność podlega ogólnym wymogom w zakresie etykietowania ustanowionym w dyrektywie 2000/13/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich w zakresie etykietowania, prezentacji i reklamy środków spożywczych⁽¹⁾. W niektórych przypadkach niezbędne może okazać się zamieszczenie dodatkowych informacji z zakresu etykietowania, zwłaszcza jeśli chodzi o opis żywności, jej źródło lub warunki stosowania. Dlatego włączenie nowej żywności do wspólnotowego wykazu może podlegać szczególnym warunkom dotyczącym stosowania lub obowiązki w zakresie etykietowania.
- (35) Rozporządzenie (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności⁽²⁾ harmonizuje przepisy państw członkowskich odnoszące się do oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych. Oświadczenia dotyczące nowej żywności powinny być zatem dokonywane wyłącznie zgodnie z tym rozporządzeniem. **Jeżeli wnioskodawca pragnie dołączyć do nowej żywności oświadczenie zdrowotne, które musi być zatwierdzone zgodnie z art. 17 lub art. 18 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006, a zarówno wnioski w sprawie nowej żywności i oświadczenia zdrowotnego zawierają wniosek o ochronę poufnych danych, na życzenie wnioskodawcy, okresy ochrony danych powinny rozpoczynać się jednocześnie i biec równolegle.**
- (36) Co do oceny i zarządzania w zakresie bezpieczeństwa w odniesieniu do tradycyjnej żywności z krajów trzecich, należy uwzględnić historię bezpiecznego stosowania tej żywności w kraju trzecim, z którego dana żywność pochodzi. Historia bezpiecznego stosowania żywności nie powinna obejmować zastosowań innych niż żywnościowe lub tych, które wykraczają poza ramy normalnej diety. Jeżeli państwa członkowskie **i/lub** Urząd nie zgłoszą naukowo uzasadnionych zastrzeżeń, np. informacji o negatywnych skutkach dla zdrowia, wprowadzenie danej żywności do obrotu we Wspólnocie **jest** dozwolone po odpowiednim powiadomieniu o takim zamiarze, **pod warunkiem że nie występują zastrzeżenia etyczne.**
- (37) W **uzasadnionych** przypadkach **należy** konsultować się z Europejską Grupą Etyki w Nauce i Nowych Technologiach ustanowioną decyzją Komisji z dnia 16 grudnia 1997 r. (SEC(97)2404) celem zasięgnięcia opinii w sprawie zagadnień etycznych dotyczących **wykorzystania nowych technologii** i wprowadzania do obrotu nowej żywności.
- (38) Nowa żywność wprowadzona do obrotu we Wspólnocie na mocy rozporządzenia (WE) nr 258/97 nadal powinna być wprowadzana do obrotu. Nowa żywność, która uzyskała zezwolenie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 258/97, powinna zostać włączona do wspólnotowego wykazu nowej żywności ustanowionego w niniejszym rozporządzeniu. Ponadto wnioski złożone na mocy rozporządzenia (WE) nr 258/97 **w stosunku** do których **sprawozdanie dotyczące wstępnej oceny przewidziane w art. 6 pkt 3 tego rozporządzenia nie zostało jeszcze przekazane Komisji oraz w stosunku do których na podstawie art. 6 pkt 3 lub pkt 4 tego rozporządzenia wymagana jest dodatkowa ocena** przed datą stosowania niniejszego rozporządzenia, należy uważać za wnioski złożone na mocy niniejszego rozporządzenia. **W przypadku konieczności wydania opinii urząd i państwa członkowskie powinny brać pod uwagę wynik wstępnej oceny. Pozostałe wnioski złożone na podstawie art. 4 rozporządzenia (WE) nr 258/97 przed terminem stosowania niniejszego rozporządzenia powinno się rozpatrzyć na podstawie przepisów rozporządzenia (WE) nr 258/97.**

⁽¹⁾ Dz.U. L 109 z 6.5.2000, s. 29. ||

⁽²⁾ Dz.U. L 404 z 30.12.2006, s. 9. ||

Środa, 25 marca 2009 r.

- (39) Ponieważ cele proponowanych działań nie mogą zostać osiągnięte przez państwa członkowskie i w związku z tym mogą zostać lepiej osiągnięte na poziomie wspólnotowym, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym samym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (40) Państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy w sprawie kar obowiązujących w przypadkach naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia i podjąć wszelkie niezbędne działania dla zapewnienia ich stosowania. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.
- (41) Należy przyjąć środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (42) W szczególności należy przyznać Komisji uprawnienia do ustanawiania kryteriów służących stwierdzeniu, czy dana żywność była w znacznym stopniu wykorzystywana we Wspólnocie do spożycia przez ludzi przed dniem 15 maja 1997 r. Ponieważ wspomniane środki mają charakter ogólny, a ich celem jest uzupełnienie niniejszego rozporządzenia poprzez dodanie nowych elementów innych niż istotne, środki te powinny zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, określoną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (43) Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ⁽²⁾ ustanawia przepisy ogólne w zakresie przeprowadzania urzędowych kontroli w celu sprawdzenia zgodności z prawem żywnościowym. W związku z powyższym państwa członkowskie są zobowiązane przeprowadzać urzędowe kontrole zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004, w celu egzekwowania zgodności z niniejszym rozporządzeniem,

PRZYMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I

Przepisy wstępne

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia zharmonizowane reguły wprowadzania do obrotu we Wspólnocie nowej żywności w celu zapewnienia wysokiego poziomu **ochrony życia i zdrowia ludzi, zdrowia i dobrostanu zwierząt, środowiska oraz interesów** konsumentów, przy jednoczesnym zapewnieniu **przejrzystości i** sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego **oraz pobudzeniu innowacji w przemyśle rolno-spożywczym.**

Artykuł 2

Zakres

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wprowadzania do obrotu we Wspólnocie nowej żywności.
2. **O ile nie określono inaczej,** niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do:
  - (a) żywności w przypadku i w zakresie, w jakim jest ona stosowana jako:

(i) dodatki do żywności wchodzące w zakres rozporządzenia (WE) nr **1333/2008**;

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23. ||

⁽²⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1. ||

Środa, 25 marca 2009 r.

- (ii) środki aromatyzujące do żywności wchodzące w zakres rozporządzenia (WE) nr **1334/2008**;
  - (iii) rozpuszczalniki do ekstrakcji stosowane do produkcji środków spożywczych, i wchodzące w zakres dyrektywy || 88/344/EWG;
  - (iv) enzymy spożywcze wchodzące w zakres rozporządzenia (WE) nr **1332/2008**;
  - (v) witaminy i minerały wchodzące w zakres dyrektywy 89/398/EWG, dyrektywy 2002/46/WE lub rozporządzenia (WE) nr 1925/2006, z **wyjątkiem witamin i substancji mineralnych już zatwierdzonych, otrzymywanych metodami produkcyjnymi lub wykorzystujących nowe źródła, które nie zostały wzięte pod uwagę, kiedy zostały dozwolone na mocy szczególnych przepisów, w przypadkach, gdy te metody produkcji lub nowe źródła powodują znaczące zmiany, o których mowa w art. 3 ust 2 lit. a) pkt iii).**
- (b) żywności wchodzącej w zakres rozporządzenia (WE) nr 1829/2003.
- (c) **żywności pochodzącej ze sklonowanych zwierząt i ich potomstwa. Przed... (*), Komisja przedstawi wniosek legislacyjny zakazujący wprowadzania na rynek Wspólnoty żywności pochodzącej ze sklonowanych zwierząt i ich potomstwa. Wniosek ten zostanie przekazany Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.**

3. Bez uszczerbku dla ust. 2 niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do dodatków do żywności, enzymów spożywczych, środków aromatyzujących do żywności oraz pewnych składników żywności o właściwościach aromatyzujących, które zostały poddane nowemu procesowi produkcji, niestosowanemu przed dniem 15 maja 1997 r., w efekcie którego zachodzą istotne zmiany w składzie lub strukturze żywności, jak na przykład wyprodukowane nanomateriały.

4. W razie potrzeby można ustalić zgodnie z procedurą **regulacyjną połączoną z kontrolą**, o której mowa w art. 20 ust. 3, czy dany rodzaj żywności wchodzi w zakres niniejszego rozporządzenia. **Jeżeli nowa żywność może mieć wpływ na ludzkie ciało podobny do wpływu produktu leczniczego, Komisja zwraca się do Europejskiej Agencji ds. Leków (EMA) o wyrażenia opinii o tym, czy podlega ona zakresowi stosowania rozporządzenia (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (1).**

Artykuł 3

Definicje

1. Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się definicje zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 178/2002.

2. Stosuje się również następujące definicje:

(a) „nowa żywność” oznacza:

- (i) żywność, która nie była w znacznym stopniu wykorzystywana do spożycia przez ludzi we Wspólnocie przed dniem 15 maja 1997 r.;

I

- (ii) żywność pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego, w przypadku gdy do danych roślin i zwierząt stosuje się nietradycyjne metody hodowlane, niestosowane przed 15 maja 1997 r., **za wyjątkiem żywności pochodzącej ze sklonowanych zwierząt i ich potomstwa;**

(*) Sześć miesięcy od daty opublikowania niniejszego rozporządzenia.

(1) Dz.U. L 136 z 30.4.2004, s. 1.

Środa, 25 marca 2009 r.

- (iii) żywność, która została poddana nowemu procesowi produkcji, niestosowanemu przed dniem 15 maja 1997 r., w efekcie którego zachodzą istotne zmiany w składzie lub strukturze żywności, co z kolei ma wpływ na jej wartość odżywczą, metabolizm i poziom niepożądanych substancji;
- (iv) żywność zawierająca wyprodukowane nanomateriały niestosowane w produkcji żywności we Wspólnocie przed 15 maja 1997 r. lub składająca się z takich nanomaterialów.

Stosowanie żywności wyłącznie jako suplement żywnościowy lub w suplementach żywnościowych nie wystarcza do wykazania, czy była ona w znacznym stopniu wykorzystywana we Wspólnocie do spożycia przez ludzi przed dniem 15 maja 1997 r. Jeżeli jednak daną żywność stosowano przed tą datą wyłącznie jako suplement żywnościowy lub w suplementach żywnościowych, można wprowadzać ją do obrotu również po tej dacie dla takiego samego zastosowania, bez klasyfikowania jej jako nową żywność. Dalsze kryteria oceny, czy dana żywność była w znacznym stopniu wykorzystywana we Wspólnocie do spożycia przez ludzi przed dniem 15 maja 1997 r., mające na celu wprowadzenie zmian do innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, mogą być przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 20 ust. 3.

- (b) „tradycyjna żywność z krajów trzecich” oznacza nową, **naturalną, niewyprodukowaną w procesach inżynierskich** żywność, która ma historię swojego stosowania w kraju trzecim, świadczącą o tym, że dana żywność była i nadal jest częścią normalnej diety stosowanej przez co najmniej **25 lata przed...** (*), znacznej części ludności kraju;
- (c) „historia bezpiecznego stosowania żywności” oznacza, że bezpieczeństwo danej żywności jest potwierdzone na podstawie danych dotyczących składu i na podstawie doświadczeń wynikających z jej stosowania w przeszłości i **obecnie przez co najmniej 30 lat w tradycyjnej** diecie przez znaczną część ludności kraju;
- (d) „klonowane zwierzęta” oznaczają zwierzęta wyhodowane za pomocą metody bezpłciowego, sztucznego rozmnażania, służącej wyhodowaniu jednakowej lub niemal jednakowej genetycznie kopii pojedynczego zwierzęcia;
- (e) „potomstwo sklonowanego zwierzęcia” oznacza zwierzęta wyhodowane za pomocą rozmnażania płciowego, jeżeli co najmniej jedno z rodziców jest zwierzęciem sklonowanym;
- (f) „opracowane nanomateriały” oznaczają wszelkie celowo wyprodukowane materiały posiadające jeden lub więcej wymiarów rzędu 100 nm bądź mniejszych, lub które składają się z odrębnych elementów funkcyjnych, czy to wewnątrz, czy na powierzchni, z których wiele posiada jeden lub więcej wymiarów rzędu 100 nm bądź mniejszych, łącznie ze strukturami, aglomeratami bądź agregatami, których rozmiar może przekraczać 100 nm, ale które zachowują właściwości typowe dla nanoskali.

Do właściwości charakterystycznych dla nanoskali należą:

- (i) te związane z dużymi konkretnymi powierzchniami rozpatrywanych materiałów i/lub
- (ii) szczególne właściwości fizyczno-chemiczne różniące się od właściwości nienanometrycznej postaci tego samego materiału.

3. Z myślą o różnych definicjach nanomaterialów opublikowanych przez różne organy na szczeblu międzynarodowym oraz biorąc pod uwagę stałe postępy techniczne i naukowe w dziedzinie nanotechnologii, Komisja dostosuje i przystosuje ust. 2 lit. f) do rozwoju technicznego i naukowego oraz definicji, które są następnie uzgodnione na poziomie międzynarodowym. Srodek ten, mający na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 20 ust. 3.

(*) Sześć miesięcy od daty opublikowania niniejszego rozporządzenia.

Środa, 25 marca 2009 r.

Artykuł 4

Gromadzenie danych na temat klasyfikacji nowej żywności

1. Komisja **zbiera** informacje od państw członkowskich i/lub podmiotów działających na rynku spożywczym **lub wszelkich innych zainteresowanych stron** w celu ustalenia, **czy dana żywność podlega zakresowi stosowania niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie, podmioty gospodarcze lub inne zainteresowane strony przekazują Komisji informacje o stopniu**, w jakim dana żywność była wykorzystywana we Wspólnocie do spożycia przez ludzi przed dniem 15 maja 1997 r.
2. **Komisja publikuje te dane oraz wnioski wyciągnięte z gromadzonych danych i dane na ich poparcie niemające charakteru poufnego.**
3. **Środki wykonawcze dotyczące postępowania w przypadkach, co do których Komisja nie posiada informacji o wykorzystywaniu do spożycia przez ludzi przed dniem 15 maja 1997 r., mające na celu wprowadzenie zmian do innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 20 ust. 3, najpóźniej... (*)**.
4. Środki wykonawcze do celów stosowania ust. 1, opracowane w celu wprowadzenia zmian do innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, mogą być przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 20 ust. 3.

Rozdział II

Wymogi i włączenie do wspólnotowego wykazu nowej żywności

Artykuł 5

Wspólnotowy wykaz nowej żywności

Jedynie nowa żywność, którą włączono do wspólnotowego wykazu nowej żywności (zwanego dalej „wspólnotowym wykazem”), może być wprowadzana do obrotu. **Komisja prowadzi i publikuje wspólnotowy wykaz na przeznaczony do tego celu ogólnodostępnej stronie stanowiącej część strony internetowej Komisji.**

Artykuł 6

Zakaz wprowadzania do obrotu nowej żywności niespełniającej wymogów

Nowa żywność nie jest wprowadzona do obrotu, jeżeli jest ona niezgodna z przepisami niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 7

Warunki włączenia do wspólnotowego wykazu

- I. Nowa żywność może zostać włączona do wspólnotowego wykazu wyłącznie wtedy, gdy spełnia następujące warunki:
  - (a) na podstawie dostępnych dowodów naukowych nie zagraża zdrowiu konsumentów **i zwierząt, co oznacza, że łączne i synergiczne skutki oraz ewentualne negatywne skutki dla konkretnych grup ludności zostaną uwzględnione w ocenie ryzyka;**
  - (b) na podstawie dostępnych dowodów naukowych nie zagraża zdrowiu konsumentów **i zwierząt, co oznacza, że łączne i synergiczne skutki oraz ewentualne negatywne skutki dla konkretnych grup ludności zostaną uwzględnione w ocenie ryzyka;**

(*) Sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Środa, 25 marca 2009 r.

- (c) nie różni się od innej żywności, którą ma zastąpić, w stopniu powodującym, że jej normalne spożycie byłoby niekorzystne ze względów odżywczych dla konsumenta;
- (d) ocena uwzględnia opinię Europejskiej Agencji Środowiska, dotyczącą tego, w jakim stopniu proces produkcji i normalna konsumpcja mają negatywny wpływ na środowisko naturalne;
- (e) ocena uwzględnia opinię Europejskiej Grupy Etyki w Nauce i Nowych Technologiach, dotyczącą tego, do jakiego stopnia istnieją zastrzeżenia etyczne.
- (f) nowa żywność, która może mieć negatywne skutki dla konkretnych grup ludności uzyska zezwolenie wyłącznie w przypadku wdrożenia konkretnych środków przeciwdziałających takim negatywnym skutkom;
- (g) ustanowione zostaną poziomy spożycia nowej żywności jako takiej, jako części składowej innych środków spożywczych lub kategorii środków spożywczych, jeżeli wymaga tego bezpieczne stosowanie;
- (h) łączne skutki nowej żywności stosowanej w różnych produktach spożywczych lub kategoriach środków spożywczych zostały ocenione.

2. Żywność, w stosunku do której zastosowano procesy produkcji wymagające specjalnych metod oceny ryzyka (np. żywność wyprodukowana przy zastosowaniu nanotechnologii), nie może być włączona do wspólnotowego wykazu, dopóki stosowanie tych konkretnych metod nie zostanie zatwierdzone, a odpowiednie procedury oceny bezpieczeństwa oparte na tych metodach nie wykażą, że stosowanie takiej żywności jest bezpieczne.

3. Nowa żywność może zostać objęta wykazem wspólnotowym jedynie wówczas, gdy właściwy organ przedłożył opinię stwierdzającą, że żywność ta nie jest szkodliwa dla zdrowia.

Żywność pochodząca ze sklonowanych zwierząt lub ich potomstwa nie może być umieszczana w wykazie wspólnotowym.

4. W razie wątpliwości wynikających np. z wystarczającej pewności naukowej lub braku danych należy stosować zasadę ostrożności, a dany produkt spożywczy nie jest włączany do wspólnotowego wykazu.

Artykuł 8

Treść wspólnotowego wykazu

1. Wspólnotowy wykaz jest uaktualniany zgodnie z procedurą ustanowioną w rozporządzeniu (WE) nr 1331/2008, a Komisja publikuje go na przeznaczonej do tego celu stronie swojego portalu internetowego.

2. Treść wpisu dotyczącego nowej żywności do wspólnotowego wykazu obejmuje:

- (a) specyfikację danej żywności;
- (b) zamierzone zastosowanie żywności;
- (c) warunki stosowania;
- (d) datę wpisu nowej żywności do wspólnotowego wykazu oraz datę otrzymania wniosku;

Środa, 25 marca 2009 r.

- (e) nazwę i adres wnioskodawcy;
- (f) datę i wyniki ostatniej inspekcji zgodnie z wymogami dotyczącymi monitorowania, o których mowa w art. 13;
- (g) fakt, że wpis opiera się na najnowszych dowodach naukowych lub poufnych danych pierwotnego wnioskodawcy chronionych zgodnie z art. 15;
- (h) fakt, że nowa żywność może być wprowadzana na rynek wyłącznie przez wnioskodawcę wymienionego w pkt e), chyba że kolejny wnioskodawca uzyska zezwolenie dotyczące żywności bez powoływania się na poufne dane pierwotnego wnioskodawcy.

3. W odniesieniu do wszystkich nowych produktów spożywczych wymagany jest monitoring po wprowadzeniu do obrotu. Wszystkie nowe produkty spożywcze, które uzyskały zezwolenie na wprowadzenie do obrotu, podlegają przeglądowi po pięciu latach oraz w przypadku dostępności większej liczby dowodów naukowych. W trakcie monitoringu należy zwrócić szczególną uwagę na kategorie populacji o najwyższym poziomie spożycia żywności.

4. W przypadkach, o których mowa w art. 2 ust. 3, stosuje się jednolitą procedurę niezależnie od dotychczasowego wykorzystania lub zezwolenia na stosowanie substancji w przypadku wytworzenia w tradycyjnym procesie produkcji.

5. W przypadku gdy nowa żywność zawiera substancję, która może stanowić zagrożenie dla zdrowia ludzkiego w razie nadmiernego spożycia, wymaga ona zezwolenia na stosowanie do poziomu maksymalnego dla pewnych środków spożywczych lub kategorii środków spożywczych.

6. Jakikolwiek składnik użyty w postaci nanomateriału jest wyraźnie wskazany w wykazie składników. Wyraz „nano” występuje w nawiasie po nazwie składnika.

7. Produkty wyprodukowane ze zwierząt karmionych genetycznie zmodyfikowaną paszą muszą być oznaczone słowami „wyprodukowano ze zwierząt karmionych genetycznie zmodyfikowaną paszą”;

8. Decyzję w sprawie aktualizacji wykazu wspólnotowego podejmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 20 ust. 3.

||

9. Przed upływem okresu, o którym mowa w art. 15, wspólnotowy wykaz zostaje uaktualniony w celu wprowadzenia zmian do innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 20 ust. 3, || w takim zakresie, że szczególne informacje określone w ust. 2 lit. g) niniejszego artykułu nie są już wprowadzane, pod warunkiem że żywność dopuszczona do obrotu nadal spełnia warunki ustanowione w niniejszym rozporządzeniu.

10. W celu aktualizacji wspólnotowego wykazu poprzez wpis nowej żywności w przypadku gdy nowa żywność nie zawiera lub nie składa się z żywności będącej przedmiotem ochrony danych na mocy art. 15 oraz

a) nowa żywność jest równoważna istniejącej żywności w zakresie jej składu, metabolizmu i poziomu niepożądanych substancji, lub

b) nowa żywność zawiera lub składa się z żywności zatwierdzonej uprzednio do spożycia we Wspólnocie, oraz w przypadku gdy można przewidzieć, że nowe zamierzone zastosowanie nie zwiększy znacząco spożycia wśród konsumentów, w tym wśród grup wrażliwych,

Środa, 25 marca 2009 r.

stosuje się odpowiednio procedurę powiadomienia, o której mowa w art. 10 niniejszego rozporządzenia, w drodze odstępstwa od art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1331/2008.

Artykuł 9

Etykietowanie nowej żywności i nowych składników żywności

Bez uszczerbku dla przepisów i wymogów zawartych w dyrektywie 2000/13/WE należy informować o wszystkich danych szczegółowych dotyczących nowej żywności i umieszczać je na etykiecie, aby odpowiednio informować konsumenta:

- (a) każda nowa żywność wprowadzana na rynek musi być sprzedawana z zastosowaniem wyraźnych, dokładnych, czytelnych i zrozumiałych informacji na etykiecie wraz z adnotacją, iż chodzi o nową żywność;*
- (b) wszystkie cechy charakterystyczne lub właściwości nowej żywności, takie jak skład, wartość odżywcza czy zastosowanie, figurują na opakowaniu produktu w sposób jasny, dokładny, czytelny i zrozumiały;*
- (c) obecność nowej substancji spożywczej lub nowego składnika spożywczego zastępujących substancję lub składnik w produkcie żywnościowym, który zostaje zastąpiony lub nie przez nowy produkt żywnościowy, musi zostać określona na etykiecie w sposób jasny, dokładny, czytelny i zrozumiały.*

W przypadku gdy nowy produkt żywnościowy zawiera substancję, która może stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia ludzkiego w razie nadmiernego spożycia, konsument musi zostać o tym poinformowany za pomocą jasnej, dokładnej, czytelnej i zrozumiałej etykiety na opakowaniu produktu.

Artykuł 10

Tradycyjna żywność z kraju trzeciego

1. Podmiot działający na rynku spożywczym (prowadzący przedsiębiorstwo spożywcze), który zamierza wprowadzić do obrotu we Wspólnocie tradycyjną żywność z kraju trzeciego, powiadamia o tym Komisję, podając nazwę żywności, jej skład i kraj pochodzenia.

Do powiadomienia należy dołączyć udokumentowane dane świadczące o historii bezpiecznego stosowania danej żywności w **dowolnym** kraju trzecim.

2. Komisja bezzwłocznie przesyła powiadomienie wraz z materiałem świadczącym o historii bezpiecznego stosowania danej żywności, o której mowa w ust. 1, państwom członkowskim i Urzędowi **oraz podaje je do publicznej wiadomości na swojej stronie internetowej.**

3. W ciągu czterech miesięcy od daty przekazania przez Komisję, zgodnie z ust. 2, powiadomienia przewidzianego w ust. 1, państwo członkowskie i Urząd mogą poinformować Komisję o swoim naukowo uzasadnionym sprzeciwie wobec wprowadzenia do obrotu tradycyjnej żywności, dla której złożono wniosek.

W takim przypadku taka żywność nie zostaje wprowadzona do obrotu we Wspólnocie, a zastosowanie mają art. 5-7. Powiadomienie określone w ust. 1 *niniejszego artykułu* uważa się za wniosek, o którym mowa art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1331/2008. **Wnioskodawca ma również prawo do wycofania powiadomienia.**

Środa, 25 marca 2009 r.

Komisja odpowiednio, **bez zbędnej zwłoki i przy użyciu środków mogących stanowić dowód**, informuje zainteresowany podmiot działający na rynku spożywczym w terminie **maksimum** pięciu miesięcy od daty powiadomienia przewidzianego w ust. 1.

4. Jeżeli nie przedstawiono naukowo uzasadnionych zastrzeżeń dotyczących bezpieczeństwa i żadna informacja o nich nie wpłynęła do zainteresowanego podmiotu działającego na rynku spożywczym zgodnie z ust. 3, dana tradycyjna żywność może zostać wprowadzona do obrotu we Wspólnocie po pięciu miesiącach od daty powiadomienia przewidzianego w ust. 1.

5. Komisja publikuje na przeznaczonej do tego celu własnej stronie internetowej wykaz tradycyjnej żywności z krajów trzecich, która może być wprowadzana do obrotu we Wspólnocie zgodnie z ust. 4. **Strona ta jest dostępna poprzez odsyłacz ze strony wspólnotowego wykazu nowej żywności, o którym mowa w art. 5.**

6. **Przed...** (*) szczegółowe zasady wykonania przepisów tego artykułu, mające na celu wprowadzenie zmian do innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, **przyjmuje się** zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 20 ust. 3.

Artykuł 11

Wskazówki techniczne

Bez uszczerbku dla postanowień art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1331/2008 i przed... (*), Komisja, w stosownych przypadkach, w ścisłej współpracy z Urzędem, **podmiotami działającymi na rynku spożywczym oraz małymi i średnimi przedsiębiorstwami**, udostępnia wskazówki i narzędzia techniczne w celu pomocy podmiotom działającym na rynku spożywczym, w szczególności małym i średnim przedsiębiorstwom, w przygotowaniu i przedstawieniu wniosków na mocy niniejszego rozporządzenia. **Zalecenie Komisji 97/618/WE z 29 lipca 1997 r. dotyczące aspektów naukowych oraz zakresu informacji, jaka jest niezbędna, aby uzasadnić wnioski o wprowadzenie na rynek WE nowych produktów żywnościowych i nowych składników (dodatki do żywności), a także przygotowania wstępnych ocen, zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 258/97⁽¹⁾ jest dostępne do wykorzystania przez wnioskodawców do momentu zastąpienia go zmienionymi wskazówkami i narzędziami technicznymi wydanymi zgodnie z niniejszym artykułem.**

Wskazówki i narzędzia techniczne są publikowane nie później niż... (**) na przeznaczonej do tego celu ogólnodostępnej stronie stanowiącej część strony internetowej Komisji.

Artykuł 12

Opinia Urzędu

Przy dokonywaniu oceny bezpieczeństwa nowej żywności **na podstawie wymogów określonych w art. 6** Urząd będzie:

- (a) **rozpatrywać**, czy nowy środek spożywczy, **niezależnie od tego, czy ma on zastąpić lub nie środek spożywczy już obecny na rynku, nie stanowi zagrożenia pod względem szkodliwości lub toksyczności dla zdrowia ludzi, przy jednoczesnym uwzględnieniu również skutków wszelkich nowych cech;**
- (b) uwzględniać historię bezpiecznego stosowania danej żywności tradycyjnej z kraju trzeciego.

(*) Sześć miesięcy od daty opublikowania niniejszego rozporządzenia.

(¹) Dz.U. L 253 z 16.9.1997, s. 1.

(**) Sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Środa, 25 marca 2009 r.

W przypadku wystąpienia zastrzeżeń etycznych, oprócz oceny bezpieczeństwa należy zwrócić się również o wydanie opinii do Europejskiej Grupy Etyki w Nauce i Nowych Technologiach.

Artykuł 13

Obowiązki podmiotów działających na rynku spożywczym

1. Ze względów bezpieczeństwa żywności i na podstawie opinii Urzędu Komisja **wprowadza** wymóg dotyczący monitorowania po wprowadzeniu do obrotu. **Monitoring ten ma miejsce po pięciu latach od daty włączenia nowej żywności do listy wspólnotowej i uwzględnia aspekty związane z bezpieczeństwem żywności oraz ze zdrowiem i dobrostanem zwierząt, a także oddziaływanie środowiskowe. Szczególną uwagę zwraca się na kategorie populacji o najwyższym poziomie spożycia żywności.**

Wymogi dotyczące monitorowania mają zastosowanie również do nowej żywności już wprowadzonej do obrotu, w tym zatwierdzonej na mocy procedury uproszczonej („powiadomienia”) określonej w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 258/97.

Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy odpowiedzialne za monitoring po wprowadzeniu do obrotu.

2. Producent **i podmiot działający na rynku spożywczym** niezwłocznie informuje Komisję o:

- (a) wszelkich nowych informacjach naukowych lub technicznych, które mogą mieć wpływ na ocenę bezpieczeństwa stosowania nowej żywności;
- (b) wszelkich zakazach lub ograniczeniach nałożonych przez właściwy organ państwa trzeciego, w którym żywność jest wprowadzana do obrotu.

Każdy podmiot działający na rynku spożywczym informuje Komisję i właściwe władze państwa członkowskiego, w którym prowadzi działalność, o wszelkich problemach ze zdrowiem, o których został poinformowany przez konsumentów lub organizacje ochrony konsumentów.

Właściwe organy państw członkowskich sporządzają sprawozdanie dla Komisji w terminie trzech miesięcy od zakończenia kontroli. Komisja przedstawia sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie najpóźniej w rok po upływie okresu pięciu lat, o którym mowa w ust. 1.

3. **W celu uniknięcia badań na zwierzętach badania na zwierzętach kręgowych do celów niniejszego rozporządzenia przeprowadza się tylko w ostateczności. Należy wspierać stosowanie badań bez udziału zwierząt oraz inteligentne strategie badań,**

Artykuł 14

Europejska Grupa ds. Etyki w Nauce i Nowych Technologiach

W stosownych przypadkach Komisja, z inicjatywy własnej lub na wniosek państwa członkowskiego, może konsultować się z Europejską Grupą ds. Etyki w Nauce i Nowych Technologiach w kwestiach natury etycznej dotyczących nauki i nowych technologii mających duże znaczenie z punktu widzenia etyki.

Komisja podaje opinię Europejskiej Grupy ds. Etyki w Nauce i Nowych Technologiach do wiadomości publicznej.

Środa, 25 marca 2009 r.

Rozdział III

Przepisy ogólne

Artykuł 15

Ochrona danych

1. Na wniosek wnioskodawcy, popartą właściwymi i dającymi się zweryfikować informacjami zawartymi w dokumentacji dotyczącej wniosku, nowo opracowane dowody naukowe i poufne dane naukowe przedłożone na poparcie wniosków nie mogą zostać wykorzystane na rzecz innego wniosku przez okres pięciu lat od daty włączenia danej nowej żywności do wspólnotowego wykazu, **chyba że kolejny wnioskodawca uzgodnił z pierwotnym wnioskodawcą, że takie dane i informacje mogą zostać wykorzystane oraz w przypadku gdy:**

- (a) dane naukowe i inne informacje zostały przez pierwotnego wnioskodawcę zgłoszone przy składaniu pierwotnego wniosku jako zastrzeżone; oraz
- (b) pierwotny wnioskodawca miał przy składaniu pierwotnego wniosku wyłączne prawo powoływania się na te zastrzeżone dane; oraz
- (c) zezwolenie na nową żywność nie zostałoby udzielone bez przedłożenia przez pierwotnego wnioskodawcę poufnych danych.

2. Dane z projektów badawczych sfinansowane częściowo lub w całości przez WE i/lub instytucje publiczne, a także analiza ryzyka lub dane związane z analizą ryzyka, takie jak analiza karmienia, publikuje się wraz z wnioskiem, i są swobodnie dostępne do wykorzystywania przez innych wnioskodawców.

3. Aby uniknąć powtarzania badań na kręgowcach zezwala się na odwołanie się kolejnego wnioskodawcy do badań na kręgowcach i innych badań, dzięki którym można uniknąć testów na zwierzętach. Właściciel danych może zażądać odpowiedniej rekompensaty za wykorzystanie danych.

Artykuł 16

Ujednolicona ochrona danych

Niezależnie od udzielenia zezwolenia na nową żywność zgodnie z art. 7 i 14 rozporządzenia (WE) nr 1331/2008 lub zezwolenia na umieszczenie oświadczenia zdrowotnego zgodnie z art. 17, 18 i 25 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 dane dotyczące zezwolenia i publikacji zezwolenia w Dzienniku Urzędowym są identyczne, a okresy ochrony danych powinny biec równolegle, jeżeli występuje się o zezwolenie na nową żywność i na umieszczenie oświadczenia zdrowotnego dotyczącego tej żywności oraz jeżeli przepisy obu rozporządzeń gwarantują ochronę danych i wystąpi o nią wnioskodawca.

Artykuł 17

Inspekcja i środki kontroli

Aby wyegzekwować zgodność z niniejszym rozporządzeniem, przeprowadzane są kontrole urzędowe zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 882/2004.

Artykuł 18

Kary

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy w sprawie kar obowiązujących w przypadkach naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszelkie niezbędne działania dla zapewnienia ich stosowania. Przewidziane kary muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają o tych przepisach Komisję w terminie 12 miesięcy i bezzwłocznie informują Komisję o wszelkich późniejszych zmianach, mających wpływ na te przepisy.

Środa, 25 marca 2009 r.

Artykuł 19

Przywileje państw członkowskich

1. Jeżeli państwo członkowskie na podstawie nowych informacji lub w efekcie przeprowadzenia oceny istniejących informacji, posiada uzasadnione podstawy, by uznać, że stosowanie żywności lub składnika żywności zgodnego z wymaganiami niniejszego rozporządzenia stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub środowiska naturalnego, wspomniane państwo członkowskie może okresowo ograniczyć lub zawiesić handel oraz wykorzystanie danej żywności lub składnika żywności na własnym terytorium. Musi natychmiast poinformować o tym pozostałe państwa członkowskie i Komisję, przedstawiając uzasadnienie swojej decyzji.

2. Komisja, w ścisłej współpracy z Europejskim Urzędem ds. Bezpieczeństwa Żywności, bezzwłocznie rozpatruje podstawy, o których mowa w ust. 1, i przyjmuje stosowne środki. Państwo członkowskie, które podjęło decyzję określoną w ust. 1, może ją utrzymać do wejścia w życie tych środków

Artykuł 20

Komitety

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt powołany na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 ||.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Termin przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1 - 4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 21

Przegląd

1. Najpóźniej... (*), na podstawie zebranych doświadczeń Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia, a w szczególności **art. 10 i 15**, wraz z odpowiednimi wnioskami w stosownych przypadkach.

2. Nie później niż... (**), Komisja przekaże Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie wszystkich aspektów żywności produkowanej ze zwierząt wyhodowanych z zastosowaniem techniki klonowania oraz z ich potomstwa, a następnie, o ile to stosowne, wszelkie wnioski legislacyjne.

Sprawozdanie i wnioski udostępnia się publicznie.

Rozdział IV

Przepisy przejściowe i końcowe

Artykuł 22

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 258/97 traci moc ze skutkiem od daty stosowania niniejszego rozporządzenia.

(*) Trzy lata i sześć miesięcy od daty opublikowania niniejszego rozporządzenia.

(**) Rok od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Środa, 25 marca 2009 r.

Artykuł 23

Ustanowienie wspólnotowego wykazu

Najpóźniej... (*), Komisja ustanawia wspólnotowy wykaz poprzez wpisanie do niego nowej żywności, która uzyskała zezwolenie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 258/97 **i wchodzi w zakres stosowania niniejszego rozporządzenia zgodnie z jego art. 2 i art. 3**, w stosownych przypadkach uwzględniając również warunki wszystkich obowiązujących zezwoleń.

Artykuł 24

Przepisy przejściowe

|| Każdy wniosek o wprowadzenie do obrotu nowej żywności, przedłożony państwu członkowskiemu zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 258/97, **w stosunku do którego sprawozdanie dotyczące wstępnej oceny, o którym mowa w art. 6 ust. 3 tego rozporządzenia, nie zostało przekazane Komisji** przed... (**), uważa się za wniosek złożony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem. **Pozostałe wnioski złożone na podstawie art. 3 ust. 4, art. 4 i 5 rozporządzenia (WE) nr 258/97 przed... (**), rozpatruje się na podstawie przepisów rozporządzenia (WE) nr 258/97.**

I

Artykuł 25

Zmiana rozporządzenia (WE) nr 1331/2008

W rozporządzeniu (WE) nr 1331/2008 wprowadza się następujące zmiany:

(1) Tytuł otrzymuje następujące brzmienie:

„Rozporządzenie (WE) nr 1331/2008 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 2008 r. ustanawiające jednolitą procedurę wydawania zezwoleń na stosowanie dodatków do żywności, enzymów spożywczych, środków aromatyzujących do żywności i nowej żywności”.

(2) W art. 1 ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje następujące brzmienie:

„1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia jednolitą procedurę oceny i wydawania zezwoleń (zwaną dalej „jednolitą procedurą”) na stosowanie dodatków do żywności, enzymów spożywczych, środków aromatyzujących do żywności i źródeł środków aromatyzujących do żywności, stosowanych lub przeznaczonych do stosowania w środkach spożywczych lub w nowej żywności bądź na ich powierzchni (zwanymi dalej „substancjami lub produktami”), która przyczynia się do swobodnego przemieszczania żywności we Wspólnocie oraz do wysokiego poziomu ochrony zdrowia ludzi i ochrony interesów konsumentów.”.

(3) W art. 1 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„2. Jednolita procedura określa uregulowania proceduralne dotyczące aktualizacji wykazów substancji i produktów, których wprowadzanie na rynek Wspólnoty jest dozwolone na mocy rozporządzeń (WE) nr 1333/2008, (WE) nr 1332/2008, (WE) nr 1334/2008, Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr.../2009 w sprawie nowej żywności (zwanymi dalej „przepisami sektorowymi prawa żywnościowego”).”.

(*) Sześć miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) Sześć miesięcy od daty opublikowania niniejszego rozporządzenia.

Środa, 25 marca 2009 r.

(4) W art. 1 ust. 3, art. 2 ust. 1 i 2, art. 9 ust. 2, art. 12 ust. 1 oraz art. 13 wyraz „substancja” bądź „substancje” zastępuje się przez „substancja lub produkt” bądź „substancje lub produkty”.

(5) Tytuł art. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„Wspólnotowy wykaz substancji lub produktów”.

(6) W art. 4 dodaje się ustęp w następującym brzmieniu:

„3. Dopuszcza się złożenie jednego wniosku dotyczącego substancji lub produktu w celu aktualizacji różnych wspólnotowych wykazów regulowanych w ramach różnych przepisów sektorowych prawa żywnościowego, o ile taki wniosek spełnia wymogi wszystkich przepisów sektorowych prawa żywnościowego.”

(7) Na początku art. 6 ust. 1 dodaje się następujące zdanie:

„Jeżeli istnieją uzasadnione naukowo zastrzeżenia dotyczące względów bezpieczeństwa, od wnioskodawcy wymagane będą dodatkowe informacje dotyczące oceny ryzyka.”.

Artykuł 26

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Stosuje się je od... (*).

Art. 23 stosuje się natomiast od... (**).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ||

W imieniu Parlamentu Europejskiego

Przewodniczący

W imieniu Rady

Przewodniczący

(*) Sześć miesięcy od daty opublikowania niniejszego rozporządzenia.

(**) Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Środa, 25 marca 2009 r.

Substancje zubożające warstwę ozonową (przekształcenie) ***I

P6_TA(2009)0172

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (przekształcenie) (COM(2008)0505 – C6-0297/2008 – 2008/0165(COD))

(2010/C 117 E/47)

(Procedura współdecyzji – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2008)0505),
  - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 133 i art. 175 ust. 1 traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C6-0297/2008),
  - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
  - uwzględniając pismo z dnia 17 grudnia 2008 r. skierowane przez Komisję Prawną do Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności zgodnie z art. 80a ust. 3 Regulaminu,
  - uwzględniając opinię Komisji Prawnej w sprawie proponowanej podstawy prawnej,
  - uwzględniając art. 80, 51 i 35 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Prawnej (A6-0045/2009),
- A. mając na uwadze, że konsultacyjna grupa robocza służb prawnych złożona z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do kodyfikacji niezmiennych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami merytorycznymi wniosek zawiera prostą kodyfikację istniejących tekstów, bez zmian merytorycznych,
1. zatwierdza wniosek Komisji w wersji uwzględniającej zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, z uwzględnieniem poniższych poprawek;
  2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
  3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Środa, 25 marca 2009 r.

P6_TC1-COD(2008)0165

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 marca 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (przekształcenie)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu z pierwszego czytania odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (WE) nr 1005/2009.)

Umowa o partnerstwie gospodarczym WE/Cariforum ***

P6_TA(2009)0183

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Cariforum, z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony (5211/2009 – COM(2008)0156 – C6-0054/2009 – 2008/0061(AVC))

(2010/C 117 E/48)

(Procedura zgody)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Cariforum, z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony (COM(2008)0156),
  - uwzględniając Umowę o partnerstwie gospodarczym między państwami Cariforum z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony (5211/2009),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 57 ust. 2, art. 133 ust. 1 i 5 oraz art. 181 w powiązaniu z art. 300 ust. 3 akapit drugi (C6-0054/2009),
  - uwzględniając art. 75 i art. 83 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rozwoju (A6-0117/2009),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich oraz państwom Cariforum.

Środa, 25 marca 2009 r.

Umowa o partnerstwie gospodarczym WE - Wybrzeże Kości Słoniowej ***

P6_TA(2009)0184

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia wstępnej Umowy o partnerstwie gospodarczym między Wybrzeżem Kości Słoniowej, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi (5535/2009 – COM(2008)0439 – C6-0064/2009 – 2008/0136(AVC))

(2010/C 117 E/49)

(Procedura zgody)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2008)0439),
  - uwzględniając wstępną Umowę o partnerstwie gospodarczym między Wybrzeżem Kości Słoniowej, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi (5535/2009),
  - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 133 i art. 188, w związku z drugim akapitem art. 300 ust. 3 traktatu WE (C6-0064/2009),
  - uwzględniając art. 75 oraz art. 83 ust. 7 Regulaminu,
  - uwzględniając zalecenie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rozwoju (A6-0144/2009),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
  2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Wybrzeża Kości Słoniowej.

Czwartek, 26 marca 2009 r.

Dystrybucja żywności wśród osób najbardziej potrzebujących we Wspólnocie (zmiana rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku) *

P6_TA(2009)0188

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej oraz rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) w odniesieniu do dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących we Wspólnocie (COM(2008)0563 – C6-0353/2008 – 2008/0183(CNS))

(2010/C 117 E/50)

(Procedura konsultacji)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2008)0563),
  - uwzględniając art. 37 traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C6-0353/2008),
  - uwzględniając art. 51 Regulaminu,
  - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A6-0091/2009),
1. zatwierdza wniosek Komisji po poprawkach;
  2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę projektu, zgodnie z art. 250 ust.2 Traktatu WE;
  3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
  4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
  5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Punkt 1 preambuły

(1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3730/87 z dnia 10 grudnia 1987 r. ustanawiające ogólne zasady dostaw żywności z zapasów interwencyjnych do wyznaczonych organizacji celem rozdysponowania jej pomiędzy osoby najbardziej poszkodowane we Wspólnocie, następnie uchylone i włączone do rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007, od ponad dwóch dekad zapewnia niezawodne źródło dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących na terenie Wspólnoty.

(1) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3730/87 z dnia 10 grudnia 1987 r. ustanawiające ogólne zasady dostaw żywności z zapasów interwencyjnych do wyznaczonych organizacji celem rozdysponowania jej pomiędzy osoby najbardziej poszkodowane we Wspólnocie, następnie uchylone i włączone do rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007, od ponad dwóch dekad zapewnia niezawodne źródło dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących na terenie Wspólnoty **i przyczynia się do spójności regionalnej UE poprzez zmniejszanie nierówności ekonomicznych i społecznych między regionami na różnym poziomie rozwoju.**

Czwartek, 26 marca 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 2**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 2 preambuły**

(2) Jednym z celów wspólnej polityki rolnej (WPR) określonych w art. 33 ust. 1 Traktatu jest stabilizacja rynków oraz zapewnienie konsumentom dostaw żywności po rozsądnych cenach. Na przestrzeni lat plany dystrybucji żywności w ramach systemu pomocy przyczyniły się do realizacji obu celów, a także – ograniczając brak bezpieczeństwa żywnościowego osób najbardziej potrzebujących – udowodniły, że stanowią zasadnicze narzędzie pomocy, ponieważ zapewniają szeroką dostępność żywności w Unii Europejskiej i tym samym zmniejszają zapasy interwencyjne.

(2) Jednym z celów wspólnej polityki rolnej (WPR) określonych w art. 33 ust. 1 Traktatu jest stabilizacja rynków oraz zapewnienie konsumentom dostaw żywności po rozsądnych cenach. Na przestrzeni lat plany dystrybucji żywności w ramach systemu pomocy przyczyniły się do realizacji obu celów, a także – ograniczając brak bezpieczeństwa żywnościowego osób najbardziej potrzebujących – udowodniły, że stanowią zasadnicze narzędzie pomocy, ponieważ zapewniają szeroką dostępność żywności w Unii Europejskiej i tym samym zmniejszają zapasy interwencyjne. **Nowy wspólnotowy system pomocy żywnościowej dla osób najbardziej potrzebujących powinien w dalszym ciągu zapewniać wypełnianie celów WPR i przyczyniać się do osiągnięcia celów w zakresie spójności, zapewniając wszystkim regionom zrównoważony, harmonijny i trwały rozwój.**

Poprawka 3**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 5 preambuły**

(5) Obecny program dystrybucji żywności opiera się na dostawach produktów ze wspólnotowych zapasów interwencyjnych uzupełnianych tymczasowo zakupami towarów na rynku. Niemniej **stopniowe reformy wspólnej polityki rolnej oraz korzystne zmiany cen skupu doprowadziły do stopniowego zmniejszenia zasobów interwencyjnych** oraz zakresu dostępnych produktów. W związku z tym zakupy rynkowe powinny również stanowić stałe źródło dostaw dla programu pomocy w celu uzupełnienia zapasów interwencyjnych w przypadku, kiedy zapasy te są niedostępne.

(5) Obecny program dystrybucji żywności opiera się na dostawach produktów ze wspólnotowych zapasów interwencyjnych uzupełnianych tymczasowo zakupami towarów na rynku. Niemniej **wzrastające napięcia na światowym rynku surowców rolniczych oraz stopniowe znoszenie narzędzi orientacji w zakresie produkcji i przechowywania zapasów wprowadzone przez kolejne reformy WPR zmniejszyły niezależność żywnościową Unii pod względem ilości i** oraz zakresu dostępnych produktów **oraz jej zdolność do zaspokajania potrzeb żywnościowych osób najbardziej potrzebujących czy stawienia czoła jakimkolwiek międzynarodowemu kryzysowi żywnościowemu lub spekulacyjnemu. Niemniej jednak UE nie może z dnia na dzień zakończyć już rozpoczętego programu.** W związku z tym zakupy rynkowe powinny również stanowić stałe źródło dostaw dla programu pomocy w celu uzupełnienia zapasów interwencyjnych w przypadku, kiedy zapasy te są niedostępne. **Zakupy na rynku powinny być realizowane zgodnie z zasadami konkurencji, jednak zachęcać należy do nabywania produktów wspólnotowych.**

Poprawka 4**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający
Punkt 6 preambuły**

(6) Program wspólnotowy nie może być jedyną odpowiedzią na coraz większe zapotrzebowanie na pomoc żywnościową we Wspólnocie. Krajowe działania polityczne realizowane przez administracje publiczne oraz mobilizacja społeczeństwa obywatelskiego są równie ważne w celu zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego dla osób najbardziej potrzebujących. Program wspólnotowy z silnym elementem spajającym może jednak służyć jako wzór dystrybucji żywności wśród osób najbardziej

(6) Program wspólnotowy nie może być jedyną odpowiedzią na coraz większe zapotrzebowanie na pomoc żywnościową we Wspólnocie. Krajowe działania polityczne realizowane przez administracje publiczne oraz mobilizacja społeczeństwa obywatelskiego są równie ważne w celu zapewnienia bezpieczeństwa żywnościowego dla osób najbardziej potrzebujących. Program wspólnotowy z silnym elementem spajającym może jednak służyć jako wzór dystrybucji żywności wśród osób najbardziej

Czwartek, 26 marca 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

potrzebujących, pomóc w tworzeniu synergii, a także wspierać prywatne i publiczne inicjatywy mające na celu zwiększenie bezpieczeństwa żywnościowego osób potrzebujących. Ponadto uwzględniając geograficzne rozprzestrzenienie ograniczonych zasobów interwencyjnych w państwach członkowskich omawiany program pomocy może przyczynić się do najlepszego ich wykorzystania. Z tego względu program wspólnotowy nie może naruszać żadnych krajowych strategii politycznych.

potrzebujących, **w szczególności w słabiej rozwiniętych regionach**, pomóc w tworzeniu synergii, a także wspierać prywatne i publiczne inicjatywy mające na celu zwiększenie bezpieczeństwa żywnościowego osób potrzebujących. Ponadto uwzględniając geograficzne rozprzestrzenienie ograniczonych zasobów interwencyjnych w państwach członkowskich omawiany program pomocy może przyczynić się do najlepszego ich wykorzystania. Z tego względu program wspólnotowy nie może naruszać żadnych krajowych strategii politycznych.

Poprawka 5

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Punkt 7 preambuły

(7) *W celu umożliwienia pełnego wykorzystania spójnego programu wspólnotowego i wzmocnienia stworzonej w ten sposób synergii oraz zapewnienia właściwego planowania, należy wprowadzić przepis nakładający na państwa członkowskie obowiązek współfinansowania programu dystrybucji żywności. Należy ustanowić maksymalne stawki współfinansowania wspólnotowego, a wkład finansowy Wspólnoty powinien zostać włączony do wykazu środków kwalifikowalnych do finansowania z Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG), określonych w art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1290/2005. W pierwszych latach stosowania zmienionego programu powinny obowiązywać wyższe stawki współfinansowania w celu utrzymania wysokiego poziomu wykorzystania funduszy, stopniowego wprowadzenia współfinansowania, aby umożliwić płynne przejście i uniknąć ryzyka przerwania programu, spowodowanego ewentualnym brakiem zasobów.*

skreślony

Poprawka 7

Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający Punkt 9 preambuły

Doświadczenie pokazuje, że wskazane są pewne zmiany w zarządzaniu omawianym programem, przede wszystkim w celu zapewnienia państwom członkowskim i wyznaczonym organizacjom długoterminowej perspektywy za pomocą wieloletnich planów. W związku z powyższym Komisja powinna przygotować trzyletnie plany realizacji przedmiotowego programu w oparciu o wnioski państw członkowskich, które zostaną przekazane Komisji, jak i inne informacje uznane przez Komisję za istotne. Wnioski państw członkowskich o produkty żywnościowe, które będą rozdysponowane w ramach każdego trzyletniego planu, powinny opierać się na krajowych programach **dystrybucji żywności**, określających cele i priorytety w zakresie dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących. Komisja powinna określić obiektywną metodę przydzielania dostępnych funduszy,

(9) Doświadczenie pokazuje, że wskazane są pewne zmiany w zarządzaniu omawianym programem, przede wszystkim w celu zapewnienia państwom członkowskim i wyznaczonym organizacjom długoterminowej perspektywy za pomocą wieloletnich planów. W związku z powyższym Komisja powinna przygotować trzyletnie plany realizacji przedmiotowego programu w oparciu o wnioski państw członkowskich, które zostaną przekazane Komisji, jak i inne informacje uznane przez Komisję za istotne. Wnioski państw członkowskich o produkty żywnościowe, które będą rozdysponowane w ramach każdego trzyletniego planu, powinny opierać się na krajowych programach **wsparcia w zakresie pomocy żywnościowej**, określających cele i priorytety w zakresie dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących. Komisja powinna określić obiektywną metodę przydzielania dostępnych funduszy, **W sytuacjach wyjątkowych, kiedy liczba osób najbardziej potrzebujących jest wyższa od przewidywanej, państwa członkowskie mogą zwrócić się do Komisji o zmianę planów.**

Czwartek, 26 marca 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 8**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Artykuł 27 – ustęp 1

1. Udostępnia się produkty stanowiące zapasy interwencyjne lub dokonuje się zakupu produktów żywnościowych na rynku w celu umożliwienia ich dystrybucji wśród osób najbardziej potrzebujących we Wspólnocie za pośrednictwem organizacji wyznaczonych przez państwa członkowskie.

Zakupu produktów żywnościowych na rynku dokonuje się jedynie w przypadku gdy zapasy interwencyjne nadające się do programu dystrybucji żywności są niedostępne.

1. Udostępnia się produkty stanowiące zapasy interwencyjne lub dokonuje się zakupu produktów żywnościowych **pochodzenia wspólnotowego** na rynku, **o ile to możliwe, świeżych produktów żywnościowych od lokalnych producentów**, w celu umożliwienia ich dystrybucji wśród osób najbardziej potrzebujących we Wspólnocie za pośrednictwem organizacji wyznaczonych przez państwa członkowskie.

Zakupu produktów żywnościowych **pochodzenia wspólnotowego** na rynku dokonuje się jedynie w przypadku, gdy zapasy interwencyjne nadające się do programu dystrybucji żywności są niedostępne.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Artykuł 27 – ustęp 2

2. Państwa członkowskie wyrażające chęć uczestnictwa w programie pomocy przekazują Komisji krajowe programy **dystrybucji żywności zawierające** wnioski o przyznanie określonej ilości produktów żywnościowych przeznaczonych do dystrybucji w okresie trzech lat oraz inne stosowne informacje.

Plan trzyletni określa roczne przydziały środków finansowych przez Wspólnotę na państwo członkowskie **oraz minimalne roczne wkłady finansowe państw członkowskich** ustanawiane przez Komisję zgodnie z metodyką, która zostanie przedstawiona w przepisach wykonawczych przyjętych zgodnie z art. 43 lit. g). Przydziały na drugi i trzeci rok obowiązywania programu określa się orientacyjnie. Państwa członkowskie uczestniczące w programie pomocy potwierdzają każdego roku wnioski, o których mowa w ust. 2. Po otrzymaniu takiego potwierdzenia Komisja w każdym kolejnym roku ustala ostateczne przydziały w granicach środków dostępnych w budżecie.

2. Państwa członkowskie wyrażające chęć uczestnictwa w programie pomocy przekazują Komisji krajowe programy **wsparcia w zakresie pomocy żywnościowej obejmujące główne właściwości i cele, zaangażowane organizacje**, wnioski o przyznanie określonej ilości produktów żywnościowych przeznaczonych do dystrybucji w okresie trzech lat oraz inne stosowne informacje.

Plan trzyletni określa roczne przydziały środków finansowych przez Wspólnotę na państwo członkowskie ustanawiane przez Komisję zgodnie z metodyką, która zostanie przedstawiona w przepisach wykonawczych przyjętych zgodnie z art. 43 lit. g). Przydziały na drugi i trzeci rok obowiązywania programu określa się orientacyjnie. Państwa członkowskie uczestniczące w programie pomocy potwierdzają każdego roku wnioski, o których mowa w ust. 2. Po otrzymaniu takiego potwierdzenia Komisja w każdym kolejnym roku ustala ostateczne przydziały w granicach środków dostępnych w budżecie.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Artykuł 27 – ustęp 3 – akapit drugi

Czwartek, 26 marca 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 11**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Artykuł 27 – ustęp 4 – akapit trzeci a (nowy)

Organizacje te zamieszczają w miejscu dystrybucji żywności tablicę informacyjną, a w mobilnych punktach dystrybucji samoprzylepny plakat, na którym znajduje się informacja, że są one beneficjentami wspólnotowego programu wsparcia w zakresie pomocy żywnościowej. Taka informacja służy powiadomieniu odbiorców, że uzyskują oni wsparcie wspólnotowe.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Artykuł 27 – ustęp 5 – litera b)

(b) informowania Komisji **w stosownym czasie** o zmianach wpływających na realizację programów dystrybucji żywności.

(b) informowania Komisji o zmianach wpływających na realizację programów dystrybucji żywności.

Poprawka 13**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Artykuł 27 – ustęp 6 – akapit pierwszy – litera b)

(b) koszty produktów żywnościowych zakupionych na rynku.

(b) koszty produktów żywnościowych zakupionych na rynku **w ramach konkurencyjnej procedury.**

Poprawka 14**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Artykuł 27 – ustęp 6 – akapit drugi – litera b)

(b) koszty transportu produktów żywnościowych oraz koszty administracyjne ponoszone przez wyznaczone organizacje, bezpośrednio związane z realizacją programu.

(b) koszty transportu **i magazynowania** produktów żywnościowych oraz koszty administracyjne ponoszone przez wyznaczone organizacje, bezpośrednio związane z realizacją programu.

Poprawka 15**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Artykuł 27 – ustęp 6a (nowy)

6a. *Uwzględniając w razie konieczności szczególne warunki lokalne, państwa członkowskie określają maksymalną wysokość ogólnych kosztów transportu, magazynowania i kosztów administracyjnych (w tym kosztów informacyjnych), wyrażoną jako procentową część wartości zakupionych lub wymienionych produktów. Państwa członkowskie dzielą ramy finansowe na te trzy kategorie kosztów. Środki niewykorzystane w tych ramach mogą zostać wykorzystane na zakup produktów żywnościowych.*

Czwartek, 26 marca 2009 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 16**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Artykuł 27 – ustęp 7 – akapit pierwszy

7. Wspólnota **współfinansuje** koszty kwalifikowalne w ramach programu.

7. Wspólnota **finansuje** koszty kwalifikowalne w ramach programu.

Poprawka 17**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Artykuł 27 –ustęp 7 – akapit drugi – wprowadzenie

Stawka współfinansowania wspólnotowego nie przekracza: **skreślone**

Poprawka 18**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Artykuł 27 –ustęp 7 – akapit drugi – litera a)

(a) w przypadku trzyletniego planu zaczynającego się w dniu 1 stycznia 2010 r. – 75 % kosztów kwalifikowalnych lub 85 % kosztów kwalifikowalnych w państwach członkowskich kwalifikujących się do otrzymania finansowania z Funduszu Spójności w latach 2007–2013, wymienionych w załączniku I do decyzji Komisji 2006/596/WE (*); **skreślona**

(*) Dz.U. L 243 z 6.9.2006, s. 47.

Poprawka 19**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 1**

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Artykuł 27 –ustęp 7 – akapit drugi – litera b)

(b) w przypadku kolejnych planów trzyletnich – 50 % kosztów kwalifikowalnych lub 75 % kosztów kwalifikowalnych w państwach członkowskich kwalifikujących się do otrzymania finansowania z Funduszu Spójności w danym roku, wymienionych w załączniku I do decyzji Komisji 2006/596/WE i w kolejnych decyzjach. **skreślona**

Poprawka 20**Wniosek dotyczący rozporządzenia – akt zmieniający****Artykuł 2 – punkt 3**

Rozporządzenie (WE) nr 1234/2007

Artykuł 184 – punkt 9

„(9) Parlamentowi Europejskiemu i Radzie najpóźniej dnia **31 grudnia 2012 r.** – dotyczące zastosowania systemu dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących we Wspólnocie przewidzianego w art. 27, wraz z ewentualnymi odpowiednimi wnioskami.”

„(9) Parlamentowi Europejskiemu i Radzie najpóźniej dnia **31 grudnia 2011 r.** – dotyczące zastosowania systemu dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących we Wspólnocie przewidzianego w art. 27, wraz z **wnioskiem w sprawie decyzji dotyczącej kontynuacji programu po zakończeniu obecnego okresu finansowania oraz w razie konieczności wszelkimi innymi** odpowiednimi wnioskami.”

2010/C 117 E/17	Umowa o partnerstwie gospodarczym WE-CARIFORUM Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie Umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Cariforum, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony	101
2010/C 117 E/18	Wstępna Umowa o partnerstwie gospodarczym WE - Wybrzeże Kości Słoniowej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wstępnej Umowy o partnerstwie gospodarczym między Wybrzeżem Kości Słoniowej z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony	106
2010/C 117 E/19	Umowa przejściowa o partnerstwie gospodarczym WE-Ghana Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie umowy przejściowej o partnerstwie gospodarczym między Ghaną z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony	112
2010/C 117 E/20	Umowa przejściowa o partnerstwie WE- państwa regionu Pacyfiku Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie umowy przejściowej o partnerstwie pomiędzy państwami regionu Pacyfiku z jednej strony, a Wspólnotą Europejską z drugiej strony	118
2010/C 117 E/21	Umowa przejściowa o partnerstwie gospodarczym WE- państwa SADC EPA Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie umowy przejściowej umowy o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony, a państwami SADC EPA z drugiej strony	124
2010/C 117 E/22	Umowa o partnerstwie gospodarczym WE- państwa Afryki Wschodniej i Południowej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie Umowy przejściowej ustanawiającej ramy umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Afryki Wschodniej i Południowej z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z drugiej strony	129
2010/C 117 E/23	Umowy o partnerstwie gospodarczym WE-państwa partnerskie Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie umowy przejściowej ustanawiającej ramy dla Umowy o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a państwami partnerskimi Wspólnoty Wschodnioafrykańskiej z drugiej strony	135
2010/C 117 E/24	Wstępna Umowa o partnerstwie gospodarczym WE- państwa Afryki Środkowej Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wstępnej Umowy o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony, a państwami Afryki Środkowej, z drugiej strony	141
2010/C 117 E/25	Roczne sprawozdania Europejskiego Banku Inwestycyjnego i Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju za rok 2007 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie rocznych sprawozdań Europejskiego Banku Inwestycyjnego i Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju za rok 2007 (2008/2155(INI))	147
2010/C 117 E/26	Przyszłość przemysłu motoryzacyjnego Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie przyszłości przemysłu motoryzacyjnego	157
Czwartek, 26 marca 2009 r.		
2010/C 117 E/27	Biała księga w sprawie roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z naruszenia wspólnotowego prawa ochrony konkurencji Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie białej księgi w sprawie roszczeń o naprawienie szkody wynikłej z naruszenia wspólnotowego prawa ochrony konkurencji (2008/2154(INI))	161

2010/C 117 E/28	Umowa o wolnym handlu UE/Indie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie umowy o wolnym handlu między UE a Indiami (2008/2135(INI))	166
2010/C 117 E/29	Spółeczna odpowiedzialność podwykonawców w łańcuchu produkcji Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie społecznej odpowiedzialności podwykonawców w łańcuchu produkcji (2008/2249(INI))	176
2010/C 117 E/30	Ceny żywności w Europie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie cen żywności w Europie (2008/2175(INI))	180
2010/C 117 E/31	Wpływ ekstensywnej urbanizacji w Hiszpanii na indywidualne prawa obywateli europejskich, środowisko i stosowanie prawa UE w oparciu o otrzymane petycje Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie wpływu ekstensywnej urbanizacji w Hiszpanii na indywidualne prawa obywateli europejskich, środowisko i stosowanie prawa UE w oparciu o otrzymane petycje (2008/2248(INI))	189
2010/C 117 E/32	Stan stosunków transatlantyckich po wyborach w USA Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie stanu stosunków transatlantyckich po wyborach prezydenckich w USA (2008/2199 (INI))	198
2010/C 117 E/33	Utrwalenie bezpieczeństwa i podstawowych wolności w Internecie Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. dla Rady w sprawie utrwalenia bezpieczeństwa i podstawowych wolności w Internecie (2008/2160(INI))	206
2010/C 117 E/34	Strategia UE na rzecz lepszych warunków demontażu statków Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie strategii UE na rzecz lepszych warunków demontażu statków	214

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski

Wtorek, 24 marca 2009 r.

2010/C 117 E/35	Umowa pomiędzy Wspólnotą Europejską a rządem Nepalu dotycząca pewnych aspektów przewozów lotniczych * Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy pomiędzy Wspólnotą Europejską a rządem Nepalu dotyczącej pewnych aspektów przewozów lotniczych (COM(2008)0041 – C6-0041/2009 – 2008/0017(CNS))	217
2010/C 117 E/36	Kołowe ciągniki rolnicze lub leśne (wersja ujednolicona) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie niektórych części i cech kołowych ciągników rolniczych lub leśnych (wersja ujednolicona) (COM(2008)0690 – C6-0414/2008 – 2008/0213(COD))	218
2010/C 117 E/37	Wspólnotowy system zwolnień celnych (wersja ujednolicona)* Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego wspólnotowy system zwolnień celnych (wersja ujednolicona) (COM(2008)0842 – C6-0019/2009 – 2008/0235(CNS))	219

2010/C 117 E/38	Zbieranie informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie zalecenia dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2533/98 w sprawie zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny (13411/2008 – C6-0351/2008 – 2008/0807(CNS))	220
2010/C 117 E/39	Produkty kosmetyczne (przekształcenie) ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie produktów kosmetycznych (przekształcenie) (COM(2008)0049 – C6-0053/2008 – 2008/0035(COD))	223
	P6_TC1-COD(2008)0035	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 24 marca 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 dotyczącego produktów kosmetycznych (tekst przekształcony)	224
	ZAŁĄCZNIK	224
2010/C 117 E/40	Wprowadzanie do obrotu produktów biobójczych ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywę 98/8/WE dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych w odniesieniu do przedłużenia niektórych terminów (COM(2008)0618 – C6-0346/2008 – 2008/0188(COD))	225
	P6_TC1-COD(2008)0188	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 24 marca 2009 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/.../WE zmieniającej dyrektywę 98/8/WE dotyczącą wprowadzania do obrotu produktów biobójczych w odniesieniu do przedłużenia niektórych terminów	225
2010/C 117 E/41	Struktura i stawki akcyzy stosowane do wyrobów tytoniowych *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 92/79/EWG, 92/80/EWG i 95/59/WE w zakresie struktury oraz stawek akcyzy stosowanych do wyrobów tytoniowych (COM(2008)0459 – C6-0311/2008 – 2008/0150(CNS))	226
Środa, 25 marca 2009 r.		
2010/C 117 E/42	Wspólne Instrukcje Konsularne: identyfikatory biometryczne i wnioski wizowe ***II	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. dotyczącego wspólnego stanowiska Rady mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego Wspólne Instrukcje Konsularne dla misji dyplomatycznych i urzędów konsularnych dotyczące wiz w związku z wprowadzeniem technologii biometrycznych, łącznie z przepisami dotyczącymi organizacji przyjmowania i rozpatrywania wniosków wizowych (5329/1/2009 – C6-0088/2009 – 2006/0088(COD))	232
2010/C 117 E/43	Gwarancja wspólnotowa dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie udzielenia gwarancji wspólnotowej dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Wspólnoty (COM(2008)0910 – C6-0025/2009 – 2008/0268(COD))	233
	P6_TC1-COD(2008)0268	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 marca 2009 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2009/WE w sprawie udzielenia gwarancji wspólnotowej dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Wspólnoty	233

2010/C 117 E/44	Skuteczność działania i zrównoważony rozwój europejskiego systemu lotnictwa ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 549/2004, (WE) nr 550/2004, (WE) nr 551/2004 oraz (WE) nr 552/2004 w celu poprawienia skuteczności działania i zrównoważonego rozwoju europejskiego systemu lotnictwa (COM(2008)0388 – C6-0250/2008 – 2008/0127(COD))	234
	P6_TC1-COD(2008)0127 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 marca 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 549/2004, (WE) nr 550/2004, (WE) nr 551/2004 oraz (WE) nr 552/2004 w celu poprawienia skuteczności działania i zrównoważonego rozwoju europejskiego systemu lotnictwa	234
2010/C 117 E/45	Lotniska, zarządzanie ruchem lotniczym i służby żeglugi powietrznej ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 216/2008 w zakresie lotnisk, zarządzania ruchem lotniczym i służb żeglugi powietrznej oraz uchylającego dyrektywę Rady 2006/23/WE (COM(2008)0390 – C6-0251/2008 – 2008/0128(COD))	235
	P6_TC1-COD(2008)0128 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 marca 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 216/2008 w zakresie lotnisk, zarządzania ruchem lotniczym i służb żeglugi powietrznej oraz uchylającego dyrektywę 2006/23/WE	235
2010/C 117 E/46	Nowa żywność ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie nowej żywności i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr XXX/XXXX [jednolita procedura] (COM(2007)0872 – C6-0027/2008 – 2008/0002(COD))	236
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 marca 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2009 sprawie nowej żywności, zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1331/2008 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 258/97	236
2010/C 117 E/47	Substancje zubożające warstwę ozonową (przekształcenie) ***I Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (przekształcenie) (COM(2008)0505 – C6-0297/2008 – 2008/0165(COD))	255
	P6_TC1-COD(2008)0165 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 25 marca 2009 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr .../2008 w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (przekształcenie)	256
2010/C 117 E/48	Umowa o partnerstwie gospodarczym WE/Cariforum *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie gospodarczym między państwami Cariforum, z jednej strony a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony (5211/2009 – COM(2008)0156 – C6-0054/2009 – 2008/0061(AVC))	256
2010/C 117 E/49	Umowa o partnerstwie gospodarczym WE - Wybrzeże Kości Słoniowej *** Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia wstępnej Umowy o partnerstwie gospodarczym między Wybrzeżem Kości Słoniowej, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi (5535/2009 – COM(2008)0439 – C6-0064/2009 – 2008/0136(AVC))	257

Czwartek, 26 marca 2009 r.

2010/C 117 E/50

Dystrybucja żywności wśród osób najbardziej potrzebujących we Wspólnocie (zmiana rozporządzenia o jednolitej wspólnej organizacji rynku) *

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 26 marca 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej oraz rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) w odniesieniu do dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących we Wspólnocie (COM(2008)0563 – C6-0353/2008 – 2008/0183(CNS)) 258

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2010 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Format CD-ROM zostanie w ciągu roku 2010 zastąpiony formatem DVD.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

